Copilaria lui Iisus

Prefata

Ce inimă nu tânjeşte să afle despre viaţa minunată a Mântuitorului mai mult decât se spune în paginile Bibliei!? Cine nu şi-ar dori să afle cum a înmugurit şi cum s-a dezvoltat acest suflet unic, omenesc şi divin totodată! In vremurile de demult, la începuturile creştinismului, a existat o asemenea descriere a copilăriei şi adolescenţei lui Iisus, în aşa numita *"Evangelium Jakobi minoris"*, Evanghelia după Iacov. Această descriere, consemnată de fratele Domnului, circula deja în secolele întâi şi al doilea printre comunităţile creştine de la miazăzi şi miazănoapte. Se pare că Justin Martirul (m.166) o cunoştea, iar Origen o pomeneşte în mod expres (Kurtz, Istoria bisericii, vol. I, cap. 29, rd. A.). Când, în secolul al iV-lea după Cristos, şcolile teologice şi patriarhii bisericii din Alexandria şi Roma au stabilit scrierile canonice, adică de uz bisericesc, această Evanghelie a lui Iacov, deja mult denaturată, era considerată de provenienţă nesigură (apocrifă), drept pentru care nu a fost acceptată în categoria scrierilor sfinte - o decizie care, secole de-a rândul, a fost valabilă şi pentru revelaţia lui Ioan (Apocalipsa), epistola lui Iacov şi alte capitole ale Noului Testament de acum.

Până nu demult, opinia creştinătăţii privind Evanghelia după Iacov a oscilat continuu. Noi o considerăm autentică pe cea cuprinsă în Biblia de la Berlenburg, care consemnează însă doar fragmente din vechea Evanghelie. In acest fel, scrierea a fost tot mai mult dată uitării şi - cu excepţia fragmentelor amintite - s-a pierdut cu timpul.

Aşa au stat lucrurile cu relatările despre copilăria Domnului, până când, într-o zi şi anume la data de 22 iulie 1843, un credincios german - misticul şi vizionarul Jakob Lorber din Graz, Steiermark - a fost înştiinţat prin vocea spiritului divin pe care o auzea în el că i se va revela din nou acea evanghelie pierdută a lui Iacov, mai exact "din momentul în care Iosif a luat-o pe Maria la el," pentru a o face din nou cunoscută oamenilor. "Jakob - i-a comunicat vocea - un fiu al lui Iosif a consemnat totul, dar cu timpul însemnările sale au fost în aşa măsură denaturate, încât nu au putut fi incluse în Sfânta Scriptură. Eu însă, vreau să-ţi dictez adevărata evanghelie a lui Iacov, dar numai de la momentul amintit mai sus. Iacov descrisese şi viaţa Mariei, încă de la naştere, la fel ca şi viaţa lui Iosif.

Astfel, acest mijlocitor ales şi sol al luminii cereşti (Jakob Lorber) a receptat prin vocea duhului din inima sa o minunată descriere a naşterii şi copilăriei lui Iisus, compusă din 299 de capitole de o frumuseţe şi o forţă atât de profunde şi de înălţătoare, încât nici o inimă simţitoare nu poate să nu recunoască originea divină şi veridicitatea acestei scrieri deosebit de preţioase. Prin faţa ochilor noştri se vor perinda naşterea şi dezvoltarea micuţului Iisus, sub îngrijirea atentă a Mariei, în casa tatălui adoptiv Iosif, apoi fuga în Egipt şi întoarcerea acasă, la Nazaret.

Vom asista la primele minuni şi manifestări ale Duhului Sfânt la copil şi vom pătrunde, cu bucurie şi cu uimire, în misterul sfânt al personalităţii lui Iisus. Vom avea fericirea de a descoperi pe "Tată" în "Fiu" şi de a recunoaşte în Iisus pe "Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh" la un loc. Se va putea constata cu uşurinţă o concordanţă uimitoare, de multe ori cuvânt cu cuvânt, cu fragmentele vechii versiuni ale Bibliei de la Berlenburg -

cu toate modificările şi deformările suferite de aceasta. Conţinutul scrierii ne dovedeşte că această poveste referitoare la tinereţea lui Iisus, transmisă nouă prin solul Domnului, Jakob Lorber, este realmente un document creştin de o valoare inestimabilă.
Cine este, deci, acest om ales, înzestrat de providenţă cu o capacitate atât de neobişnuită de recepţie? - Fără îndoială, ar fi important să aflăm unele amănunte despre el. Am indica în acest sens biografia scurtă, dar demnă de toată încrederea, lăsată omenirii de prietenul şi confidentul marelui vizionar, poetul şi secretarul imperial Karl Gottfried Ritter von Leitner. Din această scriere, spicuim următoarele: Jakob Lorber s-a născut în anul 1800 în cătunul Kanischa, în apropiere de Jahring, Steiermark, ca fiu al unei familii de ţărani germani. Prin vinele lui curgea sânge de ţăran atât din partea tatălui, cât şi din partea mamei. Fiind mai dotat, Jakob, cel mai mare dintre cei trei fii, s-a orientat spre cariera de dascăl, dar după terminarea studiilor de învăţător, el a dat curs unei pasiuni mai vechi, muzica. Cânta la diferite instrumente, cel mai bine la vioară, pentru care luase câteva lecţii chiar de la Paganini.

Activitatea sa concertistică s-a bucurat de succes, făcându-l cunoscut în oraşul Graz, ceea ce i-a adus prietenia unor cetăţeni de seamă, cum ar fi compozitorul Anselm Huttenbrenner, primarul oraşului Graz, Andreas Huttenbrenner şi secretarul imperial K. G. Ritter von Leitner (biograful lui de mai târziu).
În primăvara anului 1840, Lorber a primit oferta unui post de capelmaistru la Trieste, oraş bogat, aşezat la întretăierea multor drumuri comerciale. Bucuria de a avea un post definitiv şi cu un venit sigur nu i-a fost deloc mică. Dar providenţa a vrut altfel. Omul care din totdeauna, dar mai ales în acea perioadă, era preocupat de faţa nevăzută a lumii şi de problemele dumnezeirii şi ale eternităţii, a fost supus unei încercări cu totul ieşite din comun, fiind pus să aleagă.

Despre acest eveniment de seamă din viaţa sa, el avea să le povestească mai târziu prietenilor astfel: în ziua de 15 martie 1840, la orele 6 dimineaţa, când tocmai îşi terminase rugăciunea de dimineaţă şi se pregătea să se dea jos din pat, Jakob a auzit în pieptul său, în partea stângă, în locul unde se află inima, o voce clară, care i-a strigat: "Scoală-te, ia-ţi condeiul şi scrie!" - Lorber a dat imediat ascultare vocii misterioase, a luat pana în mână şi a început să noteze cuvânt cu cuvânt ceea ce i se dicta.
Era începutul operei: "Crearea lumii spirituale şi materiale şi preistoria omenirii" sau "Casa Domnului". Iar primele propoziţii memorabile (ca un edict referitor la acordarea acestui dar divin) sunau astfel:
"Cine vrea să vorbească cu Mine, acela să vină la Mine, iar Eu îi voi transmite răspunsul direct în inima lui. Dar numai cei cu sufletul curat şi cu inima plină de smerenie vor percepe sunetul vocii Mele! -Iar cel care Mă preferă pe Mine acestei lumi, cel care Mă iubeşte ca o mireasă pe mirele său, cu acela voi merge braţ la braţ. El Mă va privi în orice moment ca un frate pe fratele său, cum l-am privit şi Eu pe el, încă înainte de a se fi născut".

Profund mişcat, Jakob Lorber a recunoscut vocea care prindea viaţă în interiorul lui şi pe Cel de la care provenea ea. El a înţeles menirea şi misiunea sa, a renunţat la postul avantajos din Trieste şi s-a dedicat tot restul vieţii redactării fidele a celor comunicate de vocea sfântă din adâncul fiinţei sale. Fără soţie, sărac şi lipsit de pretenţii, el a trăit numai pentru această menire, asigurându-şi existenţa din câteva ore de muzică sau mici donaţii ale unor oameni buni, împărţind puţinul pe care-l avea cu alţii şi mai săraci decât el.

Timp de aproape 25 de ani, până în ziua de 24 august 1864, când Lorber a murit, vocea i-a vorbit smeritului "scrib al Domnului" ca în promisiunea lui Iisus din Evanghelia lui Ioan, cap.14, 21 şi 26, cu aceeaşi seriozitate plină de dragoste.
Iată ce îi scria Lorber unui prieten, în acest sens:

"În ceea ce priveşte vocea interioară şi modul în care o percep eu, pot doar să spun, vorbind despre mine, că eu percep cuvântul sfânt al lui Dumnezeu întotdeauna în zona inimii, ca pe un gând extrem de clar, luminos şi pur, ca pe nişte cuvinte rostite. Nimeni din jurul meu, oricât de aproape ar sta, nu aude vreo voce, dar pentru mine, această voce a graţiei divine sună mai frumos decât orice sunet material".

Din redactarea fidelă a celor auzite (de a căror culegere şi publicare s-a îngrijit în special Anselm Huttenbrenner) a rezultat, cu timpul, o operă deosebit de valoroasă, în 25 de volume. În ordine cronologică, putem aminti aici:
Casa Domnului (3 vol.); *Saturn; Soarele natural; Soarele spiritual* (2vol.); *Copilăria lui Iisus; Corespondenţa lui Iisus cu Abgarus; Scrisoarea din Laudiceea a apostolului Pavel; Pământul şi luna; Episcopul Martin (Un ghid prin lumea cealaltă); Robert Blum (Un ghid prin lumea cealaltă,* 2 vol.); *Cele 3 zile la Templu (Iisus la 12 ani, la Templu); Daruri cereşti* (2 vol.) şi, în sfârşit, ca o încununare: *Marea Evanghelie după Ioan (o descriere amănunţită a celor 3 ani de propovăduire a lui Iisus, care completează şi interpretează informaţia biblica (10 vol).*

Lucrul cel mai important în cazul lui Lorber, care, de altfel, avea şi harul clarviziunii, este minunata învăţătură ce se desprinde din lucrările sale. Numai înţelepciunea atotcuprinzătoare şi adâncă a lui Dumnezeu poate aborda toate problemele vieţii văzute şi nevăzute şi poate lămuri numeroasele mistere ale gândirii omeneşti dintr-un punct de vedere superior, spiritual.

Pe scurt, Lorber prezintă într-o profunzime şi într-o formă desăvârşită concepţia spirituală despre lume, explică lumea într-un mod spre care vor tinde în curând atât ştiinţa cât şi intuiţia omenirii după depăşirea materialismului, în toate domeniile cunoaşterii.

Opera "Copilăria lui Iisus" a fost scrisă de Lorber începând cu data de 22 iulie 1843, până în 1844. Ea a fost publicată pentru prima dată în anul 1852 la editura Schweizerbarth din Stuttgart, din iniţiativa cercului său de prieteni din Graz şi a lui Justinus Kerner, medic, cercetător şi poet german din Wiensberg, cu contribuţia doctorului Ch. F. Zimpel, filosof naturalist, care a pus bazele terapiei spaghirice (nume dat de şcoala lui Paracelsus chimiei şi alchimiei).

Ediţia de faţă redă ediţia lui Zimpel. Manuscrisul lui Lorber se află la Graz. Pentru o mai bună orientare, această nouă ediţie este prevăzută cu un catalog alfabetic.
Fie ca această operă, care a făcut fericiţi atâţia oameni, să-şi găsească cât mai mulţi prieteni noi!

Bietigheim Wurttemberg

CUVÂNT ÎNAINTE Rostit de Domnul Însuşi ca introducere la cartea despre copilăria Sa, la data de 22 iulie 1843 şi la 9 mai 1851, în acelaşi mod în care a comunicat această operă.

1.Am trăit până la vârsta de 30 de ani exact aşa cum trăieşte oricare copil bine crescut, apoi adolescent, apoi adult şi, trăind viaţa după legea lui Moise, a trebuit să trezesc mai întâi dumnezeirea în Mine, la fel cum astăzi, orice om trebuie să Mă trezească pe Mine în sine.

Ca orice om obişnuit, Eu Însumi a trebuit să încep mai întâi să cred într-un Dumnezeu, apoi, cu o abnegaţie de neînchipuit şi cu o iubire din ce în ce mai mare, am încercat să-L pătrund, pentru ca apoi, treptat, să-Mi însuşesc pe deplin această dumnezeire.

Aşa se face că atunci când Domnul însuşi a căutat o pildă vie pentru ceilalţi oameni, Eu am fost acela, de aceea, orice om care Mă cheamă pe Mine spre sine, aşa cum Eu am chemat dumnezeirea, poate deveni una cu Mine, prin iubire şi credinţă, aşa cum şi Eu, om şi Dumnezeu, deplin şi infinit, sunt una cu dumnezeirea.

2.La întrebarea despre cum se împacă esenţa divină a copilului Iisus şi activitatea Sa spiritual-divină cu viaţa Sa izolată în anii tinereţii şi ai maturităţii, sau altfel spus, cum de a făcut atâtea minuni - dacă ar fi să-L considerăm doar un simplu om în toţi aceşti ani - , s-ar putea răspunde cu imaginea unui pom din primăvară până în toamnă. Primăvara, pomul se umple de flori minunate şi se află în plină activitate. După căderea florilor, pomul pare inactiv. Către toamnă, însă, ni se prezintă iarăşi în plină activitate; fructele minunate capătă gust şi culoare - mai frumoasă decât a florilor din primăvară, apoi se coc, iar când le vine sorocul, se desprind din legătura lor şi cad în poala copilaşilor flămânzi.

Puteţi vedea un asemenea tablou cu ochii inimii, dar nu şi cu ochii minţii omeneşti. Când ai inima curată, poţi afla lesne răspunsul la semnele de întrebare, fără a avea divinitatea lui Iisus, dar păstrând-o în credinţa inimii, căci acolo se află raza iubirii de Dumnezeu; contopirea deplină dintre divinitate şi omul Iisus nu s-a produs dintr-o dată, ci treptat, ca tot ce se întâmplă din voinţa lui Dumnezeu, asemenea trezirii succesive a spiritului divin în inima omenească, împlinindu-se definitiv abia după moartea Sa pe cruce, deşi divinitatea se afla în toată plenitudinea ei chiar în copilul Iisus, dar se manifesta şi făcea minuni doar la nevoie.

Moartea fizică a lui Iisus reprezintă cea mai adâncă pătrundere a divinităţii în judecarea a tot ceea ce este materie; ea a făcut posibilă crearea unei relaţii cu totul noi între Creator şi creaţia Sa. Abia prin moartea lui Iisus, Dumnezeu Însuşi devine pe deplin om, iar omul creat devine, prin suprema graţie divină, copilul nou-născut al lui Dumnezeu - deci una cu Dumnezeu - şi poate astfel să situeze creaţia faţă-n faţă cu Creatorul său, ca o copie fidelă a Sa, văzând în Acesta pe Dumnezeul, Creatorul şi Tatăl său; omul poate să-L recunoască şi să-I vorbească şi mai ales, să-L iubească mai presus de orice, căci numai astfel va dobândi el viaţa veşnică şi indestructibilă întru Dumnezeu, din Dumnezeu şi alături de Dumnezeu. În acest fel a fost frântă voia Satanei, astfel încât să nu mai poată fi împiedicată apropierea deplină a divinităţii de om, sau invers, a omului de divinitate.

Spus şi mai pe scurt: prin moartea lui Iisus, omul poate fraterniza cu Dumnezeu, iar Satana nu mai găseşte nici un locşor ca să se strecoare. De aceea şi îndemnul adresat femeilor care căutau mormântul suna astfel: "Duceţi-vă şi spuneţi fraţilor Mei ce aţi văzut!" Astăzi se mai văd încă forme exterioare de manifestare ale lui Satana,
dar acesta nu mai poate reface cortina sfâşiată dintre divinitate şi om, deci nu mai poate reinstaura prăpastia de netrecut dintre Dumnezeu şi om.

Din această scurtă tratare a problemei, cine gândeşte şi înţelege cu inima, poate să vadă foarte uşor şi limpede folosul infinit ce a rezultat din moartea fizică a lui Iisus

Amin!

Iacov, fiul lui Iosif, a notat toate acestea; dar cu timpul, însemnările au fost denaturate aşa de mult, că n-au mai fost considerate autentice pentru a fi cuprinse în Biblie. Eu vreau însă să-ţi comunic ţie evanghelia adevărată a lui Iacov, dar numai de la data amintită mai sus; căci Iacov consemnase şi biografia Mariei, începând cu naşterea ei, la fel ca şi pe cea a lui Iosif.

Cap.1 - Iosif la lucru. Maria este aleasă prin tragere la sorţi. Mărturia Domnului despre Iosif. Rugăciunea lui Iosif. Maria în casa lui Iosif.

Iosif, însă, era ocupat cu ridicarea unei case în ţinutul dintre Nazaret şi Ierusalim.

Această clădire fusese comandată de un cetăţean al Ierusalimului, care îşi alesese acel loc anume pentru un han, deoarece nazaritenii nu aveau nici un adăpost până la Ierusalim.

Maria, care fusese crescută la Templu, se făcuse de-acum mare şi după legea mozaică, ea trebuia să părăsească Templul. De aceea, au fost trimişi soli în toată Iudeea, să anunţe acest fapt pentru ca să vină oamenii, iar cine va fi găsit suficient de vrednic, acela să ia fata la el acasă. Când Iosif a aflat ştirea, s-a grăbit spre Ierusalim, la locul de adunare al Templului.

După ce au trecut trei zile, cei sosiţi s-au adunat la locul stabilit şi fiecare pretendent a dat preotului câte un băţ de magnolie proaspăt rupt. Preotul a intrat în Templu cu ele şi a început să se roage.

După ce şi-a terminat rugăciunea, preotul a ieşit afară, dând fiecăruia băţul său. Şi toate beţele s-au pătat imediat, numai cel dat lui
Iosif a rămas proaspăt şi imaculat. Dar unii s-au revoltat, spunând că proba este părtinitoare şi deci irelevantă şi au pretins o altă probă, căreia să nu i se poată reproşa nimic.

Preotul, destul de supărat, a chemat-o pe Maria, i-a pus un porumbel în mână şi i-a spus să vină în mijlocul pretendenţilor, apoi să dea drumul porumbelului să zboare. Dar mai înainte, el le-a spus pretendenţilor: "Priviţi, voi, cei ce interpretaţi greşit semnele lui Dumnezeu! Acest porumbel este o vietate pură şi nevinovată şi nu înţelege ce vorbim noi. El trăieşte numai prin voinţa Domnului şi înţelege doar exprimarea atotputernică a lui Dumnezeu! Ţineţi beţele voastre sus! Cel pe al cărui băţ şi pe al cărui cap se va aşeza porumbelul, îndată ce fata îi va da drumul, acela o va lua pe Maria la el!"

Iar pretendenţii s-au declarat mulţumiţi: "Da, acesta este un semn fără tăgadă!"

Dar când Maria i-a dat drumul porumbelului, acesta a zburat imediat la Iosif şi s-a aşezat pe băţul lui, trecând apoi imediat pe capul lui Iosif.

Şi preotul a grăit: "Aşa a hotărât Domnul! Ţie, meşter cinstit, ţi-au revenit sorţii incontestabili de a primi pe Fecioara Domnului! Aşa că ia-o cu tine, în numele Domnului, în casa ta curată şi dă-i adăpost de acum încolo! Amin!"

Când Iosif a auzit toate acestea, el a răspuns preotului astfel: "Ascultă, slujitor uns al Domnului după legea lui Moise, servitor credincios al Domnului Dumnezeului Savaot, eu sunt deja un moşneag şi am acasă băieţi mari şi sunt văduv de ani de zile; cum să mă fac eu de râs în faţa fiilor lui Israel, luând în casa mea pe această copilă?

Eu zic să mai modificăm încă o dată alegerea, iar eu să rămân afară, ca să nu mă mai număr printre pretendenţi!"

Preotul însă a înălţat mâna şi i-a spus lui Iosif: "Iosif, teme-te de Domnul Dumnezeul tău! Tu nu ştii ce le-a făcut El lui Dathan, Korah şi Abiram? Priveşte, pământul s-a crăpat şi i-a înghiţit pentru încăpăţânarea lor! Crezi că n-ar putea să-ţi facă şi ţie acelaşi lucru?

Îţi zic: Pentru că tu ai văzut şi ai înţeles fără îndoială semnul Domnului, atunci ascultă-L pe Domnul Cel atotputernic şi drept şi care pedepseşte pe cei care se împotrivesc voinţei Sale!

Aşa că teme-te în casa ta, ca Domnul să nu-ţi facă şi ţie ceea ce le-a făcut lui Dathan, Korah şi Abiram!"

Iar Iosif s-a speriat foarte tare şi s-a adresat cu multă teamă preotului: "Atunci roagă-te pentru mine, pentru ca Domnul să fie iarăşi îngăduitor şi milostiv cu mine şi încredinţează-mi pe Fecioara Domnului, după voia Lui!"

Iar preotul a intrat în Templu şi s-a rugat pentru Iosif înaintea Atotputernicului, iar Domnul a vorbit astfel către preotul cufundat în rugăciune: "Nu-mi tulbura omul pe care Eu l-am ales, căci nu există în tot Israelul, nici pe întreg pământul, nici înaintea tronului Meu din ceruri, un om mai drept decât el.

Acum, du-te afară şi încredinţează fecioara pe care Eu însumi am crescut-o, celui mai drept bărbat de pe pământ!"

Auzind aceasta, preotul şi-a lovit pieptul, zicând: "O Doamne, Dumnezeu atotputernic a lui Avraam, Isaac şi Iacov, îndură-te de mine, păcătosul, căci abia acum înţeleg că Tu vrei să-ţi încerci poporul!"

După aceste cuvinte, preotul s-a ridicat, a ieşit afară şi, binecuvântând copila în numele Domnului, a încredinţat-o lui Iosif, care era cam înfricoşat.

Apoi i-a spus acestuia: "Iosif, tu eşti drept în faţa lui Dumnezeu, de aceea te-a ales pe tine dintre mii de oameni! Poţi să mergi în pace!
Amin!"

Iar Iosif a luat-o pe Maria, zicând: "Facă-se întotdeauna voia sfântă a Domnului Dumnezeul meu! Tot ce vine de la Tine, Doamne, este bun; de aceea, primesc cu plăcere acest dar din mâna Ta! Dar binecuvântează-o pe ea pentru mine şi pe mine pentru ea, ca să fiu demn de ea înaintea Ta. Acum şi întotdeauna, facă-se voia Ta, Amin!"

Imediat după ce a vorbit astfel Domnului, Iosif s-a simţit întărit în inima sa şi a părăsit Templul împreună cu Maria, pe care a condus-o în ţinutul Nazaretului, la locuinţa sa sărăcăcioasă.

Însă pe Iosif îl aşteptau lucrările întrerupte, aşa că n-a zăbovit prea mult în casa sa şi i-a spus Mariei: "Maria, iată că te-am adus la mine, aşa cum a vrut Dumnezeu, te-am

luat din Templul Domnului Dumnezeului meu; dar nu pot rămâne cu tine şi nu mă pot ocupa de tine, ci trebuie să te las, căci eu trebuie să merg să termin construcţia la care m-am angajat, la locul pe care ţi l-am arătat venind încoace!

Dar asta nu înseamnă că tu trebuie să rămâi singură aici acasă! Eu am o rudă apropiată care mă ajută în gospodărie, o persoană pioasă şi dreaptă; ea se va îngriji de tine, alături de fiul meu cel mic, iar graţia divină şi binecuvântarea lui Dumnezeu nu te vor părăsi!

Cât de curând, mă voi întoarce şi eu acasă cu ceilalţi patru fii ai mei şi-ţi voi fi îndrumător pe căile Domnului! Domnul Dumnezeu va veghea de acum asupra ta şi a casei mele, Amin!"

Cap.2 - Noua draperie din Templu. Lucrul Mariei la draperie.

În vremea aceasta, la Templu era nevoie de o draperie nouă, deoarece cea veche se uzase deja în mai multe locuri şi trebuia acoperită stricăciunea.

Atunci, preoţii au ţinut sfat şi au zis: "Haideţi să facem o draperie în Templul Domnului, să acoperim stricăciunea.

Căci s-ar putea ca astăzi sau mâine să vină Domnul, aşa cum stă scris; cum vom sta noi atunci înaintea Sa, dacă El ar găsi Templul neîngrijit?!"

Marele Preot însă a spus: "Nu judecaţi atât de orbeşte, de parcă Domnul, căruia îi este închinat Templul, n-ar cunoaşte starea de lucruri din Templu!

Totuşi, chemaţi-mi şapte fecioare neprihănite din seminţia lui David şi vom trage la sorţi cum urmează să fie împărţit lucrul!"

Atunci, slujitorii au pornit să caute fecioare din seminţia lui David şi cu mare greutate au găsit şase pe care să le aducă în faţa Marelui Preot.

Dar Marele Preot şi-a amintit că Maria, încredinţată cu câteva săptămâni în urmă lui Iosif spre ocrotire, era tot din seminţia lui David şi a comunicat acest lucru slujitorilor.

Şi, curând după aceea, slujitorii au pornit, i-au explicat lui Iosif despre ce este vorba, iar acesta s-a dus de a luat-o pe Maria, pentru a o duce din nou la Templu, însoţit fiind de slujitorii Templului.

Când fecioarele s-au strâns sub portic, Marele Preot a venit şi le-a condus pe toate în Templul Domnului.

Iar când toate se aflau în Templul Domnului, Marele Preot li s-a adresat, spunând: "Ascultaţi, fecioare din seminţia lui David, cel care a stabilit, după voia Domnului, ca draperia care desparte altarul de Templu să fie întotdeauna lucrată de fecioare din seminţia sa; conform testamentului său, se va hotărî prin tragere la sorţi ce parte din lucrare va executa fiecare şi fiecare fecioară trebuie să lucreze partea care i-a revenit, cu cea mai mare îndemânare de care poate da dovadă!

Priviţi draperia uzată din faţa voastră, iar aici, pe masa aurită, aveţi la dispoziţie mai multe materiale minunate, pe care să le folosiţi!

Vă daţi seama că o asemenea lucrare cere dăruire; trageţi deci la sorţi, să vedem care dintre voi va toarce firul de aur, care pe cel de amiant (un fel de azbest) şi care pe cel

de bumbac, pe cel de mătase,apoi pe cel de culoarea zambilei, pe cel stacojiu şi pe cel purpuriu!"

Iar fecioarele au tras la sorţi cu timiditate, în timp ce Marele Preot se ruga pentru ele; iar când au terminat, respectând ordinea dată, s-a putut vedea ce le-a revenit la fiecare.

Iar Fecioarei Maria, fiica Anei şi a lui Ioachim, i-au revenit firul de culoare stacojie şi cel purpuriu.

Fecioara I-a mulţumit Domnului pentru încrederea acordată şi încredinţarea unei sarcini atât de importante întru slava Sa, a luat materialele şi a plecat din nou acasă, însoţită de Iosif.

Când a ajuns acasă, Maria a şi început să lucreze cu mare bucurie; Iosif i-a recomandat să-şi dea toată silinţa, apoi a plecat şi el din nou la lucrul său.

Şi toate acestea se întâmplau pe vremea când Zaharia, din cauza unei lipse de credinţă, rămăsese mut, în timp ce tămâia prin Templu, de aceea, tragerea la sorţi a fost organizată de un reprezentant al său.

Dar Maria se înrudea atât cu Zaharia, cât şi cu reprezentantul său, drept care şi-a dublat silinţa, pentru a termina lucrul cât mai repede, poate chiar prima.

Ea şi-a dublat însă eforturile nu din dorinţa de a dobândi faimă, ci doar la gândul că poate astfel va face o mare bucurie Domnului, dacă îşi termină lucrul cât mai repede şi mai bine. Şi a început mai întâi să lucreze firul stacojiu, deoarece trebuia tors cu mare grijă, pentru ca firul să nu fie când mai gros când mai subţire.

Iar firul a fost tors de Maria cu mare măiestrie, încât toţi cei care veneau în casa lui Iosif se minunau de îndemânarea extraordinară a Mariei.

Maria a fost gata cu firul stacojiu în trei luni, după care a trecut imediat la cel purpuriu; dar, pentru că pe acesta trebuia să-l umezească tot timpul, era nevoită mereu să ia ulciorul şi să iasă afară după apă.

Cap.3 - Vestirea naşterii Domnului printr-un înger. Supunerea smerită a Mariei

Într-o dimineaţă de vineri, Maria a luat din nou ulciorul în mână şi a ieşit să-l umple cu apă, când deodată, o voce i-a grăit astfel: "Fii slăvită, fecioară binecuvântată de Domnul! Domnul este cu tine, iar tu binecuvântată între femei!" Maria s-a speriat foarte tare şi a privit repede în jur, dar n-a văzut pe nimeni şi nu ştia de unde venea vocea. Cuprinsă de spaimă, ea a luat repede ulciorul cu apă şi s-a grăbit să intre în casă.

După ce a ajuns tremurând în casă, a pus ulciorul jos şi a luat din nou lucrul de mână, s-a aşezat pe scaun şi a început să toarcă de zor. Dar abia se cufundase din nou în lucrul său, că iată, îngerul Domnului s-a arătat înaintea harnicei fecioare, spunându-i: "Nu te teme, Maria, căci tu ai găsit în faţa Domnului o graţie nemărginită; află că vei rămâne însărcinată prin cuvântul lui Dumnezeu!"

Auzind aceste cuvinte, Maria a început să le cumpănească pe toate părţile, dar nu le-a putut pricepe sensul, de aceea s-a adresat îngerului: "Cum se poate întâmpla una ca asta, câtă vreme nu sunt femeia unui bărbat şi nu am cunoscut bărbatul, care să mă ia în căsătorie, pentru ca, asemeni altor femei, să rămân însărcinată şi să nasc?!"

Îngerul, însă, i-a spus Mariei: "Ascultă-mă, fecioară aleasă de Dumnezeu! Nu astfel se va întâmpla, ci forţa Domnului va trece ca o umbră pe deasupra ta! De aceea şi Copilul sfânt pe care îl vei naşte apoi, va fi numit Fiul Atotputernicului! Iar atunci când Îl vei naşte, tu să-i dai numele Iisus; căci El va izbăvi poporul său de toate păcatele, de judecată şi de moartea veşnică".

Iar Maria a îngenuncheat în faţa îngerului şi a zis: "Priveşte, eu sunt doar o slujitoare a Domnului, aşa că facă-se voia Lui, aşa cum reiese din cuvintele tale!"

Şi îngerul a dispărut, iar Maria şi-a continuat lucrul.

Cap.4 - Discuţia copilărească şi inocentă a Mariei cu Dumnezeu şi răspunsul venit de sus

După ce îngerul a dispărut din nou, Maria L-a slăvit pe Domnul Dumnezeu, spunându-şi în sinea ei: "Vai, ce sunt eu, Doamne, înaintea Ta, de îmi acorzi atâta graţie?! Eu voi fi gravidă, fără să fi cunoscut bărbatul; căci eu nu cunosc ce deosebiri sunt între mine şi un bărbat! Ştiu eu oare în realitate ce înseamnă să fii gravidă?! Vai Doamne, eu nu cunosc asemenea lucruri! Ştiu eu oare ce înseamnă când se spune: 'iată, o femeie naşte'!? O, Doamne, fii îndurător cu mine; eu nu sunt decât o fată de paisprezece ani şi abia dacă am auzit vorbindu-se de asemenea lucruri - de aceea nu ştiu nimic! Vai, ce se va alege de mine, sărmana de mine, dacă voi fi gravidă - iar eu nu ştiu ce înseamnă o asemenea stare! Ce va spune părintele meu Iosif, când îi voi spune, ori va observa el că sunt gravidă?! A fi gravidă nu poate fi ceva rău, mai ales dacă o fată este aleasă în mod special de Dumnezeu, ca Sara odinioară! Căci chiar la Templu am auzit adeseori spunându-se ce fericite sunt femeile când rămân gravide! Deci, a fi gravidă trebuie să fie un lucru bun, care te face fericită, deci mai mult ca sigur că şi eu o să mă bucur, când va da Dumnezeu să fiu gravidă! Dar când se va întâmpla acest lucru şi cum? Sau s-a şi întâmplat? Sunt deja gravidă sau urmează să rămân? O, Doamne! Părinte sfânt şi atotputernic peste Israel, dă-mi mie, umila Ta slujitoare, un semn, când se va întâmpla, pentru ca eu să Te pot lăuda şi preaslăvi!"

La aceste cuvinte, Maria a fost atinsă de o boare luminoasă, iar o voce blândă i-a grăit: "Maria, nu-ţi face griji zadarnice; tu ai rămas gravidă şi Domnul este cu tine! Vezi-ţi de lucrul tău şi du-l la bun sfârşit, căci nu se va mai face altul la fel pentru Templu!"

Maria a căzut la pământ şi s-a rugat la Dumnezeu şi L-a lăudat şi L-a slăvit pentru graţia acordată. Iar după ce a adus laudă lui Dumnezeu, s-a ridicat şi şi-a reluat lucrul.

Cap.5 - Predarea la Templu a lucrului terminat de Maria. Maria şi Marele Preot. Călătoria Mariei la Elisabeta, mătuşa ei.

Peste câteva zile, Maria era gata şi cu firul purpuriu şi după ce l-a pus în ordine, l-a aşezat şi pe cel stacojiu alături. A mulţumit lui Dumnezeu pentru milostivirea arătată, de a putut să lucreze atât de bine, a înfăşurat totul într-o pânză şi a pornit-o la drum spre Ierusalim. Până la locul unde Iosif înălţa clădirea a mers singură, dar mai departe a însoţit-o din nou Iosif până la Ierusalim, apoi la Templu.

Când a ajuns acolo, ea a predat Marelui Preot lucrul său. Acesta a privit firele stacojii şi pe cele purpurii şi văzând că s-a lucrat deosebit de bine, a luat-o pe Maria şi i-a adresat următoarele cuvinte (Marele Preot:) "Maria, o asemenea îndemânare nu provine numai de la tine, ci chiar Domnul a intervenit cu mâna Lui! Dumnezeu te-a ales, binecuvântată vei fi de Domnul Dumnezeul nostru printre toate femeile de pe pământ, pentru că tu ai fost prima care şi-a adus lucrarea în Templul Domnului!"

Maria, însă, cu inima plină de smerenie şi bucurie, răspunse preotului:

"Cinstite slujitor al Domnului în sanctuarul Său! Nu mă lăuda prea tare, nu mă considera mai presus de ceilalţi, căci lucrul acesta nu este meritul meu, ci numai al Domnului care mi-a condus mâna! De aceea, El merită toată lauda, toată faima, toată răsplata, toată dragostea şi adoraţia mea fără sfârşit!"

Iar preotul a spus: "Amin, Maria, fecioară neprihănită a lui Dumnezeu, adevărat ai grăit înaintea Domnului! Du-te în pace, Dumnezeu fie cu tine!"

După care, Maria s-a ridicat şi a plecat iarăşi cu Iosif până la casa unde lucra el, luându-şi cu ei drept hrană un pic de pâine, lapte şi apă.

Cam la o jumătate de zi de mers locuia o mătuşă a Mariei, pe nume Elisabeta, pe care aceasta a vrut să o viziteze; de aceea, ea i-a cerut permisiunea lui Iosif. Iar Iosif i-a permis imediat şi i-a dat ca ajutor pe fiul său mai mare, care să o conducă şi să o însoţească, până va fi să găsească locuinţa mătuşii Elisabeta.

Cap.6 - Minunata primire făcută de Elisabeta Mariei. Blândeţea şi înţelepciunea Mariei. O evanghelie a femeilor. Întoarcerea Mariei la Iosif.

Ajungând la Elisabeta, mai bine zis la casa ei, Maria a bătut timid la uşă, după obiceiul iudeilor. Când Elisabeta a auzit ciocănitul atât de timid, s-a întrebat "Cine să bată oare, atât de încet? Trebuie să fie vreun copil din vecini, căci omul meu, care este mut şi aşteaptă izbăvirea la Templu, nu poate fi! Lucrul meu însă nu poate aştepta, deci nu pot să-l pun deoparte, ca să deschid unui copil neastâmpărat al vecinului. Nu, n-am să fac asta, căci am de lucru pentru Templu şi aceasta este mai presus de năzbâtiile unui copil, care precis nu doreşte altceva decât să mă necăjească şi să râdă de mine! Aşa că o să stau frumuşel la lucru, iar copilul poate să bată cât o pofti".

Dar Maria a mai ciocănit odată, iar copilul din pântecele Elisabetei a început să se zbată de bucurie, iar mama a auzit o voce diafană în zona unde se agita copilul, care

spunea: "Mamă, du-te repede; căci la uşă bate mama Domnului meu şi al tău, a Dumnezeului meu şi al tău şi vine la tine cu pace!"

Iar Elisabeta, auzind acestea, a aruncat repede lucrul din mână şi a alergat la uşă să-i deschidă Mariei şi, conform datinei, i-a dat imediat binecuvântarea şi a cuprins-o în braţe, spunând: "O, Maria, binecuvântată între femei! Tu eşti binecuvântată între toate femeile şi binecuvântat este rodul pântecului tău! O, Maria, fecioară neprihănită a lui Dumnezeu! Cine este atât de milostiv cu mine, de îmi trimite în vizită chiar pe mama Domnului, Dumnezeul meu?!"

Maria însă, care nu înţelegea nimic din aceste lucruri misterioase, spuse Elisabetei: "Vai mătuşă dragă, vin la tine pentru o scurtă vizită prietenească! De ce spui despre mine lucruri pe care eu nu le înţeleg? Sunt oare gravidă, de îmi zici mamă?"

Elisabeta răspunse Mariei: "Când ai bătut la uşă a doua oară, pruncul pe care îl port în pântece a tresăltat imediat de bucurie şi mi-a comunicat acest lucru, iar pe tine te-a salutat deja în mine!"

Atunci, Maria şi-a înălţat privirea spre cer, gândindu-se la ceea ce îi spusese arhanghelul Gabriel, deşi ea nu înţelegea mare lucru din toate acestea şi a spus: "O, Dumnezeule mare a lui Avraam, Isaac şi Iacov, ce-ai făcut din mine? Cine sunt eu de mă preaslăvesc toţi?"

Dar Elisabeta i-a spus: "O, Maria, aleasa lui Dumnezeu, intră în casa mea să capeţi puteri; apoi vom sta de vorbă şi-L vom slăvi împreună pe Dumnezeu şi-L vom lăuda din toată inima!"

Maria a urmat-o imediat pe Elisabeta în casă, a mâncat şi a băut, a prins puteri şi s-a înveselit.

Iar Elisabeta a întrebat-o tot felul de lucruri despre şederea ei la Templu şi educaţia primită acolo şi cum i s-au părut acestea.

Maria i-a răspuns: "Scumpă mătuşă, de asemenea binecuvântată de Dumnezeu, eu consider că aceste lucruri se află mult deasupra noastră, iar noi, femeile, nu facem bine dacă punem în discuţie lucruri peste care Dumnezeu i-a aşezat pe fiii lui Aaron (pe bărbaţi). De aceea, eu sunt de părere că femeile trebuie să lase lucrurile divine în seama lui Dumnezeu şi a celor pe care Dumnezeu i-a numit peste ele, nu să îşi bată capul cu ele. Câtă vreme Îl iubim pe Dumnezeu mai presus de orice şi respectăm poruncile Sale sfinte, înseamnă că ne purtăm aşa cum se cuvine locului nostru, celelalte lucruri revin bărbaţilor, pe care Dumnezeu îi cheamă şi îi alege. Eu consider, mătuşă dragă, că aşa este corect; aşa că să lăsăm deoparte pălăvrăgelile din Templu, căci el nu devine astfel nici mai bun, nici mai rău! Atunci când Domnul va crede de cuviinţă, El va şti să pedepsească şi să reorganizeze Templul aşa cum se cuvine".

Iar Elisabeta a recunoscut în aceste cuvinte o profundă pioşenie şi modestia Mariei şi i-a spus: "Aşa este, fecioară plină de graţie a lui Dumnezeu! Gândind astfel, este firesc să afli cea mai mare milostivire înaintea lui Dumnezeu! Căci aşa cum vorbeşti tu nu se poate exprima decât inocenţa cea mai pură, iar cine trăieşte după asemenea principii, acela este cu adevărat drept în faţa lui Dumnezeu şi a întregii lumi!"

Iar Maria i-a spus: "Viaţa corectă nu ne aparţine nouă, ci lui Dumnezeu şi este o mare favoare! Cine consideră că duce o viaţă dreaptă, mai mult ca sigur că este cel mai puţin drept în faţa lui Dumnezeu; dar cine îşi mărturiseşte tot timpul vinovăţia în faţa Domnului, acela trăieşte corect înaintea lui Dumnezeu! Eu însă, nu ştiu cum trăiesc, viaţa mea este doar o favoare de la Dumnezeu; de aceea, nici nu pot face altceva decât să-L

iubesc în orice moment, să-L slăvesc şi să-L laud, cu toată puterea mea! Dacă viaţa ta seamănă cu a mea, atunci fă acelaşi lucru ca mine şi Domnul va avea mai multă mulţumire decât dacă am pălăvrăgi acum despre starea de lucruri de la Templu!"

Iar Elisabeta a recunoscut imediat că dinspre Maria adie un duh sfânt, de aceea a renunţat la întrebările despre Templu şi s-a lăsat în voia Lui, lăudând şi slăvind pe Dumnezeu.

Maria a rămas trei luni încheiate la Elisabeta şi a ajutat-o la toate treburile gospodăreşti ca o slujnică.

Între timp însă, Iosif îşi terminase lucrarea şi plecase cu fiii săi acasă, îngrijindu-se de mica lor gospodărie, care, de altfel, era închiriată. Dar într-o seară, i-a spus (Iosif) fiului mai mare: "Joel, du-te şi pregăteşte-mi catârul pentru mine, căci vreau să plec s-o aduc pe Maria! Copila este plecată deja de trei luni din casa mea şi nu mai ştiu nimic despre ea. Chiar dacă ştiu că se află la soţia Marelui Preot, care este de mai multă vreme mut, nu pot şti dacă această casă este ocolită de tentaţiile care au ademenit-o şi pe Eva. Aşa că mâine vreau să mă duc într-acolo să iau copila, pentru ca să nu dau motiv fiilor lui Israel să mă vorbească de rău, iar Domnul să mă pedepsească pentru că n-am avut destulă grijă de copilă". Şi Joel a plecat să îndeplinească porunca tatălui său; dar nici n-a apucat Joel să-şi termine treaba, că Maria a şi apărut în tindă, salutându-l pe Iosif şi rugându-l s-o reprimească în casa lui.

Surprins de apariţia Mariei, Iosif a întrebat-o imediat: "Să fii oare chiar tu, fiinţă nerecunoscătoare?"

Maria i-a răspuns: "Da, eu sunt, dar n-am fost nerecunoscătoare faţă de tine; căci eu m-aş fi întors de mult aici, dar nu am îndrăznit să trec singură peste munţii împăduriţi, iar tu n-ai trimis pe nimeni după mine! De acea am fost nevoită să rămân atâta vreme acolo! Astăzi însă au venit trei leviţi, care au vizitat-o pe soţia lui Zaharia, iar când ei s-au întors acasă, la Ierusalim, m-au luat şi pe mine şi m-au adus până la hotarul gospodăriei tale, m-au binecuvântat pe mine şi casa ta, apoi şi-au continuat calea lor, iar eu m-am grăbit din nou încoace la tine, părintele meu drag!"

Deşi Iosif ar fi vrut s-o mai certe puţin pe Maria pentru absenţa ei îndelungată de acasă, nu l-a lăsat totuşi inima s-o facă, pe de o parte pentru că glasul atât de gingaş al Mariei l-a mişcat profund, pe de altă parte pentru că şi-a dat seama de vinovăţia lui, căci într-adevăr, nu trimisese pe nimeni după ea. De aceea, el a chemat copila la el, să-i dea binecuvântarea, iar ea s-a grăbit către el şi l-a dezmierdat, aşa cum copiii inocenţi obişnuiesc să-şi alinte părinţii sau pe binefăcătorii lor.

Iosif a fost profund mişcat de un asemenea gest, s-a bucurat tare mult şi a zis :"Eu sunt un om sărac şi în vârstă; dar dragostea ta de copil mă face să-mi uit sărăcia şi vârsta! Dumnezeu mi-a făcut o mare bucurie când mi te-a încredinţat; de aceea, am să plec din nou să muncesc, ca să-ţi pot procura o hrană mai bună!"

Şi în timp ce spunea aceste cuvinte, lacrimi mari de bucurie scăldau faţa bătrânului. Dar Maria i-a uscat repede obrajii umezi, mulţumind lui Dumnezeu că o încredinţase unui părinte atât de grijuliu. În acel moment, dintr-o dată, Iosif a auzit cântându-se psalmi înaintea casei sale.

Cap.6 – Presimtirile si prevestirea lui Iosif. Consolarea Mariei. Cina binecuvantata. Descoperirea sarcinii Mariei

Dar Iosif era cuprins de presimţiri şi îi spuse Mariei: "Copila Domnului! Multă bucurie ai adus tu casei mele, dar sufletul meu este plin de presimţiri! Căci eu ştiu că Domnul îi încearcă adesea pe cei pe care îi iubeşte, de aceea să ne rugăm tot timpul, ca să ne rămână îndurător şi milostiv! Este chiar posibil ca Dumnezeu să vrea, prin tine şi prin mine, să înnoiască chivotul legii, aflat acum în pragul destrămării! Dacă va fi să se întâmple acest lucru, atunci vai mie şi ţie; ce trebuie să se întâmple se va întâmpla, noi n-avem cum să împiedicăm mersul lucru-rilor, iar când va fi să vină, va avea atâta forţă că vom tremura în faţa voinţei Celui care a creat acest pământ!"

Dar Maria n-a înţeles nimic din toate acestea şi l-a consolat pe Iosif, care arăta tare amărât, cu următoarele cuvinte: "Dragul meu tată Iosif! Voinţa Domnului nu trebuie să te tulbure; căci ştim cu toţii că El este cu noi, aşa cum a fost şi cu Avraam, Isaac şi Iacov şi cum este tot timpul cu toţi cei care Îl iubesc; ce rău poate să ni se întâmple?!"

Iar Iosif s-a arătat satisfăcut de această consolare şi i-a mulţumit Domnului din toata inima pentru că i-a încredinţat prin Maria un adevărat înger, după care a spus: "Copii, s-a făcut deja seară, haideţi să înălţăm Domnului un imn de slavă, să mâncăm bucatele binecuvântate de El, apoi să mergem la culcare!"

Zis şi făcut, Maria s-a dus repede după pâine, iar Iosif a împărţit-o; dar, minune, pâinea avea un gust extraordinar. Iar Iosif a zis:
"Să-L slăvim pe Domnul! Tot ce binecuvântează El are un gust deosebit de bun!"

Iar Maria i-a atras atenţia lui Iosif cu multă gingăşie: "Vezi, tată drag, că nu trebuie să te temi de încercările Domnului; căci ele nu sunt decât binecuvântări pline de dragoste!"

Iar Iosif a răspuns: "Ai dreptate, fiică neprihănită a Domnului! Am să port întotdeauna cu răbdare povara trimisă de Domnul; sunt convins că El nu-mi va face povara prea grea, nici jugul prea tare, căci El este un stăpân bun şi îndurător în strădania Sa! Aşa că facă-se voia Sa sfântă, acum şi de-a pururi!"

După care, această pioasă familie a plecat la culcare, iar în zilele care au urmat şi-au văzut de munca lor.

Dar mijlocul Mariei se îngroşa de la o zi la alta, iar ea, observând acest lucru, se străduia să-l ascundă faţă de Iosif şi fiii săi. Dar, după ce au mai trecut vreo două luni, nici o strădanie nu i-a mai folosit, iar Iosif a început să bănuiască ceva şi în scurt timp, l-a căutat pe un prieten de-al lui din Nazaret, ca să discute cu el despre această situaţie ciudată în legătură cu Maria.

Cap.8 - Părerea medicului. Iosif o interoghează pe Maria. Explicaţia Mariei.

Prietenul lui Iosif era un om competent; căci el era medic, cunoştea ierburile de leac şi asista femeile la naşterile mai grele. El a venit cu Iosif s-o vadă pe Maria; după ce a văzut-o, i-a spus lui Iosif: "Ascultă-mă, frate întru Avraam, Isaac şi Iacov! O mare necinste s-a făcut casei tale; căci iată, fata este însărcinată! Şi să ştii că tu singur eşti de vină! Căci ai fost plecat de acasă şase luni! Spune-mi, cine trebuia să aibă grijă de fată?!"

Iar Iosif i-a răspuns: "În tot acest timp, Maria abia dacă a rămas acasă trei săptămâni la rând şi asta la începutul venirii ei în casa mea; căci după aceea a petrecut la mătuşa ei Elisabeta! Dar de două luni încoace, ea se află sub supravegherea mea permanentă şi n-am văzut pe nimeni care să fi venit la ea mai des sau pe ascuns! Dar în timpul absenţei mele, fata a fost pe cele mai bune mâini, fiul meu, care a însoţit-o până la Elisabeta şi mi-a jurat că nu-i va atinge nici măcar veşmântul, decât doar în caz de mare necesitate. Aşa că pot afirma cu certitudine că din partea casei noastre, Maria ar trebui să fie absolut neprihănită; dacă însă şi despre casa lui Zaharia se poate spune acest lucru, aceasta este o altă întrebare! Să se fi întâmplat oare ceva la Templu, cu un slujitor al Templului? Să mă ferească Dumnezeu de aşa ceva, deşi sunt înclinat să cred; pentru că, dacă ar fi fost aşa, Dumnezeu ar fi făcut în aşa fel ca faptul să devină cunoscut, prin înţelepciunea Marelui Preot! Acum însă ştiu ce trebuie să fac pentru a da de urma adevărului! Tu, prietene, poţi să pleci în pace, iar eu îi voi supune pe toţi din casă unei verificări amănunţite!"

Prietenul n-a mai zăbovit mult şi a plecat din casa lui Iosif; iar Iosif s-a dus imediat la Maria şi i s-a adresat: "Copila mea, cu ce obraz mă înfăţişez eu acum în faţa Domnului? Ce să-i spun acum despre tine? Nu te-am luat eu fecioară neprihănită de la Templu şi nu te-am vegheat cu grijă, cu ajutorul unor persoane de încredere din casa mea şi nu m-am rugat zilnic pentru tine?! De aceea, te implor să-mi spui cine este cel care a îndrăznit să mă înşele şi să se comporte atât de condamnabil faţă de mine, un fiu al lui David, ca şi faţă de tine, care te tragi din aceeaşi stirpe! Cine te-a amăgit şi te-a făcut de ruşine pe tine, o fecioară a Domnului?! Cine şi-a permis să tulbure fiinţa ta atât de curată, cine a vrut să facă din tine o a doua Eva?! Căci se repetă vechea întâmplare cu Adam, pentru că se pare că şi pe tine te-a amăgit cu un şarpe, ca pe Eva! Aşa că răspunde-mi la întrebare!"

După care, Iosif s-a aruncat cu faţa peste un sac plin cu cenuşă şi a început să plângă.

Iar Maria tremura de spaimă şi a început să plângă şi să suspine şi nu putea scoate nici un cuvânt, atât era de speriată şi de necăjită.

Iosif s-a ridicat din nou de pe sac şi s-a adresat Mariei pe un ton ceva mai potolit: "Maria, copil al Domnului, care te-a luat în grija Lui, de ce mi-ai făcut una ca asta? De ce ţi-ai înjosit aşa de tare sufletul şi ai uitat de Dumnezeul tău? Cum ai putut să faci aşa ceva, tu, care ai fost crescută în Templul cel sfânt şi ai primit hrană direct din mâna îngerilor şi ai avut ca tovarăşi de joacă pe aceşti minunaţi slujitori ai Domnului? Vorbeşte, nu sta fără o vorbă în faţa mea!"

Maria şi-a făcut curaj şi a răspuns: "Tată Iosif, ai dreptate să fii atât de dur! Dar crede-mă, pe cât este de adevărat că există Dumnezeu, tot atât de adevărat este că eu sunt

neprihănită şi nevinovată, iar până în momentul de faţă nu am idee de vreun bărbat!" Iar Iosif a întrebat-o: "Atunci de unde provine ceea ce porţi în pântece?"

Maria i-a răspuns: "Eu sunt încă un copil şi nu pricep misterele cereşti! Dar fii te rog atent, ce mi s-a întâmplat! Iar ceea ce-ţi voi spune acum este la fel de adevărat ca însăşi existenţa lui Dumnezeu deasupra noastră!"

Cap.9 - Povestirea Mariei despre miracolul întâmplat. Supărarea şi grija lui Iosif şi hotărârea sa de a o îndepărta pe Maria. Semnul trimis de Dumnezeu lui Iosif în somn. Rămânerea Mariei în casa lui Iosif.

Şi Maria i-a povestit lui Iosif tot ce s-a întâmplat în timpul când lucra firul de purpură, încheindu-şi povestirea cu o asigurare: "De aceea, te asigur, tată drag, încă o dată: aşa cum este adevărat că există Dumnezeu în cer şi pe pământ, tot atât de adevărat este că eu sunt neprihănită, că nu cunosc nici un bărbat, cu atât mai puţin miracolul divin pe care trebuie să-l port acum sub inima mea şi care îmi aduce atâta necaz!"

Auzind aceste cuvinte, Iosif a amuţit şi s-a speriat foarte tare; căci cuvintele Mariei au pătruns adânc în sufletul său zbuciumat, confirmând bănuiala lui ascunsă.

De aceea, el a început să se gândească în fel şi chip, ce ar trebui să facă şi şi-a zis în sinea lui (Iosif): "Dacă încerc să-i ascund faţă de lume păcatul ce nu mai poate fi tăgăduit, doar pentru că eu nu-l mai consider păcat, atunci eu voi fi găsit vinovat. Considerându-se că am încălcat legea Domnului, nu voi scăpa de pedeapsă! Dacă însă, potrivit convingerii mele intime, se adevereşte mărturisirea ei de necontestat, provenită de la un înger, atunci Dumnezeu va considera că am trimis un suflet nevinovat la moarte. Ce să fac oare cu ea? S-o părăsesc oare pe ascuns, adică s-o dau de la mine, s-o ascund undeva, într-un cătun de munte, la graniţa cu grecii? Sau să aştept cu răbdare ziua când Domnul îmi va spune ce trebuie să fac? Dar dacă mâine sau poimâine vine la mine cineva din Ierusalim şi o recunoaşte pe Maria, ce va fi atunci? Cred că cel mai bine ar fi să o duc pe ascuns de aici, fără ca altcineva, afară de copiii mei, să afle ceva! Cu timpul, Domnul îi va scoate la iveală nevinovăţia şi atunci totul va fi salvat şi câştigat; aşa să fie, în numele Domnului!"

După care, Iosif i-a comunicat în mare taină Mariei ce a hotărât, iar ea s-a supus, convinsă fiind de bunele sale intenţii, apoi a plecat la culcare, pentru că se făcuse deja târziu.

Iar Iosif s-a mai gândit în fel şi chip, dar până la urmă a aţipit şi el. Şi iată, un înger al Domnului i-a apărut în vis, adresându-i-se astfel: "Iosif, să nu te sperii din cauza Mariei, cea mai neprihănită fecioară a Domnului. Căci ce poartă ea acum sub inimă vine de la Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, iar tu să-i dai numele Iisus când se va naşte!"

Auzind aceste cuvinte, Iosif s-a trezit şi L-a preaslăvit pe Dumnezeu, Domnul care i-a acordat o astfel de graţie. Şi pentru că se făcuse deja dimineaţă, a apărut şi Maria, pregătită pentru călătoria plănuită, spunându-i lui Iosif că a sosit momentul.

Însă Iosif a îmbrăţişat-o pe Maria şi a strâns-o la pieptul său, spunându-i: "Maria, fecioară preacurată, rămâi în casa mea; căci astăzi Domnul mi-a trimis o dovadă de netăgăduit, iar Cel pe care îl vei naşte se va numi Iisus!" Maria şi-a dat seama imediat că

Domnul îi vorbise lui Iosif, pentru că spusese acelaşi nume pe care i-l comunicase şi ei îngerul, deşi ea nu-i spusese nimic mai înainte!

De acum înainte, Iosif s-a ocupat foarte atent de fată şi s-a îngrijit să nu-i lipsească nimic din cele trebuincioase.

Cap.10 - Recensământul organizat de romani. Neputinţa lui Iosif de a participa la sfatul ţinut la Ierusalim. Trădarea lui Annas.

Cam la două săptămâni după aceste întâmplări, s-a ţinut mare sfat la Ierusalim, referitor la zvonurile care circulau printre romanii ce trăiau în Ierusalim, potrivit cărora împăratul ar dori să se facă recensământul şi înregistrarea întregii populaţii evreieşti. Această ştire a provocat o mare spaimă printre evrei, cărora le era interzis să numere oamenii. De aceea, Marele Preot a convocat îndată o mare adunare la care trebuiau să vină toţi bătrânii şi meşterii, aşa cum era şi Iosif. Dar Iosif tocmai întreprindea o călătorie în munţi, ca să facă rost de lemne de construcţie, de aceea a lipsit câteva zile de acasă. Solul de la Ierusalim care a venit la Iosif să-i aducă invitaţia la sfatul cel mare, negăsindu-l acasă, i-a transmis fiului cel mare ordinul de a aduce urgent ştirea la cunoştinţa lui Iosif, îndată ce se va întoarce acasă!

Iosif s-a întors acasă chiar a doua zi dis-de-dimineaţă. Fiul său, Iosis, i-a adus imediat la cunoştinţă ştirea sosită de la Ierusalim. Iosif însă a spus: "Cinci zile am tot urcat şi coborât pe munte şi sunt mort de oboseală, nu cred că mă ţin picioarele să merg undeva, dacă nu mă odihnesc mai întâi câteva zile; de aceea, mă văd nevoit să nu răspund de această dată chemării venite de la Ierusalim. De altfel, toată această adunare nu valorează nici cât o nucă seacă; pentru că puternicul împărat al Romei, care îşi flutură acum sceptrul chiar peste ţările sciţilor, nu va da nici un pic de atenţie adunării noastre şi va face tot ce vrea el! Aşa că o să rămân frumuşel acasă!"

Dar, peste trei zile, a venit de la Ierusalim un anume Annas, considerat acolo un mare cărturar şi i-a spus lui Iosif: "Iosif, meşter priceput şi om învăţat din seminţia lui David! Trebuie să te întreb, de ce nu ai venit la adunare!?" Iar Iosif s-a întors către Annas şi i-a zis: "Am fost cinci zile întregi în munţi şi n-am ştiut că sunt convocat! Iar când am sosit acasă şi fiul meu Iosis mi-a dat de ştire, m-am simţit prea obosit şi prea slab şi am considerat că nu sunt în stare să ajung pe picioarele mele până la Ierusalim. Pe de altă parte, mi-am dat seama de la bun început că această adunare nu va servi la nimic!"

Din nefericire, în timp ce Iosif îşi spunea părerea, Annas a văzut-o pe Maria şi şi-a dat seama pe loc că este însărcinată. El a plecat imediat de la Iosif, fără să spună vreun cuvânt, grăbindu-se cât putea spre Ierusalim. Ajungând acolo, fără să mai aştepte, s-a dus imediat la Marele Preot, căruia i-a zis: "Ascultă-mă şi nu vei mai întreba de ce fiul lui David n-a venit la adunare; căci am descoperit în casa lui nişte lucruri îngrozitoare! Iată, Iosif, căruia Dumnezeu şi tu i-aţi acordat atâta încredere, încât i-aţi încredinţat fecioara, a greşit în modul cel mai condamnabil înaintea lui Dumnezeu şi a ta!"

Marele Preot, îngrozit de-a binelea de cele auzite, l-a întrebat pe Annas: "Cum aşa? Ce vrei să spui? Spune-mi adevărul curat, altfel doar moartea te mai salvează!"

Şi Annas i-a răspuns: "Iată, Fecioara Maria, pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o să aibă grijă de ea, a fost grav pângărită; sarcina ei destul de înaintată este cea mai clară dovadă!"

Dar Marele Preot a spus: "Taci, Iosif n-ar fi făcut niciodată aşa ceva! Se poate înşela Dumnezeu?"

Iar Annas a răspuns: "Atunci, trimite-ţi acolo oamenii tăi cei mai de încredere şi ai să te convingi că fecioara este cu adevărat însărcinată; dacă nu este aşa, să fiu omorât cu pietre!

Cap.11 - Îndoielile Marelui Preot cu privire la starea Mariei. Arestarea şi interogarea lui Iosif şi a Mariei. Plângerea lui Iosif şi sfada lui cu Dumnezeu. Condamnarea la moarte a lui Iosif şi a Mariei şi salvarea lor printr-o sentinţă divină. Maria devine soţia lui Iosif.

Marele Preot a stat mult pe gânduri, zicându-şi în sinea lui: "Ce să fac acum? Annas este invidios că n-a primit-o el pe Maria, nu poţi să te iei după părerea unui invidios. Dar dacă totuşi s-a întâmplat aşa cum spunea el, iar eu tratez problema cu indiferenţă, ce vor spune atunci fiii lui Israel şi ce voi spune eu dacă-mi vor cere socoteală? Mai bine să trimit pe cineva, pe ascuns, la Iosif, iar dacă ştirea cea rea se va adeveri, să-i aducă imediat aici pe Iosif şi pe Maria!"

Zis şi făcut, Marele Preot a chemat în secret pe slujitorii săi cei mai demni de încredere şi le-a spus ce s-a întâmplat în casa lui Iosif, apoi i-a trimis acolo, învăţându-i cum să procedeze dacă ştirile se adeveresc.

Slujitorii au plecat în cea mai mare grabă, iar acolo au constatat că lucrurile stau chiar aşa cum a zis Marele Preot.

Iar cel mai bătrân dintre ei i-a spus lui Iosif: "lată, am fost trimişi de la Templu aici, la tine, ca să vedem cu ochii noştri care este starea fetei, pentru că la urechile Marelui Preot au ajuns veşti din cele mai rele! Din păcate, iată că ni se confirmă îngrozitoarea ştire: aşa că te sfătuim să nu opui nici un fel de rezistenţă şi să ne urmezi la Templu, împreună cu Maria; vei afla chiar din gura Marelui Preot osânda ce ţi se cuvine!"

Fără să scoată un cuvânt, Iosif şi Maria i-au urmat pe slujitori la Templu pentru a fi judecaţi.

Când au ajuns în faţa Marelui Preot, acesta, uimit peste măsură, a întrebat-o pe Maria, pe un ton cât se poate de grav: "Maria! Pentru ce ne-ai făcut una ca asta şi pentru ce ţi-ai înjosit sufletul atât de tare? Ai uitat de Domnul Dumnezeul tău, tocmai tu, care ai fost crescută în sfântul Templu şi ţi-ai primit hrana zilnică din mâna îngerilor şi ai ascultat în fiecare zi cântecele sale de slavă şi te-ai bucurat, te-ai veselit şi ai dansat în faţa lui Dumnezeu! Grăieşte, de ce ne-ai făcut una ca asta?"

Dar Maria a început să plângă amarnic şi, printre sughiţuri şi suspine, a spus: "Aşa cum este adevărat că Dumnezeu, stăpânul Israelului trăieşte, tot aşa de adevărat este

că sunt neprihănită şi că n-am cunoscut niciodată bărbatul! Întreabă-l pe Iosif, cel ales de Dumnezeu!"

Iar Marele Preot s-a întors spre Iosif şi l-a întrebat: "Iosif, te implor, în numele Dumnezeului veşnic: spune-mi adevărul curat, ce s-a întâmplat? Tu eşti autorul?"

Iar Iosif a răspuns: "Îţi jur pe tot ce am mai sfânt, aşa cum este adevărat că Domnul Dumnezeul meu trăieşte, tot la fel de adevărat este că sunt nevinovat faţă de această fecioară, ca şi în faţa ta şi a lui Dumnezeu!"

Atunci Marele Preot a zis: "Nu veni cu mărturie mincinoasă, ci spune adevărul în faţa lui Dumnezeu! Căci îţi zic: ţi-ai făcut nunta ta într-ascuns, n-ai dat de ştire Templului şi nu vrei să-ţi pleci capul în faţa Atotputernicului ca să binecuvânteze sămânţa ta! Mai bine spune adevărul!"

Iar Iosif a rămas mut auzind pe Marele Preot vorbindu-i astfel şi n-a mai vrut să scoată nici un cuvânt; pentru că învinuirea nedreaptă a Marelui Preot l-a umplut de amărăciune.

Văzând că Iosif stă înaintea lui şi refuză să vorbească, Marele Preot a deschis din nou gura, zicând: "Dă-ne înapoi fecioara, aşa cum ţi-a încredinţat-o Templul Domnului, căci era curată ca soarele ce se înalţă pe cer într-o dimineaţă senină!"

Iar Iosif stătea în picioare, cu faţa scăldată de lacrimi şi după un lung suspin, a spus: "Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, cu ce ţi-am greşit, Doamne, atât de tare, eu, un biet bătrân, de mă loveşti atât de crunt?! la-mă de pe această lume, căci este prea mult pentru mine, om drept înaintea Ta şi a celorlalţi oameni, să sufăr o asemenea ruşine! Pe tatăl meu David l-ai pedepsit, pentru că s-a făcut vinovat faţă de Uriaş. Dar eu nu m-am făcut vinovat faţă de semenii mei şi n-am ridicat mâna împotriva cuiva, om sau animal şi am ţinut Legea cu cea mai mare stricteţe. O, Doamne, de ce mă pedepseşti? Spune-mi un singur păcat şi accept să suport proba focului! Iar dacă am păcătuit înaintea Ta, blestemată să fie ziua şi ora la care m-am născut!" Şi Marele Preot, profund mişcat de cuvintele lui Iosif, a vorbit plin de amărăciune: "Pentru că tăgăduieşti vina ta în faţa lui Dumnezeu, am să vă pun să beţi din apa blestemată, o probă care va arăta lumii întregi dacă sunteţi sau nu vinovaţi!"

Şi imediat, Marele Preot a adus apa blestemată şi i-a dat lui Iosif să bea, după care, conform legii, l-a trimis pe un anumit munte, aflat în apropiere de Ierusalim. A dat apoi fecioarei să bea din apă şi a trimis-o de asemenea în munţi.

Dar, după trei zile s-au întors amândoi nevătămaţi înapoi şi întregul popor s-a minunat, pentru că aceasta dovedea că nici unul dintre ei nu se făcuse vinovat de ceva.

Atunci, uimit peste măsură, Marele Preot le-a vorbit astfel: "Dacă Domnul Dumnezeu n-a vrut să facă cunoscut păcatul vostru, atunci nici eu nu vreau să vă judec, ci vă declar nevinovaţi şi liberi! Dar pentru că fecioara este însărcinată, ea va deveni soţia ta, ca să i se ispăşească faptul de a fi rămas însărcinată într-un chip care mie îmi scapă şi să nu cunoască nicicând alt bărbat, chiar dacă va rămâne văduvă de tânără! Aşa să fie! Acum puteţi să plecaţi în pace!"

Iar Iosif a luat-o pe Maria şi a dus-o în ţinutul său şi era plin de bucurie, lăuda şi slăvea pe Domnul, iar bucuria lui era cu atât mai mare, pentru că Maria devenise acum soţia lui de drept.

Cap.12 - Porunca lui Augustus pentru înregistrarea şi numărarea tuturor locuitorilor. Necazuri şi consolare.

Iar Iosif era acum tare mulţumit, căci Maria era de două luni soţia lui şi muncea cu drag pentru gospodăria lor. Dar, după ce timpul a mai trecut şi s-a apropiat momentul naşterii, o nouă lovitură veni, producându-i lui Iosif multă supărare. Împăratul roman Augustus a trimis în toate ţinuturile un ordin, conform căruia toate popoarele imperiului său trebuiau să fie înregistrate, numărate şi clasificate în vederea recrutării şi stabilirii impozitelor.

Iar nazaritenii nu au fost excluşi din acest ordin, motiv pentru care Iosif s-a văzut nevoit să meargă şi el la Betleem, oraşul lui David, deoarece comisia de înregistrare se afla acolo. Când a luat la cunoştinţă de această poruncă, din cauza căreia trebuia neapărat să meargă la Ierusalim, unde mai fusese convocat şi la o altă adunare, Iosif şi-a spus în sinea lui: "Doamne, Dumnezeul meu! Aceasta este o mare lovitură pentru mine, exact în aceste zile, când Maria este gata să nască! Ce să fac? Trebuie să-i declar pe fiii mei, căci ei sunt, din nefericire, obligaţi să se înroleze în armata împăratului; dar, Doamne, ce să fac cu Maria? Acasă nu pot s-o las; căci ce-ar putea face ea singură dacă-i vine ceasul? Dacă însă o iau cu mine, cine-mi garantează că nu-i va veni ceasul când suntem pe drum şi atunci ce am să mă fac? Şi să zic că ajungem, cu mare grijă, în faţa funcţionarilor veniţi de la Roma, cum o voi înscrie? Ca soţia mea, dar nimeni în afară de mine şi de Marele Preot nu cunoaşte acest fapt! Adevărat, aproape că mă ruşinez în faţa fiilor lui Israel; căci eu ştiu că sunt un moşneag trecut de 70 de ani! Ce vor spune când voi declara ca soţie pe această copilă care abia dacă a împlinit cincisprezece ani şi este însărcinată în ultima lună?! Sau s-o dau drept fiica mea? Dar fiii lui Israel ştiu de unde vine Maria şi că ea nu este fiica mea? Dacă declar că este fecioara ce mi-a fost încredinţată de Domnul, ce vor spune toţi cei care nu ştiu că eu am trecut cu bine proba fixată de Templu, atunci când vor vedea că Maria stă gata să nască? Da, acum ştiu ce am de făcut: să aştept ziua indicată de Domnul! În ziua aceea, Domnul va face cum va fi mai bine! Facă-se voia Sa!"

Cap.13 - Cuvintele de consolare adresate lui Iosif de un bătrân prieten al său. Dispoziţiile lui Iosif către cei cinci fii ai săi înainte de plecare. Mesajul consolator venit din cer. Plecarea plină de bucurie în călătorie.

În aceeaşi zi a sosit la Iosif un prieten bătrân şi înţelept din Nazaret, care i-a vorbit astfel: "Frate, gândeşte-te, nu conduce Domnul poporul său prin toate stepele şi pustiurile? Cei care Îl urmează de bună voie, aceia vor ajunge la momentul potrivit! Acum romanii şi-au trimis vulturii asupra noastră; este voinţa Domnului! De aceea şi noi vom face ce vrea El; căci El ştie mai bine ce vrea!"

Şi Iosif a înţeles pe deplin ce a vrut să spună prietenul său, iar după ce prietenul l-a binecuvântat şi a plecat, Iosif s-a adresat astfel fiilor săi: "Fiţi atenţi la mine! Dumnezeu vrea ca noi să mergem cu toţii la Betleem; o să ne supunem şi o să facem cum vrea El! Tu, Joel, înşăuează asinul pentru Maria, dar să iei şaua cu spetează; iar tu, Iosis, ţesală

boul şi înjugă-l la căruţa în care vom duce mâncarea pentru drum. Iar voi, Samuel, Simion şi Iacov, umpleţi carul cu fructe rezistente la drum, cu pâine, miere şi brânză, în aşa fel încât să ne ajungă paisprezece zile, căci nu ştim când ne va veni rândul şi vom termina şi ce se poate întâmpla cu Maria în timpul călătoriei! De aceea, puneţi în căruţă şi pânze curate şi scutece!"

Iar băieţii s-au dus şi au făcut după cum le poruncise tatăl lor. După ce au făcut tot ce le ceruse acesta, s-au întors la Iosif şi i-au spus că sunt gata. Iar Iosif a îngenuncheat cu toată casa lui, s-a rugat şi a încredinţat soarta sa şi a familiei sale în mâinile Domnului.

Dar când a fost gata cu rugăciunea, lauda şi slăvirea Domnului, iată că a auzit o voce, care parcă venea din afara casei, spunându-i: "Iosif, fiu al lui David, care a fost un om după inima lui Dumnezeu! Când David a plecat să se lupte cu uriaşul, alături de el se afla îngerul pe care Domnul i-l trimisese alături şi tatăl tău a fost un mare învingător! Cu tine însă este chiar Cel care este veşnic, care a creat cerul şi pământul, care în vremea lui Noe a făcut să plouă patruzeci de zile şi nopţi în şir, făcând să se înece toate creaturile ce-i erau potrivnice; care i-a dat lui Avraam pe Isaac, Cel care a scos poporul tău din Egipt şi care a vorbit cu Moise pe muntele Sinai! Iată, Acesta se află acum în casa ta şi va merge cu tine la Betleem; de aceea, fii fără teamă, căci El nu va admite să ţi se clintească nici măcar un fir de păr de pe cap!"

Când Iosif a auzit aceste cuvinte, s-a înseninat dintr-o dată, i-a mulţumit Domnului pentru milostivirea Sa şi s-a pregătit de plecare. A luat-o pe Maria şi a aşezat-o cât a putut de comod şi de delicat pe asin, apoi a luat hăţurile în mâna sa, mergând înaintea animalului.

Băieţii s-au aşezat pe marginea carului încărcat şi au pornit-o cu toţii la drum, în pasul legănat al asinului. Dar, după un timp, Iosif a predat frâele fiului său mai mare; iar el a rămas să meargă pe lângă Maria, pentru că se simţea slăbită şi singură nu putea să se ţină prea bine în şa.

Cap.14 - Comportarea aparent capricioasă a Mariei. Începutul durerilor. Adăpostirea Mariei într-o peşteră apropiată.

Şi astfel a mers acest grup pios până aproape de Betleem şi când mai aveau vreo şase ore de mers, s-au oprit să facă un popas sub cerul liber. Tot îngrijindu-se de Maria, Iosif şi-a dat seama că aceasta are dureri; de aceea, el se simţea jenat şi îşi zicea în sinea lui: "Ce să însemne asta? Faţa Mariei exprimă durere, iar ochii îi sunt plini de lacrimi! Să-i fi venit oare timpul?" Şi iarăşi s-a uitat la Maria, cu mai multă atenţie, dar, iată, spre mirarea lui, acum râdea!

Atunci a întrebat-o chiar pe ea: "Maria, spune-mi te rog, ce se întâmplă cu tine? Căci mă uit la faţa ta care acum e plină de durere, acum râde şi străluceşte de bucurie!"

Iar Maria i-a răspuns imediat lui Iosif: "Iată, eu am văzut acum înaintea mea două popoare! Unul din ele plângea şi m-am văzut obligată să plâng cu el. Celălalt mergea râzând înaintea mea, iar eu m-am umplut de bucurie şi veselie şi a trebuit să râd cu el şi să mă las molipsită de bucuria lui! Asta-i ceea ce s-a întâmplat şi astfel se explică durerea şi bucuria de pe faţa mea".

Auzind toate acestea, Iosif s-a liniştit din nou, căci ştia că Maria avea deseori vedenii; aşa că a dat din nou semnalul de plecare şi au pornit-o cu toţii spre Betleem.

Când erau foarte aproape de Betleem, Maria i-a spus deodată lui Iosif: "Iosif, ascultă-mă! Pruncul din mine a început să se mişte tare de tot; hai să oprim aici!"

Iosif s-a speriat foarte tare de strigătul neaşteptat al Mariei; şi-a dat seama că a sosit clipa de care se temea cel mai mult. Aşa că a oprit imediat. Dar Maria s-a adresat din nou lui Iosif: "Dă-mă jos de pe asin: căci ceea ce se află în mine mă presează rău de tot şi vrea să plece de la mine! Şi simt că nu mai rezist presiunii!"

Dar Iosif i-a spus: "Dar pentru numele lui Dumnezeu! Vezi doar că nu este nici un adăpost pe-aici; unde să te aşez?"

Iar Maria spuse: "Priveşte, acolo în munte se află o peşteră; nu sunt decât câteva sute de paşi până acolo! Duceţi-mă acolo; îmi este imposibil să mai continui drumul!"

Şi Iosif şi-a îndreptat imediat căruţa şi pe ceilalţi într-acolo: din fericire, a găsit în peşteră ceva fân şi paie, pentru că păstorii o foloseau ca iesle pentru animale pe vreme rea; aşa că a putut să pregătească imediat pentru Maria un culcuş modest.

Cap.15 - Maria în peşteră. Iosif în căutarea unei moaşe în Betleem. Uimitoarele întâmplări ale lui Iosif. Mărturia naturii înconjurătoare. Întâlnirea lui Iosif cu moaşa.

După ce a aranjat adăpostul, Iosif a dus-o pe Maria înăuntru şi a aşezat-o cu grijă, iar Maria s-a simţit mai bine în această poziţie şi în acest loc. Când a văzut-o pe Maria mai liniştită, Iosif s-a adresat fiilor săi astfel: "Voi doi mai mari, o veţi veghea pe Maria şi îi veţi da ajutor în caz de nevoie, mai ales tu, Joel, care mai ştii câte ceva, de când umblai cu prietenii mei din Nazaret!" Celorlalţi trei le-a ordonat să se ocupe de asin şi de bou şi să aducă cumva carul în peşteră, care era destul de încăpătoare.

După ce le-a aranjat pe toate cum a crezut mai bine, Iosif i-a spus Mariei: "Voi urca acum muntele şi voi merge în oraşul tatălui meu să caut în grabă o moaşă, să vin cu ea aici să-ţi dea ajutor!"

După aceste cuvinte, Iosif a părăsit peştera, căci se făcuse deja târziu şi începuseră să se vadă stelele sclipind pe cer. Şi tot ce i s-a întâmplat după ce a părăsit peştera vom afla chiar din cuvintele lui, adică din ceea ce el le-a povestit fiilor săi, după ce s-a întors cu moaşa, iar Maria a născut.

Iosif le-a vorbit astfel: "Copii, noi ne aflăm în pragul unor evenimente deosebite! Încep să-mi lămuresc acum ce mi-a spus vocea în ajunul plecării noastre de acasă; adevărat, dacă Domnul n-ar fi printre noi - chiar dacă nu Îl vedem - ar fi imposibil să se întâmple asemenea minuni, aşa cum le-am văzut eu acum! Ascultaţi-mă! După ce am ieşit din peşteră şi am plecat, am avut senzaţia că nu mă mai mişc deloc! Şi vedeam luna plină şi stelele, care se înălţau pe cer ca şi cum ar fi apus şi totul încremenise, iar luna nu părăsea marginea pământului, iar stelele la orizont nu voiau să cadă! Apoi am văzut stoluri întregi de păsări stând pe crengile copacilor; toate erau cu faţa îndreptată încoace şi tremurau ca înainte de un mare cutremur şi nu puteau fi făcute să-şi părăsească locul pe creangă, nici prin strigăte, nici aruncând cu pietre. Am privit înapoi din nou spre pământ şi am văzut nu departe de mine un grup de lucrători stând în jurul unui castron plin cu mâncare; unii dintre ei ţineau mâna în castron, dar înţepenită şi nu puteau lua mâncarea

din castron. Cei care apucaseră să scoată mâna cu mâncare din castron şi s-o ducă la gură rămăseseră aşa, pentru că nu puteau deschide gura, ca să mestece mâncarea şi feţele tuturor erau îndreptate în sus, ca şi cum ar fi văzut lucruri deosebite pe cer. Apoi am văzut turme de oi mânate de păstori; dar şi ele stăteau neclintite, iar mâna păstorului ridicată spre a lovi în ele rămăsese ţeapănă în aer, fără putinţă de a se mişca. Apoi am văzut o turmă de capre cu boturile întinse deasupra apei, dar nu puteau să se adape pentru că erau ca paralizate. Apoi am văzut un izvor cu o cascadă mare căzând de pe munte, dar, închipuiţi-vă, apa stătea liniştită şi nu curgea la vale! Şi aşa arăta tot ce am văzut pe pământ, de parcă n-ar mai fi avut viaţă şi putinţă de a se mişca. Şi pe când stăteam aşa, sau poate că mergeam, dar nu-mi dădeam seama dacă merg sau stau, iată că deodată zăresc ceva viu! O femeie cobora de pe munte venind chiar spre mine, iar când a ajuns lângă mine, m-a întrebat: "Omule, unde vrei să mergi la o oră atât de târzie?" Iar eu i-am răspuns: "Caut o moaşă; căci acolo în peşteră se află o femeie care stă să nască!" Dar femeia mi-a răspuns, zicând "Este din Israel?" Iar eu i-am răspuns: "Da, stăpână şi ea şi eu suntem din Israel. David este părintele nostru!" Dar femeia a vorbit în continuare, întrebând: "Cine este cea care urmează să nască? Îţi este soţie, rudă sau slujnică?" Iar eu i-am răspuns: "De puţină vreme, mi-a devenit soţie înaintea lui Dumnezeu şi a Marelui Preot: când însă a rămas însărcinată, nu era încă soţia mea, ci doar încredinţată mie prin grija Templului şi semnul Domnului, deoarece copila a fost crescută în Casa Sfântă! Dar să nu te miri de sarcina ei; căci ceea ce se află în trupul ei a fost conceput în mod miraculos de Duhul Sfânt!"

Femeia s-a minunat auzind acestea şi mi-a zis: "Omule, spune-mi adevărul!" Iar eu i-am zis: "Vino şi vezi şi convinge-te cu ochii tăi!

Cap.16 - Apariţia din faţa peşterii. Vedenia moaşei şi profeţiile ei. Moaşa cu Maria şi pruncul. Îndoiala Salomeei, sora moaşei, cu privire la fecioria Mariei.

Iar femeia a acceptat şi l-a urmat pe Iosif la peşteră; dar când erau aproape de ea, a fost învăluită dintr-o dată de un nor alburiu şi n-au mai găsit intrarea.

În faţa acestei apariţii, moaşa a început să se minuneze şi i-a spus lui Iosif: "Ce lucru minunat s-a întâmplat astăzi pentru sufletul meu! Azi dimineaţă am avut o vedenie extraordinară, în care totul se petrecea exact cum se întâmplă acum, cu ceea ce văd acum şi probabil voi mai vedea! Tu eşti acelaşi om cu cel care mi-a apărut în vedenie; exact ca acum, am văzut întreaga suflare oprindu-se din activitatea ei şi am văzut peştera şi norul care a acoperit-o şi am discutat cu tine, aşa cum o fac acum. Iar în peşteră am văzut lucruri încă şi mai minunate. Apoi a venit la mine sora mea, Salomeea şi i-am povestit toate acestea! De aceea zic acum faţă de tine şi de Dumnezeu, o mare minune s-a petrecut pentru Israel! Din cer ne-a fost trimis un Mântuitor, în aceste vremuri de restrişte!"

După aceste vorbe ale moaşei, norul s-a retras din faţa peşterii şi o lumină i-a întâmpinat pe cei doi, atât de puternică, încât ochii nu o puteau suporta. Iar moaşa a spus: "Deci se adevereşte tot ce mi-a apărut în vedenie! O, omule, fericitule! Aici este mai mult decât Avraam, Isaac, Iacov, Moise şi Ilie!"

După aceste cuvinte, lumina a început treptat să devină mai suportabilă, putându-se vedea pruncul, care tocmai lua pentru prima dată în gură sânul mamei sale.

Moaşa a intrat atunci cu Iosif în peşteră, a cercetat mama şi pruncul şi văzând că totul se rezolvase cât se poate de bine, a spus: "Adevărat, adevărat, acesta este Mântuitorul prezis de toţi profeţii, care chiar în pântecul mamei a stat fără nici o legătură, ca să arate că este liber şi că va desface toate legăturile nefireşti ale legilor! Când a mai văzut cineva ca un prunc abia născut să apuce imediat sânul mamei?! Asta arată în modul cel mai clar că acest prunc - atunci când va deveni mare - va face o nouă rânduială în lumea aceasta, bazată pe dragoste şi nu pe legi! Ascultă-mă, tu, soţ fericit al acestei fecioare! Totul se află într-o orânduială supremă, de aceea, lasă-mă să plec din peşteră, pentru că nu mă mai simt bine, căci îmi dau seama că nu sunt destul de curată pentru a suporta apropierea sfântă a Domnului, Dumnezeul meu şi al tău!"

Iar Iosif s-a speriat rău auzind aceste cuvinte ale moaşei; dar ea s-a grăbit să părăsească peştera.

Dar când a ajuns afară, s-a întâlnit cu sora ei Salomeea, care o urmărise din cauza vedeniei despre care am vorbit, iar acum a întrebat-o: "Salomeea, Salomeea, vino să vezi vedenia mea de azi-dimineaţă înfăptuită! Fecioara a dat naştere unui prunc! Iată un adevăr pe care inteligenţa omenească şi natura refuză să le priceapă!"

Salomeea, însă, a zis: "Pe Dumnezeul meu, nu pot să cred că o fecioară a născut, până nu o examinez, să mă conving personal!

Cap.17 - Rugămintea Salomeei către Maria. Bunăvoinţa Mariei. Descoperirea adevărului, pedepsirea şi căinţa Salomeei. Cuvintele îngerului adresate Salomeei. Însănătoşirea Salomeei. Un avertisment venit din cer.

După ce Salomeea a spus toate acestea, ea a intrat în peşteră şi a zis: "Maria, sufletul meu nu mai are linişte; de aceea, te rog să te pregăteşti, să te examinez cu mâna mea experimentată, ca să văd cum este cu fecioria ta!"

Iar Maria s-a supus imediat dorinţei acestei necredincioase şi s-a lăsat imediat examinată de ea.

Iar când Salomeea a atins corpul Mariei cu mâna sa pricepută, a dat un ţipăt din toate puterile şi a strigat: "Vai, vai mie şi neîncrederii şi necredinţei mele, căci am vrut să cercetez pe Dumnezeu cel veşnic! Căci priviţi, priviţi aici, mâna mea arde în focul mâniei divine, pe care am atras-o asupra ticăloasei de mine!"

Iar după aceste cuvinte, ea a căzut imediat în genunchi în faţa pruncului şi a spus: "O, Dumnezeul părinţilor mei! Tu, Doamne atotputernic peste toată slava! Gândeşte-te la mine, căci şi eu sunt sămânţă din Avraam, Isaac şi Iacov! Nu mă lăsa de râsul fiilor lui Israel, ci fă ca mâna mea să fie iarăşi sănătoasă!"

Iată că îndată, lângă Salomeea a apărut un înger al Domnului care i-a grăit astfel: "Domnul Dumnezeu a auzit ruga ta fierbinte; du-te la prunc şi ia-l în braţe şi o mare bucurie se va pogorî asupra ta!"

Când Salomeea a auzit aceste cuvinte, a mers în genunchi la Maria şi a rugat-o să-i dea pruncul.

Iar Maria i-a dat îndată pruncul şi a zis: "Să-ţi fie pentru însănătoşire, după cum ţi-a promis îngerul Domnului! Domnul să se îndure de tine!"

Şi Salomeea a luat copilul şi l-a purtat în braţe, mergând în genunchi şi a zis: "O, Doamne, Dumnezeu atotputernic peste Israel, care ne conduci şi ne stăpâneşti în vecii vecilor! Este adevărul curat că acum s-a născut în Israel un rege al regilor care va fi mai puternic decât a fost vreodată David, omul care a trăit după inima Domnului! Slăvit să fii şi lăudat să fii de mine în vecii vecilor!"

După aceste cuvinte, Salomeea a devenit din nou complet sănătoasă, a dat Mariei copilul înapoi, mulţumindu-i din toată inima şi a părăsit peştera ieşind afară.

Iar când s-a văzut din nou afară, a vrut să strige s-o audă toată suflarea ce minune a minunilor s-a întâmplat şi a început imediat să-i povestească surorii ei ce i s-a întâmplat.

Dar, îndată s-a anunţat o voce din cer care s-a adresat Salomeei: "Salomeea, Salomeea, nu spune nimănui ce s-a întâmplat astăzi cu tine! Căci trebuie să aşteptăm vremea când Domnul Însuşi se va mărturisi lumii prin cuvinte şi fapte!"

Atunci, Salomeea a amuţit imediat, pe când Iosif tocmai a ieşit să le roage pe cele două surori să intre din nou în peşteră la dorinţa Mariei, pentru ca nimeni să nu bage de seamă ce lucruri extraordinare se petrec în peşteră. Iar cele două au intrat din nou în peşteră, pline de smerenie.

Cap.18 - Odihna Sfintei Familii peste noapte în peşteră. Cântecul de slavă al îngerilor în zori. Adoraţia păstorilor. Cuvintele îngerului către Iosif.

Când toţi erau adunaţi în peşteră, fiii lui Iosif l-au întrebat pe tatăl lor: "Tată, ce mai avem de făcut? Am aranjat totul cum se cuvine! Călătoria ne-a obosit; putem să ne odihnim?"

Şi Iosif le-a răspuns: "Copii, vedeţi cu toţii ce îndurare fără seamăn s-a pogorât asupra noastră; de aceea, cred că nu trebuie să vă culcaţi, ci să lăudaţi pe Domnul împreună cu mine! Voi aţi văzut ce i s-a întâmplat Salomeei în peşteră, pentru că nu a vrut să creadă; de aceea, nici noi nu trebuie să dormim, dacă Domnul va vrea să ne încerce! Puteţi însă să mergeţi la Maria şi să atingeţi pruncul! Nu se ştie, poate după asta ochii voştri vor fi mai odihniţi ca după mai multe ore de somn!"

Şi fiii lui Iosif s-au dus şi au atins pruncul; iar pruncul le-a zâmbit şi şi-a întins mânuţele spre ei, ca şi cum i-ar fi cunoscut pe fraţi.

Drept care toţi s-au minunat şi au zis: "Adevărat, acesta nu este un copil obişnuit! Căci unde s-a mai pomenit ca cineva să fie salutat şi binecuvântat de un nou născut?! În plus, iată că toţi ne simţim mult mai întăriţi, de parcă nici n-am fi făcut această călătorie, ci am fi acasă, într-o dimineaţă, după un somn zdravăn!"

Iar Iosif le-a zis: "Vedeţi, deci, că sfatul meu a fost bun! Dar acum observ că a început să se facă tare frig, aşa că aduceţi aici boul şi asinul! Animalele vor sta lângă noi şi ne vor încălzi cu suflarea lor; iar noi toţi vom sta pe lângă Maria, să-i ţinem adăpost!"

Şi băieţii au urmat întocmai sfatul tatălui. Ei au adus amândouă animalele lângă Maria, iar ele s-au aşezat cum era mai bine pentru ca suflarea lor să treacă peste Maria şi pruncul ei şi să-i încălzească.

Iar moaşa a spus: "Adevărat, important lucru este pentru Domnul, dacă până şi animalele acestea dau ajutor, de parcă ar avea minte şi ar înţelege!"

Iar Salomeea a zis şi ea: "O, surioară, aceste animale par să vadă mai mult decât noi! Când noi abia dacă îndrăznim să credem, aceste animale se roagă deja la Cel care le-a creat! Crede-mă, surioară, pe Dumnezeul meu, în faţa noastră se află Mesia cel făgăduit; căci noi ştim că nici la naşterea celor mai mari profeţi nu s-au întâmplat asemenea lucruri extraordinare!"

Iar Maria s-a adresat Salomeei astfel: "Domnul Dumnezeu îţi acordă o mare favoare, dacă ai reuşit să vezi lucruri care fac să-mi tresalte inima. Dar nu divulga aceste lucruri, aşa cum te-a învăţat şi îngerul Domnului mai înainte; altfel vei aduce mult necaz asupra noastră!"

Iar Salomeea s-a legat cu jurământ să tacă toată viaţa ei, iar moaşa a urmat exemplul surorii sale.

În peşteră s-a făcut apoi linişte. Dar, cu o oră înainte de răsăritul soarelui, au auzit cu toţii răsunând cântece de slavă în faţa peşterii. Şi Iosif a trimis imediat pe fiul său cel mare să vadă ce este şi cine cântă atât de tare cântece de slavă lui Dumnezeu sub cerul liber. Joel a ieşit afară şi a văzut că tot spaţiul cerului era plin de sus până jos cu nenumărate cete de îngeri strălucitori. Şi s-a întors uimit înapoi în peşteră şi le-a povestit tuturor ce s-a întâmplat. Şi toţi au ascultat înmărmuriţi cele povestite de Joel, apoi au ieşit şi s-au convins de adevărul spuselor sale. Şi după ce au văzut atâta minunăţie a lui Dumnezeu, s-au reîntors în peşteră să-i povestească şi Mariei.

Iar Iosif i-a spus Mariei: "Ascultă, Fecioară Preacurată a Domnului, fructul trupului tău este cu adevărat o creaţie a Sfântului Duh; căci toate cerurile depun mărturie în acest sens! Dar ce vom face noi când va afla întreaga lume ce s-a petrecut aici? Căci nu numai noi, ci şi ceilalţi oameni văd acum ce dovadă străluceşte pe cer. Am văzut păstorii cum îşi îndreptau cu toţii faţa spre cer. Şi cum cântau cu aceeaşi putere ca îngerii din ceruri, care acum s-au arătat pe întregul firmament, de sus până jos. Iar cântecul sună la fel cu cel al îngerilor: "Voi, ceruri, stropiţi cu roua voastră pe Cel drept! Pace vouă, oameni de pe pământ, animaţi de gânduri bune! Slavă lui Dumnezeu din ceruri şi Celui care vine în numele Domnului!"

Vezi, Maria, că întreaga lume aude şi vede acum toate acestea! Aşa că este de aşteptat că vor veni cu toţii încoace şi ne vor urmări, de aceea este mai bine ca noi să ne refugiem peste munţi şi văi! Eu sunt de părere ca imediat ce este posibil, să ne ridicăm şi să plecăm de aici din nou spre Nazaret, bineînţeles după ce o să ne înregistrăm - ceea ce vom face chiar dis-de-dimineaţă, apoi vom trece la greci, căci am câteva cunoştinţe bune printre ei. Eşti de acord cu mine?"

Dar Maria i-a spus lui Iosif: "Vezi doar că nu pot părăsi încă acest adăpost; de aceea, să lăsăm totul în grija Domnului; El ne-a condus şi ne-a apărat până acum, aşa că sunt sigură că ne va conduce şi ne va apăra şi în continuare cum e mai bine! Dacă El vrea să ne facă cunoscuţi lumii întregi, spune-mi, unde crezi că putem fugi, astfel ca să nu se afle în ceruri?! Aşa că facă-se voia Lui! Voinţa Lui nu poate fi decât dreaptă.

Priveşte, aici la pieptul meu se odihneşte Cel pentru care se

94

petrec toate acestea! Şi Acesta rămâne cu noi, deci slava lui Dumnezeu nu ne va părăsi, putem să fugim oriunde-am vrea!"

Dar, iată că abia a pronunţat Maria aceste cuvinte şi în faţa peşterii au apărut doi îngeri în fruntea unei cete de păstori, arătând păstorilor că aici s-a născut Acela pentru care răsună cântecele de slavă.
Iar păstorii au intrat în peşteră şi au îngenuncheat înaintea Pruncului şi i s-au închinat; iar îngerii veneau şi ei în cete şi i se închinau Pruncului. Iar Iosif şi fiii săi priveau uimiţi când la Maria, când la Prunc şi au spus: "Doamne, ce se întâmplă? Oare chiar Tu ai dat viaţă acestui copil? Altfel cum ar fi posibil ca El să fie adorat chiar de îngerii Tăi? Iar dacă Tu eşti aici, Doamne, ce este cu sanctuarul?"
Atunci, un înger s-a desprins din ceată şi le-a spus: "Nu întrebaţi şi nu vă faceţi griji, căci Domnul a ales pământul pentru a-şi arăta îndurarea Sa şi a încercat poporul Său, aşa cum a prezis prin gura copiilor Săi, a slujitorilor Săi şi a profeţilor! Iar ceea ce se petrece acum în faţa ochilor voştri este din voia Celui sfânt!"
După aceste cuvinte, îngerul l-a părăsit pe Iosif şi s-a dus din nou să se închine Pruncului, care acum zâmbea celor care i se închinau. Dar, când soarele a început să se înalţe spre cer, îngerii au dispărut. Păstorii au rămas însă, continuând să se intereseze la Iosif cum s-au întâmplat toate acestea.
Iar Iosif le-a spus: "Priviţi, aşa cum iarba creşte de la sine, printr-o minune, tot aşa s-a întâmplat şi această minune! Poate cineva să spună cum creşte iarba? Tot aşa, nici eu nu pot spune cum s-a întâmplat! Dumnezeu a vrut astfel; asta este tot ce pot să vă spun!"

Cap.19 - Îngrijorarea lui Iosif în legătură cu recensământul. Relatarea moaşei despre căpitanul Cornelius. Vizita căpitanului la grotă. Iosif şi Cornelius. Pacea care l-a cuprins pe Cornelius şi bucuria lui în apropierea pruncului Iisus.

Păstorii au pornit mulţumiţi de aceste dovezi şi n-au mai pus alte întrebări; ei s-au întors mai târziu şi i-au adus Mariei tot felul de daruri. Cam la o oră după răsăritul soarelui, Iosif a rugat-o pe moaşă: "Ascultă-mă, prietenă şi soră întru Avraam, Isaac şi Iacov! Povestea asta cu înscrierea îmi stă pe suflet şi tare îmi doresc să sfârşesc odată. Dar nu ştiu în ce oraş are loc; hai s-o lăsăm pe Salomeea aici cu Maria, iar tu să ne conduci - pe mine şi fiii mei, la căpetenia romană care se ocupă de recensământ! Poate că vom fi luaţi imediat, dacă reuşim să fim primii acolo".

Moaşa i-a răspuns lui Iosif: "Om binecuvântat, ascultă-mă! Căpitanul Cornelius din Roma locuieşte în casa mea, care este printre primele din oraş şi tot acolo se află şi biroul lui. El este un păgân, dar un om bun şi drept; voi merge la el şi îi voi povesti totul, mai puţin minunea şi cred că treaba este ca şi rezolvată".

Această propunere i-a plăcut lui Iosif, deoarece avea o mare teamă faţă de romani şi mai ales de recensământ; aşa că a rugat-o pe moaşă să facă cum crede mai bine. Iar moaşa a plecat şi l-a găsit pe Cornelius, căruia îi plăcea să mai întârzie dimineaţa în pat, fiind încă destul de tânăr; şi ea i-a relatat tot ce trebuia. Cornelius însă s-a ridicat imediat din pat şi-a aruncat toga peste umeri şi s-a adresat astfel gazdei sale: "Femeie, cred tot ce mi-ai spus, dar vreau să merg eu însumi acolo! Adevărat, astăzi este ziua în care nu se lucrează, deci voi rămâne oaspetele vostru".

Cap.20 - Întrebările lui Cornelius despre Mesia. Încurcătura lui Iosif. Întrebările puse de căpitan Mariei, Salomeei şi moaşei. Avertismentul îngerilor privind trădarea secretului divin. Bănuiala lui Cornelius despre divinitatea pruncului Iisus.

Iosif s-a bucurat tare şi s-a adresat căpitanului: "Împuternicit al marelui împărat, cu ce aş putea răsplăti eu, un om sărman, prietenia ta? Cu ce te-aş putea servi în această peşteră umedă? Cum să te cinstim potrivit poziţiei tale? Priveşte, aici în car se află tot avutul meu, o parte adusă chiar din Nazaret, o parte primită în dar de la păstorii din împrejurimi! Dacă doreşti ceva din ceea ce vezi aici, atunci fiecare îmbucătură pe care o iei să-ţi fie binecuvântată de mii de ori!"

Dar Cornelius i-a zis: "Om bun, nu-ţi face griji pentru mine! Căci aici se află şi gazda mea. Ea se va îngriji de bucătărie şi cu toţii vom avea destulă mâncare contra acestei monezi împodobite cu efigia împăratului!"

Iar căpitanul i-a dat moaşei o monedă de aur şi a trimis-o să procure mâncare pentru un prânz bun şi o cină şi să vadă de o locuinţă bună în care să se mute mama atunci când se va simţi mai bine.

Iar Iosif i s-a adresat lui Cornelius astfel: "Prieten minunat! Nu cheltui şi nu te osteni pentru noi; căci slavă Domnului Dumnezeului lui Israel - noi suntem bine aprovizionaţi pentru cele câteva zile cât vom sta aici!"

Căpitanul i-a răspuns: "Ce-i bun e bun, dar ce-i mai bine e mai bine! Aşa că acceptă şi dă-mi posibilitatea de a aduce astfel şi eu jertfe Dumnezeului tău; căci eu cinstesc zeii tuturor popoarelor! Aşa că doresc să-l cinstesc şi pe al tău; căci El îmi place, de când am fost în Templul Lui din Ierusalim! El trebuie să fie un Dumnezeu plin de înţelepciune, de vreme ce v-a învăţat o artă atât de mare!"

Iar Iosif a spus: "O, prietene, dacă aş putea să-ţi vorbesc despre înţelepciunea fără pereche a Dumnezeului nostru, cu câtă bucurie aş face-o, spre binele tău veşnic! Dar eu nu sunt decât un om slab şi nu îndrăznesc; procură-ţi însă cărţile noastre şi citeşte-le, dacă tot stăpâneşti aşa de bine limba noastră şi vei afla în ele lucruri care te vor uimi peste măsură!"

Iar Cornelius i-a spus: "Om bun, ceea ce mă sfătuieşti tu acum cu atâta prietenie, eu am făcut de mult şi într-adevăr, am găsit lucruri de mirare! Printre altele am dat şi de o prezicere, în care se făgăduieşte evreilor un rege pe veci; spune-mi dacă ştii cum trebuie interpretată o asemenea prezicere, când va veni regele şi de unde!"

Iosif s-a simţit în încurcătură după aceste vorbe, iar după o vreme a răspuns: "Acesta va veni din cer, ca fiu al Domnului veşnic viu! Iar împărăţia Lui nu va fi această lume, ci o lume a spiritului şi a adevărului!"

Cornelius a zis: "Bine, te înţeleg, dar eu am citit că acest rege se va naşte dintr-o fecioară, într-o iesle din apropierea unui oraş! Cum să înţeleg toate acestea?"

Iar Iosif i-a spus: "Om bun, eşti ager la minte! Nu-ţi pot spune decât atât: mergi acolo şi priveşte copila cu pruncul nou născut; acolo vei găsi ceea ce cauţi!"

Iar Cornelius s-a dus să privească fecioara şi pruncul, pe care i-a cercetat cu o privire pătrunzătoare, ca să descopere în copil pe viitorul rege al iudeilor.

El a întrebat-o pe Maria cum de-a rămas însărcinată la o vârstă atât de fragedă. Iar Maria i-a zis: "Om drept! Precât de adevărat este Dumnezeu în ceruri, tot aşa de adevărat

este faptul că eu nu am cunoscut bărbat! S-a întâmplat însă acum trei pătrimi de an, când un sol al Domnului a venit la mine şi mi-a relatat în câteva cuvinte că voi zămisli prin Duhul Sfânt. Şi aşa s-a şi întâmplat; am rămas gravidă, fără a fi cunoscut vreun bărbat şi iată, înaintea ta se află fructul minunatei făgăduinţe! Dumnezeu mi-e martor că totul s-a întâmplat precum îţi
zic".

Atunci, Cornelius s-a întors către cele două surori şi le-a spus: "Ce ziceţi voi de această poveste? Este un vicleşug ascuns al acestui bătrân, un pretext pentru acest popor orb şi superstiţios pentru a scăpa de pedeapsa pe care legea o prevede pentru asemenea situaţii? Căci, după câte ştiu, iudeii pedepsesc cu moartea asemenea cazuri! Sau este într-adevăr aşa cum a spus - ceea ce ar fi chiar mai rău, pentru că ar trebui aplicată în modul cel mai strict legea imperială, care prevede înăbuşirea în faşă a unor asemenea cazuri?! Spuneţi-mi adevărul, ca să ştiu ce trebuie să fac cu această familie!"

Iar Salomeea a zis: "O, Cornelius, ascultă-mă, apelez la toată puterea ta oficială! Nu-ţi propune să iei în serios şi să aplici legea cu această familie sărmană şi totuşi atât de bogată! Căci poţi să mă crezi şi pun garanţie capul meu că este adevărat: toate puterile cerului stau gata să servească această familie, aşa cum braţul tău te serveşte pe tine, sunt absolut convinsă de acest lucru".

Auzind asemenea vorbe, Cornelius a tresărit şi mai tare şi a întrebat-o pe Salomeea: "Vrei să spui că chiar şi zeii sfinţi ai Romei şi vitejii Romei cu armele lor şi puterea lor de neînvins?! Vai, Salomeea, ce tot vorbeşti?!"

Salomeea i-a răspuns: "Da, exact aşa e, precum ai spus! Sunt absolut convinsă; dar dacă nu poţi să crezi, ieşi puţin afară şi priveşte soarele! Sunt deja patru ore de când luminează astăzi pământul, dar priveşte-l, se află tot la răsărit şi nu-i vine să înainteze!"

Iar Cornelius a ieşit afară, a privit soarele, după care s-a întors şi a spus, vizibil uimit: "Adevărat ai vorbit; dacă acest lucru are legătură cu această familie, atunci chiar zeul Apollo îi dă ascultare! E clar că aici trebuie să fie Zeus, cel mai puternic dintre zei şi se pare că se va reînnoi vremea lui Deucalion şi a Pyrrhei; şi dacă este aşa, atunci trebuie să anunţ imediat la Roma această întâmplare!"

Dar după aceste cuvinte, au apărut imediat doi îngeri puternici. Feţele lor străluceau ca soarele, iar veşmintele lor scânteiau ca fulgerul. Şi ei au spus: "Cornelius, să nu vorbeşti nici faţă de tine despre ceea ce ai văzut aici, altfel tu şi întreaga Romă veţi pieri chiar astăzi!"

Atunci, pe Cornelius l-a cuprins o mare spaimă. Îngerii au dispărut, iar el s-a dus la Iosif şi i-a zis: "Vai, omule, aici este mai mult decât un rege în devenire al iudeilor! Aici se află Cel căruia i se supun toate cerurile şi iadurile! Lasă-mă să plec de aici, căci nu merit să stau atât de aproape de Dumnezeu!

Cap.21 - Cuvintele lui Iosif despre libera voinţă a omului şi sfatul dat de el lui Cornelius. Grija căpitanului pentru Sfânta Familie.

Iar Iosif, profund impresionat de această mărturisire a lui Cornelius, i-a zis: "Nici eu n-am ştiut, ca să-ţi spun, cât de mare este această minune! Dar că aici sunt ascunse lucruri măreţe, poţi să mă crezi; căci pentru lucruri de mai mică importanţă nu s-ar pune în mişcare toate puterile cerului veşnic al lui Dumnezeu! Cu toate acestea, nici un om nu este împiedicat să se manifeste după voia sa, ci el poate să facă ceea ce doreşte; căci asta înţeleg eu din porunca pe care ţi-au dat-o cei doi îngeri ai Domnului. Căci, închipuie-ţi că Domnul ar putea prin atotputernicia Lui să ne încătuşeze şi nouă voinţa, aşa cum a făcut-o cu animalele şi atunci ar trebui să acţionăm după voinţa Lui! Dar El nu face asta şi dacă ne dă totuşi porunci, o face numai ca să aflăm care este voinţa Lui Sfântă. Aşa că nici tu nu eşti legat în nici un fel şi poţi face ce vrei! Dacă vrei să fii astăzi oaspetele meu, atunci rămâi; dar dacă nu vrei sau nu îndrăzneşti, eşti de asemenea liber să acţionezi. Dacă vrei să accepţi însă un sfat de la mine, atunci te-aş învăţa astfel: "Prietene, rămâi, căci nicăieri nu eşti mai bine primit decât aici, sub protecţia sigură a puterilor cereşti!"

Iar Cornelius a spus: "Ai dreptate, om drept înaintea zeilor şi a Dumnezeului tău, ca şi înaintea tuturor oamenilor, acesta este un sfat bun şi îl voi urma, aşa că voi rămâne la tine până mâine dimineaţă! Dar acum o să plec puţin împreună cu gazda mea, ca să mă îngrijesc să fiţi adăpostiţi mai bine - chiar dacă rămâneţi tot aici în peşteră!"

Iar Iosif i-a zis: "Om bun, fă cum crezi! Domnul Dumnezeu te va răsplăti cândva pentru asta!"

Şi căpitanul a plecat împreună cu moaşa în oraş, anunţând pe străzi că astăzi nu se lucrează, după care a luat treizeci de slujitori, le-a dat lenjerie de pat, corturi şi lemne de foc şi i-a trimis cu lucrurile la peşteră. Moaşa a luat mâncare şi băutură cât a putut să ducă şi a dat dispoziţie să se mai aducă. Întors la peşteră, căpitanul a pus slujitorii să ridice trei corturi: cel mai mare pentru Maria, unul pentru sine, Iosif şi fiii săi şi unul pentru moaşă şi sora ei.

Iar în cortul Mariei a fost instalat un pat moale, cu lenjeria curată şi au mai fost aduse şi alte lucruri utile. Cornelius a aranjat apoi repede şi celelalte corturi, a pus pe slujitori să ridice iute o sobă de gătit, a pus cu mâna lui lemne şi a aprins focul pentru a încălzi peştera în care era destul de rece în acest anotimp.

Cap.22 - Cornelius la Sfânta Familie în grotă. Păstorii şi căpitanul. Noul soare spiritual şi veşnic. Despărţirea de Cornelius. Cuvintele lui Iosif de apreciere a căpitanului păgân.

Deci Cornelius al nostru s-a îngrijit de pioasa familie şi a rămas la ea toată ziua şi toată noaptea. Dar după-amiază au venit iarăşi păstorii să se închine Pruncului, aducând tot felul de jertfe. Zărind însă în interiorul peşterii corturile şi pe căpitanul roman, ei au vrut să fugă, pentru că se temeau de el. Căci printre ei erau mai mulţi care fugeau de recensământ, iar pedeapsa pentru asemenea cazuri era foarte severă! Dar căpitanul s-a

îndreptat spre ei şi le-a zis: "Nu vă temeţi de mine, căci vă iert de orice pedeapsă; dar gândiţi-vă că trebuie să îndeplinesc porunca împăratului şi veniţi mâine, iar eu vă voi înscrie fără nici o greutate!"

Când păstorii au înţeles ce om bun este Cornelius, ei şi-au mai pierdut din sfială şi au acceptat să fie înscrişi în ziua următoare.

După discuţia avută cu păstorii, căpitanul l-a întrebat pe Iosif dacă acum soarele nu va mai părăsi niciodată răsăritul.

Iosif i-a replicat: "Acest Soare spiritual, care s-a înălţat astăzi deasupra pământului - niciodată! Dar soarele natural va urma în continuare calea sa, stabilită de Domnul şi va apune peste câteva ore!"

Aşa s-a exprimat Iosif, profetic, dar el însuşi abia dacă ştia şi înţelegea ce spusese.

Iar căpitanul l-a întrebat pe Iosif: "Ce tot vorbeşti? Nu reuşesc să pătrund sensul celor spuse de tine, te rog să vorbeşti mai limpede!"

Iar Iosif a continuat: "Va veni o zi în care chiar tu te vei încălzi la razele sfinte ale acestui Soare şi te vei scălda în apele Spiritului Său! Dar mai mult nu ştiu nici eu să-ţi spun şi nici nu înţeleg prea bine cele ce ţi-am spus. Timpul însă îţi va dezvălui adevărul cel veşnic în toată bogăţia lui, chiar dacă eu nu voi mai fi!"

Şi căpitanul nu l-a mai întrebat nimic pe Iosif, dar a păstrat aceste cuvinte profetice în adâncul sufletului său.

În ziua următoare, căpitanul a salutat întreaga familie, dându-i asigurarea că se va îngriji să nu le lipsească nimic atât timp cât vor rămâne aici; le-a spus, de asemenea, că nu-i va uita câte zile va trăi. După aceea, el a plecat la munca sa, dar a dat moaşei o nouă monedă, ca să aibă grijă de familie.

După ce căpitanul a plecat, Iosif s-a adresat fiilor săi: "Copii, cum se face că un păgân este mai bun decât mulţi dintre iudei? Se potrivesc oare aici cuvintele lui Isaiia, care zice: «Priveşte, slujitorii Mei vor chiui de bucurie; voi însă veţi striga în suferinţă şi veţi plânge de supărare!?»"

Iar fiii lui Iosif au răspuns: "Da, tată, aceste cuvinte se explică şi pot fi înţelese acum pe deplin!"

Cap.23 - Cele şase zile din peşteră. Indicaţia dată de înger lui Iosif de a porni spre Ierusalim pentru a expune situaţia la Templu. Visul Mariei. Disputa dintre Iosif şi Cornelius. Paza militară dinaintea peşterii.

Astfel a petrecut Iosif şase zile în peşteră, vizitat de Cornelius în fiecare zi; acesta se îngrijea ca să nu li se întâmple nimic. Dar în a şasea zi, dis-de-dimineaţă, un înger i-a apărut lui Iosif şi i-a vorbit: "Procură-ţi o pereche de turturele, iar în a opta zi să pleci de aici la Ierusalim! Maria să jertfească turturelele după lege, iar Copilul să fie tăiat împrejur şi să primească numele care v-a fost indicat, ţie şi Mariei! Dar după tăierea împrejur, să vă întoarceţi din nou aici şi să rămâneţi până când am să vă dau eu de veste, când şi unde trebuie să plecaţi! Tu, Iosif, ai vrea să pleci mai devreme, dar îţi spun: nu vei pleca de aici nici măcar o clipă mai devreme decât va dori Cel ce se află la tine în peşteră!"

După aceste cuvinte, îngerul a dispărut, iar Iosif s-a dus la Maria şi i-a explicat situaţia.

Maria i-a răspuns lui Iosif: "Eu sunt o slujnică a Domnului, aşa că facă-se voia Lui! Eu am avut, însă, un vis astăzi, iar în acest vis s-au petrecut toate cele relatate de tine acum; aşa că îngrijeşte-te să procuri perechea de turturele, iar în a opta zi voi merge liniştită cu tine în oraşul Domnului!"

Curând după această apariţie, căpitanul a venit din nou într-o scurtă vizită de dimineaţă şi Iosif i-a explicat imediat de ce trebuiau să meargă la Ierusalim în a opta zi. Iar căpitanul i-a oferit tot concursul său şi a vrut să-i dea oameni să-l ducă la Ierusalim.

Dar Iosif i-a mulţumit pentru bunele sale intenţii, zicând: "Este voinţa Domnului şi Dumnezeului meu ca eu să mă duc la Ierusalim aşa cum am venit aici! Aşa că vreau să fac această călătorie, pentru ca Domnul să nu mă pedepsească pentru neascultarea mea. Dar dacă vrei să-mi dai o mână de ajutor, atunci procură-mi două turturele, pe care să le jertfesc la Templu şi găseşte-mi un adăpost! Căci în ziua a noua mă voi întoarce aici şi voi rămâne aici atâta timp cât Domnul va dori acest lucru!"

Cornelius i-a promis lui Iosif să-i dea tot ajutorul cerut, iar după ce a plecat, s-a întors din nou cu o colivie plină cu turturele, din care Iosif să-şi aleagă pe cele mai frumoase. Şi pentru că se grăbea să ajungă la lucru, a lăsat colivia în peşteră până seara, când urma să vină personal s-o ia. În ziua următoare, când Iosif a plecat la Ierusalim, Cornelius a pus o strajă în faţa peşterii, pentru ca nimeni să nu intre, în afara celor doi fii mai mari lăsaţi de Iosif la peşteră şi de Salomeea, care se îngrijea de mâncare şi băutură; căci moaşa îi însoţea pe cei ce plecaseră.

Cap.24 - Circumcizia Pruncului şi purificarea Mariei. Prezentarea Pruncului la Templu de către mama lui. Piosul Simion şi copilul Iisus.

În a opta zi după-amiază - după sistemul actual de apreciere cam pe la ora trei - Copilul a fost tăiat împrejur la Templu şi a primit numele de Iisus, pe care îl spusese îngerul înainte ca Pruncul să fi fost zămislit în pântecele mamei.

Şi pentru că - până la dovedirea situaţiei speciale de feciorie a Mariei, s-a considerat că a sosit momentul curăţirii, s-a făcut ritualul de curăţire în Templu. De aceea, imediat după tăierea împrejur, Maria a luat Pruncul în braţe şi L-a dus la Templu, pentru ca, împreună cu Iosif, să-L prezinte Domnului după Legea lui Moise. Pentru că în Legea Domnului scria: "Tot ce este prim-născut trebuie închinat Domnului. De aceea, trebuie jertfite două turturele sau doi pui de porumbel!"

Iar Maria a jertfit o pereche de turturele şi le-a depus pe jertfelnic; iar preotul a luat jertfa şi a binecuvântat-o pe Maria.

În Ierusalim trăia în acea vreme şi un om cu numele Simion, pios şi cu frică de Dumnezeu, care aştepta mângâierea Israelului; căci el era pătruns de Duhul Sfânt. Ceva mai înainte, Duhul Sfânt îi vestise acestui om: "Tu nu vei afla moartea până când nu vei vedea pe Iisus, unsul Domnului, Mesia întregii lumi!"

Acum el venise la Templu dintr-un imbold lăuntric, exact când Iosif şi Maria se aflau cu Pruncul la Templu, ca să facă totul după
Lege.

Când a zărit Copilul, el a mers imediat la părinţi şi i-a rugat să-i permită să ţină şi el puţin Copilul în braţe. Sfinţii Părinţi au făcut-o cu plăcere, mai ales că îl cunoşteau pe bătrânul acesta foarte pios. Iar Simion a luat Pruncul în braţele sale, l-a mângâiat, slăvind cu ardoare pe Domnul, după care a spus: "Acum, Doamne, slobozeşte pe robul tău în pace, aşa cum ai promis; căci ochii mei L-au văzut acum pe Mântuitorul pe care L-ai promis străbunilor şi profeţilor! Acesta este
Cel pe care L-ai pregătit înaintea tuturor popoarelor! O lumină care să-i lumineze pe păgâni, o lumină spre slava poporului lui Israel, ales de tine!"

Iosif şi Maria se minunau de cuvintele lui Simeon; căci ei încă nu înţelegeau ce spune el despre Copil. Simion a dat Copilul înapoi Mariei, i-a binecuvântat pe amândoi, apoi s-a adresat Mariei: "Iată, acesta este pus spre căderea şi ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri! O sabie va străpunge sufletul Său ca sfatul multor inimi să iasă la iveală".

Dar Maria n-a înţeles spusele lui Simeon; totuşi, le-a reţinut adânc în inima sa. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Iosif, care L-a lăudat şi preaslăvit pe Domnul în inima sa.

Cap.25 - Proorociţa Ana la Templu şi mărturia ei despre Pruncul Iisus. Atenţionarea Mariei de către Ana. Găzduirea forţată a Sfintei Fecioare la un israelit bogat şi zgârcit.

În acest timp se afla în Templu o proorociţă - numele ei era Ana şi ea era fiica lui Fanuel, din seminţia lui Aşer. Aceasta era foarte bătrână şi atât de pioasă, că în tinereţe, când şi-a unit viaţa cu a unui bărbat, din dragoste pentru Dumnezeu ea nu s-a dăruit soţului ei timp de şapte ani, păstrându-şi fecioria în tot acest timp. Acum, la optzeci de ani, rămăsese văduvă şi a venit îndată la Templu, pe care nu l-a mai părăsit. Ea îl slujea aici exclusiv pe Dumnezeu, prin rugăciuni şi posturi, zi şi noapte, din proprie pornire. Acum, se afla în Templu deja de patru ani şi a venit şi ea la cei prezenţi, lăudând pe Domnul şi spunând tuturor celor care Îl aşteptau pe Mântuitorul Ierusalimului cuvintele primite de ea prin Sfântul Duh. Când a terminat de zis cuvintele ei profetice, a rugat-o şi ea pe Maria să-i dea Pruncul, pe care L-a mângâiat, lăudând şi slăvind pe Domnul. Apoi a înapoiat Mariei Pruncul, zicându-i: "Fericită şi binecuvântată eşti tu, Fecioară, mama Domnului meu! Dar nu te lăsa ademenită să fii slăvită pentru aceasta, căci numai Acesta care suge la pieptul tău este singur demn de a fi lăudat de toţi, slăvit şi adorat!"

După aceste cuvinte, proorociţa a plecat, iar Iosif şi Maria au plecat şi ei, după ce petrecuseră trei ore în Templu, căutând adăpost la o rudă. Dar când au ajuns la aceasta, casa era încuiată, căci şi această rudă se afla acum la Betleem, pentru recensământ.

Iosif nu ştia ce trebuie să facă, în primul rând pentru că era deja noaptea târziu, cum se întâmpla în acest anotimp, când zilele erau foarte scurte şi la asemenea oră

aproape nici o casă nu mai era deschisă, în al doilea rând pentru că era înainte de Sabat. Ca să înnopteze sub cerul liber era prea frig, pe pământ căzuse deja bruma şi mai bătea şi un vânt pătrunzător. Pe când Iosif se gândea în fel şi chip şi se ruga la Dumnezeu să-l ajute să iasă din impas, iată că a apărut un israelit tânăr şi distins care s-a dus la Iosif şi l-a întrebat: "Ce faci la o oră atât de târzie, cu tot bagajul în stradă? Nu eşti şi tu israelit şi nu cunoşti datina?"

Iar Iosif i-a răspuns: "Iată, eu sunt din seminţia lui David! Am fost la Templu şi am adus jertfe Domnului. Noaptea m-a prins din urmă, iar acum nu găsesc nici un adăpost şi sunt foarte îngrijorat din pricina soţiei şi a copilului!"

Iar tânărul israelit i-a spus lui Iosif: "Vino atunci cu mine, vă voi închiria până mâine un adăpost pentru o para sau ceva de această valoare!" Iar Iosif l-a urmat, împreună cu Maria, care era pe catâr şi cu cei trei fii, până la o casă somptuoasă, unde au primit adăpost într-o cămăruţă modestă.

Cap.26 - Dojenirea lui Iosif de către Nicodim, stăpânul hanului. Justificarea lui Iosif. Mărturia moaşei. Semnul de graţie pentru Nicodim, care-L recunoaşte pe Domnul.

Dimineaţa, când Iosif făcuse deja pregătirile pentru a pleca la Betleem, a venit tânărul israelit să ceară paraua pentru chirie. Dar când a păşit în cameră l-a cuprins o teamă atât de mare, că n-a fost în stare să scoată un singur sunet.

Atunci, Iosif s-a dus la el şi i-a spus: "Prietene, iată, ia de aici ceva ce crezi că valorează o para, pentru că bani nu am!"

Israelitul şi-a mai revenit puţin, spunând cu glas tremurat: "Omule din Nazaret, acum te recunosc! Tu eşti Iosif, dulgherul, cel căruia acum nouă luni i-a revenit Maria, când s-a tras la sorţi la Templu. Iată fecioara aceea! Cum ai avut grijă de ea, dacă este mamă la cei cincisprezece ani pe care îi are? Ce s-a întâmplat? Adevărat, nu tu eşti tatăl! Căci oamenii la vârsta ta şi cu teamă de Dumnezeu, cum te cunoaşte întreg Israelul, n-ar face aşa ceva niciodată. Dar tu ai băieţi mari! Poţi garanta pentru nevinovăţia lor? Poţi spune că nu i-ai scăpat din ochi şi i-ai urmărit tot timpul, ce gândesc şi ce fac?"

Atunci, Iosif i-a răspuns tânărului israelit astfel: "Acum te recunosc şi eu; tu eşti Nicodim, un fiu al lui Benjan, din seminţia lui Levi! Cum îndrăzneşti să mă cercetezi, când nu este atribuţia ta! Pe mine m-a cercetat Domnul în Templul sfânt şi sfatul preoţilor şi m-a găsit nevinovat; aşa că ce vină vrei tu să-mi găseşti, mie sau băieţilor mei? Poţi să mergi la Templu, să te interesezi la marele sfat şi vei primi o mărturie pentru toată casa mea!"

Aceste cuvinte i-au pătruns tânărului israelit direct în inimă, de aceea a zis (Nicodim): "Dar pentru numele lui Dumnezeu, dacă chiar aşa este, spune-mi te rog, cum se face că această fecioară a născut! Este o minune sau ceva natural?"

Moaşa, care era de faţă la discuţie, s-a apropiat de Nicodim şi i-a spus: "Omule, aici este paraua pentru adăpostul sărăcăcios oferit de tine! Dar nu ne mai reţine degeaba; căci trebuie să ajungem chiar astăzi la Betleem. Să-ţi aminteşti însă de Cel pe care L-ai adăpostit astăzi atât de sărăcăcios, pentru o para!

Adevăr, adevăr îţi spun, camerele tale împodobite frumos cu aur şi pietre preţioase sunt proaste în comparaţie cu strălucirea lui Dumnezeu, pe care ai înghesuit-o în această cămăruţă, numai bună de închisoare! Du-te la Copil şi atinge-L, poate îţi va cădea vălul de pe ochi şi vei vedea Cine ţi-a intrat în casă! Eu, ca moaşă, am acest drept din bătrâni, de a-ţi permite să atingi Copilul".

Şi Nicodim s-a dus şi a atins Copilul. Şi când L-a atins, pentru o clipă s-a deschis în el vederea lăuntrică şi a putut vedea slava lui Dumnezeu.

Atunci, el a căzut la pământ înaintea Copilului, s-a rugat şi a zis: "Ce har şi ce îndurare, Doamne, trebuie să fie în Tine, de ai venit Tu la poporul Tău! Ce să fac cu casa mea şi ce-o să se întâmple cu mine, care nu am recunoscut de la început slava lui Dumnezeu?!"

Iar moaşa a spus: "Rămâi aşa cum eşti; dar ai grijă şi trece sub tăcere cele văzute, altfel vei avea de-a face cu judecata lui Dumnezeu! şi Nicodim a dat înapoi banii primiţi, apoi a ieşit afară plângând. Iar după o vreme, a împodobit camera în aur şi pietre preţioase. Iar Iosif a plecat mai departe în călătoria sa.

Cap.27 - Întoarcerea Sfintei Familii la Betleem. Minunata primire la grotă de către cei rămaşi. O iesle drept pătuţ pentru prunc. Odihnă plăcută în noaptea geroasă.

Seara, cam cu o oră înainte de apusul soarelui, călătorii au ajuns din nou la Betleem şi au tras la peşteră.

Cei doi fii rămaşi acolo, Salomeea şi căpitanul le-au ieşit înainte cu braţele deschise, întrebându-i îngrijoraţi cum a fost călătoria.

Şi Iosif le-a povestit amănunţit tot ce li s-a întâmplat, apoi a recunoscut că el, ca şi ceilalţi, sunt aproape flămânzi, deoarece puţinele provizii pe care le-au avut abia dacă au fost suficiente pentru Maria.

Când căpitanul a auzit această mărturisire, el s-a dus imediat în fundul peşterii şi a adus de acolo o mulţime de bucate permise evreilor, zicând lui Iosif: "Iată, Dumnezeul vostru să le binecuvânteze şi să le binecuvântezi şi tu la rândul tău după datina voastră; mâncaţi şi vă întăriţi cu toţii!" Şi Iosif a mulţumit lui Dumnezeu şi a binecuvântat bucatele, după care au mâncat mulţumiţi, el cu Maria, fiii săi şi moaşa.

Dar ziua fusese grea pentru Maria şi Pruncul ei, de aceea ea i-a spus lui Iosif: "Iosif, dacă aş avea lângă mine un locşor unde să aşez Copilul, ca să mi se odihnească şi mie un pic braţele, aş fi tare mulţumită şi chiar Copilul ar dormi mai liniştit!"

Îndată ce a auzit dorinţa Mariei, căpitanul s-a repezit din nou în fundul peşterii, de unde s-a întors cu o iesle mică, ce fusese pusă acolo pentru oi (şi care arată ca jgheaburile cu fân din faţa hanurilor de la ţară din zilele noastre, numai ceva mai joasă).

Iar Salomeea a adus îndată cele mai frumoase paie şi fân proaspăt, le-a aşezat cu grijă în iesle, a acoperit totul cu o pânză curată, făcând astfel un pătuţ moale pentru copil.

Iar Maria a înfăşat Copilul în scutece curate, L-a strâns la piept, L-a sărutat, L-a dat apoi lui Iosif să-L sărute şi el, apoi la toţi cei prezenţi, după care L-a aşezat în pătuţul destul de sărman pentru Domnul cerului şi al pământului.

Copilul a adormit liniştit, iar Maria a putut şi ea să mănânce în linişte şi să capete puteri cu mâncarea oferită cu atâta mărinimie de căpitan. După masă, Maria s-a adresat din nou lui Iosif: "Iosif, sunt tare obosită după călătorie. Să mi se aranjeze un loc, căci aş vrea să merg la culcare!"

Dar Salomeea a zis: "Vai, mamă a Domnului meu, ne-am îngrijit din timp, cum am crezut mai bine. Vino şi vezi!"

Maria s-a ridicat şi-a luat din nou Pruncul, rugând să i se aducă şi ieslea în cortul ei şi a plecat să se culce. Şi aceasta a fost prima noapte completă de somn pentru Maria după ce a născut.

Iar căpitanul s-a îngrijit să se facă foc mare în sobă, unde au fost încinse pietre albe, pe care le-au aşezat apoi în jurul cortului Mariei, pentru ca nici Copilul să nu simtă frigul; căci era o noapte rece, în care apa de afară îngheţase tun.

Cap.28 - Insistenţa lui Iosif de a pleca la Nazaret. Sfatul căpitanului de a mai aştepta. Ştirea despre caravana persană şi despre urmărirea Pruncului de către Irod. Cuvintele consolatoare ale Mariei.

În dimineaţa zilei următoare, Iosif a spus: "De ce să mai prelungim şederea aici? Maria a mai căpătat puteri, aşa că putem pleca acolo unde avem un adăpost adevărat!"

Dar când Iosif începuse deja să facă pregătirile, a venit căpitanul, care avusese treabă în oraş, chiar înainte de a se crăpa de ziuă şi care ia zis lui Iosif:

"Omul Iui Dumnezeu! Vrei să porneşti spre casă, dar nu te sfătuiesc s-o faci azi, mâine sau poimâine! Căci iată, tocmai am primit veşti prin oamenii mei care au sosit astăzi dis-de-dimineaţă de la Ierusalim şi care spun că trei caravane persane puternice au intrat în Ierusalim! Trei căpetenii de frunte s-au interesat la Irod, în calitate de magi, despre nou născutul rege al iudeilor! Acesta, neştiind nimic, s-a adresat preoţilor, ca să-i spună unde se va naşte noul rege. Iar aceştia i-au răspuns că acest lucru ar trebui să se întâmple în Iudeea, anume în Betleem. Căci aşa stă scris! Irod s-a despărţit de preoţi şi a plecat cu întreaga suită la cele trei căpetenii, spunându-le ce aflase de la preoţi şi le-a recomandat celor trei să caute cu cea mai mare grijă pe noul uns al iudeilor, iar în cazul în care îl găsesc să se întoarcă grabnic la el, pentru ca şi el să poată merge la prunc, ca să-şi exprime consideraţia sa. Dar vezi tu, dragul meu prieten Iosif, că eu nu-i cred nici pe perşi şi cu atât mai puţin pe Irod, care este atât de ahtiat după domnie! Se spune că perşii sunt magi şi că au descoperit naşterea datorită unei stele! N-aş pune sub semnul îndoielii această afirmaţie, pentru că la naşterea Pruncului s-au arătat multe minuni, aşa că şi în Persia se putea întâmpla ceva asemănător. Dar trebuie să recunoşti că întâmplarea nu este deloc îmbucurătoare, pentru că este vorba de
acest Copil! Dacă îl găsesc perşii, atunci îl va găsi şi Irod! Şi atunci va trebui să ne luăm picioarele la spinare ca să scăpăm din ghearele vulpoiului bătrân! De aceea, eu zic că trebuie să mai zăboveşti aici încă trei zile, în acest loc ferit, timp în care eu voi încerca să abat atenţia căutătorilor, căci am comanda a peste douăsprezece legiuni de soldaţi! Nu

este nevoie să-ţi spun mai mult ca să te liniştesc. Acum ştii ce e mai important, aşa că rămâi! Acum trebuie să plec, dar o să revin pe la amiază!"

Speriaţi de această ştire, Iosif cu familia sa au rămas aşteptând cu supunere voinţa Domnului şi ceea ce avea să se mai întâmple. Iosif s-a dus la Maria şi i-a povestit cele aflate de la căpitan.

Iar Maria a zis: "Facă-se voia Domnului! Câte lucruri amare ni s-au întâmplat şi până acum, iar Domnul le-a transformat în miere! Mai mult ca sigur că nici perşii nu ne vor face nici un rău, dacă chiar o fi să vină la noi, iar dacă le dă prin minte să folosească forţa, atunci vom fi apăraţi de căpitanul nostru, pe care ni l-a trimis Dumnezeu!"

Iar Iosif a spus: "Ce spui tu este în ordine! Nici eu nu mă tem aşa de tare de perşi; dar de bărbosul de Irod, acest animal de pradă cu haină de om, mă tem şi am observat că şi căpitanul se teme de el! Căci dacă se dovedeşte, cu ajutorul perşilor, că Pruncul nostru este noul uns regesc, atunci nu ne rămâne decât să fugim fără urmă! Căci atunci, chiar şi căpitanul va trebui să devină - din înalte raţiuni de stat -duşmanul nostru şi în loc să ne salveze, va fi nevoit să ne urmărească, dacă nu vrea să fie declarat trădătorul împăratului său! Şi de acest lucru el îşi dă seama în sinea lui, de vreme ce a ţinut să ne atragă atenţia asupra lui Irod. De aceea, cred eu că ne cere să mai rămânem aici trei zile! Dacă treburile merg bine, atunci el rămâne prietenul nostru; dacă treburile merg prost, ne are la mână, să ne poată da pe mâna lui Irod, caz în care va primi o medalie din partea împăratului său, pentru că s-a priceput atât de bine să scape lumea de un rege evreu, care ar putea deveni cândva foarte periculos pentru stat!"

Dar Maria a spus: "Iosif! Nu te speria şi nu mă speria zadarnic! Am băut apa blestemată şi nu am păţit nimic! De ce ne-am speria acum, când am putut afla atâta slavă de la Dumnezeu prin acest Copil?! Indiferent de ce se întâmplă, eu îţi spun: Dumnezeu este mai puternic decât perşii, Irod, împăratul Romei şi căpitanul, cu toate cele douăsprezece legiuni ale lui! Aşa că încearcă să fii şi tu liniştit, aşa cum sunt şi eu. De altfel, în ceea ce-l priveşte pe căpitan, sunt convinsă că va încerca totul, înainte de a fi nevoit să devină duşmanul nostru".

Bun şi pios, Iosif s-a liniştit şi s-a pregătit să-l aştepte pe căpitan, după care a pus pe fiii săi să încălzească peştera şi să fiarbă câteva fructe pentru Maria, pentru el şi fiii săi.

Cap.29 - Ruga înfricoşată a lui Iosif către Dumnezeu. Caravana persană în faţa grotei. Mirarea căpitanului. Mărturia pozitivă a celor trei magi privind Copilul. Avertismentul referitor la Irod.

Amiaza a sosit, dar căpitanul nu. Iar Iosif număra cu teamă clipele, dar căpitanul tot nu sosea. De aceea, Iosif s-a adresat Domnului, zicând: "Domnul şi Dumnezeul meu, te rog, nu mă lăsa cu această spaimă; căci sunt bătrân şi slab şi nu mă mai ţin încheieturile şi firea! Întăreşte-mă printr-o veste, spune-mi cum să mă port, să nu mă fac de ruşine înaintea lui Israel!"

Şi nici nu a terminat Iosif de spus rugăciunea sa, că iată, a şi apărut căpitanul abia răsuflând, care-i spuse lui Iosif:

"Te salut cu toată stima! Tocmai vin de la un marş, pe care l-am făcut cu o legiune întreagă pe un drum în apropiere de Ierusalim, pentru a trage cu ochiul la perşi; în plus, mi-am plasat spionii peste tot, dar până acum nu am descoperit nimic! Fii însă liniştit, căci dacă vor să vină aici, se vor izbi de străjile puse de mine! Practic nu este posibil să străpungă paza ca să ajungă aici, înainte de a fi interogaţi şi pedepsiţi de noi. Acum trebuie să plec din nou, dar am să întăresc şi străjile. Diseară sunt înapoi".

După aceste cuvinte, căpitanul s-a grăbit să plece, iar Iosif L-a slăvit pe Domnul şi s-a adresat fiilor săi: "Acum puneţi bucatele pe masă, iar tu, Salomeea, întreab-o pe Maria dacă vrea să se aşeze cu noi la masă sau preferă să-i ducem mâncarea acolo."

Dar Maria a ieşit singură şi foarte veselă din cort, aducând Copilul cu ea şi zicând: "Mă simt destul de întărită, aşa că vreau să stau cu voi la masă; dar aduceţi aici ieslea pentru Copilaş!"

Iosif s-a bucurat tare mult şi a pus înaintea Mariei bucatele cele mai bune, iar ei i-au mulţumit Domnului, au mâncat şi au băut. Dar abia au terminat de mâncat, că înaintea peşterii s-a auzit gălăgie mare. Iosif l-a trimis atunci pe Joel să vadă ce s-a întâmplat.

Şi când Joel a privit prin uşă afară (căci intrarea în peşteră fusese închisă), a văzut o caravană întreagă de perşi, cu cămilele încărcate de poveri şi a strigat cu vocea sugrumată de spaimă:

"Tată, pentru numele lui Dumnezeu, suntem pierduţi! Căci iată, perşii sunt aici cu cămilele şi servitorii lor! Ei îşi desfac corturile şi vor să le aşeze, formând un cerc larg în jurul peşterii noastre, iar trei căpetenii împodobite cu aur, argint şi pietre preţioase, despachetează saci aurii şi se pregătesc să vină în peşteră!"

Această ştire aproape că l-a lăsat pe Iosif fără glas; numai cu mare greutate a reuşit el să vorbească: "Doamne, fii îndurător cu păcătosul de mine! Da, acum suntem pierduţi!"

Iar Maria şi-a luat Copilul şi a plecat repede în cortul ei, zicând: "Numai moartă vor putea să-mi smulgă Copilaşul!"

Iosif s-a dus atunci la uşă însoţit de fiii săi şi a urmărit pe ascuns ce făceau perşii, iar când a văzut caravana cea mare şi corturile gata instalate, i s-a făcut inima cât un purice şi a început să se roage cu ardoare ca Dumnezeu să-l ajute să iasă din acest impas. Şi în timp ce el se ruga, iată că a apărut şi căpitanul, în armură de război, însoţit de o mie de războinici, pe care i-a aşezat de o parte şi de alta a peşterii. Apoi, chiar el a mers la cei trei magi, pe care i-a întrebat cu ce aprobare şi cum au ajuns aici, fără ca el să observe ceva.

Iar cei trei i-au răspuns într-un glas: "Nu ne trata ca pe duşmani! Priveşte, nu avem cu noi nici un fel de arme, nici la vedere, nici ascunse! Suntem cititori în stele din Persia şi avem o proorocire veche, în care se spune că în această vreme se va naşte evreilor un rege între regi, iar naşterea lui va fi anunţată printr-o stea. Iar cei care o vor vedea, aceia să se pregătească de drum şi să pornească încotro le va arăta steaua, iar acolo unde steaua se va opri, ei vor găsi pe Mântuitorul lumii!

Iată că steaua s-a oprit deasupra acestui staul, oricine o poate vedea, ziua în amiaza mare! Ea ne-a condus până aici. Aici însă s-a oprit deasupra acestui staul, iar noi am găsit fără nici o problemă locul unde trăieşte minunea minunilor, un Prunc nou născut, un rege între regi, Domnul lumii pentru vecie! Pe acesta vrem să-L vedem, să-L

adorăm şi să-I jurăm credinţă! De aceea, nu ne sta în drum, căci este sigur că nu o stea duşmănoasă ne-a mânat încoace!"

Căpitanul a privit steaua şi s-a minunat văzând-o, pe de o parte pentru că era foarte jos, pe de altă parte pentru că lumina la fel de tare ca soarele.

După ce căpitanul s-a convins şi el de cele văzute, le-a zis celor trei: "Bine, din cuvintele voastre şi văzând steaua am înţeles că aţi venit aici cu gânduri bune, dar nu văd ce aţi căutat la Ierusalim şi mai ales, la Irod! Tot steaua v-a călăuzit paşii şi într-acolo? De ce călăuza voastră tainică nu v-a îndrumat aici de la început, dacă scopul călătoriei voastre era acest loc? Răspundeţi-mi la această întrebare, altfel nu intraţi în peşteră!"

Dar cei trei au spus: "Dumnezeu ştie de ce! Probabil că aşa este scris în planurile Sale, pentru că nici unul dintre noi n-a avut de gând să se apropie de Ierusalim! Şi poţi să ne crezi, oamenii din Ierusalim nu ne-au plăcut deloc şi cel mai puţin Irod! Dar, pentru că am ajuns acolo şi atenţia întregului oraş era îndreptată asupra noastră, am fost nevoiţi să spunem ce ne-a adus aici! Preoţii ne-au dat de gol în faţa principelui Irod, care ne-a rugat să-i trimitem şi lui veste dacă l-am găsit pe noul rege, pentru ca şi el să vină să-şi prezinte omagiile!"

Dar căpitanul a zis: "Nu cumva să faceţi asta, căci intenţia lui este alta! Mai degrabă veţi rămâne aici ca ostatici! Iar eu voi merge la tatăl Copilului să discut cu el despre toate acestea.

Cap.30 - Adoraţia magilor care văd pe Domnul în pruncul Iisus. Cuvântările celor Trei Magi şi spiritele lor: Adam, Cain, Avraam.

Când bunul Iosif a auzit toate acestea, el s-a simţit mult mai uşurat şi a început să se pregătească pentru a-l primi pe căpitan. Iar căpitanul a intrat şi l-a salutat pe Iosif, zicând: "Respectele mele! Iată, cei trei crai de la răsărit care aşteaptă acum afară au ajuns aici printr-o minune. I-am cercetat foarte amănunţit şi n-am descoperit la ei nici o intenţie rea! Ei au dat curs făgăduinţei Dumnezeului lor şi au venit aici să-şi prezinte omagiile, aşa că eu sunt de părere că îi poţi lăsa să intre fără nici o reţinere, când îţi convine ţie".

Iar Iosif a spus: "Dacă aşa stau lucrurile, ÎI voi lăuda şi slăvi pe Dumnezeu, căci El a luat de pe inima mea o piatră grea! Dar Maria s-a speriat foarte tare când i-a văzut pe perşi instalându-şi corturile în jurul peşterii; aşa că vreau mai întâi să văd cum se mai simte, ca nu cumva intrarea neanunţată a acestor oaspeţi s-o sperie chiar mai mult decât a speriat-o venirea lor".

Iar căpitanul a fost de acord cu Iosif, care a mers la Maria şi i-a adus la cunoştinţă cele ce s-au petrecut în faţa peşterii.

Maria a răspuns cu seninătate: "Pace tuturor oamenilor de pe pământ, care sunt de bună credinţă şi care se lasă călăuziţi de bunul Dumnezeu! Atunci când Duhul Sfânt le va da un semn, să vină şi vor culege roadele credinţei lor! Căci nu-mi mai este deloc teamă de ei! Dar când vor intra, tu să-mi stai pe-aproape, căci nu se cuvine să-i primesc singură în acest cort!"

Iar Iosif a zis: "Maria, dacă ai suficientă putere, atunci ridică-te şi aşează Copilul în iesle înaintea ta, după care oaspeţii vor putea intra pentru a-şi exprima omagiile în faţa Copilului!" Maria a făcut imediat ceea ce i-a cerut Iosif, după care Iosif s-a adresat căpitanului: "Iată, noi suntem gata. Când cei trei vor intra, vor putea vedea că, deşi suntem săraci, suntem gata să-i primim!"

Iar căpitanul a ieşit din peşteră şi i-a anunţat pe cei trei. Iar cei trei au căzut imediat la pământ, L-au slăvit pe Domnul pentru această ocazie şi-au luat sacii aurii şi au pornit spre peşteră.

Căpitanul le-a deschis larg uşa, iar cei trei au intrat în peşteră plini de smerenie; căci în momentul când au intrat, au fost izbiţi de o lumină puternică, ce înconjura Pruncul. Iar când s-au apropiat la câţiva paşi de iesle, s-au lăsat cu feţele l-a pământ, rugându-se la Cel ce se afla în ea. Aproape o oră întreagă au rămas aşa aplecaţi, cuprinşi de cea mai adâncă smerenie în faţa Copilului. Abia după aceea s-au ridicat încet, rămânând în genunchi şi privind cu feţele scăldate în lacrimi la Domnul, Creatorul universului şi veşniciei. Iar numele celor trei erau Chaspar, Melchior şi Baltasar.

Iar primul, însoţit de spiritul lui Adam, a zis: "Slavă lui Dumnezeu, slavă! Osana, Osana Domnului, Sfintei Treimi, în vecii vecilor!" Zicând acestea, el a luat în mână desaga aurie în care se aflau treizeci şi trei de pfunzi din cea mai fină tămâie şi i-a dat-o Mariei cu o plecăciune adâncă, spunând: "O, mamă, ia fără grijă această umilă dovadă a credinţei mele veşnice! Primeşte, te rog, acest tribut atât de neînsemnat, pe care orice om de pe pământ trebuie să-l aducă din tot sufletul său Creatorului atotputernic în veci!"

Maria a primit desaga, pe care a dat-o mai departe lui Iosif, iar persanul s-a dus spre uşă, după care a mai îngenuncheat o dată, slăvind pe Dumnezeu în persoana Pruncului.

Îndată, s-a ridicat cel de-al doilea, care era un maur şi era însoţit de spiritul lui Cain, aducând cu el o desagă ceva mai mică, dar la fel de grea, plină cu aurul cel mai curat. El a înmânat-o Mariei, zicând: "Aduc aici ceea ce se cuvine regelui spiritelor şi oamenilor de pe pământ, o mică ofrandă Ţie, Doamne, Stăpân al slavei veşnice!
Primeşte, mamă, cea care ai născut pe Cel pe care nici îngerii din ceruri nu pot să-L descrie!"

Maria a primit şi a doua desagă, pe care a dat-o lui Iosif. Iar cel deal doilea înţelept s-a ridicat şi el şi s-a dus lângă primul, făcând ceea ce făcuse şi acesta.

Îndată, s-a ridicat cel de-al treilea, a luat desaga sa umplută cu smirnă aurie de cea mai bună calitate şi a dat-o Mariei zicând:

"Spiritul lui Avraam este cu mine şi vede acum ziua Domnului, pe care a aşteptat-o cu atâta bucurie! Eu, Baltasar, jertfesc aici o mică ofrandă, care se cuvine Copilului între copii! Primeşte-o, mamă binecuvântată, căci o jertfă mai de preţ este ascunsă în inima mea, iar aceasta este iubirea mea. Fie ca ea să fie adevărata jertfă adusă acestui Copil în veci".

Şi Maria a luat desaga, care cântărea tot treizeci de pfunzi şi i-a dat-o lui Iosif. Iar înţeleptul s-a ridicat şi a mers la ceilalţi doi, s-a închinat la Copilaş, iar când a terminat, a plecat împreună cu ceilalţi doi afară, unde aveau ridicate corturile.

Cap.31 - Maria vorbind despre conducerea milostivă a Domnului. Onestitatea şi fidelitatea lui Iosif. Cele trei daruri binecuvântate de Dumnezeu. Voinţa Lui sfântă, milostenia şi iubirea Lui. Mărturia nobilă a Mariei, a căpitanului şi a Copilaşului pentru Iosif.

După ce cei trei au plecat să se pregătească de odihnă în corturile lor, Maria i-a spus lui Iosif:

"Iată, vezi cât te-ai speriat şi ce griji ţi-ai făcut şi cât de minunat şi de bun este Domnul, câtă grijă a avut de noi! Nici în vis nu ne-am fi putut închipui că o să se întâmple aşa ceva! Teama noastră atât de mare s-a transformat în binecuvântare, iar spaima şi grija noastră au devenit o mare bucurie! Cei de care ne-am speriat că vor pune în pericol viaţa Pruncului nostru s-au dovedit a fi plini de smerenie şi de o adoraţie pe care numai Domnului, Dumnezeului nostru i-o putem arăta. În plus, ne-au adus daruri atât de scumpe, încât putem obţine pe ele o proprietate la ţară, unde să ne putem ocupa în tihnă de creşterea Pruncului lui Dumnezeu, după voia Sa! De aceea, astăzi vreau să veghez toată noaptea, să mulţumesc Dumnezeului atotputernic, să-L laud şi să-L slăvesc, căci El a avut înţelegere pentru sărăcia noastră şi ne-a ajutat să scăpăm de ea! Ce părere ai, dragă tată
Iosif?"

Iar Iosif a zis: "Da, Maria, bunătatea lui Dumnezeu este fără margini faţă de cei care Îl iubesc mai presus de orice şi-şi pun toate speranţele în El. Dar eu consider că toate aceste daruri nu ni se cuvin nouă, ci acestui Copil, de aceea cred că nu avem dreptul să le folosim cum vrem noi. Copilul, însă, se numeşte Iisus şi este fiul Celui Atotputernic. De aceea trebuie să-L întrebăm pe Tatăl atoatestăpânitor ce să: facem cu aceste comori. Şi ce va dori El, aceea vom face, fără voinţa Lui nu mă voi atinge de ele cât voi trăi, oricât de greu mi-ar fi să câştig bucata de pâine pentru mine şi pentru tine! Până acum am reuşit, cu ajutorul lui Dumnezeu, să te hrănesc pe tine şi pe fiii mei, din ce am câştigat muncind cu aceste mâini. Cu ajutorul lui Dumnezeu, sper să reuşesc şi de acum încolo! De aceea, nu mă interesează aceste daruri, ci dorinţa Domnului, harul şi iubirea Lui. Acestea sunt cele mai mari daruri de la Dumnezeu! Voinţa Lui sfântă îmi este tămâia cea preţioasă, harul Lui este aurul cel mai pur, iar dragostea Lui smirna aurie. Aceste trei comori le putem folosi cât ne place; dar de această tămâie, de aurul şi smirna aflate în aceşti saci, nu trebuie să ne atingem. Aşa trebuie să facem, dragă Maria, iar Domnul ne va privi atunci cu multă bunăvoinţă, căci bunăvoinţa Lui este cea mai mare comoară pentru noi! Ce crezi, minunată Maria, am dreptate sau nu? Nu crezi că am luat cea mai bună hotărâre ce se putea lua?"

Maria s-a simţit mişcată până la lacrimi şi a lăudat înţelepciunea lui Iosif. Iar căpitanul l-a îmbrăţişat pe Iosif şi i-a spus: "Tu eşti un om adevărat, pe placul lui Dumnezeu!"

Iar Copilaşul l-a privit pe Iosif zâmbind, a ridicat mânuţa şi a făcut cu ea un semn, ca şi cum ar fi vrut să-l binecuvânteze pe piosul Iosif, tatăl Lui adoptiv.

Cap.32 - Îngerul îi sfătuieşte pe cei trei înţelepţi. Plecarea înţelepţilor spre răsărit. Nerăbdarea lui Iosif. Cuvintele de liniştire spuse lui Iosif de căpitan. Încrederea lui Iosif în puterea şi bunătatea lui Dumnezeu.

Iar cei trei fraţi înţelepţi au intrat împreună într-un cort, ca să discute ce trebuiau să facă. Trebuiau să-şi ţină cuvântul dat lui Irod sau trebuiau, pentru prima dată, să nu-şi respecte cuvântul. Iar dacă va fi nevoie să se întoarcă în ţara lor pe un alt drum, se punea întrebarea care drum prezintă destulă siguranţă? Şi se întrebau unul pe altul: "Oare steaua minunată care ne-a călăuzit paşii încoace, ne va conduce şi pe drumul de întoarcere în ţară?" Şi în timp ce ei stăteau astfel la sfat, iată că a apărut un înger între ei, care le-a vorbit astfel: "Nu vă faceţi griji degeaba, drumul vostru este deja netezit! Precât de drepte sunt razele soarelui, care cad pe pământ la ora amiezii, tot aşa de drept este drumul pe care veţi ajunge în ţara voastră, altul decât cel care trece prin Ierusalim!"

După aceste cuvinte, îngerul a dispărut, iar cei trei au mers să se culce. Iar dis-de-dimineaţă, ei au pornit la drum şi, cu credinţă în Dumnezeu Cel Unic, au ajuns cu bine acasă pe drumul cel mai scurt.

În aceeaşi dimineaţă, Iosif l-a întrebat pe căpitan cât timp va mai trebui să lâncezească în această peşteră. Iar căpitanul i-a răspuns cu prietenie: "Om vrednic de toată stima mea! Crezi că te ţin aici ca pe un ostatic!? Ce gând îţi poate trece prin minte?! Cum aş putea să te reţin eu, care nu sunt cât un vierme în praf în faţa puterii Dumnezeului tău?! Poate fi vorba de sechestrare când tot ceea ce fac este din dragoste?! Din partea mea, eşti liber şi poţi să pleci oriunde doreşti! Nu voi folosi puterea mea împotriva ta! Dar aş vrea să te păstrez aici pentru totdeauna, căci inima mea te-a îndrăgit pe tine şi pe Copilaşul tău nespus de mult. Mai stai liniştit încă vreo câteva zile, căci vreau să trimit imediat la Ierusalim nişte iscoade, să aflu ce are de gând să facă vulpea bătrână, după ce va afla că perşii nu s-au ţinut de cuvânt! Abia după aceea am să-mi fac şi eu un plan, ca să te apăr şi să te feresc de orice urmărire a acestui zbir! Căci, crede-mă: acest Irod este cel mai mare duşman al sufletului meu şi ori de câte ori îl întâlnesc sau îl văd, simt nevoia să îl pocnesc. Eu sunt, bineînţeles, doar un căpitan şi un subordonat al comandantului superior care îşi are reşedinţa la Sidon şi la Smyrna şi care comandă mai mult de douăsprezece legiuni din Asia. Dar nu sunt un centurion de rând, ci un patrician! Iar titlul meu îmi dă dreptul să dau ordine celor peste douăsprezece legiuni din Asia! Aşa că dacă doresc ceva, nu este nevoie să mă deplasez la Smyrna, ci pot da ordinele ca un patrician ce sunt, iar legiunea trebuie să-mi dea ascultare. Aşa că poţi conta pe mine, dacă Irod îndrăzneşte să ridice capul!"

Iosif a mulţumit căpitanului pentru această grijă mai mult decât prietenească, dar după aceea a adăugat: "Ascultă-mă acum şi pe mine, prietene credincios! Tu ţi-ai făcut foarte multe griji şi din cauza perşilor şi la ce ţi-a folosit? Perşii au venit, în ciuda miilor de iscoade puse de tine, ba şi-au instalat şi corturile înainte ca tu să descoperi măcar pe unul dintre ei. Dacă nu m-ar fi apărat Domnul Dumnezeul meu, ce s-ar fi întâmplat cu mine, numai cu ajutorul tău?! Înainte ca tu să-ţi faci apariţia, perşii ar fi putut să mă sugrume împreună cu toată familia mea! De aceea, prietene, îţi mulţumesc din tot sufletul, dar dă-mi voie să-ţi spun că ajutorul omenesc nu înseamnă prea mult, pentru că oamenii nu sunt nimic înaintea lui Dumnezeu! Dar dacă Domnul Dumnezeu vrea să ne ajute, numai El ne poate ajuta, iar noi nu trebuie să ne facem prea multe probleme. Căci,

cu toată osteneala noastră, lucrurile se vor petrece exact aşa cum va voi Dumnezeu - şi niciodată cum vrem noi! Aşa că renunţă la intenţia periculoasă de a trimite iscoade la Ierusalim, pe de o parte pentru că nu vei afla lucruri esenţiale, pe de alta pentru că o să-ţi pui în pericol situaţia ta din cauza noastră! Mai mult ca sigur că în această noapte, Dumnezeu îmi va arăta ce are de gând Irod şi ce trebuie să fac eu. Aşa că tu poţi să stai liniştit, împreună cu mine, lăsându-L pe Domnul să hotărască pentru noi şi totul va fi cât se poate de bine!"

Când căpitanul l-a auzit pe Iosif vorbind astfel, i-a părut tare rău şi chiar s-a necăjit că Iosif refuza ajutorul său. Dar Iosif i-a zis: "Prieten bun şi drag, văd eu că te-ai supărat pentru că te-am sfătuit să nu te mai preocupi de soarta mea. Dar dacă vei chibzui ceva mai mult, ai să ajungi şi tu la aceeaşi concluzie! Uite, care dintre noi a plimbat pe firmament soarele şi luna şi toate stelele?! Cine dintre noi poate să oprească vântul sau furtuna sau fulgerul?! Cine a săpat albia adâncă în care se mişcă marea? Care dintre noi a trasat albiile râurilor?! Care pasăre a fost învăţată de noi să zboare? Şi cine i-a aşezat penele într-o anumită ordine?! Când i-a fost dată guşa din care scoate sunete atât de melodioase?! Există vreo iarbă care să crească dintr-o sământă roditoare creată de noi?! Toate acestea nu le face decât Dumnezeu, zilnic! Iar dacă puterea Lui extraordinară ne aminteşte în orice moment de grija Lui plină de o dragoste nemărginită, de ce te superi atunci dacă eu ţi-am atras atenţia în modul cel mai prietenos, că în faţa puterii lui Dumnezeu, ajutorul dat de un om este aproape egal cu zero?!"

Aceste vorbe l-au adus pe căpitan într-o dispoziţie mai bună. Totuşi, el nu a renunţat şi pe ascuns, a trimis câteva iscoade la Ierusalim, care trebuiau să afle ce se întâmplă acolo.

Cap.33 - Pregătirile pentru fuga în Egipt. Măsurile de prevedere ale Domnului. Discuţia dintre Iosif şi Cornelius.

În această noapte, un înger le-a apărut în somn atât lui Iosif, cât şi Mariei şi le-a grăit astfel: "Iosif, vinde comorile şi cumpără doisprezece catâri; căci trebuie să fugi cu toată familia în Egipt! Irod s-a mâniat foarte tare când a aflat că cei trei înţelepţi l-au tras pe sfoară şi a hotărât să ucidă toţi copiii de la unu la doisprezece ani! Magii ar fi trebuit să-i arate unde s-a născut regele cel nou, pentru ca el să-şi trimită apoi zbirii să omoare copilul recunoscut ca noul rege. Dar noi, îngerii cerului, am primit indicaţia de la Dumnezeu de a veghea asupra voastră, chiar înainte ca El să se fi născut, în aşa fel ca voi să nu păţiţi nimic. De aceea am venit acum la tine, să-ţi spun ce şi-a pus în minte Irod, ca să nu poată să-şi ducă gândul la îndeplinire. Chiar căpitanul va fi nevoit să se supună, dacă nu vrea să fie trimis ca trădător înaintea împăratului. De aceea, trebuie să porneşti chiar mâine la drum! Poţi să-i spui căpitanului ce ţi-am zis eu acum, iar el te va ajuta să pleci mai repede! Fie ca totul să se petreacă în numele Celui care se află aici şi suge lapte din sânul Mariei!"

După aceste cuvinte, Iosif s-a trezit, dar Maria era şi ea trează şi striga speriată spre Iosif, să vină la ea ca să-i povestească cele ce visase. Iar Iosif a recunoscut în povestea Mariei aceeaşi vedenie avută şi de el, aşa că i-a zis: "Maria, nu-ţi mai face griji, chiar înainte de amiază vom fi dincolo de munţi, iar peste şapte zile vom fi în Egipt! Acum vreau să plec, pentru că, iată, se luminează deja de ziuă, să procur cele necesare pentru călătorie".

Împreună cu cei trei băieţi mai mari, Iosif a plecat, luând cu ei comorile, pe care le-au dus la un zaraf. Acesta le-a deschis repede uşa şi nu peste mult timp, treaba era rezolvată şi ei primiseră o sumă frumuşică. După aceea, Iosif, însoţit de un servitor al negustorului, s-a dus la un geambaş şi a cumpărat şase asini, după care s-a întors la peşteră bine echipat. Acolo stătea şi îi aştepta căpitanul, care i-a povestit îndată ce ştiri, care de care mai îngrozitoare, i-au parvenit de la Ierusalim. Dar Iosif nu s-a arătat uimit auzind cele povestite de căpitan, ci i s-a adresat pe un ton foarte cumpănit: "Stimate prieten, tot ce mi-ai spus tu mie acum despre ce a pus Irod la cale, ba chiar mai multe, mi-au fost comunicate azi-noapte de Domnul, aşa cum ţi-am spus eu ieri! Chiar tu vei fi obligat să iei parte. El vrea ca toţi copiii din oraş şi din jurul Betleemului, de la pruncii din leagăn până la cei de doisprezece ani, să fie omorâţi, pentru ca astfel, să fie omorât şi al meu! De aceea, chiar astăzi trebuie să plec de aici, încotro mi-o purta Dumnezeu paşii, numai să scap de prigoana lui Irod. De aceea, te rog să-mi arăţi drumul cel mai sigur spre Sion, căci într-o oră trebuie să pornesc la drum".

Căpitanul s-a mâniat foarte tare când a aflat ce plănuise Irod şi a jurat să se răzbune pe el, zicând: "Iosif, pe cât este de adevărat că se va lumina acum de ziuă şi soarele se va înălţa pe cer, pe cât de adevărat este că Dumnezeu există, tot atât de adevărat este că eu, unul din patricienii cei mai de seamă ai Romei, mai degrabă mă voi lăsa răstignit pe cruce, decât să-l las nepedepsit pe acest nemernic, dacă va fi să comită o asemenea nelegiuire! Vreau să te conduc eu însumi peste munţi folosind o escortă bună, iar după ce te voi şti în siguranţă, voi veni iute înapoi şi voi trimite un sol la Roma care să aducă la cunoştinţa împăratului ce grozăvie pune Irod la cale. În timpul acesta, eu voi încerca toate mijloacele de a-l opri pe nemernic să-şi ducă gândurile la îndeplinire".

Iosif a răspuns: "Prieten nepreţuit! Dacă poţi să faci ceva, atunci apără şi protejează măcar copiii între trei şi doisprezece ani. Stă în puterea ta s-o faci! Dar pe copiii de la nou născuţi la doi ani nu vei putea să-i aperi. Chiar şi acest ajutor nu-l vei putea acorda folosind forţa, ci inteligenţa! Dar Dumnezeu te va ajuta să-ţi foloseşti înţelepciunea! De aceea, nu sta prea mult pe gânduri ce să faci, căci Dumnezeu te va conduce în taină!"

Iar căpitanul a zis: "Nu, în nici un caz sângele copiilor nu trebuie să curgă. Mai bine aş folosi forţa armată!"

Dar Iosif i-a spus: "Ce crezi că poţi face, dacă Irod părăseşte chiar acum Ierusalimul cu o legiune întreagă? Vei porni la luptă împotriva propriei tale ţări?! Aşa că lasă-te îndrumat de Domnul şi încearcă să-i salvezi pe copiii între trei şi doisprezece ani pe cale paşnică!" Iar căpitanul a cedat la aceste cuvinte.

Cap.34 - Plecarea. Discuţia lui Iosif cu Salomeea. Despărţirea de căpitan. Scrisoarea de recomandare a lui Cornelius către Cyrenius. Călătoria lui Iosif. Întâmplarea cu hoţii. Sosirea la Tyrus. Cuvintele de consolare şi ajutorul lui Cyrenius.

După această întrevedere cu căpitanul, Iosif s-a adresat fiilor săi: "Sculaţi-vă şi pregătiţi animalele! Pe cei şase asini cumpăraţi de curând să-i înşeuaţi pentru mine şi pentru voi, iar pe celălalt, care este învăţat cu noi, pentru Maria! Luaţi cât mai multe merinde. Dar carul şi boul vor rămâne moaşei ca amintire din partea noastră şi ca răsplată pentru atenţia acordată nouă!"

Iar moaşa a luat în primire boul şi carul şi nu le-a mai folosit niciodată la muncă. Dar Salomeea l-a întrebat pe Iosif dacă i-ar permite să meargă cu ei. Iar Iosif a spus: "Asta depinde de tine. Eu sunt sărac, iar dacă te gândeşti să fii slujnica noastră, să ştii că nu pot să-ţi plătesc simbrie. Dar dacă dispui de mijloace ca să-ţi procuri singură cele necesare pentru gură şi trup, poţi să mă urmezi!"

Iar Salomeea a răspuns: "Ascultă, fiu al marelui rege David! Avutul meu este destul de mare pentru a acoperi nu numai nevoile mele, dar şi pe ale familiei tale, o sută de ani de acum încolo! Căci sunt mult mai bogată decât poţi să-ţi închipui! Aşteaptă-mă o oră, să mă pregătesc de călătorie şi să îmi încarc averea!"

Dar Iosif a spus: "Salomeea, tu eşti văduvă şi ai doi fii. Trebuie să-ţi iei şi copiii cu tine! Asta înseamnă că va mai dura ceva timp, iar noi nu putem aştepta, căci peste trei ore va sosi aici Irod, dar solii şi trimişii săi vor fi aici chiar peste o oră! Înţelegi cred că nu-mi pot permite să aştept până eşti tu gata! De aceea, cred că este mai bine ca tu să rămâi ca să nu ne ţii şi pe noi pe loc. Dar dacă, prin voia Domnului, mă voi întoarce vreodată, voi veni din nou la Nazaret. Iar dacă vrei să-mi faci un serviciu, atunci fă-ţi timp să mergi la Nazaret şi arendează pământul meu pentru trei până la şapte sau zece ani, ca să nu ajungă pe mâini străine!"

Salomeea a cedat în faţa cererii lui Iosif şi s-a mulţumit cu această sarcină. Apoi, Iosif l-a îmbrăţişat pe căpitan, l-a binecuvântat, după care i-a spus Mariei să se urce pe asin, împreună cu Pruncul. Iar când totul era pregătit pentru plecare, căpitanul s-a adresat lui Iosif: 'Veneratul meu prieten, oare am să vă mai văd vreodată, pe tine, pe acest Prunc şi pe mama lui?"

Iar Iosif a zis: "Nici nu vor trece trei ani şi vom putea să te salutăm din nou, eu, mama şi Copilul! Fii sigur de asta! Dar acum e cazul să pornim la drum! Amin!"

După aceste cuvinte, Iosif s-a urcat pe asinul său, iar fiii i-au urmat exemplul. Iosif a apucat şi frâul de la asinul Mariei şi au părăsit peştera slăvindu-L pe Domnul. Iar când se aflau afară, Iosif a descoperit o mulţime de oameni din oraş, care se îngrămădeau să vadă retragerea Noului Născut, despre care aflaseră de la moaşă şi de la zaraf. Iosif nu s-a bucurat deloc văzând pe toţi aceşti curioşi şi L-a rugat pe Domnul să-l scape cât mai repede de aceşti gură-cască.

Şi dintr-o dată, peste oraş s-a lăsat o ceaţă atât de deasă, că nu se mai vedea nici la doi paşi. Oamenii s-au necăjit, căci s-au văzut nevoiţi să se întoarcă în oraş. În schimb, Iosif, însoţit de căpitan şi de Salomeea, a putut să ajungă nestingherit la muntele din apropiere. Când au ajuns la graniţa dintre Iudeea şi Siria, căpitanul i-a dat lui Iosif o scrisoare de recomandare către guvernatorul Cyrenius, care conducea atunci Siria. Iosif a

acceptat-o cu recunoştinţă. Iar căpitanul i-a spus: "Cyrenius îmi este frate, mai mult nu este nevoie să-ţi spun. Mergi sănătos şi să te întorci curând înapoi!" Apoi, căpitanul şi cu Salomeea s-au întors, iar Iosif şi-a continuat drumul în numele Domnului. Pe la orele amiezii, Iosif a ajuns pe coama muntelui, aflată la douăsprezece ore depărtare de Betleem, într-un loc din Siria care, pe vremea romanilor, se numea Celesyria. Iosif fusese nevoit să facă acest ocol pentru că drumurile dintre Palestina şi Egipt nu prezentau siguranţă. Ruta călătoriei sale a fost următoarea: în prima zi, el a ajuns în apropierea orăşelului Bostra. Acolo s-a oprit să înnopteze, slăvindu-L pe Domnul. Peste noapte, au venit la el tâlharii să-l prădeze. Dar când au zărit Pruncul, ei s-au plecat cu feţele la pământ în faţa Lui rugându-se, după care s-au refugiat îngroziţi în munţi. În ziua următoare, Iosif a mai escaladat un munte dificil, iar seara a ajuns în apropiere de Panea, un oraş de graniţă între Palestina şi Siria. În ziua a treia, el a părăsit Panea şi a ajuns în provincia Fenicia şi în ţinutul Tyrus, iar în ziua următoare a mers cu scrisoarea de recomandare la Cyrenius, care în momentul acela se afla la Tyrus pentru rezolvarea unor probleme. Cyrenius l-a primit pe Iosif cu prietenie şi l-a întrebat ce poate să facă pentru el. Iar Iosif i-a spus: "Să mă ajuţi să ajung în Egipt!"

Cyrenius i-a răspuns: "Om bun, ai făcut un mare ocol! Căci Palestina este mult mai aproape de Egipt decât Fenicia! Acum trebuie din nou să străbaţi Palestina, trebuie să mergi de aici la Samaria, de acolo la Joppe, apoi la Ascalon, de acolo la Gaza, de la Gaza la Geras şi abia de acolo la Elusa, în Arabia!"

Iosif s-a întristat foarte tare când şi-a dat seama că s-a rătăcit. Iar lui Cyrenius i s-a făcut milă de el şi i-a zis: "Om bun, suferinţa ta mă doare şi pe mine. Tu eşti evreu, deci duşman al romanilor, dar pentru că fratele meu, care este totul pentru mine, te iubeşte atât de mult, am să te ajut şi eu cu plăcere. Uite, mâine pleacă o mică ambarcaţiune la Ostrazine! Cu ea vei putea ajunge acolo în trei zile. Iar dacă ai ajuns la Ostrazine, poţi să spui că eşti în Egipt! Am să-ţi dau şi eu o scrisoare de recomandare ca să poţi rămâne nestingherit la Ostrazine să-ţi mai cumperi câte ceva. Iar astăzi vei fi oaspetele meu! Adu-ţi bagajele încoace!"

Cap.35 - Sfânta Familie la Cyrenius. Convorbirea lui Iosif cu Cyrenius. Cyrenius, prietenul copiilor şi Pruncul Iisus. Dovezi lăuntrice şi exterioare despre divinitatea Pruncului Iisus.

Iar Iosif s-a dus afară şi şi-a adus familia în faţa casei unde locuia Cyrenius, care a dat ordine servitorilor să se ocupe de animale. Iar pe Iosif cu Maria şi cei cinci fii i-a condus personal în casa lui, care strălucea toată de aur, argint şi pietre scumpe. Acolo, pe o masă albă din marmură frumos şlefuită se aflau mai multe statui cam de înălţimea unei ghete, din minereu de Corint modelat cu multă îndemânare. Şi Iosif l-a întrebat pe guvernator ce reprezintă aceste figurine.

Guvernatorul a răspuns cu amabilitate: "Om bun, aceştia sunt zeii noştri. Noi trebuie să-i păstrăm şi suntem obligaţi prin lege să ni-i cumpărăm de la Roma, chiar dacă nu credem în ei. Eu îi consider simple obiecte de artă, este singura valoare pe care o găsesc la aceşti idoli, altfel nu merită prea multă atenţie".

Atunci Iosif l-a întrebat pe Cyrenius: "Dacă gândeşti astfel, înseamnă că eşti un om fără Dumnezeu şi fără religie! Nu ai mustrări de conştiinţă?"

Cyrenius i-a răspuns: "Nici cele mai vagi, căci dacă nu există alt Dumnezeu decât ăştia din fier de aici, atunci orice om preţuieşte mai mult decât boţul ăsta de fier, în care nu se află nici urmă de viaţă! Eu cred că trebuie să existe un Dumnezeu adevărat, care este viu şi atotputernic - de aceea nu simt decât dispreţ pentru prostiile astea de aici!"

Cyrenius, însă, iubea tare mult copiii, de aceea s-a apropiat de Maria, care ţinea Copilul în braţe şi a întrebat-o dacă n-a obosit de când ţine Copilul în braţe.

Iar Maria i-a răspuns: "O, stăpâne puternic al ţării! Bineînţeles că sunt foarte obosită! Dragostea pentru Copilaş mă face însă să uit de oboseala mea!"

Şi guvernatorul a zis: "Mie îmi plac tare mult copiii, sunt căsătorit, dar natura, sau Dumnezeu, nu m-au binecuvântat cu urmaşi. De aceea, obişnuiesc să chem la mine copii străini - chiar copii ai sclavilor! Să nu crezi că ţi-am spus aceste lucruri ca să-mi dai şi copilul tău, căci el este viaţa ta. Dar cred c-aş putea să te rog să mi-l dai şi mie puţin în braţe, să-l mângâi şi să-l strâng la pieptul meu".

Când Maria a văzut bunătatea guvernatorului, a zis: "Bineînţeles că unui om ca tine pot să-i dau liniştită Copilaşul meu, să-l ţină în braţe!"

Şi Maria i-a dat guvernatorului Copilul să-l ţină în braţe şi să-l mângâie, iar când acesta a luat Copilul în braţe, a simţit dintr-o dată că-l cuprinde o stare de bucurie, cum nu mai simţise niciodată până atunci. Şi tot plimbându-se cu Copilul în braţe prin sala vastă, a ajuns la un moment dat în dreptul mesei cu idoli. Această apropiere a însemnat sfârşitul lor, pentru că toţi s-au topit ca gheaţa pe fierul încins. Cyrenius s-a speriat când a văzut şi a zis: "Ce-ar putea să însemne asta? Metalul cel dur a dispărut de parcă n-ar fi existat niciodată! N-a mai rămas nici urmă din el! Om bun din Palestina, explică-mi te rog! Eşti cumva magician?"

Cap.36 - Interogarea aspră a lui Iosif şi relatarea despre fiinţa şi naşterea Pruncului Iisus. Scrisoarea lui Cornelius. Sfatul lui Iosif de a păstra tăcerea. Îndoieli şi contraargumente. Justificarea energică a lui Iosif înaintea "procurorului".

Dar şi Iosif era uimit peste măsură, de aceea i-a spus lui Cyrenius: "Ascultă-mă, stăpân preaputernic! Cred că ştii că legea poporului meu consideră că toţi vrăjitorii trebuie arşi. Dacă aş fi vrăjitor, n-aş fi apucat bătrâneţile, aşa cum mă vezi. De mult aş fi căzut în mâinile înalţilor preoţi de la Ierusalim! În cazul de faţă, nu-ţi pot spune altceva decât că cele petrecute sunt în legătură cu divinitatea acestui copil. Căci chiar la naşterea

lui s-au arătat semne care au îngrozit lumea. Toate cerurile s-au deschis, vânturile au tăcut, râurile şi fluviile s-au oprit în loc, soarele a înţepenit pe cer, iar luna nu s-a mai mişcat din loc timp de trei ore. Stelele s-au oprit şi ele, animalele s-au oprit din mâncare şi băut şi tot ceea ce în mod normal se mişcă, a căzut într-o linişte de moarte. Chiar eu mergeam şi a trebuit să mă opresc!"

Când Cyrenius a auzit toate acestea, el i-a spus lui Iosif: "Deci acesta este copilul acela ciudat, despre care fratele meu mi-a scris următoarele cuvinte: "Frate, trebuie să-ţi relatez o întâmplare recentă: în apropiere de Betleem, o evreică tânără a născut un prunc înzestrat cu o putere uimitoare. Îmi vine să cred că este un copil divin! Dar, tatăl său este un evreu atât de credincios, încât nu îndrăznesc să întreprind cercetări mai amănunţite în ceea ce-l priveşte! Dacă ai ocazia să vii curând la Ierusalim, cred c-ar fi destul de interesant pentru tine să-i faci o vizită la Betleem. Tot timpul mă gândesc că în acest copil s-ar putea ascunde un tânăr Jupiter sau măcar Apollo. Vino şi convinge-te singur!" Deci vezi, om bun, cât de multe lucruri îmi sunt deja cunoscute! Dar cele ce mi-ai spus tu acum nu-mi erau cunoscute. Aşadar, spune-mi dacă tu eşti omul acela din Betleem, despre care mi-a scris fratele meu!"

Iar Iosif a spus: "Da, stăpâne, acela sunt! Şi bine a făcut fratele tău că n-a mai scris nimic despre Copil! Căci i-a venit poruncă din cer să treacă sub tăcere tot ce s-a petrecut. Adevărat, dacă ar fi continuat să vorbească, Roma ar fi avut aceeaşi soartă cu idolii tăi, care adineauri încă mai erau pe masă! Norocul va fi al tău şi al fratelui tău, dacă veţi păstra tăcerea! Căci pentru asta veţi fi binecuvântaţi de Dumnezeul cel veşnic, creatorul cerului şi al pământului". Aceste cuvinte i-au insuflat lui Cyrenius un mare respect pentru Iosif şi teamă faţă de Copil, de aceea i-a pus din nou Mariei Copilul în braţe.

Apoi, el s-a întors iarăşi către Iosif, căruia i s-a adresat astfel: "Om bun şi cinstit, acum fii atent la ceea ce am să-ţi spun eu, căci mi-a venit în minte o idee bună, pe care vreau s-o afli, ca să-mi spui părerea ta! Iată, dacă acest Copil este de origine divină, atunci şi tu trebuie să fii, căci eşti tatăl lui. Căci - EX TRUNCO NON FIT MERCURIUS -(dintr-un trunchi de copac nu se poate obţine argint viu), iar pe ciulini nu cresc struguri! În mod similar, nici dintr-un om obişnuit nu poate ieşi un copil divin! Tu totuşi îmi pari a fi un om cu totul obişnuit, ca şi ceilalţi cinci fii ai tăi, care stau acum în spatele tău; apoi, chiar această mamă tânără, care este ce-i drept, o evreică cumsecade, dar nu pare să aibă nimic divin! În schimb, ea este de o frumuseţe deosebită, aproape nepământeană şi de o înţelepciune cum numai anumite femei din vechime o puteau avea, femei pe care zeii trebuie să le fi ales pentru ei, dar ca să crezi aceasta trebuie să ai o credinţă puternică, pe care eu nu o am. În plus, vreau să-ţi mai atrag atenţia asupra unui lucru, anume că tu şi Copilul divin aţi vrut să ajungeţi de la Betleem în Egipt, dar aţi rătăcit drumul şi tu te-ai arătat foarte trist şi jenat când ţi-am explicat că nu acesta era drumul spre Egipt! Oare Dumnezeul tău - sau zeii Romei - nu cunosc drumul cel mai scurt de la Betleem în Egipt?! Vezi, acestea sunt contradicţii mari, iar dacă mai analizăm situaţia, vom mai descoperi şi altele. Apoi, mai este şi această ameninţare cu pieirea Romei, dacă eu sau fratele meu divulgăm locul unde se află Copilul. De ce este nevoie ca zeii să ameninţe un muritor de rând, ca şi cum s-ar teme de el? Ar fi suficient ca ei să vină pe pământ şi totul s-ar petrece orbeşte, după voia lor! De aceea, cele ce mi-ai povestit mi se par un pretext, o încercare de a mă duce de nas, pentru ca eu să nu-mi dau seama cine eşti de fapt, anume un magician evreu care a plecat spre Egipt, ca să-şi câştige acolo bucata de pâine,

practicând acest meşteşug, care în ţara lui l-ar costa viaţa; sau poate că eşti un spion evreu, tocmit chiar de dictatorul Irod, ca să afle cum sunt administrate fortificaţiile de la ţărm?! E drept că am o scrisoare de recomandare de la fratele meu şi scrisoarea despre care am amintit, dar eu nu am vorbit personal cu fratele meu, aşa că aceste hârtii pot fi foarte bine nişte falsuri, căci nu este imposibil să-i imite cineva scrisul! Eu înclin să cred că eşti amândouă, adică şi magician şi spion! Şi dacă nu reuşeşti să te justifici, am să te arestez şi nu vei scăpa de pedeapsă!"

Auzind toate acestea, Iosif l-a privit pe Cyrenius drept în faţă şi i-a spus: "Trimite un sol la fratele tău Cornelius şi dă-i cele două scrisori. Fratele tău va putea spune dacă eu sunt omul pe care îl descrii tu cu atâta răutate! Pretind să întreprinzi acest demers, căci cinstea mea a fost dovedită chiar de Dumnezeul cel veşnic şi nu pot permite să-mi fie terfelită de un păgân!

Chiar dacă eşti un patrician roman, eu sunt un urmaş al marelui rege David, care făcea să se cutremure pământul înaintea lui şi n-am să mă las călcat în picioare de un păgân! Şi nu voi mai merge alături de tine, până n-ai să-mi redai înapoi cinstea mea. Căci cinstea, pe care mia dăruit-o Dumnezeu, nu-mi poate fi luată de nici un păgân!"

Aceste cuvinte ferme l-au făcut pe Cyrenius să amuţească, căci în calitate de guvernator, care avea putere nelimitată de viaţă şi de moarte asupra populaţiei, nu i se mai întâmplase să i se vorbească pe acest ton.

De aceea, el şi-a zis în sinea lui: "Dacă omul acesta n-ar fi convins că are o putere deosebită, nu şi-ar permite să-mi vorbească astfel! Trebuie să schimb tactica!"

Cap.37 - Scuzele lui Cyrenius şi replica lui Iosif. Cinstea, comoara de preţ a săracilor. Masa de împăcare. Sfatul lui Iosif. Pedepsirea curiozităţii lui Cyrenius. Povestea bunei-vestiri. Adorarea Pruncului şi confirmarea adevărului.

După câteva clipe, Cyrenius s-a adresat din nou lui Iosif: "Om bun, nu te supăra prea tare pe mine, căci trebuie să admiţi că eu, în calitate de guvernator al provinciei, am dreptul de a-i cerceta pe oameni, ca să-mi dau seama ce intenţii au! Şi n-am putut să te scutesc de o asemenea cercetare, oricât mi-ar fi plăcut. Este suficient să priveşti la masa aceea, lipsită acum de podoabele pe care le avea mai înainte, ca să înţelegi că oamenii care pot face acest lucru merită să fie cercetaţi mai îndeaproape decât nişte călători obişnuiţi care trec pe-aici. Nu am avut deloc în intenţie să te jignesc, dimpotrivă, atitudinea mea a fost o dovadă că te consider deosebit şi demn de a fi luat în seamă, de aceea ţi-am vorbit aşa cum se cuvine poziţiei mele de guvernator. Ceea ce mă interesează pe mine îndeosebi este să aflu adevărul despre originea ta, pentru că îţi acord o mare importanţă. De aceea şi manifest îndoială în ceea ce te priveşte, pentru ca tu să te dezvălui pe deplin faţă de mine. Cele spuse de tine mi-au demonstrat că eşti un om al cărui cuvânt nu poate fi pus la îndoială! Aşa că nu voi mai aştepta altă scrisoare din partea fratelui meu, nici vreun alt document de confirmare de la altcineva, căci îmi dau seama şi singur că eşti un evreu foarte cinstit! Spune-mi, mai este nevoie de ceva?"

Iar Iosif a zis: "Prietene, priveşte, eu sunt sărac. Tu însă eşti un stăpân puternic! Bogăţia mea este credinţa mea, dragostea mea pentru
Dumnezeu şi cinstea nepătată în relaţiile mele cu ceilalţi. Tu eşti credincios împăratului tău şi mai eşti şi foarte bogat, mă refer la bunuri lumeşti, de care eu mă pot lipsi. Dacă cineva se atinge de cinstea ta, îţi rămân celelalte bogăţii. Dar ce-mi rămâne mie dacă îmi pierd cinstea? Tu îţi poţi răscumpăra cinstea cu bogăţii lumeşti, dar eu cu ce-aş putea-o răscumpăra? De aceea, cel sărac ajunge sclav dacă şi-a pierdut odată cinstea şi libertatea în faţa celor bogaţi. Dar dacă are nişte comori ascunse, atunci va putea şi el să-şi răscumpere cinstea şi libertatea. Tu însă m-ai ameninţat că mă arestezi. Spune-mi, în asemenea caz, nu mi-aş fi pierdut toată cinstea şi libertatea!? Atunci, n-am avut dreptate să mă apăr, când ai început să mă interoghezi, tu, guvernatorul Siriei şi coregent al ţinutului de la Tyrus şi Sidon?"

Cyrenius i-a răspuns: "Om bun, te rog, haide să uităm cele întâmplate, căci priveşte, soarele apune la orizont! Servitorii mei au pregătit masa în sala cea mare. Haideţi să mâncăm, să mai prindem puteri! Am cerut în mod special să se pregătească mâncărurile voastre tradiţionale şi nu mâncăruri romane, ca să vă fac plăcere! Hai, urmaţi-l pe prietenul vostru fără supărare!"

Iar Iosif, împreună cu Maria şi cei cinci fii, l-au urmat pe Cyrenius în sufragerie şi au rămas uimiţi de vastitatea şi strălucirea ei, ca şi de splendoarea mesei, pe care erau deja aranjate frumos tăvi, tacâmuri şi pocaluri, cele mai multe din argint, aur şi pietre preţioase. Şi pentru că vasele erau mai toate împodobite cu figuri de idoli păgâni, Iosif i-a spus lui Cyrenius: "Prietene, văd aici că toate aceste vase sunt împodobite cu idolii tăi. Tu cunoşti acum puterea ce emană de la Pruncul nostru. Dacă mă aşez la masa ta împreună cu soţia mea şi Copilul, vei rămâne într-o clipă fără toată vesela şi toate vasele de pe masă! De aceea, te sfătuiesc să laşi pe masă numai vase neîmpodobite sau să aduci vase simple din lut, altfel nu-ţi garantez pentru tot aurul şi argintul de pe masă!"

Când Cyrenius a auzit toate acestea, bineînţeles că s-a speriat şi s-a grăbit să-i urmeze sfatul. Servitorii au început să aducă mâncarea în vase obişnuite din lut, luându-le de pe masă pe cele din aur şi argint.

Totuşi, Cyrenius n-a rezistat tentaţiei de a lăsa în apropierea Copilului un minunat pocal de aur, pentru a se convinge dacă puterea Copilului va acţiona asupra aurului la fel de distructiv cum o făcuse cu idolii din fier.

El a trebuit să-şi plătească pe loc această curiozitate cu pierderea minunatului pocal. Iar după ce-a pierdut pocalul, s-a speriat foarte tare şi a înţepenit pe loc, ca trăsnit. Abia după un timp a fost el în stare să articuleze: "Iosif, om bun, m-ai sfătuit de bine, trebuie să-ţi mulţumesc! Dar blestemat să fiu dacă mă mişc din acest loc până nu aflu de la tine cine este acest Copil, care are o putere atât de extraordinară!"

Atunci, Iosif s-a întors către Cyrenius şi i-a relatat pe scurt povestea conceperii şi naşterii Pruncului. Iar Cyrenius, după ce a ascultat povestirea lui Iosif, făcută pe un ton ferm, a căzut cu faţa la pământ în faţa Copilului, rugându-se.

Şi minune, în clipa aceea, pe podea, alături de Cyrenius a apărut pocalul, absolut întreg, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic cu el. Cyrenius s-a ridicat în picioare şi nu mai ştia ce să facă de bucurie şi încântare.

Cap.38 - Propunerea păgână a lui Cyrenius de a-l duce pe Copil la curtea împăratului din Roma. Respingerea propunerii motivându-se umilinţa Domnului. Cuvintele profetice despre soarele spiritual.

În această atmosferă de mulţumire, Cyrenius i-a spus lui Iosif: "Ascultă-mă puţin, om bun! Dacă aş fi eu împăratul Romei, aş ceda tronul şi coroana în favoarea ta. Iar dacă împăratul Augustus ar şti ceea ce ştiu eu acum, ar face acelaşi lucru! Chiar dacă se consideră cel mai puternic împărat de pe pământ, el recunoaşte că divinitatea este mult mai presus decât el! Ştiu bine acest lucru. Dacă vrei, îi scriu chiar acum împăratului şi te asigur că el te va ajuta să ajungi la Roma în mare cinste, iar pentru Copil va construi un Templu minunat, aşa cum se cuvine fiului Dumnezeului suprem şi-L va slăvi în veci şi va îngenunchea el însuşi în praful străzii înaintea Domnului, pe care trebuie să-L asculte toate elementele şi toţi zeii! Eu însumi m-am convins în două rânduri de acest lucru, căci nici măcar Jupiter n-a reuşit să-şi apere idolii săi de fier de puterea Lui! Deci, cum ţi-am spus, dacă vrei, am să trimit chiar astăzi soli la Roma! Adevărat, această veste va provoca mare senzaţie în capitala imperiului şi va mai tăia un pic din înfumurarea preoţimii, care nu mai ştie ce să născocească pentru a păcăli şi înşela lumea".

Dar Iosif i-a răspuns lui Cyrenius: "Dragul şi bunul meu prieten! Crezi că Cel căruia i se supun soarele, luna şi stelele, pune preţ pe onorurile Romei?! Dacă ar fi dorit ca toată lumea să-L adore ca pe o zeitate, atunci ar fi coborât pe pământ cu maiestatea unui zeu, în văzul întregii lumi! Dar în acest fel, lumea ar fi fost sortită pieirii. De aceea, El a ales lumea umilă, pentru a aduce fericire acestei lumi, aşa cum este scris în cărţile profeţilor. Aşa că renunţă la ideea unei solii la Roma! În schimb, dacă vrei să vezi nimicirea Romei, atunci procedează precum ai zis. Pentru că El a venit pentru căderea lumii celor mari şi puternici şi izbăvirea celor sărmani, pentru consolarea celor aflaţi în suferinţă şi învierea celor morţi! Credinţa mea este adânc înrădăcinată în inima mea! Dar numai ţie ţi-am făcut cunoscută această credinţă, altfel nimeni nu trebuie să ştie de ea! Iar tu să păstrezi în inima ta aceste cuvinte, ca pe lucrul cel mai sfânt, până când un nou soare va răsări pentru tine!"

Aceste cuvinte au nimerit ca nişte săgeţi, drept în inima lui Cyrenius, făcându-l să judece altfel viaţa, astfel că ar fi fost gata pe loc să renunţe la tot prestigiul său şi să îmbrăţişeze soarta celor umili. Dar Iosif i-a spus: "Prieten bun, rămâi ceea ce eşti! Căci puterea în mâna unui om ca tine înseamnă o binecuvântare pentru poporul pe care-l conduci! Căci ceea ce eşti tu, nu eşti prin tine, nici datorită Romei, ci numai datorită puterii lui Dumnezeu! De aceea, rămâi ceea ce eşti!"

Iar Cyrenius L-a lăudat pe Dumnezeul necunoscut, apoi s-a aşezat la masă şi a mâncat şi a băut împreună cu Iosif şi Maria, într-o atmosferă de împăcare sufletească.

Cap.39 - Cumpătarea lui Cyrenius. Rugăciunea de mulţumire a lui Iosif şi efectul ei pozitiv asupra lui Cyrenius. Cuvintele lui Iosif despre moarte şi viaţa veşnică. Esenţa şi valoarea Graţiei Divine.

Deşi era îndeobşte cunoscut că romanilor le plăcea să-şi prelungească şederea la masă, Cyrenius reprezenta o excepţie de la regulă. În afara cazurilor când trebuia să participe la vreun ospăţ în onoarea împăratului, mesele lui erau foarte scurte. Căci el era unul din acei filosofi care spuneau: "Omul nu trăieşte ca să mănânce, ci mănâncă pentru a trăi, de aceea nu trebuie să-şi irosească timpul cu mese nesfârşite". Aşa că şi această masă binecuvântată a fost scurtă, doar atât cât să servească la întărirea trupului. După această masă scurtă, Iosif a mulţumit Domnului pentru mâncare şi băutură şi şi-a binecuvântat gazda pentru ospitalitatea sa.

Dar acesta (Cyrenius) era foarte mişcat şi i-a spus lui Iosif: "Vai, cât de superioară este religia ta în comparaţie cu a mea! Cât de aproape eşti tu de Dumnezeu cel Atotputernic în comparaţie cu mine! Şi cât de mult eşti tu mai om decât aş putea fi eu vreodată!"

Iosif i-a răspuns lui Cyrenius: "Venerat prieten, te necăjeşti pentru un lucru pe care Domnul ţi l-a dăruit chiar acum! Dar eu îţi spun: rămâi ceea ce eşti, dar în sufletul tău să te închini numai la Dumnezeul cel veşnic, iar oamenilor să le faci numai bine. În acest fel, vei fi la fel de aproape de Dumnezeu ca Avraam, Isaac şi Iacov! Uite, prin acest Prunc te-a vizitat Însuşi Domnul. Tu L-ai ţinut în braţele tale! Ce-ţi doreşti mai mult? Îţi zic: eşti salvat de la moartea veşnică şi nu vei mai vedea moartea, nici n-o vei simţi!"

Auzind acestea, Cyrenius a sărit în sus de bucurie şi a zis: "Vai, omule, ce tot spui? N-am să mai mor? Spune-mi, cum este posibil? Căci până acum nici un om n-a scăpat de moarte! Vrei să spui că voi fi acceptat în lumea zeilor veşnici, aşa cum mă prezint acum?"

Dar Iosif i-a zis: "Venerat prieten, nu m-ai înţeles. Am să-ţi spun cum este cu sfârşitul tău pe acest pământ: dacă ai fi murit fără această graţie, viaţa ta ar fi fost apăsată de boli grele, dureri, suferinţă şi disperare, care ţi-ar fi omorât spiritul şi sufletul şi trupul, iar după moarte nu ţi-ar mai fi rămas nimic altceva decât o conştiinţă de sine chinuită şi confuză. Într-un asemenea caz, te-ai fi asemănat cu cineva peste care s-a prăbuşit propria casă şi zace sub dărâmături, îngropat de viu, simţind cum vine moartea, disperat şi plin de amărăciune că nu-i vine de nicăieri vreun ajutor. Dar dacă mori sub starea de graţie de la Dumnezeu, atunci îţi pierzi doar acest trup greoi, dar vei reînvia într-o viaţă veşnică şi desăvârşită, în care n-ai să mai întrebi: unde este corpul meu de pe pământ? Iar după ce-ţi vei dobândi libertatea spirituală şi va fi ca Domnul să te cheme la El, tu însuţi vei voi să te lepezi de învelişul acesta, ca de un veşmânt învechit şi nefolositor!"

Aceste cuvinte au făcut o impresie foarte puternică asupra lui Cyrenius. De aceea, el a îngenuncheat în faţa Pruncului, zicând: "Stăpâne al cerului, acordă-mi această graţie!" Iar Pruncul i-a răspuns cu un zâmbet şi a făcut asupra lui semnul binecuvântării.

Cap.40 - Înalta consideraţie a lui Cyrenius faţă de Maria. Răspunsul de consolare al Mariei. Felicitările adresate de Cyrenius lui Iosif. Cuvintele lui Iosif despre adevărata înţelepciune.

Apoi, Cyrenius s-a ridicat în picioare şi s-a adresat Mariei: "O, tu, cea mai fericită între femei şi între mamele de pe pământ! Spune-mi, ce simţi când ştii că în braţele tale se odihneşte stăpânul cerului şi al pământului?!"

Dar Maria a răspuns: "Prietene, de ce mă întrebi pe mine, să-ţi spun ceea ce chiar inima ta îţi spune?! Uite, noi mergem pe acelaşi pământ pe care Dumnezeu l-a creat din El şi zilnic călcăm în picioare minunea Lui. Totuşi, există milioane şi milioane de oameni care mai degrabă îngenunchează în faţa operelor create de mâna lor, decât înaintea adevăratului Dumnezeu veşnic viu! Iar dacă operele măreţe create de Dumnezeu nu reuşesc să-i trezească pe oameni, cum să reuşească atunci un Prunc în scutece? De aceea, doar unora le este dat să-L recunoască pe Domnul în Prunc! Unora ca tine, care sunt de bună-credinţă! Dar cei care sunt de bună-credinţă nu vor avea nevoie să vină la mine, ca să le spun ce am pe inimă. Copilul Însuşi se va revela în inima lor şi îi va binecuvânta şi îi va face să simtă ce simte o mamă care-şi poartă copilul în braţe! Sunt fericită, preafericită, pentru că port în braţele mele acest Copil, dar mai mari şi mai fericiţi vor fi în viitor aceia care ÎI vor purta doar pe El în inima lor! Poartă-L şi tu neştirbit în inima ta şi vei avea parte de ceea ce ţi-a spus soţul meu!"

Auzind aceste cuvinte de la minunata Maria, Cyrenius nu mai contenea mirându-se de înţelepciunea ei.

De aceea, el i-a zis lui Iosif: "Ascultă-mă, tu, cel mai fericit dintre bărbaţii de pe pământ! Cine s-ar fi gândit că există atâta înţelepciune la soţia ta aşa de tânără?!

Adevărat, dacă Minerva ar exista, ar trebui să se încline la pământ în faţa ei, a acestei mame atât de gingaşe!"

Dar Iosif a spus: "Vezi, fiecare om poate fi înţelept în felul lui, de la Dumnezeu! Fără El nu există înţelepciune pe pământ! În acest fel se explică şi înţelepciunea nevestei mele. Dacă Domnul a putut să se adreseze oamenilor chiar prin gura animalelor, cum să nu poată s-o facă prin gura oamenilor! Dar acum să lăsăm toate acestea. Cred că este timpul să ne îngrijim de plecarea de mâine!"

Dar Cyrenius a spus: "Iosif, nu-ţi face probleme, căci am luat deja măsurile necesare, chiar eu o să te însoţesc mâine până la Ostrazine!"

Cap.41 - Iosif prezice uciderea pruncilor. Mânia lui Cyrenius faţă de Irod. Fericita călătorie spre Egipt. Binecuvântarea lui Iosif ca răsplată pentru Cyrenius şi corăbieri.

Atunci, Iosif i-a spus lui Cyrenius: "Prieten nobil, intenţia ta este bună şi generoasă, dar tu nu vei putea s-o duci la îndeplinire. Căci iată, chiar în această noapte vei primi scrisori de la Irod, prin care ţi se va ordona să prinzi toţi copiii de sex bărbătesc de la unul la doi ani aflaţi de-a lungul ţărmului şi să-i trimiţi la Betleem, pentru ca Irod săi poată ucide. Tu poţi să te opui lui Irod, dar sărmanul tău frate trebuie să accepte cu zâmbetul pe buze jocul diabolic al acestui şarpe veninos, dacă nu vrea să fie muşcat de el. Crede-mă, în acest moment, când noi suntem la tine, la Betleem sunt omorâţi copii şi multe mame disperate îşi rup hainele de pe ele. Şi toate acestea se petrec din cauza acestui Prunc de aici, despre care cei trei magi din Persia au spus că El va fi regele iudeilor. Iar Irod a înţeles că este vorba de un rege lumesc, de aceea vrea să-l omoare, căci el vrea să-şi transmită domnia pe cale ereditară, iar Copilul ar putea să-i strice planurile, deşi acest Copil a venit pe lume doar pentru a izbăvi omenirea de moartea veşnică!"

Când Cyrenius a aflat toate acestea, el s-a aprins de mânie împotriva lui Irod şi i-a zis lui Iosif: "Ascultă-mă, omul lui Dumnezeu! Acest nemernic nu va putea să mă facă unealta lui! Chiar astăzi vreau să plec de aici, iar tu vei putea afla adăpost în corabia mea cu treizeci de vâsle! Voi spune slujitorilor mei cei mai de nădejde ce trebuie să transmită diverşilor soli care vor sosi cu depeşe aici. Conform legilor noastre interne, ei îmi datorează supunere până când mă întorc! Am să las vorbă ca scrisorile care sosesc de la Irod să-mi fie transmise fără ştirea solilor care le-au adus şi în acest fel voi şti ce vrea de la mine! Eu nu pot să-mi închipui care va fi conţinutul scrisorilor cât timp voi fi plecat, iar dacă solii vor un răspuns, vor fi nevoiţi să aştepte până când am să mă întorc! Deci, familia ta să se pregătească de călătorie! Ne vom îmbarca imediat ce sunteţi gata!"

Iosif a fost de acord cu această propunere şi într-o oră se aflau cu toţii pe navă. Chiar animalele de povară au fost îmbarcate. Un vânt bătea uşor dinspre nord în momentul când au pornit-o în larg. Şapte zile a durat călătoria şi toţi corăbierii se minunau şi mărturiseau că niciodată apele acestea n-au fost străbătute mai uşor ca acum, ceea ce îi mira foarte mult, având în vedere anotimpul în care, după credinţa lor, Neptun îşi face ordine în elementele şi lucrurile aşezate pe fundul mării şi ţine sfat cu slujitorii săi!

Dar Cyrenius le-a vorbit corăbierilor astfel: "Fiţi atenţi, prostia este de două feluri: una este dată, alta este la alegere! Dacă vă aflaţi în prima situaţie, mai puteţi încă primi ajutor. Dacă vă aflaţi însă în cea de-a doua, aceasta se sancţionează şi nu permite primirea nici unui ajutor. Puteţi rămâne atunci la părerea că Neptun şi-a pierdut tridentul şi n-a îndrăznit să se lege de noi pentru fărădelegile noastre". Iosif i s-a adresat atunci lui Cyrenius astfel: "Nu se obişnuieşte ca oamenii de pe corabie să fie răsplătiţi? Spune-mi cum se procedează, ca să mă achit cum se cuvine, pentru că n-aş vrea să ne pomenească de rău!"

Dar Cyrenius i-a spus: "Lasă asta! Căci ei sunt slujitorii mei şi primesc o soldă, de aceea, nu trebuie să-ţi faci probleme!"

Dar Iosif a replicat: "Este adevărat ce spui, dar ei sunt oameni ca şi noi, de aceea trebuie să-i tratăm ca pe oameni! Dacă prostia lor este dată, asta o simt ei pe propria piele, dar darul meu vrea să le elibereze spiritul! Lasă-i să vină cu toţii la mine, să-i binecuvântez, iar ei vor începe să simtă în inima lor că şi pentru ei răsare soarele izbăvirii şi harul lui Dumnezeu!"

Iar Cyrenius i-a chemat pe corăbieri, iar Iosif i s-a adresat cu următoarele cuvinte: "Ascultaţi-mă cu atenţie, servitori credincioşi ai Romei şi ai acestui stăpân, aici de faţă! Aţi condus corabia cu credinţă şi sârguinţă, de aceea meritaţi o răsplată din partea mea, pentru că pentru mine s-a făcut această călătorie! Eu sunt sărac, n-am nici aur, nici argint, dar am din belşug harul lui Dumnezeu şi acesta este harul acelui Dumnezeu pe care voi îl numiţi "necunoscutul"! Fie ca Dumnezeu să vă picure în suflet acest har, ca să dobândiţi spiritul cel veşnic!" După aceste cuvinte, toţi au fost cuprinşi de o stare de bucurie şi au început să-L preaslăvească pe Dumnezeul cel necunoscut. Iar Cyrenius s-a minunat de efectul binecuvântării lui Iosif şi l-a rugat să-l binecuvânteze şi pe el.

Cap.42 - Efectul binecuvântării asupra lui Cyrenius. Mărturisirea plină de smerenie a lui Iosif şi sfatul dat lui Cyrenius. Sosirea la Ostrazine (Egipt).

Cyrenius a fost şi el cuprins de o stare de fericire ca urmare a binecuvântării lui Iosif, astfel că a spus: "Ascultă-mă, venerat prieten, mă simt la fel ca atunci când am luat Pruncul şi L-am ţinut în braţe.

Ai şi tu aceeaşi origine? Cum se face că simt aceeaşi binecuvântare?"

Iar Iosif i-a răspuns: "Prietene, asemenea forţă nu vine de la mine, ci de la Stăpânul cerului şi al pământului! Pe mine mă cuprinde numai în asemenea împrejurări, ca s-o transmit apoi mai departe atunci când binecuvântez, dar eu personal nu am asemenea putere, căci numai Dumnezeu este unic şi se află în toate! Cinsteşte-L întotdeauna în inima ta pe acest singur Dumnezeu adevărat şi binecuvântarea Lui nu te va mai părăsi niciodată!"

După care, Iosif a vorbit mai departe: "Iar acum, prietene, priveşte, cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns la ţărm, dar până la Ostrazine mai este ceva de mers! Se pune întrebarea ce să facem acum? Căci ziua este pe sfârşite! Să continuăm călătoria acum sau să aşteptăm aici până mâine?"

Cyrenius i-a răspuns: "În momentul acesta ne aflăm la intrarea în marele golf. Ostrazine se află în colţul său cel mai îndepărtat din partea dreaptă şi este un oraş comercial bogat! Am putea ajunge acolo în aproximativ trei ore, dar dacă ajungem acolo noaptea, ne va fi greu să găsim un adăpost! De aceea, aş fi de părere să înnoptăm pe vas şi să pornim mâine într-acolo".

Dar Iosif a zis: "Prietene, dacă este vorba doar de trei ore, n-are rost să înnoptăm aici! Corabia poate să rămână aici, abia nu ai mai atrage atenţia asupra ei, iar eu pot să ajung în oraş fără să bat la ochi! Căci, dacă garnizoana romană de acolo ar descoperi corabia unui guvernator roman, ar trebui să-i facă o primire oficială, iar eu ar trebui *volens nolens* să iau parte la festivitate în calitate de prieten al tău, ceea ce mi-ar fi cât se

poate de neplăcut. De aceea, cred că este mai bine să continuăm acum călătoria. Catârii noştri sunt bine echipaţi şi ne pot duce cu uşurinţă la Ostrazine! Fiii mei au picioare zdravene şi pot să meargă pe jos, iar tu cu câţiva slujitori ai tăi puteţi folosi cei cinci catâri, astfel că drumul spre oraş nu va fi deloc o problemă".

Cyrenius a aprobat sfatul dat de Iosif, a lăsat corabia în grija corăbierilor săi, apoi a luat cu sine patru slujitori, s-au urcat pe catârii lui Iosif şi au pornit-o spre oraş. Peste două ore au ajuns acolo. Dar când au vrut să intre în oraş, gărzile le-au cerut scrisori de liberă trecere. Cyrenius însă îl cunoştea pe comandantul gărzii. Acesta i-a pus pe soldaţi să prezinte onorul, apoi a început să se intereseze de un adăpost. Astfel, grupul nostru a ajuns cu bine în oraş şi a găsit un adăpost dintre cele mai plăcute.

Cap.43 - Cumpărarea unei case la ţară pentru Sfânta Familie de către Cyrenius.

În dimineaţa zilei următoare, Cyrenius a trimis solie la comandantul superior al garnizoanei, comunicându-i că doreşte să-l întâlnească imediat, dar fără fast. Şi comandantul a venit la Cyrenius, zicându-i: "Înalt locţiitor al marelui împărat în Cesiria şi comandant superior în Tyrus şi Sidon, fă-mi cunoscută dorinţa ta!"

Iar Cyrenius i-a zis: "Mult stimatul meu colonel, mai întâi aş dori să fiu primit fără onoruri, căci am venit aici incognito. În al doilea rând, aş vrea să aflu de la tine dacă putem găsi aici în oraş o casă modestă, sau poate o vilă nu prea departe de oraş, fie s-o închiriem, fie s-o cumpărăm. Căci eu aş vrea să cumpăr ceva de genul acesta pentru o familie de evrei pe care o apreciez şi o stimez foarte mult. Această familie a fost nevoită să fugă din Palestina, datorită prigoanei lui Irod, iar acum caută aici adăpost şi dreptate. Am cercetat în amănunţime toate împrejurările în care au trăit şi le-am găsit cât se poate de curate şi drepte. Cu toate acestea, nu pot trăi mai departe sub stăpânirea lui Irod, acest principe monstruos care comandă în Palestina şi o parte din Iudeea şi care este cel mai mare duşman al Romei. Cred că înţelegi ce vreau să spun! De aceea, aş vrea să cumpăr pentru familia de care ţi-am vorbit o casă, nu prea mare, dar practică. Dacă ai cunoştinţă de aşa ceva, du-mă acum acolo! Căci eu nu pot rămâne prea mult aici, deoarece în Tyrus mă aşteaptă probleme importante ce nu suferă amânare. De aceea, trebuie să rezolv totul chiar astăzi!"

Iar comandantul i-a spus lui Cyrenius: "Înălţimea ta! Treaba este ca şi rezolvată. Eu însumi mi-am construit o vilă drăguţă cam la o milă de oraş, înconjurată de livezi şi trei ogoare de grâu. Dar eu am prea puţin timp să mă ocup de gospodărie cum ar trebui. Ea este cu totul proprietatea mea. Dacă o vrei, atunci ţi-o vând pentru o sută de pfunzi cu tot ce are şi o poţi păstra fără să plăteşti vreun impozit!" Când Cyrenius a auzit aceasta, a dat mâna cu comandantul, apoi a trimis slujitorii să aducă săculeţii cu bani şi a plătit vila pe loc, cu bani peşin, după care a plecat cu comandantul s-o vadă, fără a da de ştire lui Iosif.

Când a ajuns acolo, el a vizitat vila, care i-a plăcut foarte mult, apoi a lăsat acolo câţiva servitori să-l aştepte până se întoarce el cu familia. Cyrenius plecat apoi cu

comandantul în oraş, a cerut să i se scrie pe pergament un act de liberă trecere, a mulţumit comandantului, după care s-a întors plin de bucurie la Iosif.

Acesta i s-a adresat imediat astfel: "Prieten bun şi drag, trebuie să-i mulţumesc lui Dumnezeu că te-a binecuvântat, de mi-ai arătat atâta prietenie şi protecţie! Acum sunt salvat, iar azi noapte am avut un adăpost minunat! Dar eu trebuie să rămân aici. Ce va fi în viitor? Unde voi locui, cum am să mă descurc? Trebuie să mă gândesc la toate astea!"

Dar Cyrenius i-a zis: "Foarte bine, mult veneratul meu prieten! Spune familiei tale să împacheteze tot ce aveţi şi haideţi cu mine, vom face câteva sute de paşi în afara oraşului, pentru că în acest oraş, după cum m-am interesat, nu se găseşte nimic din ce ne interesează!"

Iosif s-a declarat mulţumit şi s-a pregătit să-l urmeze pe Cyrenius.

Cap.44 - Iosif cu Sfânta Familie în noua locuinţă. Cyrenius ca oaspete. Mulţumirile lui Iosif şi ale Mariei.

Când Cyrenius a ajuns la vila pe care o cumpărase, împreună cu Iosif şi familia sa, Iosif a spus: "Prieten venerat! Aici mi-ar plăcea într-adevăr: o vilă simplă, cu o livadă în care găseşti de toate: smochine, rodii, portocale, mere, pere, cireşe, struguri, migdale, pepeni şi zarzavat de tot felul! Şi alături se întinde păşunea şi trei ogoare de grâu. Cred că toate acestea sunt laolaltă cu vila! Adevărat, nu mă interesează ceva fastuos şi strălucitor, dar această vilă da. Ea se aseamănă cu gospodăria mea de la Nazaret, de aceea aş vrea s-o pot cumpăra sau închiria!"

Atunci, Cyrenius a scos actul de cumpărare şi cel de liberă trecere şi le-a predat lui Iosif, spunând: "Domnul tău, care acum este şi al meu, să te binecuvânteze! Prin acest act îţi transmit dreptul exclusiv de proprietate asupra vilei, scutit de impozite. Tot ce vezi aici, înconjurat de acest gard viu şi de gardul din polisandru, îţi aparţine. În spatele casei se află şi grajdul pentru animale. Acolo vei găsi şi două vaci, animale de povară ai tu atâtea cât ai nevoie. Iar dacă vei voi să te întorci din nou în ţara ta, vei putea vinde această proprietate, iar pe banii luaţi să-ţi procuri altceva.

Într-un cuvânt, bunul meu prieten, de acum încolo eşti stăpânul acestei vile şi poţi să faci cu ea orice pofteşti. Eu am să mai rămân aici azi, mâine şi poimâine, pentru ca solii lui Irod să mă aştepte cât mai mult! În aceste zile aş vrea să stau aici la vilă, pentru că îmi sunteţi foarte dragi! Ar fi suficient să vreau şi imediat mi s-ar pregăti câteva încăperi din palatul imperial, pe de o parte pentru că sunt un împuternicit al imperiului, pe de altă parte pentru că sunt o rudă apropiată a împăratului însuşi. Dar refuz aceste onoruri din dragoste şi stimă pentru tine şi în special pentru Copil, pe care îl consider neîndoielnic fiul Dumnezeului atotputernic!

Iosif s-a simţit profund mişcat de această surpriză, astfel că îi venea când să râdă, când să plângă. Maria se afla în aceeaşi situaţie, totuşi şi-a revenit mai repede decât Iosif şi s-a dus la Cyrenius să-şi exprime recunoştinţa punându-i Pruncul în braţe. Acum era Cyrenius profund mişcat şi a zis: "O, Doamne, Dumnezeul şi stăpânul meu! Merită un păcătos ca mine să Te ţină în braţe? O, Doamne, îndură-Te de mine!"

Cap.45 - Vizitarea noii gospodării. Cuvintele de mulţumire rostite de Maria şi Iosif. Interesul manifestat de Cyrenius pentru istoria Israelului.

După ce Iosif şi-a mai revenit din surpriză, l-a invitat pe Cyrenius să viziteze împreună gospodăria şi împrejurimile.

Maria a luat Copilul din braţele lui Cyrenius şi privea cu mare bucurie la toate, mulţumindu-i lui Dumnezeu că s-a îngrijit de ea pe acest pământ.

Şi, după ce au vizitat totul şi s-au întors în locuinţa propriu-zisă, Maria s-a adresat lui Iosif plină de mulţumire: "Scumpul şi iubitul meu Iosif! Sunt tare bucuroasă că Domnul a aranjat totul atât de bine pentru noi! Uneori mi se pare că Dumnezeu a răsturnat ordinea cunoscută! Căci, iată, odinioară El i-a condus pe copiii lui Israel din Egipt în ţara făgăduinţei, Palestina, numită pe atunci Canaan. Acum a făcut din Egipt ţara făgăduinţei, ne-a însoţit, ba chiar ne-a condus încoace, în ţara de unde altă dată i-a izbăvit pe strămoşii noştri, călăuzindu-le paşii prin pustie, spre ţara făgăduinţei, unde curgea lapte şi miere".

Iar Iosif a spus: "Maria, tu nu greşeşti afirmând toate acestea. Totuşi, eu sunt de părere că impresia pe care ţi-ai creat-o este valabilă doar pentru locul acesta. În general, am impresia că Domnul a făcut acum numai pentru noi ceea ce atunci a făcut pentru toţi fiii lui Iacov, în momentul în care în ţara Canaanului era o mare foamete. Atunci, poporul israelit a rămas în Egipt până la Moise, iar Moise i-a condus din nou acasă prin pustiu. Şi mai cred că şi cu noi se va întâmpla acelaşi lucru: noi nu vom ajunge să fim îngropaţi aici, ci va sosi un moment potrivit în care vom putea să ne întoarcem acasă! În vremea străbunilor noştri, a fost nevoie să fie descoperit un Moise, dar noi avem deja în mijlocul nostru pe urmaşul lui Moise! Cred că aşa se va întâmpla cum ţi-am arătat eu".

Iar Maria a trebuit să recunoască în inima ei că Iosif avea dreptate. Cyrenius ascultase şi el cu atenţie această convorbire şi i-a dat lui Iosif de înţeles că i-ar plăcea să afle mai multe date despre istoria veche a evreilor.

Caap.46 - Prânzul comun. Iosif povesteşte istoria creaţiei omenirii şi a poporului evreu. Raportul făcut de Cyrenius către împărat şi efectul său pozitiv.

Iosif le-a ordonat fiilor săi să se ocupe de animale, apoi să vadă cum stau cu alimentele. Iar aceştia l-au ascultat şi au făcut tot ce le-a cerut părintele lor, au îngrijit animalele, au muls vacile, s-au dus apoi în cămară şi am găsit acolo tot felul de provizii: făină, pâine, fructe, vase cu miere.

Căci comandantul garnizoanei era un mare apicultor, cu şcoală, aşa cum era foarte la modă pe atunci la Roma, după cum arată şi un poet roman din acea vreme în poeziile sale.

Peste puţin timp, ei au început să aducă în cameră pâine, lapte, unt şi miere. Iar Iosif, văzând toate aceste bunătăţi, i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru dărnicia Lui şi l-a

invitat pe Cyrenius la masă. Acesta s-a grăbit să-i îndeplinească dorinţa, căci şi lui îi plăcea o masă cu lapte şi miere. În timpul mesei, Iosif i-a povestit pe scurt lui Cyrenius istoria poporului evreu, vorbindu-i totodată şi despre geneza şi istoria omenirii. Şi a prezentat totul atât de clar şi de ordonat, încât Cyrenius a înţeles totul foarte bine şi a fost convins că acesta este adevărul curat. Şi el a fost foarte fericit să afle toate acestea, deşi pe de altă parte îi părea rău de toţi ai lui din Roma, care încă mai trăiau în întuneric. De aceea, i-a zis Cyrenius lui Iosif: "Om binecuvântat şi acum cel mai mare prieten al meu! Iată, am făcut un plan! Tot ce am aflat de la tine vreau să-i comunic împăratului Augustus, care mi-e ca un frate, dar în aşa fel ca şi cum aş fi aflat totul întâmplător de la un evreu oarecare. Nu voi pomeni absolut nimic despre numele tău şi şederea ta aici; dar de ce să aibă parte de moartea veşnică omul cel mai bun din Roma, împăratul Augustus, fratele meu?"

Iosif a fost de acord, iar Cyrenius a mai rămas la Ostrazine trei zile, timp în care a scris o relatare, pe care a trimis-o cu o corabie specială împăratului din Roma, semnând simplu: fratele tău, Cyrenius. Parcurgerea aceste lungi scrisori a deschis ochii împăratului Augustus şi el a început să respecte poporul evreu şi le-a oferit ocazia de a deveni cetăţeni romani contra unei taxe.

În acelaşi timp, toţi predicatorii păgâni au fost expulzaţi din Roma sub un pretext oarecare. Poetul Ovidiu, care era foarte îndrăgit, a fost de asemenea expulzat din Roma dintr-un motiv asemănător, dar care a rămas necunoscut celorlalţi; nici clasei preoţilor nu i-a mers mai bine pe vremea împăratului Augustus.

Cap.47 - Plecarea lui Cyrenius şi preocuparea lui pentru Sfânta Familie. Ştirea îngrozitoare a martorilor la uciderea pruncilor. O scrisoare a lui Cyrenius către Irod.

În ziua a patra, Cyrenius şi-a luat un călduros adio de la comandantul oraşului, pe care l-a rugat să aibă grijă de această familie şi s-o sprijine; iar când a fost să plece, întreaga familie a dorit să-l însoţească până la mare, unde era ancorată corabia sa, dar Cyrenius a refuzat în modul cel mai amabil, spunând: "Prieteni stimaţi şi dragi, rămâneţi aici şi nu vă deranjaţi, căci nu puteţi ştii ce fel de soli au sosit la corabie şi ce veşti au adus cu ei! Deşi aici sunteţi într-o deplină siguranţă, trebuie totuşi să fim prevăzători pentru ca nimeni să nu afle de ce am vizitat eu Egiptul acum, în mijlocul lui ianuarie!"

Iar Iosif l-a înţeles foarte bine pe Cyrenius şi a consimţit să rămână, binecuvântându-l din pragul casei pe acest binefăcător al său.

După care, Cyrenius a pornit la drum, cu cei patru servitori ai săi, cu promisiunea de a-l vizita din nou pe Iosif; şi au ajuns în curând la corabie, parcurgând drumul pe jos. Ajuns acolo, el a fost primit cu bucurie şi urale - dar şi cu strigăte de disperare, căci între timp sosiseră şi-l aşteptau câţiva soli. Căci mulţi părinţi au fost nevoiţi să fugă de pe ţărmul Palestinei din cauza lui Irod, care urmărea copiii ca să-i ucidă şi au început toţi să povestească ce grozăvii a comis Irod în Betleem şi în împrejurimi şi în toată partea de sud a Palestinei. Atunci, Cyrenius a început imediat să scrie o scrisoare către guvernatorul

Ierusalimului şi alta chiar lui Irod, iar scrisoarea suna astfel: *"Eu, Cyrenius, un frate al împăratului şi guvernator suprem peste Asia şi Egipt,Vă ordon în numele împăratului să puneţi capăt imediat acestor atrocităţi. în caz contrar, am să-l declar pe Irod un rebel şi am să-l pedepsesc după lege, după faptele sale şi mânia ce m-a cuprins. Guvernatorul Ierusalimului va cerceta aceste fărădelegi şi-mi va raporta cele constatate, pentru ca tiranul să nu scape de pedeapsa ce i se cuvine!*

Scrisă pe nava mea 'Augustus', pe ţărm la Ostrazine, de locţiitorul suprem al împăratului în Asia şi Egipt, în acelaşi timp guvernator al Celesiriei, Cyrusului şi Sidonului.

Cyrenius vice Augusti"

Cap.48 - Efectul şi urmările scrisorii. Viclenia lui Irod. A doua scrisoare a lui Cyrenius către Irod.

Guvernatorul Ierusalimului şi Irod s-au îngrozit foarte tare când au primit scrisoarea lui Cyrenius, au încetat masacrul şi au trimis soli la Tyrus, care trebuiau să-i explice ce motive i-au determinat la asemenea fapte. Ei au descris în cele mai sumbre culori venirea perşilor, apoi fuga lor, insinuând că au dat de urma unui complot de tip asiatic, în care chiar Cornelius, fratele lui Cyrenius, ar fi fost conducătorul, căci devenise cunoscut faptul că Cornelius a luat sub protecţia sa pe acest rege nou al iudeilor.

Iar Irod avea acum de gând să trimită mesageri la Roma, dacă Cyrenius nu are încredere în el. Cyrenius ar trebui să-l cerceteze îndeaproape pe Cornelius, dacă nu, împăratul va primi o informare detaliată asupra faptelor.

Această replică pe care Cyrenius a primit-o la Tyrus l-a lăsat mai întâi perplex pe acesta, însă el şi-a revenit repede, îndrumat de Duhul Sfânt şi a scris lui Irod următoarele rânduri:

"Cum sună legea secretă a lui Augustus pentru orice complot descoperit? Ea sună astfel: Dacă cineva descoperă vreun complot, el trebuie să se comporte cât mai nebătător la ochi şi să aducă totul la cunoştinţa legiuitorilor ţării respective! Guvernatorul provinciei, cu atât mai puţin vreun vasal oarecare, nu pot ridica sabia fără un ordin expres din partea oficialităţilor statului, care au misiunea de a cerceta îndeaproape situaţia. Căci o intervenţie făcută la un moment nepotrivit poate aduce statului mari prejudicii, complotiştii putându-se ascunde pe moment, dar fără să renunţe la intenţiile lor distructive, ci dimpotrivă, ei aşteaptă alte împrejurări mai favorabile, care să le asigure reuşita! Aceasta este o indicaţie foarte importantă pe care înţeleptul nostru împărat a spus-o cu propria gură! Aţi acţionat conform acestei indicaţii? - Fratele meu, Cornelius, este cel care a acţionat cum trebuia! El l-a luat pe cel care ar trebui să fie noul rege al iudeilor sub protecţia sa şi l-a trecut apoi în mâinile mele, iar eu am făcut ceea ce se cuvenea conform puterii de drept pe care o am asupra Asiei şi Egiptului. Fratele meu v-a prezentat pe larg toată situaţia - atâta doar că a vorbit la surzi. Voi v-aţi comportat ca nişte adevăraţi rebeli, atunci când, în pofida a tot ceea ce v-a prezentat fratele meu, aţi întreprins uciderea pruncilor şi aţi mai avut şi obrăznicia să-mi cereţi să

vă dau concursul! Asta înseamnă la voi să respectaţi legile împăratului? Dar eu vă zic: împăratul a luat deja cunoştinţă de toate acestea şi m-a împuternicit să-l destitui pe guvernatorul Ierusalimului, deşi îmi este rudă, iar lui Irod să-i dau o amendă de zece mii de pfunzi de aur. Guvernatorul destituit poate să mi se adreseze în termen de cinci zile, iar Irod trebuie să-şi achite amenda cel mai târziu în treizeci de zile, altfel va fi şi el destituit. Fiat!"

Cap.49 - Efectul celei de-a doua scrisori. Sosirea lui Irod şi a guvernatorului la Tyrus. Primirea făcută de Cyrenius. Agitaţia poporului înspăimântat. Maronius Pilla la Cyrenius.

Această scrisoare a lui Cyrenius i-a speriat de-a binelea pe guvernatorul Ierusalimului şi pe Irod. Irod şi guvernatorul, pe nume Maronius Pilla, au pornit-o cât au putut de repede la drum spre Cyrenius, Irod - ca să trateze în privinţa amenzii, iar guvernatorul pentru a fi repus în funcţie. Când au ajuns cu mare alai în Tyrus, populaţia s-a îngrozit; căci şi-au închipuit că Irod va începe şi aici să masacreze copiii, cu acordul lui Cyrenius. Iar Cyrenius, care la început n-a înţeles care era motivul acestei manifestări, s-a speriat, dar s-a stăpânit, apoi a întrebat oamenii cât a putut de prietenos ce s-a întâmplat, de ce strigă atât de tare şi de ce sunt înspăimântaţi? Iar poporul striga: "E aici omul cel mai îngrozitor, cel care a dat ordin să se omoare mii de copii nevinovaţi".

Abia acum a înţeles Cyrenius motivul spaimei oamenilor şi le-a vorbit, iar ei s-au mai liniştit şi au plecat care încotro; iar el s-a pregătit să-i primească pe cei doi.

Abia se împrăştiase lumea, că cei doi s-au şi anunţat. Mai întâi s-a înfăţişat la Cyrenius Irod, care a făcut o plecăciune adâncă în faţa alteţei sale imperiale, cerând permisiunea de a vorbi.

Dar Cyrenius i-a răspuns foarte enervat: "Vorbeşte, tu, cel pentru care iadul este prea bun! Vorbeşte, lepădătură de pe fundul iadului! Ce vrei de la mine?"

Iar Irod s-a îngălbenit în faţa potopului de înjurături şi a răspuns tremurând: "Stăpân al strălucitei Rome! Amenda pe care mi-ai dat-o este îngrozitor de mare! Redu-o la jumătatea ei, căci Zeus îmi este martor că tot ceea ce am făcut a fost numai din exces de zel pentru Roma! Este adevărat că am acţionat într-un mod îngrozitor, dar nu se putea altfel, căci solii sosiţi din Persia m-au împins la acele măsuri. Ei şi-au dat cuvântul în faţa mea, apoi m-au tras pe sfoară".

Cyrenius i-a răspuns: "Nu încerca să obţii de la mine avantaje înşirându-mi minciuni! Cunosc tot ce s-a întâmplat! Plăteşti amenda fără comentarii, altfel acolo unde îţi stau picioarele îţi va sta şi capul!"

Irod n-a mai avut încotro şi a trebuit să accepte amenda, pentru care a lăsat ca gaj înscrisul său de împuternicit al Romei, pe care l-a primit înapoi după ce amenda a fost achitată.

După discuţia avută, Cyrenius i-a ordonat să se retragă şi l-a chemat pe Maronius Pilla. Iar acesta, când a auzit în anticameră vocea lui Cyrenius, s-a grăbit să i se înfăţişeze, galben ca ceara.

Cyrenius i-a spus: "Pilla, vino-ţi în fire, pentru că tu ai fost constrâns! Trebuie să-mi faci o informare detaliată, de aceea te-am chemat! Tu nu trebuie să plăteşti, în afară de socoteala pe care trebuie să i-o dai lui Dumnezeu".

Cap.50 - Audierea guvernatorului de către Cyrenius. Încercarea acestuia de a înfrumuseţa lucrurile. Întrebările adresate de Cyrenius lui Maronius. Mărturisirea şi condamnarea sa.

La auzul acestor cuvinte, lui Maronius i s-a luat o piatră de pe inimă; pulsul a început să i se normalizeze, astfel că în curând a putut să-i răspundă lui Cyrenius la întrebări.

Când Cyrenius a constatat că Maronius Pilla s-a mai liniştit, a început să-i pună întrebări: "Îţi atrag atenţia să-mi răspunzi cât se poate de corect la întrebări! Căci orice încercare de sustragere va avea urmări neplăcute pentru tine! Spune-mi, cunoşti familia al cărui prim-născut ar trebui să fie aşa-zisul rege nou al iudeilor?"

Maronius Pilla a răspuns: "Da, o cunosc din spusele preotului evreu! Tatăl se numeşte Iosif şi este un dulgher de prim rang în toată Iudeea şi în jumătate din Palestina, care locuieşte nu departe de Nazaret. Corectitudinea sa este recunoscută în întreaga ţară. Acum vreo unsprezece luni a trebuit să primească spre întreţinere o fată crescută la Templu, cred că printr-un fel de tragere la sorţi. Se pare că fata, în absenţa acestui meşter de treabă, s-a lăsat ademenită de Venus, căci a rămas însărcinată, ceea ce i-a adus meşterului o serie de neplăceri, fiind nevoit să justifice situaţia în faţa preoţilor de la Templu. Cam atât este tot ce cunosc eu; de fapt, se mai vorbeşte că până la urmă, omul a luat-o de nevastă pe fată înainte să nască, pentru a scăpa de ruşinea care s-a abătut asupra lui. În legătură cu naşterea, circulă printre oameni tot felul de poveşti mistice, nu poţi şti ce este adevărat şi ce nu.

Naşterea s-a produs la Betleem, într-o iesle, căci plecaseră de acasă pentru a ajunge la recensământul de care ştii. Alte lucruri nu mai cunosc; şi toate acestea i le-am spus lui Irod, iar acesta a crezut că Cornelius a vrut să ascundă de el această familie cu Pruncul, despre care cei trei magi au spus că pune în pericol tronul lui. Astfel se explică de ce Pilat îl consideră pe fratele tău duşmanul lui. De aceea a şi dispărut Cornelius în perioada în care Irod a întreprins măsuri atât de groaznice, pentru a-i încurca planurile, mai exact pentru a-l împiedica să pună mâna pe acest rege nou.

Se poate spune că Irod a întreprins toată această prigoană mai mult ca să se răzbune pe fratele tău, decât ca să pună mâna pe noul rege. Aceasta este ceea ce ştiu despre aceste întâmplări ciudate".

Iar Cyrenius a spus: "Cred că cele ce mi-ai spus până acum sunt adevărate; în acelaşi timp, constat că ai vrea să-l scoţi pe Irod basma curată din toată povestea. Dar eu îţi spun: faptele lui Irod nu pot fi scuzate prin cele ce mi-ai relatat! Căci vreau să-ţi comunic eu de ce a întreprins Irod aceste orori. Fii atent! Irod este omul cel mai însetat de putere din câţi au existat vreodată pe acest pământ. Dacă ar putea, dacă ar avea suficientă putere, nu s-ar da înapoi să procedeze şi cu noi romanii - iar împăratul n-ar fi exclus -

cum a procedat cu aceşti prunci nevinovaţi! Înţelegi? El a ordonat uciderea pruncilor crezând că face un mare serviciu romanilor şi ca atare, va fi considerat un mare patriot, iar împăratul o să-l învestească şi cu funcţia mea, ceea ce ar fi însemnat să dobândească dreptul de vice Caesaris (locţiitor al Împăratului), peste o treime din imperiul roman; în acest fel, ar fi putut să se desprindă de Roma, adică să devină pe deplin independent, ca unic stăpân peste Asia şi Egipt. Înţelegi? Eu am priceput de mult planul acestui netrebnic; şi aşa cum îl cunosc eu, acum îl cunoaşte şi Împăratul Augustus!

Acum să-mi spui dacă ai avut cunoştinţă de acest plan, în momentul când ai devenit unealta lui cea mai detestabilă şi fii atent, garantezi cu capul pentru adevărul celor spuse. Vorbeşte şi nu uita că orice cuvânt neadevărat te poate costa viaţa! Căci eu cunosc chestiunea în cele mai mici amănunte".

La auzul acestor cuvinte, Maronius s-a îngălbenit din nou şi s-a bâlbâit: "Da, ai dreptate, am ştiut ce avea Irod în plan! Dar m-am temut de puterea lui, de aceea am făcut ceea ce mi-a cerut, pentru a-l abate de la o intrigă şi mai mare. Dar, aşa cum îl cunoşti tu pe Irod, nu pot să spun că l-am cunoscut până acum; căci dacă aş fi ştiut toate acestea, acum n-ar mai fi fost în viaţă!"

"Bine, a zis Cyrenius, în numele Împăratului, îţi dăruiesc viaţa; în schimb, n-am să te repun în postul tău până când sufletul tău nu se va însănătoşi după această boală puternică! Urmează să fii tratat aici la mine, iar postul tău va fi preluat deocamdată de fratele meu Cornelius; căci nu mai pot avea încredere în tine! Aşadar, vei rămâne aici până te vei însănătoşi!"

Cap.51 - Mărturisirea completă a lui Maronius Pilla.

Când Cyrenius a dat sentinţa lui Maronius Pilla, acesta a început să vorbească cu vocea tremurândă: "Vai mie! Am fost trădat! Căci eu sunt un republican, iar acum împăratul a aflat! Vai mie, sunt pierdut!"

Cyrenius i-a zis: "Am ştiut eu cu ce vă ocupaţi şi care a fost motivul adevărat pentru care te-ai aliat cu Irod în uciderea pruncilor. Tocmai de aceea am procedat aşa cum am procedat. Adevărat, dacă n-ai proveni, ca şi mine, dintr-una din cele mai de vază familii din Roma, ţi-aş fi luat capul fără milă, dacă nu cumva te-aş fi răstignit pe cruce! Te-am iertat totuşi, mai întâi pentru că ai fost mai degrabă manevrat de Irod să faci acest pas, apoi pentru că aparţii, ca şi mine, celor mai importanţi patricieni ai Romei, care sunt şi cei mai apropiaţi împăratului Augustus. Dar funcţia n-ai să ţi-o recapeţi câtă vreme nu te vei vindeca!

Condiţia şederii tale aici este să execuţi lucrările pe care ţi le voi încredinţa, fără să crâcneşti şi să rămâi sub controlul meu permanent. Dar la primăvară, intenţionez să fac o vizită oficială în Egipt, iar tu mă vei însoţi! Acolo, în afara oraşului, locuieşte un bătrân înţelept; lui vreau să i te prezint - el te va vindeca de orice boală, iar acolo se va vedea din prima clipă câtă încredere se poate acorda spuselor tale! Pregăteşte-te deci sufleteşte, căci vei afla acolo mai mult decât la oracolul din Delphi! Căci acolo te vei înfăţişa unui

judecător, al cărui Spirit pătrunzător poate face fierul să curgă ca ceara! Aşadar, pregăteşte-te sufleteşte, căci cum va spune el, aşa va fi!"

Cap.52 -Călătoria lui Cyrenius în Egipt şi sosirea la Ostrazine. Decizia lui Iosif şi a Mariei de a merge să-l salute pe Cyrenius. Primele cuvinte ale Copilaşului.

Primăvara a sosit repede; căci în această zonă a pământului, ea începe cam pe la jumătatea lui februarie. Dar Cyrenius a hotărât să meargă în Egipt abia la jumătatea lui martie, lună în care oamenii obişnuiau să-şi rezolve tot felul de afaceri militare. Deci, pe la mijlocul lui martie, Cyrenius a dat din nou ordin să i se pregătească corabia, exact pe data de cincisprezece ale lunii şi a pornit, însoţit de Maro-nius Pilla. Peste cinci zile, ei au ajuns la destinaţie. De data aceasta, Cyrenius a acceptat să fie primit cu tot onorul, căci avea de gând să facă multe vizite şi inspecţii pe linie militară; de aceea, el a admis să fie primit oficial.

Primirea lui Cyrenius cu tot fastul a făcut mare vâlvă în Ostrazine, astfel că s-a auzit şi la vila pe care o ştim. De aceea, Iosif a trimis pe cei doi fii mai mari în oraş, pentru a afla exact ce se întâmplă de este atâta agitaţie pe străzi; iar cei doi fii s-au grăbit să asculte şi au plecat degrabă în oraş, de unde s-au întors repede cu vestea cea mare, anume că Cyrenius a venit şi locuieşte în oraş. Când Iosif auzit vestea, i-a spus Mariei: "Trebuie să-l vizităm imediat pe acest binefăcător al nostru şi să luăm Copilul cu noi!"

Iar Maria s-a bucurat foarte tare şi i-a spus: "Vai, dragul meu Iosif, dar se înţelege de la sine; căci Copilul este favoritul lui Cyrenius!" Maria l-a schimbat imediat pe Copil cu haine noi, lucrate chiar de ea, vorbindu-i în timp ce-l îmbrăca: "Copilaşul meu dulce, iubitul meu Iisus, mergi cu mama să-1 vizităm pe Cyrenius?"

Iar Copilul i-a zâmbit vesel Măriei, apoi a pronunţat cât se poate de clar primele sale cuvinte, anume: "Maria, acum te urmez Eu pe tine, până când tu mă vei urma pe Mine!"

Aceste cuvinte au provocat în casă o stare de spirit atât de aparte, încât aproape că au uitat cu toţii de vizita lui Cyrenius. Dar Copilul le-a dat imboldul necesar să nu-şi amâne planurile, căci de data aceasta, Cyrenius urma să facă multe lucruri pentru binele oamenilor.

Cap.53 - Teama lui Iosif şi a Mariei şi gândul lor de a fugi din piaţa unde avea loc parada. Întâlnirea cu Cyrenius şi Maronius Pilla. Sfârşitul trecerii trupelor în revistă şi întoarcerea Sfintei Familii la vilă, însoţiţi de Cyrenius.

Iosif şi Maria au pornit-o spre oraş pe drumul cel mai scurt, iar fiul cel mai mare îi însoţea ca să le arate drumul cel mai scurt spre vila unde era cazat Cyrenius. Dar când au ajuns în piaţa cea mare, aceasta era plină ochi cu soldaţi, încât nici nu se mai putea trece spre intrarea în cetate.

Iar Iosif i-a spus Mariei: "Dragă nevastă, dacă un lucru pare imposibil, atunci rămâne imposibil! După cum vezi, acum este absolut imposibil să treci peste toate aceste şiruri de soldaţi, ca să ajungi în cetate; de aceea, cred c-ar trebui să ne întoarcem imediat şi să revenim altă dată! Până şi Copilul se uită înspăimântat la toate şirurile astea de soldaţi! Ar putea să se îmbolnăvească din sperietură şi vina ar fi numai a noastră; aşa că-ţi propun să ne întoarcem".

Dar Maria a zis: "Dragul meu Iosif! Priveşte, dacă nu mă înşeală ochii, bărbatul acela cu coiful strălucitor pe cap, care tocmai se îndreaptă spre ultimul rând, este chiar Cyrenius! Să mai aşteptăm puţin, până ajunge mai aproape de noi, poate că ne vede şi atunci sigur o să ne facă semn şi o să ne spună ce avem de făcut, dacă să mergem la el sau nu!"

Iosif i-a răspuns: "Da, dragă nevastă, ai dreptate, este chiar Cyrenius în persoană! Dar priveşte la celălalt, care merge alături de el; priveşte-i bine faţa! Dacă nu este chiar guvernatorul Ierusalimului, să nu-mi mai spui mie pe nume! Ce face ăsta aici? Să fie din cauza noastră? Oare să ne fi trădat Cyrenius lui Irod? Cred că cel mai înţelept lucru este să nu dăm ochii cu el; şi cel mai bine ar fi să ne salvăm, fugind mai adânc în interiorul Egiptului. Căci, dacă ar fi să ia cunoştinţă de noi, am fi amândoi pierduţi; iată că nu ne mai despart de el nici douăzeci de paşi şi în orice moment ar putea pune pe cineva să ne aresteze. Aşa că să plecăm cât mai repede de aici, înainte ca Cyrenius să ne zărească!"

Maria s-a speriat şi a vrut să plece imediat. Numai că înghesuiala era aşa de mare că nu-şi putea croi drum, căci curiozitatea îi împinsese pe mulţi să vină în piaţă şi acum se înghesuiau să vadă ce se petrece. Iosif a zis atunci: "Nu te poţi lupta cu imposibilul; să ne lăsăm în voia Domnului! Domnul nu ne va părăsi nici de astă dată! Dar să ne ascundem capul, pe cât posibil, pentru ca Cyrenius să nu ne recunoască!"

Dar tocmai acum Cyrenius a ajuns foarte aproape de Iosif, lovindu-se puţin de el. Iar Iosif nu putea să-i facă loc din cauza înghesuielii: atunci Cyrenius s-a uitat mai atent la omul care-i stătea în cale şi l-a recunoscut imediat pe Iosif. Iar când l-a văzut pe Iosif şi alături de el, pe Maria cu Pruncul, s-a luminat la faţă de bucurie, iar ochii i s-au umplut de lacrimi; era atât de bucuros, că nu putea scoate o vorbă! După puţin timp şi-a mai revenit, a luat mâna lui Iosif şi şi-a dus-o la inimă, zicând (Cyrenius): "Dragul meu prieten! Vezi că sunt ocupat! Iartă-mă că încă nu te-am vizitat, dar n-am putut; dar în curând, trecerea în revistă a armatei se va termina; imediat voi ordona trupelor să se întoarcă în cazarmă; voi transmite comandantului ordinele pentru mâine, mă voi schimba de aceste haine şi o mă întorc imediat să mergem împreună la locuinţa ta!"

El s-a întors apoi plin de bucurie la Maria şi la Copil şi a spus, în timp ce mângâia Copilul: "O dragul meu, Tu eşti viata mea, Tu eşti totul pentru mine, mă mai ţii minte? Mă iubeşti puţin, Tu, cel mai drăgălaş dintre Copii?"

Iar Copilul a întins mânuţele către Cyrenius, i-a zâmbit cu multă blândeţe, apoi a spus foarte clar: "O, Cyrenius, te cunosc bine şi te iubesc, pentru că şi tu Mă iubeşti foarte tare! Vino, vino la Mine, căci vreau să te binecuvântez!"

Asta era prea mult pentru inima lui Cyrenius; el a luat Copilul în braţe şi l-a strâns la pieptul lui, zicând: "Da dragostea mea, cu Tine în braţe, voi da ordin popoarelor să trăiască în pace!"

Apoi l-a chemat pe comandant la el şi-a exprimat deplina satisfacţie şi i-a dat ordin să retragă trupele, iar timp de trei zile să fie hrănite din banii lui (adică ai lui Cyrenius), apoi l-a invitat pe comandant, împreună cu mai mulţi căpitani, să servească masa la vila lui Iosif. Iar el, aşa cum se afla şi cu Copilul în braţe, însoţit de Maronius Pilla, care se tot mira şi nu înţelegea nimic, a pornit-o îndată spre vilă, împreună cu Iosif şi Maria, pentru a da ordin servitorilor să pregătească o masă pe cinste. Acest lucru a produs mare vâlvă în oraş; căci întreg poporul era îndrăgostit de Cyrenius, când a văzut că iubea aşa tare copiii.

Cap.54 -Teama lui Iosif din cauza prezenţei lui Maronius Pilla. Răspunsul liniştitor al lui Cyrenius. Sosirea la locuinţa lui Iosif.

Între timp, Iosif se liniştise şi-i mulţumea din suflet lui Dumnezeu pentru această întorsătură fericită a situaţiei. Totuşi, prezenţa lui Maronius nu-i dădea pace; căci nu putea să înţeleagă ce căuta aici acest prieten al lui Irod. De aceea, pe drum el s-a apropiat discret de Cyrenius şi l-a întrebat în şoaptă: "Prieten de nădejde al oamenilor! Omul acesta, care merge înaintea noastră, nu este Maronius din Ierusalim? Dacă este el, acel prieten al lui Irod, ce caută aici? Vrea cumva să-mi ia urma, mă vizitează ca apoi să mă aresteze? O, bunule prieten, nu mă lăsa pradă acestei nesiguranţe pline de teamă!"

Cyrenius însă i-a apucat mâna şi i-a răspuns la fel de încet: "O, bunul şi nepreţuitul meu prieten, nu te teme câtuşi de puţin! El a fost guvernatorul Ierusalimului, dar nu mai este! Chiar astăzi te vei convinge că mai degrabă el are un motiv foarte serios să se teamă de tine, decât tu de el! Căci el nu mai este acum guvernatorul Ierusalimului, ci, precum vezi, este prizonierul meu şi nu-şi va mai recăpăta postul până nu va fi complet vindecat!

Eu l-am adus aici tocmai din cauza ta; căci, atunci când l-am interogat cu privire la fărădelegile din Palestina, mi-a dat de înţeles că vă cunoaşte personal, pe tine şi pe Maria! Dar, după cum se vede, nu te cunoaşte nici pe tine, nici pe soţia ta! În felul acesta, ne-a dat apă la moară. Căci el nu are habar că tu eşti aici; de aceea, ai grijă să nu te trădezi! Eu i-am spus că va întâlni aici un mare înţelept care îl va cerceta amănunţit. Iar acesta vei fi chiar tu! Căci de aceea l-am luat cu mine, ca să-l cunoască pe acest înţelept şi să înveţe ce este bine să facă. După cum vezi, el este foarte speriat de tine, îţi dai seama după cât este de palid, cred că este convins că tu eşti omul ales de mine! Înţelegi deci că poţi fi foarte liniştit în privinţa lui, dar cele ce vor urma te vor linişti şi mai mult!"

Când Iosif l-a auzit pe Cyrenius vorbind astfel, s-a bucurat peste poate, apoi a învăţat-o pe Maria şi pe fiul său cel mare cum să se poarte cu Maronius, ca să nu strice planul lui Cyrenius. Şi tot vorbind astfel, au ajuns la vilă, unde s-a pregătit masa, după cum se anunţase.

Cap.55 - Ospăţul din vila lui Iosif. Smerenia Mariei, disputa prietenească cu Cyrenius. Înţelepciunea divină a Copilului Sfânt, superioară oricărei filosofii.

Masa era pregătită şi oaspeţii care fuseseră invitaţi au început să sosească; iar Cyrenius, care continua să se ocupe de Copil, mângâindu-L şi jucându-se cu El, a dat Copilul înapoi Mariei şi a făcut un semn scurt să se servească masa. S-au aşezat cu toţii la masa curată, dar Maria, pentru că nu avea o îmbrăcăminte adecvată, a plecat cu copilul într-o încăpere alăturată şi s-a aşezat la masă cu băieţii lui Iosif.

Cyrenius a observat însă repede lipsa Mariei şi s-a grăbit s-o caute, apoi i-a zis: "Ce vrei să faci, mamă prea-iubită a Celui care este viaţa mea? Cel mai mult mă interesează prezenţa ta şi a Copilului, tu eşti regina întâlnirii noastre, tocmai tu să nu participi la această masă amicală, pe care am organizat-o aici tocmai pentru tine? Nu se poate una ca asta! Vino deci, imediat, în sala cea mare şi aşează-te la dreapta mea, iar în stânga mea va sta soţul tău!"

Dar Maria a răspuns: "Eşti foarte amabil, dar priveşte hainele mele, cât sunt de sărăcăcioase; cum mi-ar sta alături de o persoană atât de strălucitoare ca tine?"

La rândul său, Cyrenius a răspuns: "Vai, iubită mamă, dacă hainele mele luxoase, pe care eu nu pun deloc preţ, te împiedică să stai alături de mine, le-aş schimba imediat cu hainele simple ale unui corăbier oarecare, numai ca să stăm alături la masă!"

Deoarece Maria era convinsă că Cyrenius spunea adevărul, a luat Copilul în braţe şi a plecat să se aşeze la masă alături de el. În timp ce serveau masa, Copilul îl privea necontenit pe Cyrenius, zâmbindu-i; iar Cyrenius, plin de dragoste pentru acest Copil deosebit, nu-şi putea lua ochii de la El. O vreme a tăcut; dar apoi, sufletul său s-a umplut de atâtadragoste, că nu s-a mai putut stăpâni şi L-a întrebat pe Copil: "Dragostea mea, viaţa mea, nu vrei să vii la mine în braţe?"

Iar Copilul i-a zâmbit lui Cyrenius cu multă iubire şi i-a răspuns foarte clar: "Dragul meu Cyrenius, la tine vin cu cea mai mare plăcere; pentru că Mă iubeşti aşa de mult şi Eu te iubesc pe tine!" şi imediat, Cyrenius a întins braţele şi L-a luat la el şi L-a mângâiat cu multă dragoste. Iar Maria s-a adresat Copilului, glumind: "Ai grijă să nu-l murdăreşti cumva pe domnul Cyrenius!"

Cyrenius însă, profund mişcat, a spus: "Iubită mamă! Ce mult mi-aş dori să fiu eu destul de curat încât să pot purta pe braţele mele pe acest Copil! Acest Copil nu poate decât să mă purifice, nicidecum să mă murdărească!" După aceste cuvinte, el s-a adresat din nou Copilului astfel: "Copilaşul meu drag, eu nu sunt suficient de curat şi nici destul de demn să te ţin în braţe, nu-i aşa?"

Iar Copilul a răspuns iarăşi limpede: "Cyrenius, cine Mă iubeşte cum Mă iubeşti tu, este curat şi Eu îl iubesc cum Mă iubeşte şi el!"

Iar Cyrenius, entuziasmat, l-a întrebat mai departe pe Copil: "Dar cum se face, dragul meu Copil, că vorbeşti atât de clar şi de înţelept, la numai câteva luni pe care le ai? Te-a învăţat mama ta?"

Zâmbind cu drăgălăşenie, Copilul s-a ridicat în braţele lui Cyrenius şi i s-a adresat ca un mic domn: "Cyrenius, aici nu este vorba nici de vârstă şi nici de învăţătură, ci de spirit! Numai trupul şi sufletul trebuie să înveţe; spiritul are totul în sine de la Dumnezeu! Spiritul meu drept este întru totul de la Dumnezeu: de aceea şi pot vorbi atât de devreme!"

Acest răspuns l-a răscolit profund pe Cyrenius, ca şi pe ceilalţi invitaţi, care nu mai conteneau cu miratul; chiar comandantul a zis la un moment dat: "Pe Zeus, acest Copil pune în umbră pe toţi învăţaţii noştri cu un asemenea răspuns! Ce mai înseamnă Platon, Socrate şi alte sute de înţelepţi, pe lângă El? Şi ce va fi El când va fi mare?" Iar Cyrenius a răspuns: "Sigur, mai mult decât toţi înţelepţii şi zeii noştri la un loc.

Cap.56 - Părerea excepţională a lui Maronius despre Copil. Satisfacţia lui Cyrenius în ceea ce-l priveşte pe Maronius.

După aceste cuvinte, Cyrenius s-a întors către Maronius, care se făcea tot mai palid şi i-a spus: "Maronius Pilla, ce spui tu de acest Copil? Ai mai văzut sau ai mai auzit vreodată de un asemenea Copil?

Nu ţi se pare că este ceva mai mult decât mitul nostru despre Zeus, care a supt lapte de la o capră, pe o insulă pustie? Şi nu este El ceva mai mult decât îndoielnica legendă romană, conform căreia întemeietorii Romei au fost alăptaţi de o lupoaică? Spune-mi, cum vezi tu lucrurile de aici? Căci de aceea te-am luat ca însoţitor, să poţi auzi, vedea şi învăţa ceva, ca apoi să judeci şi singur!"

Maronius Pilla s-a străduit să-şi vină în fire şi să răspundă: "Comandant suprem al Asiei şi Egiptului, ce poate spune un om oarecare acolo unde şi cei mai mari învăţaţi ai lumii ar rămâne fără răspuns, iar înţelepciunea lui Apollo şi a Minervei s-ar topi, ca un paloş pus pe o nicovală încinsă din topitoria lui Vulcan?!

Eu nu pot spune mai mult decât: "Zeii au dorit să trimită pe pământ pe cel mai înţelept dintre ei; iar Egiptul, ca cel mai vechi pământ preferat de zei, a fost ales şi acum ca lăcaş al acestui zeu, dându-i o ţară care nu cunoaşte zăpada şi frigul!"

Dar Cyrenius i-a spus, zâmbind: "Într-o oarecare măsură ai dreptate; dar te-ai înşelat în privinţa unui lucru şi anume, atunci când spui că acest Copil provine din rândul celorlalţi zei! Căci iată, de-a dreapta şi de-a stânga mea stau tatăl şi mama acestui Copil, iar aceştia sunt oameni ca şi noi! Atunci cum să poată proveni de la ei un Copil zeu al tuturor zeilor? În plus, chiar şi alţi locuitori ai Olimpului l-ar vedea ca pe un intrus periculos, care ar putea să le ia locul, fiind mult mai înţelept decât ei. De aceea, te sfătuiesc să mai reflectezi; altfel rişti să-i sperii pe zei, care te vor ataca toţi deodată şi nu

se vor da înapoi să te expună de viu - înaintea lui Monos, Eac şi Rhadamante[1] , ca să te aşeze apoi alături de Tantal[2] !"

Maronius a tresărit şi abia după un timp a putut să vorbească: "Înălţimea ta! Cred că judecata celor trei judecători ai infernului aproape a început, iar zeii au dezvăluit destule despre Olimpul lor. Dacă există oameni atât de înţelepţi, iar înţelepciunea lor nu este una oarecare, înseamnă că ne putem lipsi foarte bine de sfatul lor! Adevărat, cuvintele acestui Copil mi se par mai pline de tâlc decât trei olimpuri pline ochi cu zei maturi!"

Iar Cyrenius i-a răspuns: "Maronius, dacă crezi cu adevărat cele ce ai spus, atunci eşti iertat; dar noi vom mai schimba o vorbă destul de curând! Deocamdată ne oprim aici!"

Cap.57 - Terminarea mesei. Cyrenius îl interoghează pe Maronius Pilla despre Sfânta Familie. Maronius mărturiseşte că a fost nevoit să mintă.

La sfârşitul mesei, care la Cyrenius nu dura niciodată mai mult de două ore, comandantul şi centurionii s-au întors în oraş, iar aceştia au primit ordin clar de a nu mai organiza nici un fel de festivităţi în onoarea lui. Şi după ce s-au îndepărtat toţi, Cyrenius l-a luat pe Maronius în primire, adresându-i-se *ad coram* (personal). Şi l-a întrebat în prezenţa lui Iosif şi a Mariei, care era cu Copilul în braţe: "Maronius! La Tyrus, când te-am supus interogatoriului şi te-am întrebat de Irod, mi-ai mărturisit că ai cunoaşte personal pe un oarecare dulgher Iosif, din ţinutuI Nazaretului, ca şi pe Maria, cea pe care Templul i-a încredinţat-o de soţie, sau poate, doar spre îngrijire!

Acum, pentru că ne aflăm la aceste gazde şi nu avem nici o treabă, vorbeşte-mi mai pe larg de cei doi! Căci zilele acestea am aflat că această familie s-ar afla aici în Egipt şi ar fi cu totul altă familie decât cea încredinţată mie de fratele meu, pe care eu am şi adăpostit-o într-un loc sigur. Căci, deşi ai fost părtaş la faptele de groază săvârşite de Irod, trebuie să ai totuşi un sentiment de dreptate şi omenie şi să recunoşti că ar fi fost şi mai groaznic să arestezi oameni nevinovaţi, indiferent de unde provin, fără să fie neapărată nevoie. De aceea, vreau de la tine o descriere mai amănunţită a celor doi, ca să pot să-i caut şi să-i arestez. Căci legile statului nostru ne impun acest lucru! Eu sunt îndreptăţit să-ţi cer acest lucru, pentru că tu însuţi ai mărturisit că ai cunoscut personal această familie, pe care eu trebuie neapărat s-o arestez".

Atunci, Maronius a început din nou să tremure, neştiind ce să răspundă, căci el nu îi văzuse niciodată nici pe Maria, nici pe Iosif.

După o vreme, el a început să vorbească, bâlbâindu-se: "Înălţimea ta! Te rog din tot sufletul să mă ierţi, dar jur pe Zeus şi pe toţi ceilalţi zei că nu cunosc câtuşi de puţin

---

[1] În mitologia greacă, cei trei judecători care judecau umbrele morţilor şi împărţeau dreptate în Hades (n. trad.).

[2] În mitologia greacă, rege al Lidiei. La un ospăţ, el le-a dat zeilor să mănânce din trupul ciopârţit al fiului său. Aceştia l-au pedepsit ducându-l în mijlocul unei ape, care se depărta întotdeauna de buzele sale, când voia să-şi potoleasca setea. (n. trad.).cap.56

nici pe Iosif, nici pe acea Maria! Mărturisirea făcută de mine la Tyrus nu corespunde realităţii, am vrut doar să te duc în eroare. Dar acum m-ai convins că tu nu poţi fi păcălit cu una cu două; de aceea, mi-am schimbat atitudinea şi acum îţi spun adevărul curat!"

Cyrenius i-a făcut un semn lui Iosif, care se pregătea să vorbească şi s-a adresat mai departe lui Maronius: "Dacă mai stăm aici, vom avea timp să vorbim şi să ne cunoaştem; dar abia acum îmi dau seama că eşti o persoană foarte periculoasă pentru statul nostru! Aşa că hotărăşte-te să vorbeşti şi să răspunzi sub jurământ la întrebările mele".

Cap.58 - Maronius Pilla se apără şi ia o hotărâre bună. Iosif ca arbitru. Sentimentele nobile a lui Cyrenius.

Maronius i-a răspuns lui Cyrenius: "Mărite consul imperial! Cum aş mai putea fi apărătorul lui Irod şi duşmanul statului?! Căci acum văd foarte limpede că acest tiran doreşte să ajungă stăpân absolut peste întreaga Asie! Eu să-l ajut să-şi atingă scopul?! Cum ar fi posibil? Cu cei câţiva locuitori din Ierusalim, Irod abia dacă poate să înfrunte copiii evreilor! Iar această faptă brutală a fost pentru el un eşec aşa de mare, că n-o să mai repete aşa ceva câte zile o avea. Eu am fost doar o unealtă obligată să execute ce a dorit acest individ plin de cruzime, care m-a ameninţat că altfel mă reclamă la Roma! Dar acum, pentru că ştiu precis, de la tine, cum stau lucrurile şi pentru că nu mai am nici o putere şi nici nu voi mai avea, nu înţeleg pentru ce şi în ce fel mai pot fi duşmanul statului? Păstrează-mă în preajma ta ca ostatic şi ca garanţie pentru Roma şi mă vei face mai fericit decât dacă m-ai pune guvernator peste Palestina şi Iudeea!"

Maronius a pronunţat aceste cuvinte cu toată seriozitatea şi în aşa fel că ele nu puteau fi puse la îndoială. De aceea, Cyrenius i s-a adresat astfel: "Bine frate, vreau să cred tot ce mi-ai spus, căci descopăr în cuvintele tale multă seriozitate! Totuşi, un lucru mă reţine să te cred în totalitate şi anume sentinţa acelui om despre care ţi-am pomenit deja la Tyrus. Şi iată, omul acela, acel oracol al tuturor oracolelor, se află aici cu noi! Acest om te-a studiat până în cele mai mici amănunte, de aceea vreau să-l întreb ce părere şi-a făcut el despre tine! Cum va zice el, aşa vei face! Dacă el vrea să te pună din nou guvernator peste Ierusalim, chiar astăzi vei fi numit guvernatorul Ierusalimului; dacă însă nu face acest lucru, vei rămâne ostaticul
meu!"

Acum, Iosif a fost invitat să-şi spună părerea şi el a spus: "Venerate Cyrenius! Părerea mea este că Maronius este acum de bună credinţă şi tu poţi să-l repui în funcţia sa fără să-ţi faci probleme! Noi ne aflăm în mâinile Dumnezeului atotputernic şi veşnic; ce putere ar mai putea să se ridice împotriva noastră?!"

La aceste vorbe Cyrenius a ridicat mâna sa şi a vorbit: "Atunci jur în faţa ta, Maronius Pilla, pe Dumnezeul viu al acestui înţelept, că de azi eşti din nou guvernatorul Ierusalimului!"

Dar Maronius a zis: "Dă această funcţie altcuiva, iar pe mine păstrea-ză-mă pe lângă tine, ca prieten al tău; căci aşa mă simt mai fericit!"

"Atunci rămâi aghiotantul meu atât cât timp trăieşte Irod, iar după moartea lui am să te fac guvernator absolut peste întreaga ţară a iudeilor!" - iar Maronius a primit cu recunoştinţă această propunere.

Cap.59 - Iosif întreabă despre Irod. Răspunsul lui Maronius Pilla. Coroana suferinţei şi sfârşitul groaznic al lui Irod.

După un timp, Iosif s-a adresat lui Maronius: "Pentru că, prin harul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că nu mai este nici pic de răutate în tine, îţi cer să-mi spui cum se simte Irod cu gândul la toţi copiii pe care i-a omorât, doar ca să prindă pe noul rege al iudeilor! Nu se încovoaie sub povara sângelui nevinovat al copiilor şi sub jalea neogoită a mamelor? Oare ce-ar face dacă ar afla că după ce a ucis atâţia copii, tocmai cel pe care l-a urmărit trăieşte? Dacă ar afla că acel copil trăieşte foarte bine undeva, în Iudeea sau în Palestina?"

Maronius se uita prostit la Iosif şi abia după un timp a reuşit să vorbească: "Adevărat, om mai înţelept decât toţi înţelepţii; eu nu pot spune decât atât: dacă te foloseşti de toată înţelepciunea ta, ai putea să-i ceri lui Irod zece mii de pfunzi de aur, ca să-i trădezi locul unde se află copilul căutat şi ai primi această sumă enormă anticipat! Căci aurul contează mai puţin la acest tiran decât dorinţa lui de a stăpâni. El are atâta aur că ar putea construi case întregi din aur curat şi nici n-ar observa acest lucru; dar când este vorba de tronul lui, ar fi în stare să arunce în mare tot aurul şi să omoare o lume întreagă! Chiar şi pe mine a vrut la început să mă corupă cu aur, diamante, rubine şi perle; dar sângele meu de patrician roman s-a revoltat în mine şi a respins ofertele acestui câine plin de cruzime. Asta i-a aprins şi mai tare mânia şi m-a ameninţat, făcând caz de marea lui credinţă faţă de Roma. Atunci, eu am fost obligat să fac ceea ce-mi cerea, căci altă cale de scăpare n-a fost; iar el mi-a arătat un document prin care lua asupra lui reglementarea problemelor cu Roma. Aşa că eu am fost constrâns să acţionez, după cum ştii c-am făcut-o. Şi poţi să fii sigur că de la inima lui nu te poţi aştepta la nimic bun! Şi pentru că eşti atât de înţelept, cred că nu este nevoie să-ţi povestesc mai multe despre acest diavol împieliţat, despre această meduză cu zeci de capete!"

Iar Iosif i-a spus: "Dumnezeu cel unic şi veşnic să te binecuvânteze pentru aceste cuvinte sincere! Crede-mă şi te vei convinge: Dumnezeu cel veşnic şi drept o să pună pe capul acestei lepădături coroana după care tânjeşte atât de tare, dar va fi o coroană de care se va mira o lume întreagă!"

În acest moment, Copilul a ridicat mânuţa în sus şi a zis foarte clar: "Iroade, Iroade, nu vreau să te blestem; dar vei primi o coroană pe lumea aceasta, care va fi chinul tău, căci va fi mai grea decât aurul pe care trebuia să-l trimiţi la Roma!"

În momentul în care Copilul spunea aceste cuvinte în Egipt, Irod s-a umplut de păduchi şi toţi servitorii lui se chinuiau să-l cureţe, dar fără rezultat, căci păduchii se înmulţeau tot mai mult, iar până la urmă Irod a plătit cu viaţa.

Cap.60 - Furia lui Cyrenius în legătură cu Irod. Cuvintele liniştitoare ale lui Iisus. Întrebarea Copilului: "Cine are braţul cel mai lung?" O minune tulburătoare.

După ce a ascultat mărturisirea lui Maronius Pilla şi cele spuse de Iosif şi de Prunc, Cyrenius s-a îngrozit şi a spus: "O, voi, forţe veşnice ale stăpânului atotputernic al universului! Nu mai aveţi fulgere să le trimiteţi peste acest vasal nemernic al Romei?! O, Cezar Augustus, bunul meu frate! Ce furie te-a legat la ochi atunci când ai pus conducerea Palestinei şi Iudeei în mâinile acestui criminal, acestui avorton al iadului şi lumii întunericului?! Vai, vai, este prea mult să afli toate acestea dintr-o dată! - Maronius, de ce nu mi-ai spus nimic data trecută la Tyrus, când Irod se afla în faţa mea? Aveam dreptul legal de a-i reteza pe loc capul acela de meduză, iar acum ar fi stat un vasal loial în locul acestui nemernic din Grecia! Acum ce pot să fac? El şi-a ispăşit pedeapsa şi alta nu mai pot să-i dau, nu pot să-l pedepsesc în continuare! Dar aşteaptă, câine turbat, hienă ce eşti! Am să pornesc o vânătoare împotriva ta, pe care furiile nici n-au visat-o!"

Maronius, Iosif şi Maria s-au speriat de atâta furie la Cyrenius; căci nu ştiau ce are acesta de gând să întreprindă. Şi nici unul n-a îndrăznit să-i adreseze vreo întrebare; căci îl vedeau prea iritat. Numai Copilul nu părea înspăimântat de furia lui Cyrenius şi-l privea liniştit în ochi. Iar când Cyrenius s-a mai potolit, a început să vorbească Copilul, adresându-se lui Cyrenius limpede de tot: "Vai, Cyrenius! Ascultă-mă! Vino la Mine, ia-Mă în braţele tale şi scoate-Mă afară la aer; acolo am să-ţi arăt ceva!"

Aceste cuvinte au curs ca un balsam pe inima înfierbântată a lui Cyrenius, care s-a dus spre Copil cu braţele întinse, L-a luat în braţe cu multă gingăşie şi dragoste şi L-a dus afară, urmaţi de Iosif, Maria şi Maronius Pilla.

Cum a ajuns afară, Copilul l-a întrebat foarte limpede pe Cyrenius: "Cyrenius, care dintre noi doi are braţul cel mai lung? Măsoară-l pe al Meu cu al tău!" Cyrenius a rămas surprins de o asemenea întrebare şi nu ştia ce să răspundă Copilului; căci era clar că mâna lui era de câteva ori mai lungă decât a Copilului. Dar Copilul a insistat: "Cyrenius, tu consideri braţul tău mult mai lung decât al Meu; totuşi, Eu îţi spun că braţul Meu este mult mai mare decât al tău! Vezi colo, nu prea departe, o coloană înaltă, împodobită cu nişte zeităţi? Încearcă s-o ajungi de aici cu braţul tău, smulge-o din locul ei şi fă-o praf cu mâinile tale!"

Cyrenius, mai perplex ca oricând, a răspuns după un timp: "Vai de mine, aşa ceva numai Dumnezeu este în stare!" Dar Copilul a întins mâna spre coloană, care era la o depărtare de vreo mie de paşi buni şi coloana s-a prăbuşit la pământ, făcându-se ţăndări. Copilul a continuat: "Aşa că nu-ţi mai face griji în privinţa lui Irod; căci braţul Meu ajunge mai departe decât al tău! Irod şi-a primit răsplata, tu însă iartă-l, aşa cum şi Eu îl iert, căci astfel vei trece mai uşor prin viaţă! Şi el este un fiu al pământului, dar unul orb!" Aceste cuvinte au şters toată furia din sufletul lui Cyrenius şi în sinea lui, el a început să se închine Copilului.

Cap.61 - Groaza lui Maronius Pilla şi întrebările lui Iosif. Mărturisirea păgână a lui Maronius. Explicaţia plină de modestie a lui Iosif. Avertismentul lui Cyrenius.

Văzând această minune, Maronius Pilla s-a speriat atât de tare că tremura ca un tufiş pe vreme de furtună. Iar Iosif şi-a dat seama că Maronius se afla în încurcătură şi s-a dus imediat lângă el, zicând: "Maronius Pilla, de ce tremuri atât de tare? Ţi-a făcut cineva vreun
rău?"

Iar Maronius i-a răspuns lui Iosif: "Tu, care n-ai egal pe acest pământ, ţie îţi vine uşor; căci tu eşti un zeu de care trebuie să asculte toate elementele! Eu însă sunt doar un simplu muritor, iar existenţa mea se află în mâna ta şi pot păţi la fel ca şi coloana aceea! Cu un singur gând, tu mă poţi nimici pe loc, pe mine sau o lume întreagă! Cum să nu mă cutremur de frica ta, când tu eşti cel mai puternic strămoş al tuturor zeilor noştri - dacă ei chiar există cu adevărat! Coloana aceea a fost închinată lui Jupiter Stator din vremuri străvechi; furtunile şi fulgerele se dădeau înapoi de frică înaintea ei! Iar acum, Copilul tău, atât de mic, a distrus-o! Dacă Copilul poate face asemenea lucruri, ce putere trebuie să ai tu?! Lasă-mă să mă închin ţie, ca un vierme ce
sunt!"

Iar Iosif i-a replicat: "Ascultă, Maronius, prietene şi frate, te înşeli amarnic! Eu sunt exact ca tine, un muritor oarecare. Dar dacă juri să păstrezi tăcerea, am să-ţi mărturisesc ceva! Dacă însă vei vorbi, n-o să-ţi meargă mai bine decât coloanei aceleia! Acum ascultă şi încearcă să înţelegi!"

Dar Maronius l-a implorat în genunchi pe Iosif să nu-i spună nimic; căci s-ar putea ca vreodată să-i scape ceva, şi atunci ar fi pierdut.

Iosif i-a spus: "Fii fără grijă; Dumnezeul cerului şi al pământului nu va pedepsi niciodată pe cineva care greşeşte întâmplător! Aşa că poţi să mă asculţi fără teamă, căci ceea ce vreau să-ţi spun nu îţi va face rău, ci dimpotrivă, îţi va fi de folos în veci!"

Iar Cyrenius, divinizând Copilaşul şi mângâindu-i mânuţele, s-a dus către Iosif şi i-a spus: "Scumpul meu prieten! Lasă-l pe Maronius cu ale lui; am de gând să-l chem astăzi la mine şi să-l pregătesc, iar mâine poţi să-l iniţiezi în problemă!"

Iosif a fost de acord cu această propunere şi apoi au pornit-o cu toţii spre casă.

Cap.62 - Dorinţa lui Cyrenius şi a lui Iosif a fost de a salva un suflet. Cuvintele lui Iosif despre dragostea frăţească între oameni. De ce oamenii au doi ochi şi două urechi, dar numai o gură.

Către seară, Cyrenius s-a adresat lui Iosif: "Prietene, fratele meu întru Domnul, ce rău îmi pare că nu pot să rămân peste noapte la tine! Şi ce rău îmi pare că mâine sunt ocupat până după amiază cu probleme de stat! Dar cred că pe la trei voi putea să vin cu Maronius la tine şi tu te vei putea ocupa de iniţierea lui! Căci ţin foarte mult ca acest om,

altfel atât de cult, să fie salvat. De aceea, trebuie să-i vorbim de Dumnezeul tău, pe care eu îl consider ca fiind singurul Dumnezeu adevărat şi viu".

Şi Iosif a spus: "Da, venerate prieten, aşa este drept, căci nimic nu este mai plăcut Domnului decât să vadă că ne tratăm duşmanii cu dragoste şi ne îngrijim de binele lor! Dacă-l tratăm pe păcătos ca pe un frate al nostru rătăcit şi Dumnezeu ne va trata ca pe copiii Lui; în caz contrar, ne va considera nişte creaturi rele, pe care le va supune judecăţii Sale şi le va face să piară ca efemeridele. Căci de aceea Dumnezeu a dat oamenilor doi ochi ca să vadă şi doar o gură să vorbească; cu un ochi să-i vedem pe oameni ca oameni, dar cu celălalt ca fraţi ai noştri! Dacă oamenii greşesc faţă de noi, atunci trebuie să ţinem deschis ochiul pentru fraţi şi să-l închidem pe cel pentru oameni; dar dacă greşesc fraţii faţă de noi, atunci trebuie să închidem ochiul pentru fraţi, iar ochiul pentru oameni să-l îndreptăm asupra noastră şi să-l judecăm pe fratele care greşeşte, prin prisma omului supus greşelii. Şi avem o singură gură pentru ca toţi să slăvim un singur Dumnezeu, un singur Domn, un singur Tată şi atunci El ne va considera pe toţi copiii Lui! Căci şi Dumnezeu are doi ochi şi o gură; cu un ochi priveşte la făpturile Sale - iar cu celălalt la copiii Săi. Dacă noi ne privim cu ochiul ceresc, atunci şi Dumnezeu ne priveşte cu ochiul părintesc, iar când ne privim cu ochiul omenesc şi Dumnezeu ne priveşte cu ochiul pentru creaţia Sa; iar gura Lui anunţă copiilor iubirea Sa, iar creaţiilor sale - judecata Sa! Este deci corect şi avantajos să ne îngrijim de fratele nostru Maronius!"

Şi Iosif i-a binecuvântat pe Cyrenius şi pe Maronius; apoi, cei doi au plecat în oraş, împreună cu suita lor, iar Iosif s-a apucat de treburile gospodăriei.

Cap.63 - Iacov - dădacă la leagănul copilului. Curiozitatea lui şi admonestarea lui de către micuţul Mântuitor. Iacov bănuieşte cine este de fapt Copilul

Când s-a lăsat seara, Maria a pus copilaşul obosit în leagănul pe care Iosif îl făcuse la Ostrazine. Băiatul cel mic al lui Iosif era cel care trebuia să facă de obicei pe dădaca, aşa că şi acum a fost chemat să legene Copilaşul, ca să doarmă. Maria a plecat la bucătărie să pregătească masa de seară. Dar Iacov ar fi dorit de această dată ca Pruncul să adoarmă mai repede, ca să poată pleca şi el cu fraţii lui să asiste la iluminarea unui arc de triumf, ridicat de curând, nu departe de vilă. Aşa că mişca leagănul plin de zel, cântând şi fluierând uşor.

Totuşi, Copilaşul nu voia să adoarmă; iar când el s-a oprit din legănat, Copilaşul a început din nou să se mişte, arătându-i lui Iacov că încă nu a adormit. Asta l-a adus la disperare pe băiatul dădacă, mai ales când a observat că afară întunericul dispăruse sub lumina făcliilor aprinse. Aşa că s-a hotărât să părăsească un pic Copilul, chiar dacă Acesta era încă treaz, să privească şi el puţin la spectacolul de afară. Dar când s-a ridicat să plece, Copilul a zis: "Iacov, dacă Mă părăseşti acum, n-o să-ţi fie deloc bine! Oare nu sunt Eu mai important decât spectacolul tâmpit de afară şi decât curiozitatea ta vanitoasă?

Iată, toate stelele şi toţi îngerii te invidiază pentru sarcina ta, iar tu ţi-ai pierdut răbdarea cu Mine şi vrei să Mă părăseşti?! Adevăr îţi spun, dacă faci asta, înseamnă că nu eşti demn să ai un frate ca Mine! Du-te afară, dacă spectacolul lumii înseamnă pentru tine

mai mult decât însemn Eu! Priveşte, camera este plină de îngeri care sunt gata să Mă slujească, dacă tu consideri apăsătoare sarcina ta de a te îngriji de Mine!"

Această dojană i-a tăiat lui Iacov tot cheful de a ieşi afară; el a rămas lângă Copil, pe care l-a rugat să-l ierte şi a continuat să-L legene, iar Copilaşul a zis către Iacov: "Te iert; dar altă dată să nu te mai laşi corupt de cele lumeşti! Căci Eu însemn mai mult decât întreaga lume, toate cerurile, toţi oamenii şi toţi îngerii, la un loc!"

Aceste cuvinte aproape că l-au făcut să leşine pe Iacov; căci el a început să bănuiască cine era de fapt copilul. Apoi au venit în cameră şi Maria, Iosif şi ceilalţi patru băieţi şi s-au aşezat cu toţii la masă. Iar Iacov le-a povestit imediat cele întâmplate.

Cap.64 - Predica lui Iosif despre iubirea faţă de Dumnezeu şi iubirea faţă de lume, cu trimiteri la David, Solomon şi Cyrenius. Fiii lui Iosif sunt profund mişcaţi. Pruncul Iisus îi binecuvântează.

Când Iacov a terminat de povestit, Iosif i-a spus: "Da, aşa este corect şi aşa a fost în toate timpurile; Dumnezeu trebuie iubit mai mult decât orice pe lume! Căci ce-i oferă omului toate bogăţiile de pe pământ?! Însuşi David a trebuit să fugă din faţa propriului său fiu, iar Solomon a resimţit amarnic pierderea harului divin, pentru că s-a lăsat prea mult atras de minunăţiile acestei lumi! Domnul ne dăruieşte în orice clipă o viaţă nouă; cum să nu-L iubim mai mult decât orice, mai mult decât această lume trecătoare, plină de răutate şi nerecunoştinţă?! Noi însă suntem cu toţii convinşi că acest Copilaş al nostru vine din ceruri şi este Fiul lui Dumnezeu. El este parte din Dumnezeu, de aceea este absolut necesar să-L iubim mai mult decât orice altceva. Priviţi la păgânul de Cyrenius! Nu pentru noi face el tot ce face, ci pentru acest Copil; căci inima lui îi spune că acest Copilaş al nostru este strâns legat de o fiinţă superioară divină de aceea Îl iubeşte şi îl respectă. Şi dacă un păgân face acest lucru, cu atât mai mult se cuvine să procedăm la fel şi noi, care ştim de unde provine Copilul şi cine este Tatăl Lui! De aceea, atenţia noastră trebuie să fie îndreptată în orice moment asupra Copilului; căci copilul înseamnă mai mult decât noi şi întreaga lume la un loc! Luaţi exemplu de la mine şi priviţi ce mare jertfă am făcut eu, om bătrân, pentru acest Copil al lui Dumnezeu! Dar eu am făcut-o cu uşurinţă şi dragoste, pentru că Îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât orice pe lume. Am pierdut noi ceva procedând astfel? Nu! Orice jertfă a fost urmată de un câştig! Aşa că gândiţi-vă şi procedaţi la fel ca mine şi niciodată n-o să pierdeţi ceva, ci dimpotrivă, veţi fi câştigaţi! Şi, de altfel, Copilaşul acesta este atât de drăgălaş că este o adevărată bucurie să stai cu El! Foarte rar se întâmplă să plângă, iar bolnav n-a fost niciodată; iar când vorbeşti cu El, se uită atât de vioi şi-ţi zâmbeşte atât de drăgălaş, că te simţi mişcat până la lacrimi. Iar acum că a început să şi vorbească, simţi că te topeşti de dragul Lui! Aşa că, dragii mei, gândiţi-vă cine este acest Copil şi îngrijiţi-L cu cea mai mare atenţie! Căci s-ar putea să regretaţi dacă nu-L trataţi ca pe un oaspete cu totul deosebit şi dacă preferaţi tot felul de prostii în loc să vă petreceţi timpul cu El!"

Această cuvântare i-a mişcat până la lacrimi pe cei cinci fii prezenţi, care s-au ridicat de la masă şi s-au dus la leagănul Copilului. Iar acesta îi privea pe toţi foarte

prietenos, apoi i-a binecuvântat şi le-a spus: "Iubiţii Mei fraţi, dacă veţi deveni asemeni Mie, nu veţi mai cunoaşte nefericirea, în veci!"

Iar fraţii plângeau şi n-au putut să mănânce nimic în acea seară.

Cap.65 - Semnalul lui Iosif pentru culcare. Cererea copilului de a nu se culca nimeni din cauza furtunii ce urma să vină. Îndoiala lui Iosif şi izbucnirea uraganului. Sosirea lui Cyrenius cu suita.

Dar fiii lui Iosif nu mai voiau să se despartă de leagăn; căci dragostea care îi cuprinsese pentru fratele lor mai mic îi copleşea. Dar pentru că se făcuse destul de târziu, Iosif a zis către fiii săi: "Aţi arătat destul cât de mult ţineţi la Copil. Între timp, s-a făcut noapte şi mâine va fi o nouă zi; aşa că, în numele Domnului, să mergem la culcare! Copilaşul a adormit, deci aşezaţi leagănul lângă patul mamei şi duceţi-vă şi voi în dormitor!"

Dar abia a terminat Iosif, că Pruncul a şi deschis ochii şi a vorbit astfel: "Rămâneţi în noaptea aceasta aici şi lăsaţi dormitorul liber pentru străinii care vor căuta adăpost la voi! Căci în curând va izbucni în această zonă o furtună cum nu s-a mai văzut. Dar voi să nu vă speriaţi; căci nu vi se va clinti nici un fir de păr de pe cap! Dar să nu închideţi uşile, pentru ca cei surprinşi de furtună prin părţile astea să poată intra!"

Iosif s-a speriat de această prezicere a Copilaşului şi a ieşit repede afară să vadă dacă este vreun semn de furtună. Dar când a ajuns afară, n-a văzut nici urmă de nor; cerul era limpede şi nu adia boare de vânt. O linişte de mormânt se aşternuse peste întreaga regiune şi nici un semn nu arăta a furtună. De aceea, Iosif s-a întors înapoi în casă şi-a făcut rugăciunea, apoi a zis: "Copilul a visat probabil ceva, căci nici urmă de furtună afară! Cerul este limpede cât cuprinzi cu ochii şi nu adie nici o boare de vânt, de unde să vină furtuna?!"

Dar abia a terminat Iosif de vorbit că s-a auzit un vacarm cât mii de tunete; pământul s-a cutremurat atât de tare, încât în oraş s-au prăbuşit mai multe case şi temple. Şi imediat a început să vuiască uraganul, ridicând apele mării în valuri uriaşe, care au pornit să măture ţărmul; şi toţi locuitorii au pornit înspăimântaţi spre locurile situate mai la înălţime. Şi chiar Cyrenius în persoană, împreună cu Maronius şi ceilalţi din suită au apărut în fuga mare, căutând refugiu în vila lui Iosif, căruia i-au povestit scenele îngrozitoare provocate de cutremur şi uragan. Dar Iosif s-a străduit să-i liniştească, povestindu-le cele spuse de Copil. Iar Cyrenius a început să respire mai regulat şi vuietul furtunii nu-l mai speria; se simţea ca un nou născut.

Cap.66 - Furtuna ia amploare. Copilul dormind. Teama lui Cyrenius. Cuvintele de consolare ale Copilului. O evanghelie a naturii şi a încrederii în Dumnezeu.

După ce şi-a mai revenit puţin, Cyrenius s-a dus la leagăn să privească Copilul, mulţumindu-i în sinea sa. Dar Copilul dormea adânc şi vuietul îngrozitor al uraganului nu-L tulbura deloc. La un moment dat, furtuna a început însă să zgâlţâie aşa de tare clădirea, că Cyrenius se temea să nu se prăbuşească. De aceea, el i-a spus lui Iosif: "Venerate prieten! Furtuna creşte în intensitate şi cred că ar fi mai bine să părăsim clădirea. Căci dacă vine un vârtej şi cuprinde clădirea, oricât ar fi ea de solidă, putem să ne trezim sub dărâmături! Mai bine să fugim, până nu e prea târziu, pentru că mi-e teamă să nu se întâmple aici ceea ce s-a întâmplat în oraş!

La aceste vorbe, Copilaşul a deschis din nou ochii Săi dumnezeieşti şi recunoscându-l pe Cyrenius, i s-a adresat astfel: "Cyrenius, atâta vreme cât te afli la Mine, nu trebuie să te temi de această furtună; căci furtunile se află în puterea Dumnezeului tău, la fel ca toate celelalte lucruri! Furtunile trebuie să existe ca să-i sperie pe cei răi. Dar cei care sunt în jurul Meu, aceia nu vor păţi nimic; căci furtunile îşi cunosc stăpânul şi tot ceea ce fac, fac după un plan prestabilit. Cel care este unic, atotputernic şi plin de dragoste, ţine frâiele în mâna Sa. Aşa că nu trebuie să te temi, dragă Cyrenius, când te afli cu Mine, căci nimănui nu i se va clinti nici un fir de păr de pe cap! Căci furtunile cunosc foarte bine cine locuieşte aici. Iată, chiar în această seară oamenii ţi-au adus nenumărate omagii ţie, care eşti doar un om! Dar în această casă furtunile cinstesc pe Cineva care este mai mult decât un om. Ţi se pare nedrept acest lucru? Iată, acesta este un cântec de slavă, pe care Natura îl aduce Domnului şi Creatorului său! Nu este drept aşa? Şi să ştii, Cyrenius, că vântul care te loveşte îl înţelege pe Creatorul său; de aceea, el ştie să-L slăvească!" La aceste cuvinte, au amuţit cu toţii. Doar Copilul a adormit liniştit la loc. Cyrenius a îngenuncheat lângă leagăn şi a început să se roage.

Cap.67 - Veştile îngrozitoare aduse de soli. Intenţiile sângeroase ale preoţilor. Cyrenius în cumpănă. Sfatul cel bun.

A mai trecut o oră, în care cei prezenţi nu s-au mai speriat de vuietul furtunii. Dar după aceea, în casa lui Iosif au sosit în fugă nişte soli la Cyrenius şi au început să povestească: "Înălţimea ta! Se petrec lucruri nemaipomenite: în mai multe locuri ţâşnesc flăcări din pământ. Coloane de flăcări sunt purtate de uragan încolo şi încoace şi distrug tot ce întâlnesc în cale. Nimic nu mai rezistă în faţa forţei distrugătoare a vântului.

De aceea, preoţii au spus: "Toţi zeii s-au mâniat pe noi şi vor să ne distrugă!" Şi chiar aşa şi este; căci se aude clar urletul lui Cerber, iar furiile dansează ca nebune! Vulcan şi-a mutat masa pe suprafaţa pământului. Ciclopii săi distrug casele şi munţii. Iar Neptun şi-a concentrat toate forţele într-una singură. El ridică valuri cât munţii şi vrea să

ne măture de pe pământ. Dacă nu se aduc imediat jertfe omeneşti, zeii nu se vor linişti şi s-a sfârşit cu noi! Preoţii au ales pentru jertfă o mie de tineri şi o mie de fecioare; şi am venit în graba mare la tine ca să ne dai aprobare!"

Cyrenius s-a speriat auzind această veste şi nu ştia ce să facă. Pe de o parte, el nu îndrăznea să se opună pe faţă pretenţiilor preoţimii, din considerente de stat; în acelaşi timp, a aproba jertfirea atâtor tineri i se părea chiar mai imposibil decât a se opune preoţilor. De aceea, el s-a adresat Copilului, care tocmai se trezise, rugându-L să-i dea un sfat în această problemă îngrozitoare.

Iar Copilul a spus: "Fii liniştit, căci într-o clipă, furtuna se va potoli, iar cei care voiau să măcelărească oameni, deja nu mai există! Aşa că stai liniştit, dragul meu Cyrenius!"

Cap.68 - Răspunsul dat solilor. Insistenţa preoţilor pentru aprobarea jertfei. Măsurile de prevedere luate de Cyrenius. Jeluirea celor 2000 de victime.

Solii continuau să aştepte ordinul din partea lui Cyrenius. Dar Cyrenius s-a ridicat de lângă leagăn şi li s-a adresat astfel: "Mergeţi înapoi la preoţi şi aduceţi-mi de la ei listele cu fetele şi băieţii prevăzuţi pentru jertfe; căci trebuie să mă conving că s-a făcut o alegere bună!"

Şi solii s-au grăbit să plece, mai ales că furtuna se oprise de tot. Dar, când au ajuns în oraş, au constatat cu groază că acea clădire unde se adunau preoţii fusese făcută una cu pământul, iar preoţii fuseseră prinşi sub dărâmături, cu excepţia a trei din ei, scăpaţi cu viaţă. Atunci, solii s-au întors cât au putut de repede la Cyrenius, ca să-i aducă la cunoştinţă ce se întâmplase cu preoţii.

Convins pe deplin de adevărul profeţiilor Pruncului, Cyrenius nu ştia cum să procedeze mai departe şi tocmai se pregătea să ceară din nou sfatul Pruncului. Dar în acel moment au sosit cei trei preoţi de rang inferior, care scăpaseră nevătămaţi. Aceştia au întrebat speriaţi ce trebuie să facă, pentru că un nou cutremur a îngropat sub dărâmături pe toţi slujitorii zeilor, aflaţi în palat, exact în momentul când se pregăteau să le aducă jertfe.

Cei o mie de tineri şi cele o mie de fecioare fuseseră deja aranjaţi pe podiumul pentru jertfe de lângă coloana lui Jupiter, care acum era făcută ţăndări. Ce trebuiau aşadar să facă acum? Când să organizeze jertfa? Imediat, sau la răsăritul soarelui? În nici un caz nu trebuia să se renunţe la jertfă, pentru că nerecunoştinţa şi necredinţa oamenilor pot să-i supere şi mai tare pe zei!

Dar Cyrenius le-a replicat celor trei preoţi: "În nici un caz nu veţi aduce jertfele acum şi nici mâine dimineaţă, până nu vin eu personal să vă dau ordin; cine îndrăzneşte să se opună va plăti cu viaţa!"

Şi cei trei preoţi au plecat, îndreptându-se spre locul jertfei, unde se aflau tinerii sortiţi morţii, care se jeleau şi-şi frângeau mâinile de frică, ridicându-şi mâinile spre cer şi rugându-se să fie cruţaţi.

Iar Cyrenius se ruga să vină mai repede dimineaţa, pentru că tare îi era milă de victimele înspăimântate, care trebuiau să petreacă această noapte de groază.

Cap.69 - Noaptea de groază a tinerilor sortiţi jertfei. Intenţiile diabolice ale preoţilor. Revolta lui Cyrenius şi sentinţa lui dreaptă: libertate pentru victime şi moarte celor trei preoţi!

Ajungând la locul jertfei, cei trei preoţi au anunţat străjile, precum şi pe nefericiţii tineri pregătiţi pentru jertfire, care erau deja morţi de spaimă, că a rămas stabilit ca sacrificiul să aibă loc în dimineaţa următoare, aşa cum a ordonat Cyrenius.

Este uşor de închipuit în ce stare şi-au petrecut noaptea cei două mii de băieţi şi fete, care ştiau că tradiţia cerea ca jertfele să fie aduse fiecărui zeu în parte. De aceea, victimele erau torturate şi omorâte fiecare în alt fel, în funcţie de zeul respectiv. Ar fi greu de suportat descrierea miilor de feluri de a se aduce jertfe, de aceea o să ne oprim aici. Dar în zorii zilei, vom vizita piaţa destinată ritualului împreună cu Cyrenius, Maronius şi Iosif, ca să aruncăm o privire.

În dimineaţa următoare, care se anunţa a fi foarte senină, cei trei - amintiţi mai sus, s-au deplasat spre piaţa jertfelor. Încă de departe, ei au auzit strigătele de spaimă ale tinerilor sortiţi sacrificiului, iar Cyrenius s-a simţit profund mişcat. El a început să meargă mai repede, pentru a pune cât mai curând capăt acestei scene de groază. Ajuns în piaţă, el s-a îngrozit de lipsa de omenie a celor trei preoţi, care aşteptau cu multă nerăbdare să primească de la Cyrenius ordinul de începere.

Cyrenius i-a chemat imediat la el pe cei trei preoţi şi i-a întrebat: "Oare pentru voi nu înseamnă nimic aceşti tineri pe care vreţi să-i omorâţi într-o manieră atât de groaznică?
Chiar nu aveţi nici un pic de milă în sufletele voastre?"

Preoţii i-au răspuns: "Când este vorba de sentimentele zeilor, sentimentele omeneşti trebuie să dispară! Pentru zei, viaţa oamenilor nu are nici o valoare. De aceea, noi, în calitatea noastră de slujitori ai zeilor pe acest pământ, trebuie să acţionăm după voia lor, fără a manifesta îngăduinţă faţă de cineva, ci numai bucuria şi plăcerea de a-i sluji pe zei cât mai bine! La fel şi acum, noi ne bucurăm că vom putea aduce zeilor noştri un număr atât de mare de jertfe, pe care zeii le pretind destul de rar".

Aceste cuvinte l-au lovit drept în inimă pe Cyrenius, care a început să tremure de mânie. După un timp, el a reuşit să se stăpânească şi le-a spus preoţilor: "Ce-aţi mai avea de zis dacă însuşi Zeus s-ar afla cu noi şi ar dărui viaţa acestor tineri?! Ce aţi face în asemenea caz?"

Iar preoţii i-au răspuns: "Atunci, ritualul ar trebui îndeplinit cu cea mai mare stricteţe, pentru că o asemenea cerere n-ar fi altceva decât un mijloc de a ne verifica zelul şi credinţa! Dacă am renunţa la jertfă, Zeus ar crede că vrem să-l înşelăm şi ar trimite tunete şi fulgere să ne nimicească!"

Dar Cyrenius n-a fost satisfăcut de răspuns şi a întrebat din nou: "Cu ce au greşit ceilalţi preoţi aşa de tare, ca zeii să îi omoare în propriul lor palat?"

Iar preoţii i-au răspuns: "Nu ştii tu că mai presus de zei şi de preoţii lor este destinul? Acesta i-a omorât pe preoţi, dar pe zei nu-i poate omorî, pentru că ei nu sunt muritori, ca preoţii!"

"Bine - a zis Cyrenius - azi noapte a venit la mine destinul, care mi-a dat ordin să dăruiesc viaţa acestor tineri, iar în locul lor, să vă aduc pe voi drept jertfă. Iar acest lucru este la fel de sigur ca şi faptul că mă numesc Cyrenius şi că fratele meu, Julius Augustus Caesar, domneşte la Roma în calitate de împărat şi consul suprem! Ce ziceţi de această veste?"

Preoţii s-au îngălbenit auzind această veste îngrozitoare; în schimb, tinerilor le-a venit inima la loc. Iar Cyrenius a dat ordin ca toţi tinerii să fie eliberaţi, iar cei trei preoţi să fie legaţi şi executaţi.

Cap.70 - Iosif încearcă o mediere. Cyrenius se înfurie pe preoţi. Preoţii imploră iertare.

Iosif s-a dus la Cyrenius şi i s-a adresat astfel: "Venerate şi iubite prieten! Chiar ai de gând să îi omori pe aceşti închinători la zei?"

Iar Cyrenius, plin de mânie împotriva acestor monştri lipsiţi de orice sentiment omenesc, i-a răspuns: "Da, venerate prieten! Vreau să dau un exemplu. Şi vreau să arăt acestui popor că nimic nu mă deranjează mai mult ca lipsa de omenie! Căci oamenii incapabili de dragoste şi de sentimente de milă sunt cel mai mare rău de pe acest pământ. Toate animalele de pradă sunt mieluşei nevinovaţi în comparaţie cu ei, iar furiile iadului nu reuşesc să-i întreacă. De aceea, cred că este de datoria mea, ca regent ce răspund de soarta acestor oameni, să stârpesc pe aceşti criminali de pe faţa pământului. Preoţii au datoria să-i înveţe pe oameni să iubească; iar ei trebuie să fie un exemplu pentru toţi! Dar dacă aceşti conducători se transformă în furii, ce vor deveni discipolii lor?!

De aceea, trebuie exterminate asemenea bestii! Mai aşteaptă puţin, să mă gândesc ce moarte li s-ar potrivi cel mai bine, apoi voi da semnalul!"

Iosif nici n-a mai îndrăznit să obiecteze ceva, căci Cyrenius era tare mânios în timp ce spunea toate acestea. Dar după un timp, cei trei preoţi au căzut în genunchi înaintea lui Cyrenius, cerându-i îndurare şi promiţându-i să se schimbe, ba chiar să renunţe la statutul de preoţi. Ca să se scuze, ei au invocat legea preoţească, spunând că au încercat să acţioneze în conformitate cu litera legii.

Dar Cyrenius le-a răspuns: "Nemernicilor, voi credeţi că eu nu cunosc legea preoţească?! Ascultaţi, legea referitoare la cazuri excepţionale de jertfă sună astfel: «Dacă un popor devine necredincios faţă de zei şi duce o viaţă de risipă şi desfrâu, iar zeii îl pedepsesc trimiţând ciumă, foamete sau război, atunci preoţii trebuie să-i ajute pe oameni să se îndrepte.

Dacă, după aceea, poporul se îndreaptă, preoţii trebuie să-l binecuvânteze şi să-i arate ce datorii are, iar pentru îmbunarea zeilor, să aducă la altarul unde slujesc jertfe din aur, animale sau cereale, pe care preoţii să le tămâieze şi să le sfinţească. Dacă cineva este atât de încăpăţânat încât să se opună preoţilor sau să-i batjocorească, atunci preoţii

pot să-l închidă pe nesupus, împreună cu toată familia, într-un beci adânc, punând să-i înveţe, la nevoie cu nuiaua, timp de şapte luni în şir.

Dacă păcătoşii se convertesc, atunci ei vor fi eliberaţi; iar dacă nu se convertesc, paloşul va cădea asupra lor - şi abia după aceea vor fi daţi flăcărilor, pentru a-şi ispăşi greşeala faţă de zei!»

Răspundeţi! Nu aşa sună străvechea lege privind aducerea de jertfe?! A avut loc aici vreun război, a fost foamete sau ciumă? S-au făcut vinovaţi aceşti tineri faţă de zei? I-aţi luat sub îndrumarea voastră şapte luni de zile? Nimic din toate acestea! Aţi vrut să-i omorâţi pentru înfumurarea şi plăcerea voastră. De aceea, veţi muri, ca unii care au păcătuit cel mai mult faţă de propria voastră lege!"

Cap.71 - Intervenţia lui Iosif, care îi aminteşte lui Cyrenius de judecata Domnului. Cyrenius cedează. Condamnarea formală a celor trei preoţi pentru învăţarea de minte.

După ce Cyrenius a făcut această declaraţie, Iosif s-a dus la el şi i-a zis: "Cyrenius, tu eşti prietenul şi fratele meu! Eu zic să nu te grăbeşti şi să laşi pedepsirea acestor trei slujitori ai zeilor în seama Domnului! Căci crede-mă, Domnului nu-i plac ura şi răzbunarea, nici chiar atunci când este vorba de răufăcători, cum sunt aceştia trei! Lasă în seama Domnului atotputernic pedepsirea acestor trei nemernici, căci Domnul te va binecuvânta, iar pentru ei va alege pedeapsa potrivită, dacă nu se schimbă şi nu manifestă căinţă pentru păcatele săvârşite!"

Cuvintele lui Iosif l-au făcut pe Cyrenius să reflecteze mai adânc la ce avea de făcut. Până la urmă, el a ajuns la concluzia că cei trei ar trebui măcar speriaţi de moarte, aşa cum au făcut şi ei cu acei tineri nevinovaţi. De aceea, Cyrenius i s-a adresat astfel lui Iosif: "Frate, prieten drag! Am cumpănit bine sfatul dat de tine. Şi vreau să-l urmez! Numai că pe moment vreau altceva! Trebuie să-i învăţ minte, să le piară cheful de a mai chinui pe cineva, aşa că o să-i condamn (formal) la cea mai chinuitoare moarte!

După ce o să-i las 24 de ore cu spaima morţii în suflet, tu vei veni la mine în această piaţă şi mă vei ruga în faţa întregului popor adunat aici să manifest îndurare şi să retrag condamnarea la moarte, iar eu am să te ascult cu atenţie, după care am să le dăruiesc viaţa acestor trei viermi, respectând ordinele de drept! Cred că este corect aşa; căci nu pot să-i graţiez imediat, de vreme ce am declarat că au încălcat legile preoţeşti! Conform legii, ei trebuie să ia cunoştinţă de moarte. După ce au luat cunoştinţă, pot să ceară graţierea, care poate fi acordată în anumite cazuri, renunţându-se la execuţie. Într-o asemenea situaţie voi interveni eu, personal".

Iosif a aprobat acest plan şi Cyrenius i-a chemat imediat pe judecători şi pe călăi la el, cărora li s-a adresat astfel: "Să se procure trei cruci de metal şi lanţuri; crucile să fie înfipte în pământ şi 24 de ore să ardă focuri în jurul lor! Iar când crucile vor fi încinse de atâta foc, am să vin şi eu ca să ordon legarea celor trei de aceste cruci! *Fiat (aşa să fie)!!"*

Apoi, Cyrenius a luat un băţ, l-a rupt şi l-a aruncat la picioarele celor trei, cărora le-a zis: "Aţi aflat acum care este sentinţa! Aşadar, pregătiţi-vă! Aceasta este moartea pe care o meritaţi! *Fiat!"*

La auzul acestei sentinţe, cei trei au rămas ca loviţi de trăsnet. Ei au început să se văicărească şi să urle, rugându-se la toţi zeii să-i salveze. Apoi, preoţii au fost luaţi de gărzi, în timp ce călăii au pornit să pregătească cele necesare pentru tortură. Iar Cyrenius, Iosif şi Maronius, au plecat imediat din nou acasă.

Cap.72 - Maria se îndoieşte de atotputernicia Copilului Iisus. Povestirea lui Iosif. De ce leul puternic din Iudeea a fugit de Irod. Fericirea pruncilor ucişi.

În momentul în care Cyrenius cu Iosif şi Maronius se apropiau de vilă, Maria, cu Copilul în braţe, le-a ieşit speriată în întâmpinare şi l-a întrebat pe Iosif: "Iosif, soţul meu drag! Spune-mi ce s-a întâmplat cu tinerii aceia? Căci dacă după asemenea furtuni - care par să se producă destul de des prin părţile acestea - se aduc astfel de jertfe, înseamnă că nici Copilul nostru nu este în siguranţă! Chiar dacă El are o putere deosebită, am fost totuşi nevoiţi să fugim din Palestina ca să scăpăm de Irod, de aceea, eu am ajuns la următoarea concluzie: El nu are suficientă putere pentru a face faţă unor asemenea situaţii! Şi este de datoria noastră să-l ferim de pericole!"

Dar Iosif i-a răspuns Mariei: "Scumpa mea soţie, pe care Dumnezeu mi te-a dăruit, nu te teme! Căci tinerii care fuseseră destinaţi jertfei sunt absolut nevătămaţi! Dragul nostru Cyrenius i-a eliberat pe toţi; în schimb, pe cei trei preoţi care au fost ieri aici şi i-au cerut lui Cyrenius să aprobe sacrificarea tinerilor, i-a condamnat la cea mai groaznică moarte, pe crucile încinse la foc! Dar - între noi fie spus - numai de formă! Mâine dimineaţă, în loc de execuţie, ei vor fi graţiaţi! Iar această lecţie trebuie să le fie învăţătură de minte, ca niciodată să nu mai propună un asemenea sacrificiu! De aceea, scumpa mea soţie, fii fără grijă şi gândeşte-te: Domnul, care până acum ne-a condus atât de bine, nu ne va lăsa nici pe viitor să ajungem la cheremul păgânilor!"

Aceste cuvinte au liniştit-o pe deplin pe Maria, care s-a înseninat imediat. Iar Copilaşul i-a zâmbit mamei cu drăgălăşenie şi i-a zis: "Maria, dacă cineva a îmblânzit un leu şi l-a transformat într-un animal de povară blând, crezi că este normal ca - fiind pe spatele puternic al leului - să se teamă de un iepure care fuge?"

Maria a rămas uimită de profunzimea acestor cuvinte, dar nu le-a înţeles. Atunci, Copilul s-a adresat din nou Mariei, cu foarte multă seriozitate: "Eu sunt leul cel puternic din Iudeea, care te poartă pe tine în spinare; atunci cum poţi să te sperii de cel pe care cu o suflare poţi să-l spulberi ca pe-un gunoi?! Îţi închipui că am fugit de Irod ca să mă pun la adăpost de mânia lui? Ei bine, nu! Am fugit doar ca să-l cruţ pe el; căci dacă aş fi dat ochii cu el, s-ar fi sfârşit cu el pentru totdeauna! Iar copiii care au fost ucişi din cauza Mea, se află acum în Împărăţia Mea, recunoscând în Mine pe Domnul lor veşnic!

Astfel stau lucrurile, Maria! Tu nu trebuie să spui ceea ce ai aflat despre Mine, dar tu trebuie să ştii cine este Acela pe care l-ai numit Fiul lui Dumnezeu şi pe care tot aşa trebuie să-L numeşti şi în continuare!"

Maria s-a cutremurat la auzul acestor cuvinte, deoarece a înţeles că în braţele ei se afla chiar Domnul. Dar şi Maronius, care se afla în spatele Mariei, a auzit cuvintele Copilului şi a căzut în genunchi înaintea lui.

Abia acum, Cyrenius a descoperit-o pe Maria; căci mai înainte fusese prins într-o discuţie cu unul din secretarii săi, care îl însoţea. S-a dus atunci repede la Copil, pe care L-a salutat şi mângâiat, iar Copilul a făcut acelaşi lucru şi i-a zis: "Cyrenius, ridică-l pe Maronius -căci el a fost transformat; acum Mă poate recunoaşte! - Înţelegi ce vreau să spun?"

Cap.73 - Ordinul lui Cyrenius: suspendarea manevrelor militare. Plecarea spre oraş şi condiţia pusă de Iisus în favoarea celor trei condamnaţi la moarte.

După ce au ajuns cu toţii la vilă, Cyrenius l-a trimis pe aghiotantul său în oraş, la comandantul garnizoanei, cu ştirea că în zilele următoare nu vor mai avea loc nici un fel de parade sau manevre.

Căci era înrădăcinat la romani obiceiul ca în situaţii deosebite să nu se organizeze întâlniri de afaceri sau ceva asemănător, de exemplu, atunci când aveau loc eclipse de lună sau de soare, furtuni puternice, sau când cădeau meteoriţi, comete, apărea vreun nebun, sau era cineva lovit de epilepsie. În asemenea situaţii, obiceiurile romane cereau ca activităţile cu caracter comercial sau administrativ să înceteze. Căci toate aceste zile erau considerate de romanii de rând zile cu ghinion sau zile speciale ale zeilor, cărora oamenii trebuiau să li se închine imediat, fără să-şi mai risipească vremea în târguieli şi afaceri.

Deşi Cyrenius nu punea mare preţ pe aceste obiceiuri lipsite de temei, el trebuia să le respecte din cauza poporului, care ţinea la asemenea prostii.

După ce aghiotantul a plecat, Cyrenius i-a spus lui Iosif: "Iubite prieten şi frate! Pune să se pregătească masa de dimineaţă. După ce vom mânca, vom merge cu toţii în oraş să vedem ce distrugeri a făcut furtuna! Cred că vom întâlni mulţi locuitori săraci din împrejurimi care au suferit pagube însemnate. Să vedem ce vom putea face pentru a-i ajuta. Apoi vom merge să vizităm portul, să vedem ce-au păţit navele, dacă au suferit stricăciuni şi dacă trebuie reparate. O să fie mult de lucru pentru fiii tăi, cărora vreau să le încredinţez comanda operaţiunilor, pentru că e mare lipsă de constructori specializaţi prin părţile acestea. Căci Egiptul nu mai e nici pe departe ceea ce a fost acum o mie de ani, pe vremea faraonilor!"

Iosif a dat imediat curs sugestiei lui Cyrenius şi a pregătit o masă frugală, compusă din pâine, miere, lapte şi ceva fructe. După ce au mâncat, Cyrenius s-a ridicat de la masă şi odată cu el şi ceilalţi, vrând să plece imediat în oraş, aşa cum îşi propuseseră.

Dar Pruncul l-a chemat pe Cyrenius la El şi i-a spus: "Cyrenius, vrei să mergi în oraş să-i ajuţi pe oamenii care au suferit din cauza furtunii şi doreşti ca Eu să fiu cu tine! Într-adevăr şi Eu vreau să merg cu tine, dar tu trebuie să Mă asculţi şi să-Mi urmezi

sfatul! În momentul de faţă, în cea mai mare suferinţă se află cei trei pe care tu i-ai condamnat la o moarte cumplită!

Mie nu-mi face nici o plăcere suferinţa altora; de aceea, îţi propun să mergem înainte de toate la aceşti nefericiţi! După aceea, îi vom vizita şi pe ceilalţi nefericiţi din port şi din oraş. Dacă-mi promiţi acest lucru, voi merge cu tine; dar dacă nu vrei, rămân acasă! Căci iată şi Eu sunt un stăpân în felul Meu şi pot face ce vreau, fără a depinde de tine!

Cap.74 - Cyrenius în cumpănă. Sfatul Pruncului. Maronius, cunoscător al dreptului roman. Graţierea celor trei preoţi în piaţa judecăţii. De bucurie, aceştia mor, dar sunt reînviaţi de Iisus.

Auzind aceste cuvinte de la micul vorbitor din leagăn, cum îl numea el uneori pe Cel pe care îl preţuia mai presus de orice, Cyrenius a fost surprins şi nu ştia ce să facă. Căci pe de o parte, el îşi dădea seama că va apărea în ochii oamenilor ca un conducător lipsit de fermitate, dar pe de altă parte avea prea mult respect pentru puterea pe care Copilul o dovedise de atâtea ori până acum. El a rămas o vreme în cumpănă, după care a zis: "O, Scylla şi Charybda[3]. O, mit a lui Hercule aflat la răscruce! Iată-l pe eroul nostru între două abisuri; dacă reuşeşte să îl evite pe unul, celălalt îl va înghiţi negreşit! Ce să fac? Încotro s-o apuc? Să apar drept neserios în faţa poporului şi să fac pe voia acestui Copil atotputernic? Sau să duc la îndeplinire hotărârea pe care am luat-o, care este şi aşa destul de blândă?"

Atunci, Pruncul l-a chemat din nou pe Cyrenius la El şi i-a spus, zâmbind: "Dragul meu prieten, te frământi degeaba! Oare ce înseamnă Scylla şi Charybda şi eroul Hercule în faţa Mea?! Urmează-Mă pe Mine şi nu va mai trebui să-ţi baţi capul cu asemenea nimicuri!"

Iar Cyrenius, revenindu-şi puţin, i-a răspuns astfel: "Da, dragostea mea, micul meu Socrate, Platon şi Aristotel în leagăn, am să fac cum doreşti. Întâmplă-se ce s-o întâmpla! Aşa că hai s-o pornim spre locul de judecată, să transformăm sentinţa noastră în graţiere!"

În această clipă, Maronius s-a apropiat de Cyrenius şi i-a spus timid: "Mărite consul imperial! Sunt întru totul de acord cu sfatul dat de Copil; căci acum mi-am amintit că atunci când este vorba de preoţi, condamnarea la moarte nu este legală fără aprobarea de la *Pontifex maximus* din Roma şi aceasta numai atunci când se fac vinovaţi faţă de stat, ceea ce nu este cazul aici, căci ei au acţionat doar dintr-un zel exagerat pentru cauza pe care o slujesc".

Cyrenius s-a bucurat la auzul acestor observaţii, apoi au plecat cu toţii la locul stabilit. Ajunşi acolo, ei i-au găsit pe cei trei preoţi aproape morţi de frica chinurilor care

---

[3] În strâmtoarea Messina, între Scylla şi Charybda, se formează curenţi foarte puternici. Corăbierii care reuşeau să treacă de Scylla, eşuau în Charybda, sau invers.

îi aşteptau. Doar unul dintre ei a mai avut suficientă prezenţă de spirit ca să se ridice în picioare şi să implore o moarte mai blândă.

Iar Cyrenius i s-a adresat, atât lui, cât şi celorlalţi doi: "Uitaţi-vă la acest Copil pe care Îl poartă în braţe mama Sa! El vă dăruieşte viaţa, aşa că o voi face şi eu, deci îmi retrag sentinţa! Ridicaţi-vă în picioare, sunteţi liberi! *Fiat!* Iar voi, paznici judecători, lectori şi călăi, puteţi de asemenea pleca! *Fiat!"*

La auzul cuvintelor de graţiere, cei trei preoţi au murit de emoţie; dar Pruncul a întins mâna asupra lor, iar ei s-au trezit din nou la viaţă şi l-au urmat imediat pe micul lor salvator.

Cap.75 - Vizitarea oraşului după furtună. Efectul pozitiv al uraganului. Intenţia lui Cyrenius de a-şi arunca sabia. Cuvintele înţelepte ale Pruncului Sfânt despre sabie ca toiag al păstorului.

Plecând din piaţa destinată execuţiei, întregul grup a pornit spre oraş, urmat îndeaproape de cei trei preoţi graţiaţi.

După ce au ajuns în oraş - mai precis în faţa ruinelor marelui Templu şi ale şi mai marelui palat al preoţilor - Cyrenius a bătut din palme, pentru a se face linişte şi a zis cât a putut de tare: "Cât de schimbat este locul! Numai puterea lui Dumnezeu poate face aşa ceva! Nu este nevoie de prea mult timp; ajunge un singur semn al Atotputernicului şi pământul întreg se transformă în pulbere! Voi, oamenii, vreţi să luptaţi cu Cel care comandă elementele, care-L urmează la un singur semn?! Vreţi să fiţi judecători acolo unde numai Atotputernicul hotărăşte şi să comandaţi acolo unde un singur semn al Domnului Cel veşnic vă poate distruge?! Vai, nu! Eu însumi sunt un caraghios, căci mai port încă sabia la cingătoare, de parcă aş avea vreo putere! La o parte cu tine, obiect fără rost! Acolo, în grămada de moloz, este locul cel mai bun pentru tine! De acum încolo, adevărata mea spadă vei fi Tu, cel pe care mama Te poartă încă în braţe! "

Spunând aceste cuvinte, Cyrenius şi-a desprins centura de la brâu şi a vrut s-o arunce împreună cu sabia în grămada de dărâmături. Dar Pruncul, care se afla lângă el, în braţele Mariei, a intervenit, zicând: "Cyrenius! Nu face asta! Căci cine poartă sabia aşa cum o faci tu, nu poate să greşească! Cine foloseşte sabia ca armă, acela da, trebuie s-o arunce; dar cine a folosit-o precum foloseşte un păstor toiagul său, acela s-o păstreze! Căci aceasta este dorinţa Celui pe care trebuie să-l asculte cerul şi pământul, în vecii vecilor! Tu însă ai fost un păstor pentru cei pe care i-ai stăpânit; de aceea, încingeţi la loc centura, pentru ca poporul să recunoască în tine pe păstorul său! Dacă turma ta s-ar compune numai din miei blânzi, n-ai avea nevoie de sabie! Numai că printre ei se află mulţi berbeci; de aceea, mai degrabă îţi mai dau un toiag decât să ţi-l iau pe cel pe care îl ai! Adevărat, în afară de Dumnezeu nu mai există altă putere; dar când Dumnezeu îţi dă putere, atunci nu ai voie s-o arunci, căci Îl vei supăra astfel pe Dumnezeu!

După aceste cuvinte, Cyrenius şi-a prins din nou centura cu sabia, rugându-se în gândul său la Prunc. În schimb, cei trei preoţi au fost profund speriaţi de adevărul celor spuse de Prunc

Cap.76 - Uimirea preoţilor atunci când constată înţelepciunea Pruncului şi a lui Iosif. Mitologia zeilor prezentată pe scurt de Iosif.

Cei trei preoţi s-au apropiat cu un respect deosebit de Iosif şi l-au întrebat cine este Copilul acesta atât de înţelept şi ce vârstă are. Iar Iosif le-a răspuns: "Oameni buni, nu vă grăbiţi cu întrebările; căci un răspuns prea pripit v-ar putea costa viaţa! Urmaţi-ne pe noi şi renunţaţi la grămada voastră de zei. Înţelegeţi că nu există decât un Dumnezeu adevărat în cer şi pe pământ, iar acest unic Dumnezeu adevărat este Cel la care se închină poporul lui Israel şi pe care Îl cinsteşte la Ierusalim; căci numai astfel veţi afla înlăuntrul vostru cine este acest Copil şi de unde îi provine înţelepciunea!"

Iar preoţii au zis: "Omule, spui lucruri ciudate! Vrei să spui că zeii noştri - Zeus, Apollo, Mercur, Vulcan, Pluto, Marte şi Neptun, Junona şi Minerva, Venus şi ceilalţi, nu sunt decât rodul fanteziei noastre?"

Iar Iosif a răspuns: "Ascultaţi-mă, prieteni! Toţi zeii au apărut din fantezia străbunilor voştri, care mai mult ca sigur că L-au cunoscut pe Dumnezeul cel unic! Dar ei erau poeţi şi cântăreţi pe la curţile vechilor regi ai acestor meleaguri şi obişnuiau să personifice calităţile Dumnezeului unic, atribuindu-le acestor personaje. Astfel, Jupiter întruchipa bunătatea şi dragostea Tatălui, Apollo - înţelepciunea Lui, iar Minerva reprezenta puterea acestei înţelepciuni, Mercur reprezenta voinţa atotputernică a Dumnezeului unic,Venus întruchipa măreţia, frumuseţea şi tinereţea veşnică a fiinţei lui Dumnezeu, iar Vulcan şi Pluto reprezentau puterea deplină a lui Dumnezeu peste întreg pământul. Marte reprezenta seriozitatea divină, judecata şi moartea pentru cel condamnat, Neptun era spiritul activ al Dumnezeului unic în ape, cu ajutorul cărora El însufleţea pământul, bătrâna Isis, la fel ca şi Osiris, reprezentau darul divin şi intangibil, care se manifestă în El prin dragoste şi înţelepciune. În mod similar şi ceilalţi zei mai mici reprezentau diferite calităţi ale Dumnezeului unic, sub diferite forme. Şi acest mod de reprezentare era extraordinar, căci el desemna o singură divinitate sub diferite forme de manifestare. Dar cu timpul, egoismul, rapacitatea, dorinţa de stăpânire au început să-i orbească pe oameni şi să-i înrăiască.

Ei au început să-şi piardă spiritul şi nu le-a mai rămas decât materia, astfel încât au ajuns păgâni: adică au devenit materialişti şi L-au pierdut pe Dumnezeu Cel Unic, au început să fabrice tot felul de închipuiri goale, lipsite de conţinut şi de înţeles, la fel cum fac câinii care rod oasele goale, fără pic de carne pe ele. Mă înţelegeţi?"

Cei trei s-au uitat unul la altul, după care au zis: "Adevărat, tu eşti un cunoscător mai bun al religiei noastre decât noi înşine! Unde ai aflat tu de toate acestea?"

Iar Iosif le-a spus: "Nu vă pripiţi; Pruncul vă va dezvălui şi alte lucruri! Mai bine urma-ţi-ne şi să nu vă mai întoarceţi niciodată înapoi!"

Cap.77 - Cyrenius şi cei trei preoţi. Dezgroparea victimelor. Ajutorul miraculos al Pruncului. Reînsufleţirea celor şapte călăuze din catacombe.

Cei trei preoţi n-au mai întrebat altceva, căci şi-au dat seama că Iosif este iniţiat în misterele profunde ale Egiptului, lucru pe care până acum îl întâlniseră numai la preoţii cei mai mari ai acestei ţări. Iar Cyrenius s-a întors şi i-a întrebat pe cei trei preoţi câţi dintre ei muriseră cu această ocazie. Iar cei trei au răspuns: "Slăvite guvernator, n-am putea spune cu exactitate, dar mai mult ca sigur că peste şapte sute au fost prinşi sub dărâmături, ca să nu mai vorbim de novicii de ambele sexe! "

"Bine - a zis Cyrenius - o să ne convingem destul de repede!" El l-a întrebat apoi pe Iosif dacă n-ar fi bine să-i dezgroape pe cei prinşi sub dărâmături! Iar Iosif a răspuns: "Este absolut obligatoriu: căci s-ar putea ca în catacombe să fi fost prinşi novici, iar unii ar putea fi în viaţă! Trebuie neapărat să-i salvăm!"

Când Cyrenius a auzit aceasta, a adunat imediat două mii de muncitori, pe care i-a pus să înlăture molozul. Peste câteva ore, au fost scoase la lumină şapte cadavre, care s-au dovedit a fi chiar călăuzele din catacombe. Iar Cyrenius a zis: "Adevărat, de aceştia îmi pare sincer rău; căci fără ajutorul lor nu ne putem descurca prin nenumăratele catacombe ale labirintului subpământean!"

Dar Pruncul i-a zis lui Cyrenius: "Dragul meu Cyrenius, în ceea ce priveşte catacombele, nu este mare lucru de găsit la ele; căci ele sunt nefolosite de mai multe secole şi sunt pline cu noroi şi tot felul de gângănii. Aceste şapte călăuze erau călăuze doar cu numele; dar nici unul din ei nu a intrat vreodată în catacombe. Şi, ca să crezi cele ce-ţi spun, mai adaug că aceşti şapte inşi nici nu sunt morţi de-a binelea, ci numai leşinaţi, ei putând fi readuşi la viaţă. Pune câteva femei puternice să-i fricţioneze bine la tâmple, pe piept, pe ceafă, precum şi mâinile şi picioarele, iar în curând îşi vor reveni în simţiri!"

Iar Cyrenius i-a zis Pruncului: "Dragostea mea! Dacă i-ai atinge Tu şi-ar reveni imediat! "

Iar Pruncul a răspuns: "Fă ce te-am sfătuit; căci nu am voie să fac prea multe, dacă nu doresc ca în loc de binecuvântare, să aduc o judecată acestei lumi!"

Cyrenius n-a înţeles aceste cuvinte; totuşi, el a dat curs sfatului primit! Aşa că a trimis după zece fecioare puternice, care să-i fricţioneze pe cei şapte. După câteva minute, aceştia s-au trezit şi i-au întrebat pe cei care stăteau în jurul lor ce s-a întâmplat cu ei şi ce se petrece acum.

Cyrenius a ordonat să fie imediat transportaţi la un han bun; iar poporul s-a mirat de această revenire miraculoasă la viaţă şi a arătat mare cinste fecioarelor care făcuseră aceasta.

Cap.78 - Efectele îngăduinţei. Furtuna inteligentă. Presimţirea lui Cyrenius. Vizitarea portului.

Săpăturile au continuat mai departe, iar Cyrenius a dat ordin ca toate cadavrele care sunt cât de cât întregi să fie aşezate într-un anume loc acoperit cu rogojini, cu faţa în jos; cele foarte mutilate să fie arse imediat, în felul obişnuit, sau să fie îngropate la o adâncime de opt picioare. Iar pe cei din prima categorie să se încerce a-i readuce la viaţă, cum se procedase mai înainte cu cele şapte călăuze.

Iar dacă vreunul din ei îşi revine în simţiri, să fie imediat trimis la acelaşi han ca ceilalţi!

După ce a transmis toate ordinele necesare, Cyrenius, împreună cu ceilalţi, a plecat să inspecteze şi alte zone ale oraşului. Spre mirarea lui, casele cetăţenilor erau toate întregi. În schimb, toate templele închinate zeilor erau acum una cu pământul, cu excepţia unuia mic, încuiat, pe care se afla inscripţia: "Zeului necunoscut!"

După ce suita, urmată îndeaproape de o mare masă de oameni, a inspectat tot oraşul, care nu era mai mic de optzeci de mii de locuitori, Cyrenius l-a chemat pe Iosif la el şi i-a spus: "Bunul meu frate şi prieten, aproape că-mi vine să râd de efectele ciudate ale cutremurului şi ale furtunii!

Priveşte! Chiar în faţa noastră se află o uliţă cu case atât de sărăcăcioase; pietre peste pietre, fără mortar, oarecum asimetrice unele faţă de altele, vrând să formeze un zid. Când te uiţi la ele, te duce gândul că n-ar putea rezista nici loviturii de copită a unui cal!

Şi, totuşi, priveşte! Aceste cuiburi de furnici sunt absolut nevătămate! Nici măcar unul nu a suferit nici cea mai mică stricăciune, pe când casele construite solid, făcute să dureze timp de milenii şi aflate în mijlocul acestor case făcute de azi pe mâine, sunt toate o grămadă de moloz! Ce părere ai de această situaţie absolut neobişnuită? Nu ţi se pare că furtuna, ca şi cutremurul, au acţionat ca o forţă inteligentă?!

Adevărat, trebuie să recunosc că mă bucur tare mult şi îţi spun: "Dacă fiul tău nu s-a jucat puţin cu furtuna, cu degeţelele lui atotputernice, să nu-mi spui mie Cyrenius!"

Dar Iosif i-a răspuns: "Păstrează doar pentru tine cele ce crezi şi nu mai spune şi altcuiva, căci s-ar putea să se lase cu neplăceri. Acum, hai să plecăm către port, să vedem dacă nu cumva voi putea găsi acolo ceva de lucru!"

Iar Cyrenius l-a ascultat imediat pe Iosif şi au plecat către ţărmul mării.

Cap.79 - Pagubele neînsemnate din port. Întoarcerea acasă. Maria în lectică. Ocolul făcut pe drumul spre casă.

Ajunşi la ţărmul mării, acolo unde portul pentru nave era făcut în parte de oameni, în parte de natură, Cyrenius a trebuit din nou să se mire.

Căci nicăieri nu se vedea nici o stricăciune, în afară de somptuoasa navă a lui Cyrenius, unde toate decoraţiunile cu motive mitologice fuseseră distruse. Şi Cyrenius s-a adresat astfel lui Iosif: "Stimatul meu prieten! În aceste împrejurări, feciorii tăi nu vor avea mare lucru de făcut! Priveşte, nici o navă nu a avut de suferit, în afară de cea care-mi este mie cel mai aproape de suflet. Priveşte nava mea, cred că zeităţile care o împodobeau desfată acum valurile mării, ceea ce, de fapt, îmi face plăcere, pentru că nu mai vreau să văd aşa ceva pe nava mea! Slavă Dumnezeului tău, pentru care am toată cinstea! În ceea ce îi priveşte pe fiii tăi, o să am grijă să-i răsplătesc pentru micile reparaţii care sunt necesare pe ici, pe colo, ca şi cum ar fi vorba de o lucrare de mari dimensiuni!"

Dar Iosif i-a răspuns lui Cyrenius: "Prietene şi frate, nu te preocupa atâta de venitul fiilor mei! Căci nu pentru câştigul meu sau al fiilor mei ţi-am da ajutor în repararea stricăciunilor, ci ca să-ţi facem ţie un serviciu; dar, precum vezi, ajutorul a fost dat de Dumnezeu şi este mai bine aşa, deci te poţi lipsi de ajutorul meu. Iar acum, pentru că am văzut tot ce era de văzut şi pentru că nu mai este mult până se înserează, cred că ar trebui să pornim spre casă, iar dacă mai este ceva de văzut sau de vorbit, putem s-o facem şi mâine!"

Iar Cyrenius a zis: "Şi eu sunt de această părere; căci biata mamă trebuie să fi obosit tare de tot. Aşa că haide să încercăm să ajungem acasă cât mai curând posibil! Dar pentru ea şi Copil am să caut o lectică, să-i ducă până acasă!"

Iar Pruncul, care se afla în spatele lui Cyrenius, i-a zis acestuia: "Este foarte bine; pentru că această mamă este foarte obosită, deoarece M-a ţinut toată ziua în braţe. Dar acum, la întoarcere, să nu mai mergi pe drumul care trece prin piaţa cu pricina! Căci, dacă ar fi să trec împreună cu mama Mea pe lângă locul unde au fost aşezaţi sutele de oameni scoşi de sub dărâmături, ar învia toţi deodată şi acest lucru ar însemna o sentinţă ce nu ţi-ar conveni nici ţie, nici poporului!

Este mai bine ca ei să fie readuşi la viaţă pe rând, în timpul nopţii, cu ajutorul oamenilor şi cu contribuţia Mea secretă! În acest fel, lucrurile nu vor avea un aspect miraculos, iar tu şi poporul tău veţi evita o judecată aspră!"

Cyrenius a urmat foarte bucuros acest sfat; în curând, lectica a sosit, iar Maria a urcat în ea cu Pruncul în braţe. Cyrenius a stabilit drumul pe care urmau să meargă şi întregul alai, inclusiv cei trei preoţi, au ajuns peste puţină vreme la vila lui Iosif.

Cap.80 - Iosif şi treburile gospodăriei. Prietenia Pruncului pentru Iacov. "Pe cei pe care-i iubesc îi tachinez, îi pişc şi-i ciupesc!" Misiunea fericită şi de invidiat a lui Iacov.

Ajunşi la vilă, Iosif s-a dus imediat la fiii săi, care erau ocupaţi cu pregătirea mesei şi le-a spus:

"Foarte bine, fiii mei, exact asta voiam să vă rog; dar astăzi avem încă trei oaspeţi şi anume pe cei trei preoţi pe care Cyrenius îi condamnase la moarte! Vreau să ne ocupăm în mod special de ei, pentru ca ei să ajungă să-L recunoască pe Tatăl nostru din ceruri, care a făcut din noi copiii Lui, prin legătura pe care a făcut-o cu strămoşii noştri! Tu, Iacov, ieşi în întâmpinarea mamei tale, ia-i din braţe Pruncul cel drag şi adu-L aici, ca să-L culci; căci şi El este foarte obosit şi trebuie aşezat în leagăn!"

Şi Iacov a plecat imediat s-o întâmpine pe Maria, care tocmai se dădea jos din lectică şi i-a luat Pruncul din braţe cu multă grijă şi iubire. Iar Pruncul a arătat şi El aceeaşi iubire pentru Iacov; El îi sălta în braţe şi-i zâmbea şi-l trăgea de ce putea să apuce cu mânuţele Lui.

Cei trei preoţi, care prinseseră un respect amestecat cu teamă pentru acest Copil, se minunau de cât era de vioi şi se bucurau văzându-L că se manifestă ca orice copil. Unul dintre ei s-a apropiat de Iacov şi l-a întrebat în limba ebraică: "Spune-mi, te rog, acest Copil extraordinar este întotdeauna aşa de zglobiu? S-ar putea spune chiar că te necăjeşte în joacă, aşa cum fac copiii, dar abia pe la doi, trei ani". În locul lui Iacov a răspuns însă Pruncul: "Bineînţeles, prietene! Pe cei pe care îi iubesc, îi tachinez, îi pişc şi-i ciupesc; dar fac acest lucru numai cu cei care Mă iubesc aşa cum Mă iubeşte Iacov - şi pe care şi Eu îi iubesc, cum îl iubesc pe acest Iacov al Meu. Dar nu le fac nimic rău! - Nu-i aşa, dragă Iacov, că nu te doare, când te ciupesc sau când te trag de păr?"

Iar Iacov, mişcat până la lacrimi, a răspuns: "Vai, frăţiorul meu drag, cum ai putea Tu să-mi faci vreun rău?!"

Iar Pruncul i-a răspuns lui Iacov: "Iacov, frăţioare, tu Mă iubeşti cu adevărat! Dar şi Eu te iubesc, atât de mult încât tu n-ai să înţelegi niciodată cât de mult te iubesc! Priveşte, frăţiorul Meu drag, cerurile sunt ample şi infinit de mari; lumini nenumărate, strălucitoare le învăluie, la fel cum învăluie pământul un strop de rouă; iar aceste universuri de lumină poartă în ele nenumărate fiinţe de felul tău, adică fericite; dar nici una nu este mai fericită ca tine, iubitul Meu frate! Acum încă nu Mă înţelegi, dar Mă vei înţelege mai bine cu timpul! Dar acum nu vreau să dorm, câtă vreme cei din jurul meu nu dorm! Vreau însă ca tu să rămâi cu Mine!"

Aceste cuvinte l-au impresionat din nou profund pe Iacov al nostru, încât el a început să plângă de bucurie; iar preotul care pusese întrebarea, s-a prosternat la pământ din veneraţie pentru acest Copil.

Cap.81 - Dorinţa lui Cyrenius de a fi şi el pişcat de Copil. Răspunsul Copilului. O prevestire pentru Roma. Sfatul Mariei de a se păstra în inimă cuvintele de neînţeles ale Copilului.

Cyrenius, care auzise şi el cuvintele Pruncului, s-a dus la El şi i s-a adresat plin de dragoste: "Dragostea mea! Viaţa mea! Să cred că pe mine nu mă iubeşti pentru că pe mine nu m-ai ciupit şi nu m-ai pişcat niciodată când ai fost în braţele mele?"

Iar Pruncul a răspuns: "Vai, Cyrenius, nu-ţi face asemenea probleme, căci toate neplăcerile pe care le-ai avut din cauza Mea n-au fost altceva decât tot un fel de ciupeli şi pişcături din partea Mea, pentru că te iubesc foarte tare! Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

Şi te voi mai necăji şi în viitor, iar din marea Mea dragoste, tu vei avea de suferit! Dar asta nu înseamnă că va trebui să te temi de Mine, căci nu ţi se va întâmpla nimic rău, la fel ca şi până acum; Mă înţelegi, dragul Meu Cyrenius?"

Cyrenius, plin de o adâncă consideraţie pentru acest Prunc, a răspuns profund mişcat: "Da, viaţa mea! Te înţeleg destul de bine şi-mi dau seama ce lucruri deosebite mi-ai spus!

Totuşi, lăsând la o parte cele spuse, tare m-aş bucura să mă ciupeşti şi pe mine puţin cu mânuţele Tale, aşa cum faci cu fratele Tău!"

Iar Pruncul i-a răspuns: "Vai, dragul Meu prieten, vrei să fii mai copilăros decât Mine? Crezi că în acest fel te-aş iubi mai mult? Aici te înşeli foarte tare; căci mai mult decât te iubesc acum n-aş putea s-o fac! Adevărat, nici tu nu vei înţelege niciodată pe deplin cât de mult te iubesc!

Ascultă, nu va trece un secol şi Roma va intra de mai multe ori în împărăţia Mea! Acum încă n-a sosit momentul, dar crede-Mă, tu te afli deja pe pragul care în curând va fi trecut de mulţi! Dar înţelege, ei nu vor trece trupeşte, ci spiritual, în împărăţia Mea veşnică!

Cuvintele Copilului au făcut mare senzaţie printre toţi cei prezenţi, iar Cyrenius nu ştia ce trebuie să facă.

Atunci s-a întors către Maria, care se afla alături şi a întrebat-o dacă ea înţelege ce a vrut să spună Copilul.

Iar Maria i-a răspuns: "Vai, prietene, dacă Acesta ar fi un copil obişnuit, oamenii l-ar înţelege, dar El este de origine divină, de aceea noi nu-L înţelegem! Dar să păstrăm în minte cuvintele Lui; timpul ni le va dezvălui gradat în adevărata lor lumină!

Cap.82 - Întrebarea adresată de Cyrenius lui Iosif şi răspunsul acestuia referitor la ridicarea vălului zeiţei Isis. Explicaţiile lui Maronius. Prânzul. Respectul celor trei preoţi.

Atunci, din vilă a ieşit Iosif, care i-a invitat pe toţi la masă. Dar Cyrenius, prin mintea căruia treceau tot felul de gânduri, l-a chemat pe Iosif la el şi i-a povestit ce i-a răspuns Copilul Mariei şi l-a întrebat pe Iosif care este părerea lui cu privire la aceste cuvinte.

Iosif i-a răspuns lui Cyrenius, care era oarecum iritat, în felul următor: "Dragul meu frate şi prieten, oare nu cunoşti mitul în care se vorbeşte despre un om care a vrut odată să ridice vălul zeiţei Isis?" Iar Cyrenius, luat prin surprindere de această întrebare neaşteptată, a răspuns: "Dragul meu, mitul nu-mi este necunoscut; omul a pierit într-un mod mizerabil; dar nu înţeleg unde vrei să ajungi cu această întrebare?" Iar Iosif i-a răspuns lui Cyrenius: "Dragul meu, nimic altceva decât că aici se află un mister mai mare decât în cazul lui Isis! De aceea, urmează sfatul soţiei mele şi-ţi va fi bine întotdeauna!"

Dar aproape de ei se afla şi Maronius Pilla, care a intervenit şi el în discuţie: "Mărite consul imperial! Eu sunt prea nepriceput pentru asemenea probleme, dar în cazul de faţă, am impresia că am înţeles foarte clar semnificaţia celor auzite!" Iar Cyrenius a zis: "Bine de tine că poţi să fii convins într-o asemenea problemă; eu însă nu mă pot lăuda cu aşa ceva! Nici creierul meu nu este bătut în cuie, totuşi, de această dată, nu-mi este de nici un ajutor!"

Maronius i-a răspuns: "Eu înţeleg aceste lucruri astfel: nu încerca să apuci lucruri aflate departe de tine, căci mâna ta este prea scurtă! Ar fi, bineînţeles, extrem de măgulitor să fii un Phaeton fericit; dar ce poate face un muritor de rând atunci când soarele de deasupra lui parcurge un drum la care el nu poate ajunge?! El trebuie să se mulţumească doar cu lumina lui, lăsând cinstea şi puterea acelor fiinţe care au braţele mai lungi decât muritorul de rând! Noi ne-am putut convinge ieri cât de departe poate ajunge braţul acelui Copil. Vezi, dar, mărite consul, că am înţeles în esenţă cele spuse de acest om înţelept!"

Iar Cyrenius i-a dat dreptate lui Maronius; după ce şi-a mai liniştit inima, el a intrat binedispus în vilă împreună cu Iosif şi s-au aşezat la masă.

Cei trei preoţi abia dacă îndrăzneau să ridice ochii; căci se gândeau că Pruncul este ori Zeus, ori Destinul în persoană.

Cap.83 - Orbirea, teama şi dorinţa de fugă a celor trei închinători la zei. Reguli înţelepte de comportare date de pruncul Iisus pentru Iosif şi Cyrenius.

După ce au terminat de servit masa şi totul a fost luat de pe masă, unul din preoţi s-a apropiat de Iosif şi i s-a adresat cu profundă umilinţă: "Tu, Uranus sau măcar Saturn, tată al lui Zeus! Căci asta trebuie să fii; deşi în oraş te-ai străduit să-ţi ascunzi divinitatea

faţă de noi, noi credem că ai procedat astfel ca să ne încerci, să vezi dacă te recunoaştem sau nu. Într-adevăr, un timp nu te-am recunoscut, de aceea te rugăm să ne ierţi pentru orbirea noastră. Dar vorbele spuse mai înainte de copilul tău ne-au iluminat, iar acum ştim precis unde ne aflăm. Aşa că te rugăm să ne faci fericiţi, spunându-ne în ce fel să-ţi aducem o jertfă şi nu numai ţie, dar şi soţiei tale şi fiului tău, care este precis Zeus, întinerit de tine prin puterea pe care o ai!"

Iosif a rămas perplex de această schimbare bruscă a celor trei preoţi, cărora el le explicase încă pe când se aflau în oraş cât de greşită este credinţa lor păgână. Aşa că acum a stat puţin pe gânduri, reflectând la ce ar trebui să le spună. Dar Pruncul a cerut imediat să fie dus la Iosif. Şi când a ajuns la el, purtat în braţe de Iacov, El s-a adresat imediat lui Iosif: "Lasă-i pe aceşti amărâţi şi nui îndepărta de la tine; căci ei sunt orbi, dorm şi visează! Ţine-i aici câteva zile, iar fraţii Mei îi vor trezi din somn şi din visul lor! Când vă vor vedea pe voi cum vă rugaţi la Dumnezeu, vor renunţa singuri la Uranus, Saturn şi Zeus!"

Aceste cuvinte l-au liniştit pe deplin pe Iosif, aşa că le-a făcut imediat celor trei preoţi propunerea de a rămâne o vreme sub acoperişul lui, până când vor găsi o altă cale de a se descurca.

Iar cei trei preoţi, care nici să respire nu mai îndrăzneau, de teamă ce le era, n-au putut să respingă propunerea, mai ales că nu ştiau ce va ieşi din asta.

Ei au primit aşadar pe loc propunerea, dar când s-au aflat între ei, au mormăit: "Ah, dac-ar fi posibil s-o ştergem de aici şi să ne ascundem undeva într-un colţişor de pe acest pământ, ce fericiţi am fi! Dar aşa, suntem obligaţi să rămânem aici, în faţa celor mai mari zei. Of, ce chin pe capul unor nepricepuţi ca noi!"

Cyrenius a observat că cei trei tot mormăiau ceva în barbă, drept care s-a dus la ei şi tocmai se pregătea să-i întrebe ce vor.

Dar Pruncul l-a oprit, zicând: "Dragul meu Cyrenius, rămâi aici, căci Eu ştiu prea bine ce vorbesc între ei cei trei. Planul lor este rezultatul orbirii şi fricii lor nebuneşti şi nu e altceva decât un plan de evadare într-un loc cât mai departe de aici. Vezi, asta-i tot şi doar pentru atâta lucru nu trebuie să te agiţi aşa! Lasă-Mă pe Mine să îi judec pe ceilalţi din casă şi fii sigur că nu voi nedreptăţi pe nimeni!"

Mulţumit de aceste cuvinte, Cyrenius a plecat din nou afară, împreună cu Iosif; iar cei trei preoţi s-au dus în camera care le fusese repartizată.

Cap.84 - Legenda întemeierii oraşului Ostrazine. Grija lui Cyrenius cu privire la viitorul templelor păgâne.

Ajunşi sub cerul liber, Iosif şi Cyrenius au început să discute tot felul de probleme, în timp ce Maria se ocupa în casă de Copil, iar fiii lui Iosif se apucaseră să facă ordine, ajutaţi fiind şi de slujitorii lui Cyrenius.

După câteva discuţii mai puţin importante între Iosif şi Cyrenius, cărora li s-a alăturat şi Maronius Pilla, cei trei au ajuns să discute şi un subiect important, pe care Cyrenius l-a prezentat cam aşa:

"Iubite frate şi prieten! Uite, oraşul şi întreaga zonă care aparţine de oraş numără cam optzeci de mii de oameni! Printre aceştia sunt foarte puţini cei care sunt de aceeaşi credinţă cu tine. După câte ştiu, cei mai mulţi dintre ei fac parte dintre cei care de milenii se închină la zei. Templele lor se aflau în zona oraşului vechi. Iar legenda spune că ele ar fi fost construite cu ocazia războiului zeilor cu giganţii chiar de Zeus însuşi, ca semn al victoriei zeilor asupra giganţilor. Legenda spune că Mercur a pus să se adune oasele giganţilor, pe care le-a aruncat în mare; aşa ar fi apărut acest teren. Peste grămada de oase, Zeus a făcut să plouă o lună întreagă cu nisip şi cenuşă, amestecate uneori şi cu pietre mai mari sau mai mici. Apoi Zeus i-a ordonat zeiţei Ceres să facă din acest teren un pământ roditor, iar în mijloc, nu prea departe de mare, să construiască o cetate şi un oraş, ca semn al victoriei.

Mai departe, Zeus însuşi ar fi chemat din pământ un popor, care să locuiască mereu în această zonă şi în acest oraş. Din expunerea mea poţi să-ţi dai seama că acest popor este absolut convins că acest oraş, în care ei locuiesc, este construit chiar de zei; ceea ce explică şi casele dărăpănate pe care le-ai văzut, pentru că nimeni nu se încumetă să aducă îmbunătăţiri unui lucru înfăptuit de zei, pentru a nu păcătui faţă de ei.

Zeiţa Ceres ar fi construit cu mâna ei Templul, ajutată de Mercur şi de Apollo. Acesta este mitul şi în acelaşi timp, credinţa nestrămutată a acestui popor, de altfel bun, care - deşi sărac, este foarte ospitalier şi neaşteptat de cinstit. Problema este: ce vom face dacă poporul ne va cere să reconstruim Templul? Va trebui să le reclădim Templul sau nu va trebui, ori îi vom converti la credinţa ta? Iar dacă facem asta, ce vor spune popoarele vecine, care vin destul de des în acest oraş, deşi el este de multă vreme mai mult o ruină decât un oraş?"

Cap.85 - Sfatul lui Iosif de a avea încredere în Dumnezeu şi prevestirea sfârşitului oraşului Ostrazine.

Cyrenius a continuat: "Prietene, avem nevoie de un sfat bun dat de cineva! Dacă în cămăruţa ta cu înţelepciune divină găseşti un sfat bun, atunci să-l auzim! Căci cu cât mă gândesc mai mult la această problemă, cu atât mi se pare mai încâlcită şi mai critică!"

Iosif i-a răspuns lui Cyrenius: "Ascultă-mă, prietene! Se poate găsi un răspuns la problema ta. Iată, în inima ta, tu eşti de aceeaşi credinţă cu mine şi la fel ca mine, Îl cinsteşti şi Îl slăveşti pe Dumnezeul cel Adevărat! Dar îţi spun: dacă îţi faci griji, Dumnezeu nu o să te ajute cu nimic! Dar dacă îţi laşi toate grijile în seama Lui şi nu te mai gândeşti la altceva decât cum să-L iubeşti pe Dumnezeu, atunci El va începe să te ajute în tot ce întreprinzi, iar ceea ce astăzi îţi apare ca fiind strâmb, mâine va sta drept înaintea ta! Dă ordin să se cureţe molozul doar acolo unde crezi că sunt oameni surprinşi sub dărâmături. Iar toate templele unde sub ruine nu pot fi altceva decât idoli greoi, sparţi

şi lipsiţi de valoare, lasă-le în ruină! Căci în orbirea lui, poporul consideră că lucrurile distruse de elementele naturii au fost distruse chiar de zei.

De aceea, nimeni nu se va osteni să reconstruiască aceste temple; căci oamenii se tem să facă la loc ceea ce au distrus zeii, adică să acţioneze împotriva voinţei lor, pentru ca nu cumva zeii să-i pedepsească. Preoţii care ar fi putut ordona în numele zeilor să se ridice templele folosind mâna de lucru a poporului, nu mai există, iar cei câţiva care au mai rămas n-or să mai construiască niciodată temple pentru idoli! Aşadar, poţi fi absolut fără grijă; Domnul cerului şi al pământului va face ce va fi mai bine pentru tine şi pentru întregul popor.

În perioada care urmează, mai multe oraşe vor avea aceeaşi soartă şi vor suferi stricăciuni pe ici şi colo; de aceea, va bate mai puţin la ochi dacă peste zece ani, acest oraş vechi va fi o ruină!"

Aceste cuvinte ale lui Iosif l-au mai consolat pe Cyrenius. De aceea, când a intrat din nou în casă, împreună cu Iosif, acesta avea cugetul împăcat.

Cap.86 - Întoarcerea lui Cyrenius cu suita la Ostrazine. Rugăciunea Mariei. Cuvintele de consolare ale lui Iosif.

Când au ajuns în sufragerie, Cyrenius l-a întrebat pe Iosif: "Iubite prieten, mi-a trecut un gând prin inimă şi prin minte! Ce crezi, în problema pe care am discutat-o afară, pentru care tu ai găsit cuvintele de consolare atât de bune, n-ar fi mai bine pentru liniştirea deplină a sufletului meu, dacă i-aş întreba pe cei trei preoţi prezenţi aici, care este părerea lor?"

Iosif i-a răspuns: "Dacă cuvântul meu nu-ţi ajunge, tu eşti stăpân aici, deci poţi face ceea ce doreşti, pentru liniştea ta, deşi sunt de părere că în această problemă nu se poate discuta mare lucru cu preoţii, câtă vreme ei mă consideră pe mine Uranus sau Saturn, iar pe Prunc îl iau drept Zeus întinerit! Dacă tu ai să-i întrebi în legătură cu această chestiune, ei te vor trimite, cu siguranţă, la mine şi la Copil!" Auzind toate acestea de la Iosif, Cyrenius a renunţat la dorinţa lui şi a spus: "Acum sunt lămurit, m-am liniştit şi pot în cele ce urmează să mă ocup cu toată atenţia de treburile statului. Iată că s-a făcut deja seară; voi pleca iarăşi în oraş împreună cu suita! Dar mâine după-amiază voi fi din nou la tine! Iar dacă voi avea cumva nevoie mai devreme de un sfat din partea ta, am să vin chiar şi până în prânz!"

Iosif i-a binecuvântat pe Cyrenius şi pe Maronius, iar Cyrenius s-a dus şi la leagăn, unde a sărutat uşor copilul care dormea; apoi s-a ridicat şi, cu lacrimi în ochi, a plecat. Pe drum, s-a întors de sute de ori să mai privească vila, care acum valora pentru el mai mult decât toate comorile lumii. Dar şi Iosif îi trimitea lui Cyrenius o binecuvântare după alta, până când a pierdut din ochi micul grup al lui Cyrenius.

Abia când nu s-a mai văzut nimic, Iosif a intrat din nou în casă la Maria, care, ca de obicei la această oră, era cufundată în rugăciunea ei către Dumnezeu.

Dar când l-a văzut pe Iosif lângă ea, s-a ridicat şi a zis: "Dragul meu soţ! Adevărat, ziua de astăzi m-a schimbat complet! Lumea aceasta nu înseamnă nici un câştig pentru omenire!"

Iar Iosif i-a răspuns: "Soţia mea credincioasă, tu ai dreptate; dar eu gândesc aşa: câtă vreme Domnul este cu noi, nu pierdem nimic nici pe această lume! De aceea, fii liniştită; mâine, soarele va răsări din nou pentru noi, vesel şi senin! Slavă veşnică lui Dumnezeu! Amin"

Cap.87 - Maria ca model de smerenie feminină. Cântecul de slavă şi mulţumire a lui Iosif şi al fiilor săi. Influenţa pozitivă asupra celor trei preoţi păgâni.

Maria, care nu a fost niciodată foarte iscusită la vorbe şi nici nu ţinea, ca alte femei, să aibă ea ultimul cuvânt, s-a mulţumit în inima ei cu consolarea simplă şi scurtă din partea lui Iosif. Aşa că a plecat la culcare, Iosif acceptând în inima lui că ea aparţine Domnului. Iosif însă s-a dus la fiii săi şi le-a spus: "Copii, seara este minunat de frumoasă; haideţi să facem o plimbare! Acolo, în marele Templu al lui Dumnezeu, să înălţăm un cântec de slavă şi să-I mulţumim Domnului pentru bunătatea pe care ne-o arată şi pe care a arătat-o străbunilor noştri încă de la începuturile lumii!"

Iar fiii au lăsat treaba şi şi-au urmat imediat tatăl. Acesta i-a condus pe o colină mică şi golaşă, situată cam la vreo sută de paşi de vilă, care făcea parte tot din domeniul lor şi avea o înălţime cam de 20 de stânjeni. Cei trei preoţi au observat când ei au ieşit din casă şi şi-au închipuit că zeii se îndreaptă spre Olimp ca să ţină sfat în această noapte cu ceilalţi zei. De aceea, ei s-au strecurat uşurel din camera lor şi s-au luat după Iosif şi fiii săi. Ajunşi la colină, ei s-au ascuns după un smochin cu frunzişul des, trăgând cu urechea la ceea ce presupuşii zei olimpici discutau, ca să afle ce hotărau. Şi ce s-au mai mirat când au înţeles că presupuşii zei de categoria întâi se rugau, de fapt, cu ardoare, unui singur zeu pe care îl slăveau. În mod special, i-a impresionat un psalm a lui David, care suna astfel: "Doamne, Dumnezeule, tu ai fost locul nostru de adăpost dintotdeauna; înainte de a se fi creat munţii şi pământul şi lumea, Tu ai fost Dumnezeu în veci de veci! Tu îi laşi pe oameni să moară şi le spui: «Veniţi la Mine!» Căci mileniile sunt pentru Tine cât ziua de ieri şi ca o noapte de veghe! Tu le-ai lăsat să treacă precum o apă şi ele au trecut ca somnul sau ca o iarbă care era ieri în floare şi care s-a veştejit, iar către seară a fost cosită şi acum se usucă. Mânia Ta ne face să fim trecători, iar urgia Ta să dispărem într-o clipă! Căci Tu pui fărădelegile noastre în faţa Ta şi păcatul nostru în lumina feţii Tale! De aceea, zilele noastre pier ca urmare a mâniei Tale, iar anii noştri precum vorbele goale. Viaţa noastră ţine cam şaptezeci de ani, la unii mai longevivi chiar şi optzeci, dar când privim în urmă, nu vedem decât osteneală şi muncă; căci viaţa trece repede, la fel ca pasărea-n zbor. Cine crede însă că Tu te mânii şi cine se teme de supărarea Ta? Învaţă-ne să înţelegem că suntem muritori, ca să devenim înţelepţi! Doamne, întoarce-Ţi din nou faţa spre noi şi îndură-te de robii tăi! Acoperă-ne cu milostivirea Ta, iar noi Te vom slăvi şi vom trăi fericiţi întru Tine! Bucură-ne din nou, după ce ne-ai pedepsit şi am fost atâta

vreme în nefericire! Arată robilor Tăi opera Ta şi slava Ta copiilor lor! şi Tu Doamne, Dumnezeul nostru, priveşte cu bucurie spre noi şi ajută mâinilor noastre; întăreşte opera mâinilor noastre, întru slava Ta!"

După ce au ascultat această rugăciune, cei trei preoţi s-au întors în camera lor. Şi unul din ei le-a spus celorlalţi doi: "Adevărat, aceştia nu pot fi zei, dacă se roagă astfel unui Dumnezeu, recunoscând mânia şi supărarea Lui!"

Iar altul a zis: "Asta n-ar fi cine ştie ce, dar trebuie să recunoaştem că această rugăciune a făcut mare impresie asupra noastră! Dar acum, linişte! Se întorc de afară. Mâine ne vom mai gândi la cele auzite, dar acum, linişte, căci se întorc!"

Cap.88 - O dimineaţă aurită. Iosif şi fiii săi la muncă, pe câmp. Moartea lui Joel prin muşcătura unui şarpe. Întoarcerea acasă. Cuvintele de consolare ale Pruncului. Învierea mortului.

Iosif le-a spus fiilor lui să termine repede ce mai au de făcut şi să meargă la culcare. A plecat apoi şi el să se culce, căci simţea multă oboseală în trupul său. În acest fel s-a încheiat această zi atât de bogată în evenimente. În ziua următoare, Iosif s-a trezit ca de obicei cu mult înainte de răsăritul soarelui şi s-a dus să-i trezească şi pe băieţi, ca să plece la muncă. Căci el obişnuia să spună: "Dimineaţa are omul cel mai mare spor; ceea ce face în orele dimineţii este mai binecuvântat decât toată osteneala de peste zi!"

Apoi a pornit la câmp împreună cu cei patru fii mai mari, Iacov trebuind să rămână acasă cu Copilul. Cel mai mare dintre ei era şi cel mai harnic, drept pentru care s-a grăbit să le-o ia fraţilor înainte.

Dar, la un moment dat, când se pregătea să înfigă cazmaua în pământ, un şarpe otrăvitor a ridicat capul! Acesta a făcut o mişcare rapidă şi l-a muşcat de picior.

Ceilalţi trei fraţi au dat fuga în grabă şi au omorât şarpele, dar piciorul fratelui a început să se umfle îngrozitor. Mai întâi l-a cuprins o ameţeală, apoi a căzut mort la pământ. Iosif şi băieţii au început să se jelească şi L-au implorat pe Dumnezeu să nu-l lase pe Joel să moară. Iar Iosif a blestemat şarpele şi le-a spus băieţilor: "Niciodată să nu mai îndrăznească un şarpe să se apropie de pământul meu!

Ridicaţi-l pe fratele vostru şi duceţi-l acasă; căci acesta a fost voinţa Domnului, să-l ia pe fiul meu cel mare!" Cei trei băieţi l-au ridicat plângând pe Joel şi l-au dus acasă, iar Iosif îşi sfâşia hainele şi îi urma, jelindu-se. Când s-au apropiat de casă, le-a ieşit înainte Maria, cu Pruncul în braţe, urmată de Iacov, speriaţi de bocete şi de hainele sfâşiate ale lui Iosif. Când au dat cu ochii de trupul neînsufleţit al lui Joel, au început să ţipe. Cei trei preoţi au ieşit şi ei din casă şi s-au speriat la vederea cadavrului.

Iar unul dintre ei s-a adresat astfel lui Iosif: "Abia acum cred cu adevărat că eşti doar un om; căci, dacă ai fi zeu, cum ar putea muri copilul tău, fără ca tu să-l readuci la viaţă?"

Dar Pruncul a grăit: "Vă înşelaţi cu toţii! Joel este doar amorţit şi doarme, nu este mort! Aduceţi repede o ceapă de mare şi puneţi-o pe rană, veţi vedea ce repede îşi va reveni!"

Iosif a adus în cea mai mare grabă o astfel de ceapă şi a pus-o pe rana lui Joel. Acesta şi-a revenit în câteva clipe şi i-a întrebat pe cei din jur ce s-a întâmplat cu el. Iar ei i-au povestit cele întâmplate. Apoi L-au lăudat pe Domnul pentru că l-a salvat pe Joel, iar cei trei preoţi au căpătat un respect deosebit pentru Prunc, dar un respect încă şi mai mare pentru efectul cepei de mare.

Cap.89 - Jurământul lui Iosif. Intervenţia Pruncului şi sfatul Lui cu privire la jertfa cea mai dragă lui Dumnezeu. Obiecţia lui Iosif şi combaterea ei de către Prunc.

Iosif s-a dus cu întreaga familie în dormitor şi I-a mulţumit lui Dumnezeu, pe care L-a slăvit timp de o oră. El a făcut şi un legământ, ca imediat ce ajunge la Ierusalim, să-i aducă o jertfă lui Dumnezeu.

Dar Pruncul s-a adresat lui Iosif astfel: "Ascultă-Mă! Îţi închipui că în acest fel îi faci o plăcere Domnului? Te înşeli foarte tare, prietene! Domnul nu se bucură de sângele animalelor sau de arderea lor, nici de făină, uleiuri, cereale şi alte asemenea lucruri, ci numai atunci când întâlneşte o inimă smerită şi credincioasă, care Îl iubeşte mai presus de orice. Iar dacă îţi prisoseşte ceva, atunci dăruieşte-le celor sărmani, flămânzi şi însetaţi, căci în felul acesta vei aduce cu adevărat o jertfă lui Dumnezeu!

De aceea, te dezleg de jurământul tău şi de grija ta pentru Templu, pentru că Eu am depline puteri în acest sens. Eu însumi voi îndeplini cândva jurământul tău în Ierusalim, într-un fel anume, astfel încât lumea întreagă se va sătura de aşa ceva pentru vecie!"

Iosif a luat Pruncul în braţe, L-a sărutat, apoi i-a spus: "Mult iubitul meu Iisus, Iosif al Tău îţi mulţumeşte din toată inima şi recunoaşte tot adevărul sfânt din minunata Ta cuvântare, dar vezi, Dumnezeu, Tatăl tău şi al nostru, al tuturor, a lăsat astfel stabilit prin Moise şi profeţii săi, poruncindu-ne nouă, copiii Lui, să ne supunem!

Iar acum, răspunde-mi: Cu toată originea Ta divină, ai Tu dreptul să abrogi legile Tatălui care locuieşte din vecie în ceruri?"

Iar Pruncul i-a răspuns: "Iosif, chiar dacă ţi-aş spune cine sunt Eu, tot nu M-ai crede, de vreme ce vezi în Mine doar pe fiul unor oameni! Totuşi, îţi spun: unde sunt Eu, acolo este şi Tatăl; iar acolo unde nu sunt Eu, lipseşte şi Tatăl. Eu, însă, sunt aici şi nu la Templu; atunci cum o să fie Tatăl la Templu?! Înţelegi ce vreau să spun? - Uite, acolo unde Tatăl este iubire, Fiul Lui este inimă; în Mine însă este şi iubirea Tatălui şi inima Lui! Dar nimeni nu are inima în afara lui, nici Tatăl deci; şi acolo unde este inima Lui, acolo este El însuşi! - Înţelegi?"

Aceste cuvinte l-au umplut pe Iosif, precum şi pe fiii săi şi pe Maria, de presimţiri adânci şi sfinte. Şi s-au dus cu toţii afară, slăvind în inimile lor pe Tatăl cel aflat atât de aproape de ei; apoi, Maria s-a apucat să pregătească masa de dimineaţă.

Cap.90 - Micul dejun. Discuţia despre spălat. Rezistenţa celor trei preoţi faţă de indicaţiile lui Iosif şi educarea lor de către Prunc. Întrebarea preoţilor şi încurcătura lui Iosif.

Micul dejun era gata, căci nu consta în altceva decât într-o oală de lapte proaspăt, fiert, puţină miere cu cimbru şi pâine. Maria a adus totul pe masă şi l-a strigat pe Iosif şi pe cei cinci fii, ca şi pe cei trei preoţi, să vină la masă. Şi Iosif a apărut imediat cu Copilul în braţe, pe care L-a dat mamei, după care s-a aşezat la masă. Mai întâi, el a înălţat un cântec de laudă Domnului; iar când cântecul s-a terminat, Iosif a întrebat - conform obiceiului - dacă s-au spălat cu toţii. Iar Maria, cei cinci fii şi Pruncul au răspuns: "Da, ne-am spălat!" Iar Iosif le-a zis: "Puteţi să mâncaţi! Dar cum stă treaba cu voi trei? V-aţi spălat şi voi?" Iar cei trei preoţi au răspuns: "La noi nu este obiceiul să te speli cu apă dimineaţa, ci numai seara. Dimineaţa, noi ne ungem cu ulei ca să putem suporta căldura de peste zi. Iar Iosif a spus: "Foarte bine; dacă o să vin în casa voastră, am să procedez şi eu la fel. Dar atâta vreme cât vă aflaţi în casa mea, vă rog să respectaţi obiceiurile mele; căci sunt mai bune decât ale voastre!"

Preoţii s-au rugat să fie scutiţi de această obligaţie. Atunci, Iosif a vrut să-i lase în pace, dar Pruncul a spus: "Adevăr vă spun, orice îmbucătură o să se transforme în pietre în burta voastră, dacă nu vă spălaţi imediat şi nu vă aşezaţi curaţi la masa la care sunt Eu!" Aceste cuvinte i-au făcut pe cei trei să renunţe pe loc la obiceiul lor şi au cerut imediat apă ca să se spele. După ce s-au spălat, Iosif i-a invitat din nou la masă; dar preoţii şovăiau şi nu îndrăzneau, căci se temeau de Copil. Dar Pruncul le-a spus: "Dacă nu vă încumetaţi să veniţi la masa noastră ca să mâncăm împreună această mâncare binecuvântată, veţi muri!" Atunci, preoţii au venit imediat la masă şi au mâncat, cu un respect deosebit în sinea lor pentru acest Copil. După ce au sfârşit cu micul dejun, Iosif s-a ridicat, aducând din nou mulţumiri lui Dumnezeu.

Dar preoţii au întrebat: "Cărui zeu îi mulţumeşti tu? Nu este acest Copil primul zeu adevărat? Cum de slăveşti pe altul?" Această întrebare l-a pus pe Iosif în încurcătură, neştiind ce să răspundă. Dar Pruncul a spus: "Iosif, nu-ţi face griji degeaba; căci ce au spus cei trei se va împlini! Dar acum fii fără grijă, căci Tu te rogi oricum lui Dumnezeu şi Tatălui Preasfânt!"

Cap.91 - Iubirea - adevărata rugăciune. Iisus ca Fiu al lui Dumnezeu. Gândurile păgâne ale celor trei preoţi şi replica Pruncului.

Iosif a sărutat Pruncul şi a spus: "Adevărat, dacă în Tine nu ar fi inima Tatălui, n-ai vorbi astfel! Căci unde pe acest pământ mai există un copil de vârsta Ta care să poată să vorbească asemenea lucruri, pe care nici un înţelept nu le-a spus vreodată?! De aceea, spune-mi dacă trebuie să mă închin Ţie, ca Domn şi Dumnezeu al meu!"

Această întrebare a lui Iosif i-a surprins pe toţi. Dar Copilul a spus, zâmbind dulce: "Iosif, tu ştii cum trebuie să se roage oamenii lui Dumnezeu? Văd că nu ştii prea bine, de aceea am să-ţi spun Eu! Ascultă! Omul trebuie să se roage cu adevărat lui Dumnezeu în sufletul lui, nu doar să dea din buze aşa cum fac unii, care cred că L-au servit pe Dumnezeu, dacă au dat din buze suficient de multă vreme. Dacă tu vrei să te rogi cu adevărat în sinea ta, atunci să-L iubeşti pe Dumnezeu în inima ta şi să faci numai bine atât prietenilor cât şi duşmanilor, căci atunci rugăciunea ta este adevărată înaintea lui Dumnezeu! Dar dacă cineva se limitează doar să dea din buze din când în când, iar în timpul acesta se gândeşte la lucruri obişnuite, care-l interesează mai mult decât rugăciunea, mai mult decât Dumnezeu însuşi, spune-Mi, crezi că este aceasta cu adevărat o rugăciune?!

Adevărat, milioane de asemenea rugăciuni sunt 'auzite' de Dumnezeu, exact precum o piatră aude un strigăt! Deci, dacă tu te rogi cu iubire lui Dumnezeu, nu trebuie să-ţi pui întrebări dacă trebuie să Mi te închini Mie, ca Dumnezeu preasfânt şi Tată al tău. Cine se roagă la Dumnezeu, se roagă simultan şi la Mine; căci Tatăl şi cu Mine suntem o iubire şi o inimă". Aceste cuvinte i-au făcut pe toţi să înţeleagă de ce Iisus trebuie să fie numit Fiul lui Dumnezeu. Inima lui Iosif era plină de o fericire divină. Iar Maria se bucura în sinea ei pentru Copil, păstrând toate aceste cuvinte în inima ei; la fel şi fiii lui Iosif.

Cei trei preoţi i s-au adresat atunci lui Iosif: "Slăvite înţelept al tuturor timpurilor! Am vrea să discutăm cu tine câteva cuvinte pe colina aceea, unde seara trecută tu cu fiii tăi v-aţi rugat atât de impresionant la Dumnezeul vostru!" Dar copilul a intervenit imediat în discuţie, spunând: "Vă închipuiţi că urechile Mele nu sunt destul de bune ca să vă audă ce vorbiţi pe colină?! Vă înşelaţi; căci urechile Mele ajung la fel de departe ca şi mâinile Mele! Aşa că discutaţi aici ceea ce aveţi de discutat!"

Cap.92 - Dezvăluirea prostiei celor trei preoţi. Despre Templul din inimă şi adevărata slujbă religioasă.

Cei trei preoţi s-au arătat foarte jenaţi, neştiind ce trebuiau să facă; căci nu le făcea plăcere să vorbească despre problema lor în prezenţa Copilului. Iar Copilul i-a privit şi li s-a adresat cu o voce foarte fermă: "N-aţi vrea cumva să faceţi şi din Mine un idol? Acolo pe colină, aţi vrea să înălţaţi un Templu, în care să puneţi apoi un lemn cioplit după chipul Meu pe un altar aurit, la care să aduceţi jertfe după obiceiurile voastre.

Încercaţi numai să faceţi aşa ceva. Adevăr grăiesc vouă: primul care va face un pas în acest sens şi care va mişca numai un deget, va muri pe loc! Dacă vreţi să-Mi înălţaţi un Templu, atunci ridicaţi-l în inimile voastre! Căci Eu sunt viu, nu mort, de aceea vreau temple vii, nu moarte!

Dacă credeţi deja că în Mine se află însăşi Divinitatea, nu sunt Eu un Templu destul de viu pentru voi?! De ce mai este nevoie de un chip cioplit şi de un Templu din piatră?! Ce are mai multă importanţă, Eu sau un Templu care nu spune nimic şi un chip cioplit de-al Meu? Atâta vreme cât Cel viu este cu voi, la ce vă poate servi şi ajuta ceva

mort? Sunteţi orbi şi proşti! Pentru Mine este mai important să Mă iubiţi decât să-Mi ridicaţi mii de temple din piatră, în care să staţi mii de ani şi să mişcaţi din buze înaintea chipurilor cioplite, în sutanele voastre învechite! Dacă ar veni la voi un om sărman, care ar fi gol şi flămând şi însetat, iar voi i-aţi spune: «Iată, acesta este un semizeu, căci aşa apar fiinţele superioare; hai să-i facem un bust şi să-l aşezăm într-un Templu, ca să-l putem venera», spuneţi-Mi, dacă aţi proceda aşa, credeţi că i-aţi face omului un bine, chiar de-ar fi să-i faceţi un chip din aur?

Nu i-ar fi omului mai bine dacă, din dragostea voastră, l-aţi îmbrăca şi i-aţi da de mâncare şi de băut? Şi nu este Dumnezeu mai viu decât acel om de pe pământ, deoarece tot ce există îşi trage viaţa din El?! Să credem că Dumnezeu este orb, când a creat soarele şi nouă ne-a dat ochi să vedem?! Sau este cumva surd Cel care v-a dat urechi, ori lipsit de simţire - când pe voi v-a făcut atât de sensibili?! Vedeţi şi singuri ce presupuneri aberante sunt acestea! Dumnezeu înseamnă cea mai desăvârşită viaţă, deci şi cea mai desăvârşită iubire; şi atunci, cum să Îl adoraţi şi să Îl cinstiţi ca pe un mort?! Gândiţi-vă la ce v-am spus, ca să vă vindecaţi de orbirea voastră!"

Această cuvântare i-a făcut pe preoţi să cadă în genunchi. Ei au recunoscut sfântul adevăr şi n-au mai scos o vorbă toată ziua.

Cap.93 - Efectul pozitiv al acestei lecţii. Viaţa casnică a Sfintei Familii. Cerşetoarea oarbă şi visul ei. Vindecarea oarbei cu apa din baia Pruncului.

După ce şi-au arătat astfel profundul respect, cei trei preoţi s-au întors în camera lor şi au rămas acolo până la apusul soarelui. Nici unul din ei nu vorbea, fiecare reflectând la cuvintele acestui Copil nemaipomenit. Iar Iosif L-a slăvit pe Dumnezeu în inima lui şi I-a mulţumit cu ardoare pentru marea Sa graţie, care a făcut ca el să fie părintele adoptiv al Fiului lui Dumnezeu. În timpul acesta, el şi Maria Îl preaslăveau pe Dumnezeu, apoi Maria s-a ocupat de Copil, după care L-au dat lui Iacov, iar Maria a luat hainele sfâşiate de la Iosif, să le cârpească; apoi, Iosif şi cei patru fii au plecat din nou la câmp. Maria a rămas acasă să facă curăţenie şi să frece vasele, care trebuiau să fie curate după-amiaza, când urmau să sosească din nou oaspeţii, aşa cum fusese vorba. După ce a terminat cu curăţenia, ea s-a dus din nou la Copil, să vadă dacă îi trebuie ceva. Copilul a vrut mai întâi la sân, apoi a dorit o baie, dar cu apă proaspătă şi rece.

Maria a făcut şi aceste treburi, iar când era gata cu baia, a venit în casă o femeie oarbă, care a început să se plângă de soarta ei.

Iar Maria i-a spus acestei femei oarbe: "Îmi dau seama cât eşti de nenorocită; dar nu ştiu ce-aş putea face ca să te ajut."

Iar femeia a răspuns: "Ascultă-mă! Azi-noapte am visat un lucru minunat. Am văzut că ţineai în braţe un copil strălucitor; acest copil a vrut de la tine piept şi să-i faci o baie. Baia era plină cu apă proaspătă; şi în timp ce spălai copilul, baia s-a umplut cu stele strălucitoare. Atunci mi-am amintit că sunt oarbă şi am început să mă mir, cum de pot vedea toate aceste lucruri. Ai vorbit apoi tu şi mi-ai spus: «Femeie, ia această apă şi spală-ţi ochii şi ai să vezi!»

Atunci, eu am întins mâna după apă să mă spăl pe ochi; în acel moment m-am trezit, şi acum sunt tot oarbă. Dar în zorii zilei, cineva mi-a vorbit astfel: «Pleacă şi caută! Vei întâlni femeia cu copilul din vis; şi vei ajunge în casa aceea mai repede decât ai ajuns vreodată în alte case!» Şi acum, iată-mă la capătul călătoriei mele plină de spaimă, pericole şi oboseală!" Maria i-a dat oarbei apa de baie, iar aceasta şi-a spălat faţa cu ea şi chiar în acea clipă i-a revenit vederea. Femeia nu ştia cum să mai mulţumească de bucurie şi recunoştinţă. Ar fi vrut să strige să audă toată lumea din Ostrazine; dar Maria i-a interzis categoric să facă acest lucru.

Cap.94 - Cererea femeii vindecate de a rămâne în casă. Discuţia ei cu Iacov despre blândeţea Mariei. O prezicere a femeii despre viitorul Mariei. Modestia Mariei. Întoarcerea lui Iosif.

Femeia a rugat-o pe Maria să-i permită să rămână o vreme la ea acasă, pentru ca s-o ajute la treburile gospodăreşti, drept mulţumire pentru marele bine pe care i l-a făcut.

Dar Maria i-a răspuns: "Femeie, acest lucru nu depinde de mine, pentru că şi eu sunt doar o roabă a Domnului; mai rămâi însă până se întoarce bărbatul meu de la câmp! El va hotărî!"

Iar femeia i-a căzut Mariei la picioare şi a început să i se închine ca unei zeităţi; căci pentru ea, care se născuse oarbă, vindecarea i se părea o minune. Dar Maria a refuzat o asemenea manifestare şi a plecat în camera ei.

Femeia a început atunci să plângă, crezând că prin purtarea sa a jignit-o pe binefăcătoarea ei. Iacov, care se afla în aceeaşi cameră, jucându-se cu Copilul, i-a zis: "De ce plângi, de parcă ţi-ar fi făcut cineva vreun rău?"

Iar femeia i-a răspuns: "Vai. copile dragă! Am jignit-o pe aceea care mi-a dăruit lumina ochilor! Cum să nu plâng?"

Iacov i-a răspuns: "Ah, nu-ţi face probleme pentru atâta lucru! Tânăra femeie care ţi-a dat apa de baie este mai blândă decât un porumbel; ea nu se supără niciodată. Dacă cineva ar încerca s-o jignească, nu ar reuşi! Căci pentru o jignire, ea îl binecuvântează de zece ori şi îl roagă atât de frumos să-i fie prieten, încât nici chiar piatra cea mai dură nu ar rezista. Atât de bună este femeia aceasta! Aşa că nu-ţi face griji în această privinţă; căci te asigur că acum ea se roagă pentru tine!"

Şi chiar aşa şi era: Maria se ruga la Dumnezeu pentru această femeie, pentru ca El s-o lumineze, să vadă că şi ea (Maria) nu este altceva decât o femeie. Maria era de cea mai nobilă spiţă nu numai prin naştere (ca fiică de rege); dar bucuria ei cea mai mare era să se arate smerită faţă de toată lumea.

După un timp, buna şi blânda Maria s-a întors şi a rugat-o pe femeie s-o ierte, căci a fost prea dură cu ea. Această comportare a Mariei a făcut-o pe femeia recunoscătoare s-o îndrăgească nespus. Iar femeia a spus, plină de dragoste pentru Maria: "Frumoasă Psyche de pe pământ, ceea ce inima ta minunată face pentru mine acum, îţi va fi întors mai târziu de popoarele lumii! Căci dintre toate femeile de pe pământ, tu eşti, desigur,

prima care te situezi atât de aproape de zei, pentru că, pe lângă virtuţile pe care le au zeii, tu mai eşti şi deosebit de bună şi de gingaşă".

Iar Maria i-a răspuns: "Draga mea, după ce voi muri, oamenii vor putea face cu mine orice vor dori; dar atâta vreme cât trăiesc, acest lucru nu se va întâmpla".

Acum s-a întors şi Iosif cu fiii săi de la câmp; iar Maria i-a prezentat femeia şi i-a povestit tot ce se întâmplase.

Cap.95 - Acceptarea femeii de către Iosif. Povestea romantică a femeii. Cuvintele de consolare ale lui Iosif pentru sărmana orfană.

Când femeia a înţeles că Iosif era bărbatul Mariei, ea s-a dus la el şi i-a explicat dorinţa sa de a rămâne la ei în casă. Iar Iosif i-a răspuns: "Dacă pot să-ţi fac această favoare, după cum a spus şi soţia mea de faţă cu tine, nu văd de ce să n-o fac. Poţi rămâne la noi, dacă vrei să-ţi exprimi astfel recunoştinţa. După cum vezi, am o gospodărie destul de întinsă, animale şi o casă mare! Aşa că treabă este destulă, la fel şi spaţiu pentru locuit. Soţia mea este plăpândă de felul ei, aşa că-mi vei fi de mare ajutor dacă vei lua asupra ta câte ceva din treburile casei. Nu-ţi va lipsi nimic, dar ca să te plătesc, nu am cu ce. Dacă te mulţumeşti doar cu atât, poţi rămâne aici cât pofteşti, dar nu din obligaţie!"

Aceste cuvinte au făcut-o fericită pe femeia străină, care era o biată orfană şi acum găsise o casă în care i se ofereau atâtea lucruri.

Iosif a întrebat-o unde s-a născut, câţi ani are şi de ce religie este. Iar femeia a răspuns: "Preacinstită gazdă, m-am născut la Roma şi sunt fiica unui patrician important! Chipul meu nu corespunde vârstei pe care o am; căci eu sunt pe acest pământ abia de douăzeci de primăveri. M-am născut oarbă; un preot i-a sfătuit pe părinţii mei să mă ducă la oracolul din Delphi, pentru că acolo voi primi lumina ochilor prin îndurarea lui Apollo. Aveam zece ani şi şapte luni când părinţii mei au primit acest sfat. Părinţii mei, care erau foarte bogaţi şi mă iubeau foarte mult, eu fiind singura lor fiică, au urmat acest sfat. Ei au închiriat o corabie ca să mă ducă la Delphi. Dar, abia ne aflam de trei zile pe mare, că s-a stârnit o furtună foarte puternică, iar corabia a fost împinsă în părţile acestea. Cam la două sute de stânjeni de ţărm, corabia a fost izbită de o stâncă - aşa mi-a povestit adesea salvatorul meu - şi totul a dispărut în valuri, cu excepţia mea şi a unui marinar, care m-a salvat. Aşa se face că şi părinţii mei au dispărut.

De atunci n-am mai găsit ocazia de a mă întoarce în oraşul meu natal. Marinarul a murit şi el tot aici, acum vreo cinci ani, iar eu am rămas o amărâtă de cerşetoare, orfană şi chinuită de sărăcie în acest oraş. Dar zeii s-au îndurat de mine şi mi-am recăpătat lumina ochilor, ca să pot vedea pe binefăcătorii mei, aşa că o să uit de soarta mea tristă.

Această poveste tristă le-a adus tuturor lacrimi în ochi; iar Iosif a spus: "Biata de tine, încearcă să te linişteşti; căci aici la noi vei găsi mai mulţi părinţi".

Cap.96 - Întrebarea femeii în legătură cu părinţii. Explicaţiile lui Iosif. Convingerea femeii că Iosif este Zeus. Replica lui Iosif.

Preasupusa femeie nu l-a înţeles prea bine pe Iosif, ce a vrut el să spună cu mai mulţi părinţi; de aceea, l-a întrebat: "Om bun şi iubitor, în casa ta am găsit atâta îndurare; dar nu înţeleg, ce ai vrut să spui cu regăsirea mai multor părinţi în locul celor pierduţi?"

Iosif i-a răspuns: "Adevărat, tu poţi să stai în casa mea alături de copiii mei, câte zile vei avea! Iar aici, la mine, vei cunoaşte şi pe singurul Dumnezeu adevărat, Cel care ţi-a dat viaţă, iar acum a dat lumină ochilor tăi! Tu trebuie să faci cunoştinţă cu Domnul, Dumnezeul tău şi să te laşi condusă de El! Apoi vei cunoaşte în casa mea un roman de vază, care va încerca să facă ceva pentru tine la Roma! Acest roman se numeşte Cyrenius şi este fratele lui Augustus.

Este foarte posibil ca el să îi fi cunoscut pe părinţii tăi şi să încerce să facă ceva în legătură cu aceştia. Asta am înţeles eu când vorbeam de mai mulţi părinţi, trupeşti şi duhovniceşti! Căci, dacă părinţii tăi adevăraţi ar trăi, crezi că ar putea face mai mult pentru tine? Ţi-ar fi redat ei lumina ochilor şi ţi-ar fi arătat ei pe Domnul cel adevărat şi unic?! Părinţii care te-au născut te-ar fi îngrijit o vreme, aici însă vei găsi întotdeauna un sprijin. Este suficient doar să-ţi doreşti acest lucru! Spune-mi, ce este mai important? Părinţii care te-au născut şi pe care marea i-a înghiţit, sau părinţii tăi actuali, cărora marea li se supune, în numele Dumnezeului unic?"

După aceste cuvinte, preasupusa femeie a rămas mută de admiraţie şi dragoste faţă de Iosif. Pentru că auzise pe ici pe colo, că în apropiere de Ostrazine ar trăi Zeus în persoană, ea a crezut că se afla chiar în prezenţa lui.

Dar Iosif şi-a dat imediat seama de nebunia femeii şi i-a zis: "Fata mea, fiica mea! Nu mă lua drept ceea ce nu sunt; cu atât mai puţin drept ceva ce nu există! Eu sunt un om ca şi tine; asta ar trebui să-ţi fie de ajuns! Cu timpul vei înţelege mai bine, dar acum destul! Aduceţi acum prânzul, după masă vom mai vedea! Aşa să fie!"

Cap.97 - Cuvintele lui Iosif despre cei trei preoţi care posteau. Smerenia noii locatare şi adoptarea ei de către Iosif. Binecuvântarea şi bucuria pruncului Iisus.

Fiii lui Iosif au ieşit imediat afară ca să aducă mâncare.

Iar Iosif a zis: "Ce este cu cei trei? Vor să servească masa cu noi, sau la ei în cameră? Duceţi-vă la ei şi întrebaţi-i, după care faceţi cum doresc ei!"

Iar fiii au plecat şi i-au întrebat pe cei trei; dar aceştia n-au spus nimic, doar au încercat să arate băieţilor că, până la apusul soarelui nu pot nici să vorbească, nici să mănânce sau să bea ceva.

Băieţii i-au relatat lui Iosif cele aflate, iar Iosif s-a declarat mulţumit şi a zis: "Dacă ei consideră asta drept o problemă de conştiinţă, să-şi ţină legământul! În numele Domnului, să ne aşezăm acum la masă şi să mâncăm cu recunoştinţă ceea ce Domnul ne-a dăruit!" Preasupusa femeie a spus: "Stăpâne! Tu eşti prea bun, iar eu nu însemn nimic; de aceea, nu se cade să stau la aceeaşi masă cu tine! Pot să mănânc în tinda casei ceea ce vei binevoi să-mi dai. În plus, cu zdrenţele de pe mine şi aşa nespălată, nu pot să mă aşez la aceeaşi masă cu un domn ca tine!"

Dar Iosif s-a adresat fiilor săi: "Duceţi-vă şi adunaţi mai multe găleţi cu apă; şi puneţi-le în camera de lângă cea a Mariei! Iar tu, nevastă, mergi de spală pe această femeie, piaptăn-o şi îmbrac-o cu lucrurile tale cele mai bune! Iar când totul va fi gata iar ea va fi îmbrăcată cum se cuvine, aduceţi-o încoace ca să poată sta la aceeaşi masă cu noi, fără să se sfiiască!"

Într-o jumătate de oră, cererea lui Iosif fusese îndeplinită şi iată, în faţa lor, în locul femeii de mai înainte, stătea acum o fată drăgălaşă şi timidă, dar mai ales recunoscătoare, iar pe faţa ei se mai vedeau doar urme ale tristeţii de altă dată. Trăsăturile ei erau de o mare frumuseţe, iar ochii ei exprimau o umilinţă adâncă, dar şi o dragoste profundă. Iosif s-a bucurat mult la revederea acestui copil şi a zis: "Doamne, îţi mulţumesc mult pentru că m-ai ales pe mine să salvez pe această sărmană copilă! În numele Tău cel Sfânt, aş vrea să o adopt ca pe propriul meu copil!"

Apoi, întorcându-se către fiii săi, le-a spus: "Priviţi pe noua voastră soră şi salutaţi-o ca noii ei fraţi!" Fiii lui Iosif au făcut acest lucru cu plăcere, iar la sfârşit a vorbit şi Pruncul: "Fie, sora mea, aşa să fie, cum aţi hotărât voi; aţi făcut o treabă foarte bună şi Mă bucur foarte mult!" Dar când fata a auzit Pruncul vorbind astfel, ea s-a mirat foarte tare şi a zis: "Ce minune, copilul acesta vorbeşte ca un zeu!

Cap.98 - Încântătoarea scenă dintre fată şi Prunc. Pericolele secretului sfânt. Fericirea extraordinară a fetei

Fata s-a dus imediat la Copil si i-a zis : Ce Copil extraordinar si minunat est!Vai tu esti Copilul acela stralucitor care mi-a aparut in vis, pe care L-a spalat mama Lui, iar apa de la baia Lui mi-a redat vederea.Da, Tu esti un Copil divin!Tu mi-ai redat lumina ochilor !Tu esti Mantuitorul meu.Tu esti adevaratul Apollo din Delphi!Tu ocupi acum in inima mea mai mult loc decat toti zeii Romei, Greciei si Egiptului!Ce duh divin salasluieste in Tine, de ti-a dezlegat limba atat de timpuriu si iti da o putere tamaduitoare atat de mare?!

Ridicaţi-vă, oameni de pe pământ, care asemeni mie, trăiţi în întuneric şi suferinţă! Aici este soarele de pe cer, care va reda vederea celor orbi, asemenea mie! O, Roma, tu, stăpână neînduplecată a lumii, priveşte aici, în faţa mea îmi zâmbeşte eroul care te va transforma în ruină. Flamura Lui va flutura peste zidurile tale, iar tu vei pieri! Aşa cum furtuna mătură pleava, tot aşa vei fi şi tu măturată de pe faţa pământului!"

Copilul a întins mâna fetei, cerând să fie luat în braţe. Iar fata L-a luat cu mare dragoste şi L-a mângâiat. Copilul se juca cu buclele fetei şi-i vorbea încetişor: "Iubita mea soră, chiar crezi în cele ce ai spus mai înainte, când eram în braţele fratelui Meu?"

Iar fata i-a răspuns tot aşa de încet: "Da, Mântuitorul meu, lumina mea, soarele meu - acum că mă întrebi, cred şi mai mult acest lucru!"

Iar Pruncul i-a zis: "Binele să te însoţească de-a pururi, dacă tu crezi cele ce ai spus, în inima ta! Un lucru îţi spun însă, această credinţă a ta s-o păstrezi ca pe cel mai mare secret! Căci niciodată duşmanul nu şi-a ascuţit mai tare urechile, decât în aceste vremuri! De aceea, să nu vorbeşti de Mine şi să nu Mă trădezi, dacă nu vrei să fiu omorât de acest duşman pentru totdeauna!"

Fata a promis în mod solemn şi era atât de frumoasă, în timp ce mângâia Copilul, că toţi au început să se mire, iar fata era atât de fericită, că-i venea să chiuie de bucurie.

Cap.99 - Sosirea lui Cyrenius şi Pilla. Informarea lor în legătură cu fata. Peţirea fiicei adoptive de către Cyrenius.

Pe când fata era în această stare de fericire, a sosit Cyrenius, însoţit de Maronius Pilla, aşa cum îi promisese lui Iosif în ziua precedentă. Iosif şi Maria l-au primit cu multă bucurie, iar Cyrenius a spus: "Prea iubite frate şi prieten, ce s-a întâmplat în absenţa mea, de vă găsesc atât de veseli, spre marea mea bucurie?!"

Iosif a arătat spre fată şi a spus: "Priveşte acolo motivul bucuriei noastre, cu Pruncul în braţe şi plină de încântare!"

Cyrenius s-a uitat mai atent la fată şi i-a zis: "Ai angajat-o ca fată la Copil? Unde ai descoperit această
frumuseţe israelită?"

Iar Iosif i-a răspuns lui Cyrenius, care ardea de curiozitate: "Prietene, o minune s-a întâmplat sub acest acoperiş. Când a venit la mine era oarbă şi arăta ca cea mai jalnică cerşetoare. Prin puterea miraculoasă a Copilului, ea şi-a recăpătat vederea, apoi a reieşit că abia numără douăzeci de primăveri şi că este orfană, de aceea am adoptat-o ca fiică; acesta este motivul bucuriei noastre!"

Cyrenius o privea pe fată cu tot mai multă plăcere, deşi fata, adâncită în bucuria ei cu Copilul, nu observa nimic, dar era plină de strălucire.

Atunci Cyrenius a spus: "Iubite prietene, cât regret că sunt un patrician de vază al Romei! Crede-mă, nu ştiu ce aş da să fiu un simplu evreu, ca să mă pot căsători cu această evreică frumoasă! Căci ştii că sunt necăsătorit şi nu am copii. O, ce bucurie ar fi pentru mine o asemenea soţie, binecuvântată de tine!"

Iosif i-a zâmbit lui Cyrenius şi l-a întrebat: "Ce-ai face dacă ţi-aş spune că această fată nu este evreică, ci o fată romană de aceeaşi stare înaltă ca tine? Că este fiica unică a unui patrician roman, iar părinţii ei şi-au găsit moartea înghiţiţi de valurile mării, pe când se duceau la Delphi?!"

Cyrenius s-a uitat la Iosif stupefiat, apoi a spus după o vreme: "Iubite frate şi prieten! Ce tot spui? Te rog, explică-mi mai pe larg; căci s-ar putea ca povestea să mă privească îndeaproape!"

Iar Iosif i-a spus: "Iubitul meu prieten! Toate la timpul lor, mai ai puţină răbdare; o să-ţi povestească chiar fata! Până atunci povesteşte tu, mai bine, ce s-a mai întâmplat cu cadavrele scoase de sub dărâmături".

Cap.100 - Relatarea lui Cyrenius despre revenirea la viaţă a 200 dintre cei consideraţi morţi şi interesul lui crescând pentru fata străină. Ezitarea lui Iosif. Triplul drept de căsătorie în vechea Romă.

Cyrenius s-a adresat astfel lui Iosif: "Prietene, nu-ţi face probleme în ceea ce priveşte cadavrele; în noaptea care a trecut două sute de suflete au fost readuse la viaţă şi toată ziua m-am străduit să le asigur un adăpost! Căutarea continuă şi, dacă vor mai fi scoase la lumină şi alte cadavre nevătămate, ne vom ocupa de ele la fel ca de ceilalţi. Asta ar fi cam tot, pe scurt şi nu prezintă nici pe departe atâta interes pentru mine acum ca această fată, care, după spusele tale, ar fi copilul unui patrician roman mort mai demult într-un accident!

După cum ţi-am spus, nu sunt căsătorit şi n-am copii; unde ar putea s-o ducă mai bine decât ca soţie în casa mea, fratele împăratului?! De aceea, povestea fetei mă interesează foarte mult. Ajută-mă să intru în vorbă cu fata, să putem discuta în linişte!"

Şi Iosif i-a spus lui Cyrenius: "Prietene, îmi spui că nu eşti căsătorit, dar la Tyrus mi-ai zis că ai o soţie, dar nu ai copii! Spune-mi, ce să cred? Tu, ca roman, poţi să iei o a doua soţie dacă prima nu face copii, dar cum poţi să spui că nu eşti căsătorit, asta nu mai înţeleg! Explică-mi, pentru ca să înţeleg şi eu!"

Auzind acestea, Cyrenius a zâmbit şi a spus: "Dragă prietene, după câte văd, nu prea cunoşti legile Romei, de aceea o să-ţi spun câteva lucruri, aşa că ascultă-mă: Noi, romanii, avem un triplu drept de căsătorie; două din căsătorii nu te obligă, ci numai una din cele trei. Astfel, pot să mă căsătoresc şi cu o sclavă, dar asta nu înseamnă că am o soţie, ci numai o femeie cu care dorm în mod legal şi pot să spun că sunt celibatar câtă vreme nu am luat o soţie în adevăratul sens al cuvântului. Deosebirea dintre primele două situaţii, cele care nu te obligă, constă în aceea că în primul caz pot să-mi iau o concubină, fără nici cea mai mică obligaţie de a o lua cândva de nevastă; în al doilea caz pot să iau şi o fată dintr-o familie bună, cu condiţia de a o lua de soţie, dacă o să avem împreună doi sau trei copii, dintre care cel puţin unul să fie bărbat. Abia în a treia situaţie legătura devine obligatorie, când merg cu femeia pe care am ales-o în faţa altarului lui Hymen, iar un preot desemnat special întăreşte legătura prin lege şi atunci nu mai sunt celibatar, ci căsătorit.

Deci, după legile pe care le avem, nici concubinajul *(nuptias capere),* nici căsătoria de probă *(patrimonium facere)* nu-ţi retrag statutul de celibatar, ci numai cununia *(uxoram ducere).*

Deci noi putem să parcurgem concubinajul, căsătoria de probă şi cununia, dar numai după ultima formă se poate spune că nu mai suntem celibatari! Iată, de aceea pot spune că nu sunt căsătorit, deoarece concubina mea nu poate face copii şi aş fi liber chiar dacă am fi avut copii, deoarece copiii concubinei n-au drept asupra tatălui, decât dacă tatăl îi adoptă cu consimţământul împăratului! Acum ştii totul, de aceea te rog să-mi istoriseşti mai amănunţit povestea acestei copile; căci sunt absolut hotărât să mă căsătoresc cu ea!" După ce l-a ascultat pe Cyrenius, Iosif a spus: "Dacă aşa stau lucrurile, voi vorbi eu mai întâi cu copila, ca s-o informez şi s-o pregătesc, pentru ca o asemenea cerere să n-o facă să leşine sau să moară".

Cap.101 - Iosif îi face cunoştinţă lui Cyrenius cu Tullia. O descoperire formidabilă: Tullia, verişoara şi dragostea din tinereţe a lui Cyrenius. Cyrenius profund mişcat.

Iosif s-a dus la fata care continua să se joace cu Pruncul, a tras-o de mânecă şi i-a zis: "Ascultă, fiica mea dragă, oare chiar nu ai observat pe cel care se află acum la noi?"

Abia acum fata s-a trezit la realitate şi l-a văzut pe mândrul Cyrenius. Ea s-a speriat şi a întrebat: "O, dragul meu prieten, cine este acest om strălucitor? Ce caută aici? De unde vine?"

Iosif i-a răspuns fetei: "Nu te speria, draga mea Tullia. Acesta este bunul Cyrenius, un frate al împăratului, proconsulul pentru Asia şi o parte din Africa! El va încerca să rezolve cum poate mai bine problema ta la Roma; căci el te-a plăcut foarte mult de la prima vedere. Du-te la el şi roagă-l să te asculte, spune-i povestea vieţii tale şi fii sigură că nu vorbeşti la pereţi!"

Dar fata a spus: "Vai, dragul meu tată, nu îndrăznesc; căci ştiu că un astfel de domn verifică cu multă severitate asemenea probleme, iar dacă descoperă un singur punct care nu poate fi dovedit, te ameninţă cu moartea! Cum mi s-a întâmplat odată, când eram săracă şi un astfel de domn a început să mă întrebe de unde sunt! şi după ce i-am povestit tot, mi-a pretins imediat dovezi! Şi pentru că eram atât de săracă şi fără prieteni şi n-am avut cum să-mi procur dovezile, mi-a ordonat să nu mai scot o vorbă despre asta, sub pedeapsa cu moartea. De aceea, te rog nu mă trăda; altfel sunt pierdută".

Atunci s-a apropiat Cyrenius, care auzise discuţia dintre cei doi şi s-a adresat Tulliei: "Vai, Tullia, nu te speria, căci eu nu vreau decât să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti şi să te fac fericită! Nu-mi spune nimic altceva decât numele tatălui tău, dacă-l mai ţii minte, nu vreau altceva. Dar nu-i nimic dacă nu-ţi aminteşti nici numele tatălui tău! Tu preţuieşti la fel de mult pentru mine, pentru că eşti fiica acestui bun prieten al meu!" Atunci Tullia a căpătat mai mult curaj şi i-a zis lui Cyrenius: "Dacă privirea ta blândă mă înşeală, atunci întreaga lume e o minciună! Aşa că am să-ţi spun cum se numea tata. Uite, numele lui a fost Victor Aurelius Dexter Latii; - dacă eşti un frate al împăratului, trebuie să cunoşti acest nume".

Auzind acest nume, Cyrenius a fost profund mişcat şi a zis cu voce tremurândă: "Vai, Tullia, acesta a fost fratele mamei! Ştiu despre el că a plecat într-o călătorie cu soţia şi o fată, care se născuse oarbă, pe care o iubea foarte mult! Ce mult l-am invidiat pentru norocul lui, care de fapt a fost o nenorocire! Dar el ţinea la Tullia mai mult decât la lumea întreagă. Eu însumi am fost îndrăgostit de această Tullia pe când avea patru sau cinci ani şi adeseori m-am jurat că numai ea va fi soţia mea şi nimeni altcineva! Şi, o, Doamne, acum o găsesc aici pe divina mea Tullia, în casa minunatului meu prieten! O, Doamne, Doamne, e prea mare răsplata pentru un simplu muritor, care a făcut pentru Tine, Doamne, atât de puţin!"

Şi Cyrenius s-a lăsat aproape leşinat pe un scaun şi abia după o vreme şi-a mai revenit şi a continuat discuţia cu Tullia.

Cap.102 - Cyrenius o cere pe Tullia în căsătorie. Încercarea la care Tullia îl supune pe Cyrenius. O evanghelie a căsătoriei.

După ce s-a odihnit, Cyrenius i-a vorbit din nou Tulliei: "Tullia, n-ai vrea să-mi dai mâna ta, să devii astfel soţia mea de drept, dacă te rog din toată inima?"

Iar Tullia i-a răspuns: "Ce aş păţi dacă te-aş refuza?"

Cyrenius i-a răspuns, oarecum iritat, totuşi din adâncul inimii: "Atunci mi-aş jertfi dragostea Celui pe care Îl ţii în braţe şi aş pleca trist de aici, pentru totdeauna!"

Iar Tullia l-a întrebat mai departe pe Cyrenius: "Ce ai face atunci dacă L-aş ruga pe Cel pe care Îl ţin în braţe să mă sfătuiască ce să fac; iar El mi-ar recomanda să refuz propunerea ta şi să rămân credincioasă casei care m-a primit cu atâta ospitalitate?"

Cyrenius a tresărit auzind această întrebare, după care a răspuns cam încurcat: "Atunci, draga mea Tullia, ar trebui să renunţ la dorinţa mea fără să mă opun! Căci împotriva voinţei Aceluia de care ascultă toate elementele naturii nu se poate ridica un muritor de rând. Te rog, întreabă-L pe Prunc imediat, ca să aflu mai repede care mi-e soarta!"

Dar Pruncul s-a ridicat imediat în picioare şi a spus: "Eu nu sunt un stăpân al lumii; de aceea, în probleme lumeşti, sunteţi absolut liberi din partea Mea! Dacă în inimile voastre vă iubiţi cu adevărat, atunci nu trebuie să renunţaţi la această iubire! Căci nu există la Mine altă lege decât aceea care stă scrisă în inimile voastre cu litere arzătoare.

Dacă voi v-aţi simţit de la prima vedere atraşi şi legaţi sufleteşte unul de celălalt, atunci nu trebuie să mai trăiţi despărţiţi, dacă nu vreţi să păcătuiţi în faţa Mea! Căci eu nu consider valabilă nici o legătură de căsătorie lumească, în afara aceleia a inimii; iar cine încalcă această legătură, acela comite cu adevărat adulter înaintea Mea!

Tu, dragă Cyrenius, te-ai simţit atras în inima ta de această fată; de aceea, nu trebuie s-o mai laşi de la tine. Iar tu, fetiţo, de la prima privire ai simţit că-ţi arde inima pentru Cyrenius, aşa că, înaintea Mea, tu eşti deja soţia lui, deci nici nu se mai pune problema de acceptare. Căci, pentru Mine nu contează sfatul dat pentru aprobare sau

respingere, ci ceea ce simţiţi voi în inimile voastre. Rămâneţi pe veci credincioşi inimii voastre, dacă nu vreţi să fiţi adulteri în faţa Mea!

Blestemat să fie cel ce intervine în probleme de dragoste din motive lumeşti! Căci ce este mai preţios? Dragostea vie, care purcede de la Mine, sau motivele lumeşti, care provin din iad? Vai însă iubirii întemeiate pe motive lumeşti - blestemată să fie aceasta!"

Aceste cuvinte ale Copilului i-au speriat pe toţi cei prezenţi şi nimeni n-a îndrăznit să mai spună vreun cuvânt în problema căsătoriei.

Cap.103 - Explicaţii suplimentare ale Pruncului privind legea căsătoriei. Dragostea care trece prin cap şi cea care trece prin inimă. Unirea celor doi îndrăgostiţi de către Prunc; revelaţia Tulliei despre divinitatea Pruncului.

Văzând că după aceste cuvinte, toţi Îl priveau consternaţi şi nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă, Copilul a deschis din nou gura şi a spus: "Ce staţi cu toţii aşa de trişti în jurul Meu? Doar nu v-am făcut nici un rău! Ţie, dragă Cyrenius, ţi-am dat ceea ce ţi-a dorit inima, la fel şi ţie, dragă Tullia! Ce mai vreţi? Aţi vrea să declar valabil adulterul viu, în timp ce voi, oamenii, aţi pus pedeapsa cu moartea pe cel mort?! Ce fel de cerere ar fi aceasta? Oare ceea ce se întâmplă în viaţă, nu mai este la fel atunci când este vorba de moarte? Eu cred că mai degrabă trebuie să vă bucuraţi, decât să vă întristaţi că astfel stau lucrurile! Cine iubeşte, iubeşte cu capul sau cu inima! Dar legile voastre cu privire la căsătorie se află în capul vostru, nu în inimă! Viaţa adevărată există însă doar în inimă şi de acolo pleacă în toate părţile corpului, deci ajunge şi la cap, care nu are o viaţă proprie, ci este mort.

Dacă voi sancţionaţi cu moartea legile capului, care sunt moarte, asemenea capului, cu atât mai uşor ar trebui să vă fie să respectaţi legile veşnic vii ale inimii! De aceea, ar trebui să vă bucuraţi de faptul că Eu, cel viu dintre voi, respect legile vieţii, căci dacă nu aş face aceasta, de mult ar fi venit peste voi moartea veşnică!

De aceea am venit Eu pe lume, ca să distrug toate legile şi creaţiile morţii, pentru ca în locul lor să se instaleze legile vieţii! Şi dacă vă arăt anticipat care sunt legile vieţii şi care ale morţii, ce necaz v-am pricinuit, de staţi cu toţii aşa de trişti şi vă temeţi de Mine, de parcă aş fi adus cu Mine moartea, nu viaţa? Vai, nerozilor! Prin Mine a venit la voi străvechea viaţă veşnică; de aceea, bucuraţi-vă şi nu mai fiţi trişti! Iar tu, dragă Cyrenius, ia-ţi soţia pe care ţi-am dăruit-o, iar tu, Tullia, ia bărbatul pe care ţi l-am adus; şi de acum înainte, să fiţi împreună întotdeauna! Iar dacă moartea vă va despărţi, cel care rămâne în viaţă va fi liber din punct de vedere formal, dar dragostea trebuie să rămână în veci. Amin!"

Aceste cuvinte ale Copilului i-au mirat nespus pe toţi cei prezenţi. Iar Tullia a început să vorbească, tremurând toată de emoţie: "Oameni buni, Copilul acesta nu este un copil obişnuit, ci Divinitatea însăşi! Căci nici un om nu poate vorbi astfel, ci doar un zeu. Numai un zeu, care înseamnă însăşi viaţa, poate cunoaşte atât de bine legile vieţii şi le

poate trezi în noi! Noi, oamenii, suntem cu toţii morţi; cum am putea noi să găsim legile vieţii şi să le mai şi impunem?

Iar Tu, Copil preasfânt, acum recunosc limpede ceea ce până acum era doar o vagă bănuială: Tu eşti Domnul cerului şi al pământului, din vecii vecilor! Mă închin Ţie din toată inima mea!"

Cap.104 - Rugămintea lui Cyrenius de a primi binecuvântarea din partea Pruncului. Cererea adresată de Copil lui Cyrenius de a renunţa la Evdochia de dragul Tulliei. Conflictul lăuntric al lui Cyrenius. Voinţa fermă a Copilului. Aducerea Evdochiei

Acest mod de exprimare al Tulliei l-a entuziasmat pe Cyrenius; el s-a dus la Tullia, care continua să ţină Copilul în braţe şi i s-a adresat profund mişcat: "Viaţa mea, Dumnezeul inimii mele, dacă mă voi lega pe veci de această fată, doresc să te mai rog, eu, păcătosul, să binecuvântezi această legătură, căreia vreau să-i rămân credincios toată viaţa mea!"

Şi Pruncul s-a îndreptat în braţele fetei şi a spus: "Da, dragul meu Cyrenius, te binecuvântez pe tine şi pe soţia ta, Tullia! Dar femeia cu care ai trăit până acum trebuie să mi-o cedezi Mie! Căci dacă nu faci aceasta, în faţa Mea eşti adulter; căci tu ai iubit-o pe această femeie şi încă o mai iubeşti! Dar, dacă Mi-o dai mie, dacă Mi-o jertfeşti întru totul, atunci Eu preiau păcatul tău! Căci de aceea am venit Eu pe lume, ca să iau asupra mea toate păcatele lumii şi să le distrug prin dragostea mea, în veci! Aşa să fie!"

Cyrenius a fost luat prin surprindere de această cerere; căci concubina sa era o sclavă deosebit de frumoasă din Grecia, pe care o cumpărase foarte scump. El o iubea foarte mult pentru frumuseţea ei, deşi nu aveau copii împreună. Această grecoaică avea treizeci de ani dar era încă atât de frumoasă, că cei câţiva păgâni care o cunoşteau, o adorau ca pe Venus în carne şi oase.

De aceea, bunul nostru Cyrenius a considerat această cerere cam dură şi i-ar fi fost mult mai pe plac dacă nu i s-ar fi făcut.

Dar Pruncul nu s-a lăsat deloc, ci a insistat asupra cererii Sale. Când Cyrenius a înţeles că Pruncul nu are de gând să renunţe, i s-a adresat astfel: "Tu, viaţa mea, înţelege că ţin foarte mult la frumoasa Evdochia, concubina mea şi i-aş simţi tare mult lipsa! Crede-mă, dacă astfel se pune problema, mai degrabă ţi-o cedez pe Tullia, decât să renunţ la frumoasa Evdochia!"

Dar Pruncul i-a zâmbit lui Cyrenius şi i-a spus: "Mă iei drept cămătar? Află că nu sunt aşa ceva! Sau crezi că sunt cineva cu care se poate trata, după ce s-a stabilit un lucru? Pentru că Mi-ai vorbit, îţi voi răspunde: Dacă mi-ai spune *«fă să dispară tot cerul şi întreg pământul»,* mai degrabă ţi-aş da ascultare decât să îmi iau înapoi cuvântul odată dat! Căci îţi spun: Soarele şi Luna şi stelele şi acest pământ sunt trecătoare; ele se vor învechi şi vor pieri la fel ca o haină; dar cuvintele Mele vor rămâne în veci!

Aşa că mai întâi o vei aduce pe Evdochia aici şi abia pe urmă o vei primi pe Tullia, binecuvântată de Mine. Iar dacă te opui, atunci voi face ca Evdochia să moară, dar tu nu o vei mai avea pe Tullia niciodată. Ceea ce faci, trebuie să faci în deplină libertate;

căci o acţiune forţată nu mai are valoare în faţa Mea. Dacă Evdochia moare, tu eşti judecat odată cu moartea ei şi nu mai poţi deveni soţul Tulliei. Dacă însă o sacrifici pe Evdochia pentru Mine, atunci eşti cu adevărat liber, iar Tullia îţi poate fi cu adevărat soţie. Ca urmare a cererii Mele, tu nu poţi avea două soţii; căci la început au fost creaţi doar un bărbat şi o femeie. Deci, fă ceea ce ţi-am cerut, dacă nu vrei să fii condamnat!"

Aceste cuvinte l-au determinat pe Cyrenius să ia hotărârea de a trimite în oraş după Evdochia; căci el o luase de la Tyrus şi nu lăsase pe nimeni s-o vadă, pentru ca nimeni să nu fie sedus de farmecele ei. Şi nici acum nu voia s-o încredinţeze altcuiva decât fiului mai mare al lui Iosif şi lui Maronius Pilla.

Aceştia doi au plecat, însoţiţi de garda personală a lui Cyrenius, la reşedinţa lui Cyrenius şi în curând s-au întors cu frumoasa Evdochia la locuinţa lui Iosif; Evdochia s-a mirat foarte tare şi nu înţelegea ce l-a determinat pe Cyrenius să trimită, pentru prima dată, oameni străini după ea.

Cap.105 - Cyrenius repetă cererea de a o păstra pe Evdochia. Refuzul categoric al Pruncului. Revolta Evdochiei. Victoria spiritului lui Cyrenius. Consolarea Evdochiei de către Maria.

Când Cyrenius a văzut-o pe Evdochia alături de Tullia şi-a dat seama cu cât este aceasta mai frumoasă decât Tullia. De aceea, lui îi părea tare rău să se despartă de ea pentru totdeauna. Atunci l-a întrebat din nou pe Copil dacă n-ar putea s-o păstreze măcar ca servitoare sau ca însoţitoare pentru Tullia.

Dar Pruncul i-a răspuns: "Dragă Cyrenius, poţi avea în casă câte servitoare vrei, numai pe Evdochia nu! Pe ea trebuie s-o laşi aici şi asta pentru că aşa doresc Eu, spre binele tău!"

Când Evdochia a văzut şi a auzit despre ce este vorba şi cu ce ton vorbeşte acest copil cu Cyrenius, s-a speriat şi a zis: "Pe toţi zeii, cum este posibil ca un copil atât de mic să dea ordine celui în faţa căruia tremură Asia şi Egiptul?! Şi acest mare comandant ascultă cu teamă ceea ce i se ordonă şi execută ceea ce i se spune?! Ei, dar lucrurile nu se vor petrece aşa de uşor cum îşi închipuie acest copil! E o ruşine, Cyrenius, ca un om atât de puternic ca tine să se lase astfel condus de acest copil! Poartă-te ca un bărbat şi mai ales ca un roman!" Când Cyrenius a auzit-o pe Evdochia vorbind astfel, el s-a enervat şi a spus: "Da, Evdochia! Chiar acum am să-ţi arăt că sunt un bărbat şi un roman! Iată, dacă acest Copil pe care îl mângâie Tullia n-ar fi de origine divină şi mi-ar vorbi astfel, i-aş arăta eu lui! Dar acest Copil este de cea mai înaltă ascendenţă divină, de aceea voi face întru totul ceea ce îmi cere. Ce-ţi convine mai mult, să faci ce-ţi cere acest Copil extraordinar sau să mori pentru vecie?"

Aceste cuvinte spuse de Cyrenius au avut cel mai mare efect asupra Evdochiei. Ea a început să plângă pentru că trebuia să renunţe la strălucirea de până acum, dar în acelaşi timp se gândea că nu te poţi opune voinţei zeilor; aşa că a trebuit să accepte situaţia.

Atunci, Maria s-a apropiat de Evdochia şi i-a vorbit astfel: "Evdochia, nu te necăji din cauza acestui schimb! Căci tu ai renunţat la o strălucire neînsemnată, ca să dobândeşti una mult mai mare! Uite şi eu sunt fiică de rege, dar strălucirea regală a dispărut de mult,

iar acum nu sunt decât o roabă a Domnului, iar asta înseamnă mai multă bogăţie decât întregul imperiu!"

Aceste cuvinte au făcut o mare impresie asupra Evdochiei, care a început să mai prindă curaj în casa lui Iosif.

Cap.106 - Dorinţa Evdochiei de a afla cine este Copilul. Recomandarea Mariei de a avea răbdare. Copilul în braţele Evdochiei şi discuţia lor.

Evdochia a întrebat-o pe Maria de unde provine puterea miraculoasă a acestui Copil şi care este originea sa divină. Şi cum s-a ajuns la această situaţie, ca Cyrenius să asculte orbeşte ceea ce îi porunceşte Copilul.

Dar Maria i-a spus Evdochiei: "Dragă Evdochia! Nu te grăbi atât de tare! Fiecare lucru la timpul lui, graba strică treaba. Dacă vei sta o vreme la mine, vei afla tot ce te interesează; pe scurt, pot să-ţi spun că acest Copil este mai mare decât toţi eroii şi zeii Romei! N-ai simţit alaltăieri puterea furtunii?! Ea a pornit din voinţa Celui pe care Tullia îl ţine acum în braţe! Şi, ceea ce a făcut furtuna cu templele din oraş, ar putea face El cu întreg pământul! Acum ştii destule, pentru moment nu trebuie să ştii mai multe, spre binele tău; când ai să te mai maturizezi, vei mai afla şi altele! De aceea te rog, tot spre binele tău, să nu vorbeşti nimănui despre toate acestea; dacă vei mai încerca să vorbeşti, vei pieri!"

După asemenea cuvinte, Evdochia s-a liniştit şi a început să se gândească la ce i-a spus Maria, încercând să înţeleagă. Iar Maria s-a dus la Tullia şi i-a luat Copilul din braţe, spunându-i: "Fiul meu te-a binecuvântat, de aceea vei fi fericită toată viaţa ta! Dar acolo se află Evdochia; ea nu a avut parte de această fericire care este binecuvântarea Copilului! De aceea, vreau să-i dau Evdochiei Copilul în braţe, ca să vadă ce putere iradiază de la El!"

Iar Maria a dus Copilul Evdochiei şi i-a spus: "Iată, Evdochia, acesta este salvarea mea şi a ta! Ia-L pentru puţin timp în braţe, să vezi cât este de dulce să fii mama unui astfel de Copil!"

Evdochia a luat Copilul în braţe cu mult respect, dar ea se temea de El şi nici nu îndrăznea să se mişte. Atunci Copilul i-a zâmbit şi i-a spus: "Evdochia, nu te teme de Mine, căci Eu nu vreau să te distrug, ci să te mântuiesc! În scurtă vreme, Mă vei cunoaşte mai bine decât Mă cunoşti acum! Şi atunci nu o să te mai temi de Mine, ci Mă vei iubi, cum te iubesc şi Eu pe tine!"

După aceste cuvinte, Evdochiei i-a pierit teama şi a început să mângâie Copilul şi să se joace cu El.

Cap.107 - Mulţumirea lui Cyrenius. Nobleţea, înţelepciunea şi modestia lui Iosif. Cyrenius predă lui Iosif opt copii sărmani să-i crească.

Cyrenius i-a spus lui Iosif: "Stimate prieten şi frate, în casa ta am cunoscut fericirea în toate privinţele; acum spune-mi cum să te răsplătesc! Spune-mi cum aş putea să compensez toate câte le-ai făcut pentru mine? Şi să nu-mi vorbeşti despre această vilă, care este prea mică şi prea neînsemnată pentru cât îţi datorez!"

Iar Iosif i-a răspuns: "Vai de mine, prietene şi frate, ce-ţi închipui despre mine?! Îţi închipui că sunt un cămătar de binefaceri şi fac bine pentru a obţine ceva în schimb? Ce mult te înşeli, dacă asta crezi despre mine! Căci nimic nu mi se pare mai deplorabil decât un binefăcător plătit şi o binefacere plătită! Aş fi blestemat şi blestemată ar fi ziua şi ora la care m-am născut dacă aş lua vreun ban de la tine!

Ia-o cu sufletul împăcat pe Tullia, soţia ta; purtarea ta faţă de ea şi faţă de alţi sărmani să fie răsplata pentru ceea ce am făcut eu pentru tine! Şi să nu încerci să aduci în casă lucruri noi, căci ceea ce avem ajunge pentru toţi. De ce am pretinde mai mult? Sau poate îţi închipui că voi cere pentru Evdochia bani de întreţinere? Nu, fii liniştit! O iau în casa mea ca pe o fiică şi o voi educa în spiritul Domnului. Există undeva vreun părinte care cere plată pentru creşterea copiilor săi?! Îţi repet, Evdochia este mai preţioasă decât lumea întreagă; de aceea, nu există răsplată pe lume care ar putea-o echivala! Cea mai mare răsplată pe care o doresc pentru tot ceea ce fac se află acum în braţele Evdochiei!"

Când Cyrenius a văzut atâta altruism la Iosif, el a spus profund mişcat: "Adevărat, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor de pe pământ, tu eşti un om între oameni! Ar fi o osteneală zadarnică să te laud cu cuvinte frumoase, pentru că tu eşti mai presus de vorbe. Dar eu ştiu ce trebuie să fac, ca să-ţi demonstrez cât de mult te stimez şi te apreciez. Am să-ţi fac un cadou, pe care sigur nu-l vei refuza! Iată, în Tyrus am găsit trei fete şi cinci băieţi de condiţie modestă, rămaşi fără părinţi! Aceşti copii aş vrea să-i aduc la tine ca să te ocupi de creşterea lor! Se înţelege de la sine că vei răspunde de întreţinerea lor. Îmi vei refuza şi acest lucru? Nu, Iosif, prietenul meu devotat, sunt sigur că de data aceasta nu mă vei refuza!"

Şi Iosif i-a răspuns profund mişcat: "Nu, frate, acest lucru nu-l voi refuza! Trimite copiii încoace, cât poţi de repede; şi voi face în aşa fel ca să nu le lipsească nimic!"

Cap.108 - Cyrenius în cumpănă în privinţa cununiei la preot. Sfatul lui Iosif şi bucuria lui Cyrenius.

Foarte mulţumit de angajamentul lui Iosif, Cyrenius i-a zis acestuia: "Stimate prieten, acum toate dorinţele mele au fost îndeplinite şi nu-mi mai doresc nimic altceva! Numai că fericirea mea este umbrită de o situaţie fatală, iar aceasta este următoarea: Tullia, divina, a fost binecuvântată de Domnul să fie soţia mea legitimă; dar iată, eu sunt

roman şi pentru a face o bună impresie în faţa poporului, trebuie să mă cunun formal şi la preot.

Dar o asemenea cununie poate fi făcută doar de un preot superior al zeului Hymen; doar aşa capătă ea un caracter legal. Şi nu ştiu cum să rezolv problema, pentru că nu mai există nici unul, în afara celor trei preoţi inferiori de aici".

Atunci, Iosif i-a spus lui Cyrenius: "De ce îţi faci probleme în legătură cu ceea ce nu există? Dacă vrei să te întorci la Tyrus, vei întâlni acolo destui preoţi care te vor cununa pentru bani, dacă pui atâta preţ pe cununie. Dar dacă rămâi aşa cum eşti, faci şi mai bine; căci acum şi tu eşti un stăpânitor al legii!

Îmi amintesc că am auzit odată de la un roman că ar exista o lege secretă care ar suna cam aşa: «Dacă un bărbat alege o fată în prezenţa unui mut, a unui nebun sau a unui copil minor şi aceştia sunt veseli şi zâmbesc în timpul alegerii, atunci căsătoria este absolut valabilă şi trebuie doar anunţată preotului şi bineînţeles, nu trebuie uitată o mică jertfă».

Dacă eşti în legalitate conform acestei legi, ce-ţi trebuie mai mult? Hai să-i chemăm pe cei trei preoţi care sunt la mine; aceştia îţi vor da certificatul precum că ai peţit-o pe Tullia în prezenţa unui copil, care are abia patru luni şi care în timpul acela ţi-a zâmbit şi v-a binecuvântat! Dacă ai acest certificat şi ceva aur, ce-ţi trebuie mai mult pentru poporul roman?"

Cyrenius a sărit în sus de bucurie şi i-a zis lui Iosif: "Ai dreptate, iubite frate! Într-adevăr, există o asemenea lege, numai că nu mi-a venit în minte până acum! Acum totul este în perfectă ordine; cheamă-i deci pe cei trei preoţi, să discut cu ei în această problemă!"

Şi Iosif a trimis după cei trei preoţi care continuau să facă pe muţii.

Cap.109 - Ezitarea preoţilor. Cyrenius îşi asumă răspunderea. O notă proastă pentru rapacitatea Romei. Căsătoria lui Cyrenius cu Tullia.

Cei trei preoţi au venit îndată, iar unul dintre ei a spus: "Numai ordinul proconsulului a putut să ne dezlege limbile; căci azi de dimineaţă am făcut un jurământ ca astăzi, toată ziua, să nu scoatem nici un cuvânt şi să nu punem nimic în gură! Dar după cum am spus, rupem legământul pentru că este aproape seara şi pentru că avem ordin de la proconsul. El va da cândva socoteală pentru voi!"

Iar Cyrenius a spus: "Adevărat, am imediat nevoie de voi, iar dacă vă faceţi probleme de conştiinţă, iau totul asupra mea! Căci eu mă aflu în casa Celui care are cunoştinţă de asemenea probleme şi cred că nu-mi va fi atât de greu să dau socoteală în această privinţă, cum vă închipuiţi voi".

Iar Iosif a spus: "Frate, dovada este gata, spune doar acestor preoţi ce doreşti de la ei!"

Dar unul din preoţi i-a luat-o înainte lui Cyrenius şi la întrebat ce pot ei să facă pentru el. Iar Cyrenius a prezentat pe scurt celor trei problema sa. Dar cei trei au spus:

"Legea este corectă şi datele corespund, dar noi suntem doar nişte preoţi de rang inferior, de aceea, certificatul nostru nu va fi considerat valabil! Şi Cyrenius le-a explicat că, având în vedere că nu există preoţi superiori, ceilalţi au datoria, ba chiar obligaţia de a îndeplini oficiile necesare în locul superiorilor".

Dar preoţii au zis: "Aşa este corect, dar acum două zile, când am vrut să exercităm atribuţiile preoţilor superiori, tu ne-ai condamnat! Dacă acum vom încerca din nou să exercităm atribuţiile preoţilor superiori, nu ne vei condamna iarăşi?"

Cyrenius le-a răspuns oarecum enervat: "Atunci v-am condamnat pentru că voiaţi să vă folosiţi de un asemenea drept împotriva legii; dar acum este absolut legal! Dacă acţionaţi legal, n-aveţi de ce vă teme de mine! Pentru acest serviciu am să vă aduc jertfe, cu care să vă puteţi asigura traiul! De asemenea, o jertfă pentru Roma!"

La care, cei trei preoţi au spus: "Bine, dar noi trei nu mai ascultăm acum de zei şi nu vrem să mai avem nimic de-a face cu păgânismul roman! Va fi certificatul nostru valabil dacă se află la Roma că am trecut la credinţa israelită?"

Cyrenius le-a răspuns: "Voi ştiţi la fel de bine ca şi mine că la Roma, orice certificat este valabil dacă plăteşti! Aşa că faceţi ceea ce vă cer! Toate celelalte nu vă privesc pe voi, căci de acelea mă voi îngriji eu personal!"

Această asigurare i-a determinat pe preoţi să-i scrie lui Cyrenius certificatul dorit, binecuvântându-l în acelaşi timp. Când Cyrenius a primit certificatul, el s-a dus spre Tullia şi a luat-o de mână, ca pe soţia lui de drept. El i-a dat un inel şi a trimis imediat în oraş să-i fie adusă îmbrăcăminte demnă de o regină.

Cap.110 - Tullia îmbrăcată regeşte şi suferinţa Evdochiei. Cuvintele de consolare spuse de Copil Evdochiei şi lacrimile ei de bucurie. Participarea Mariei.

Peste puţin timp au sosit hainele regeşti pentru Tullia, care a fost îmbrăcată cu ele aşa cum se stabilise.

Maria şi-a luat înapoi rochia ei, pe care a spălat-o şi a păstrat-o pentru ea. Cyrenius a vrut să-i dea Mariei haine împărăteşti; dar Maria şi Iosif au refuzat propunerea. În schimb, când a văzut-o pe Tullia în veşmintele pline de splendoare, Evdochia s-a întristat foarte tare şi a început să suspine pe ascuns.

Dar Pruncul i-a spus în şoaptă: "Evdochia, îţi spun, nu suspina pentru lucruri lumeşti, ci pentru păcatele tale şi atunci îţi va merge mai bine! Căci Eu sunt mai mult decât Cyrenius şi Roma; dacă Mă ai pe Mine, ai mai mult, ca şi cum ai stăpâni lumea întreagă! Dacă vrei să Mă ai pe Mine, atunci trebuie să te căieşti pentru păcatele tale, din cauza cărora nu poţi avea copii! Dar dacă te vei căi pentru păcatele tale din iubire pentru Mine, abia atunci vei înţelege Cine sunt Eu, după măsura iubirii tale pentru Mine. Dacă tu Mă vei recunoaşte, atunci vei fi mai fericită decât dacă ai fi soţia împăratului însuşi! Căci împăratul trebuie să aibă gărzi puternice, care să-i păzească tronul, spre a nu fi alungat de pe el! Eu însă Îmi sunt suficient Mie însumi! Spiritele, sorii, luna şi pământul, la fel ca şi

elementele naturii ascultă de Mine; totuşi Eu nu am nevoie de străji şi Mă las purtat de tine în braţe, deşi tu eşti o păcătoasă!

Aşa că fii liniştită şi nu mai plânge; căci tu ai primit ceea ce i s-a luat Tulliei atunci când a îmbrăcat hainele împărăteşti! Şi acest lucru este infinit mai preţios decât orice haine poleite cu aur, care sunt moarte şi aducătoare de moarte, în timp ce tu porţi viaţa în braţele tale şi niciodată nu vei cunoaşte moartea, dacă Mă iubeşti pe Mine!"

Aceste cuvinte ale Pruncului au avut efectul unui balsam asupra sufletului Evdochiei, încât aceasta a început să plângă de atâta bucurie, uimire şi fericire.

Maria a observat că Evdochia vărsa lacrimi de bucurie, de aceea s-a dus la ea şi a întrebat-o: "Dragă Evdochia, ce-i cu tine de văd lacrimi pe obrazul tău?"

Iar Evdochia a răspuns după un suspin adânc: "Vai tu, cea mai fericită mamă de pe pământ, priveşte, Pruncul tău m-a impresionat până la lacrimi! Adevărat, oamenii muritori nu pot spune asemenea cuvinte, oricât ar fi ei de mari, ci numai zeii sunt capabili de astfel de vorbe! Ce gânduri mari şi presimţiri mi se strecoară în suflet! Ca dintr-un adânc nevăzut, ele se înalţă în mine ca stelele din mare; de aceea plâng eu, de fericire!"

Iar Maria a spus: "Evdochia, mai ai puţină răbdare! După stele, va veni şi soarele; abia la lumina lui vei vedea unde te afli! Dar acum, linişte, căci Cyrenius vine spre noi".

Cap.111 - Cyrenius îşi exprimă recunoştinţa faţă de Copil. Cuvintele de binecuvântare pentru mire şi mireasă. Invitaţia lui Iosif la ospăţul de nuntă. Întoarcerea lui Cyrenius în oraş.

Cyrenius s-a apropiat cu Tullia de Evdochia, care ţinea Copilul în braţe şi s-a adresat Copilului astfel: "Viaţa mea, Tu eşti totul pentru mine! Ţie îţi datorez toată fericirea mea! Eu am făcut atât de puţin pentru Tine, iar Tu m-ai răsplătit aşa de mult şi m-ai făcut omul cel mai fericit de pe pământ! Cum aş putea eu, un biet păcătos, să-Ţi mulţumesc îndeajuns?"

Iar Pruncul s-a ridicat, a înălţat mâna dreaptă şi a spus: "O, dragul meu Cyrenius Quirinus, te binecuvântez pe tine şi pe soţia ta, Tullia, ca să trăiţi fericiţi pe lume! În acelaşi timp însă, îţi spun: "Să nu te consideri niciodată extrem de fericit atunci când este vorba de fericirea de pe această lume, ci să fii conştient că lumea cu fericirile ei nu este altceva decât o scenă înşelătoare; atunci vei putea să te bucuri de viaţă într-un mod înţelept! Căci priveşte, totul pe lume este exact opusul a ceea ce ţi se înfăţişează; şi numai iubirea, atunci când vine din adâncurile inimii, este adevărată şi dreaptă! Acolo unde constaţi că există viaţă fără iubire, acolo nu este viaţă, ci moarte; dar acolo unde este linişte şi iubire adevărată, acolo este viaţă în casă şi nimeni nu o poate distruge!

Tu nu ştii cât de şubred este locul pe care stai, Eu însă ştiu, de aceea îţi spun toate acestea! Sapă numai o mie de metri în adâncime şi vei da de un hău, care te va înghiţi! Deci nu săpa prea mult la temelia lumii şi nu te bucura de ceea ce poţi găsi cercetând lumea mai adânc; căci cine sapă prea mult pe această lume îşi pregăteşte propriul sfârşit. Să nu te încrezi în locul pe care te afli, căci el este şubred şi te poate înghiţi dacă sapi şi

faci o gaură în pământ! Chibzuieşte: orice lucru de pe lume te poate omorî, pentru că el însuşi poartă moartea în sine, numai iubirea nu, aşa că păstreaz-o cât mai curată! Dar dacă o amesteci cu lucruri lumeşti, ea o să te apese greu şi poate să te şi omoare, atât fizic cât şi spiritual. Menţine-te deci întru iubirea pură, dezinteresată, iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice, ca Tatăl şi Creatorul tău, iar pe oameni ca pe fraţii tăi şi ca pe tine însuţi şi atunci vei trăi viaţa veşnică, odată cu iubirea ta. Amin!"

Aceste cuvinte deosebit de înţelepte i-au insuflat lui Cyrenius, ca şi tuturor celor prezenţi, o stare de veneraţie atât de deosebită, încât au început să tremure din tot corpul.

Iar Iosif s-a dus la Cyrenius şi i-a spus: "Frate, revino-ţi în fire şi porneşte spre oraş, însoţit de binecuvântarea casei noastre. Dar tot ce ai văzut şi auzit în această casă, să rămână între noi! Iar mâine revino aici să organizăm ospăţul de nuntă!"

Iar Cyrenius a plecat imediat în oraş, cu Tullia şi suita sa.

Cap.112 - O nouă surpriză în casa lui Iosif: nişte adolescenţi străini îmbrăcaţi în alb, ca ajutoare în gospodărie.

Când Cyrenius a plecat din casa lui Iosif, împreună cu ai săi, era deja seară târziu şi Iosif le-a spus fiilor săi: "Băieţi, mergeţi şi vă ocupaţi de treburi. Daţi de mâncare la vaci şi măgari, iar apoi pregătiţi ceva proaspăt şi bun pentru cină. Căci am de gând să adopt pe noua mea fiică şi s-o binecuvântez la masă într-un cadru festiv!"

Iar fiii lui Iosif au plecat imediat să facă ce le poruncise tatăl lor. Dar nu mică le-a fost uimirea când au întâlnit în grajd mai mulţi tineri îmbrăcaţi în alb, care se îngrijeau plini de zel de animalele lui Iosif. Fiii lui Iosif i-au întrebat cine le-a cerut acest lucru şi ai cui servitori sunt.

Tinerii au răspuns: "Noi suntem robii Domnului nostru şi Domnul ne-a cerut să facem treabă aici; de aceea am făcut-o!"

Iar fiii lui Iosif i-au întrebat pe băieţi: "Cine este domnul vostru şi unde locuieşte? Este cumva Cyrenius?"

Tinerii au răspuns: "Domnul nostru este şi al vostru şi locuieşte la voi în casă, dar numele Lui nu este Cyrenius!"

Atunci fiii lui Iosif s-au gândit că trebuie să fie vorba de însuşi tatăl lor, de aceea au spus mai departe tinerilor: "Dacă-i aşa, haideţi cu noi să vă vadă tatăl nostru, care este stăpânul acestei case, să spună dacă sunteţi servitorii lui".

Iar tinerii au răspuns: "Mai întâi mulgeţi vacile, apoi vom merge cu voi să ne prezentăm stăpânului vostru!"

Şi fiii au luat găleţile de lapte şi au muls de trei ori mai mult lapte ca de obicei, deşi întotdeauna îngrijiseră vacile cât au putut de bine. Din aceasta cauză, s-au mirat foarte tare şi nu-şi puteau explica de ce dădeau acum vacile aşa de mult lapte.

Iar când au terminat de muls vacile, tinerii au spus: "Ei, acum, pentru că sunteţi gata cu treaba, haideţi să mergem în casă, unde locuieşte Domnul nostru şi al vostru! Dar tatăl vostru a poruncit o cină bună; ea trebuie să fie gata înainte ca noi să mergem în

camera Domnului!" Tinerii au mers imediat în bucătărie şi minune, acolo se aflau deja alţi tineri care se ocupau cu pregătirea unei cine grozave. Lui Iosif i s-a părut că fiii lui întârzie cam mult cu treaba, de aceea s-a dus să vadă despre ce e vorba. Dar cât s-a mai mirat când a găsit bucătăria plină de lucrători! El a întrebat imediat pe fiii săi ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu.

Iar tinerii au răspuns: "Iosif, nu-ţi fă probleme, căci ceea ce este şi se petrece aici este şi se petrece chiar în numele lui Dumnezeu! Lasă-ne să terminăm pregătirea mesei, după care vei mai afla alte lucruri chiar de la Domnul!"

Cap.113 - Mirarea Mariei faţă de atâtea încercări. Consolarea lui Iosif. Veneraţia îngerilor faţă de Prunc şi cuvântarea Acestuia în faţa arhanghelilor. Cina comună.

Iosif s-a dus imediat în cameră şi i-a povestit Mariei şi Evdochiei ce a văzut şi ce se petrece în bucătărie.

Maria şi Evdochia s-au mirat foarte tare, iar Maria a spus: "O, Dumnezeule mare, nici o secundă nu mai scăpăm de încercările Tale! Abia ne-au părăsit unele, că alte sute au venit în locul lor! O, Doamne, chiar nu vrei să ne laşi o clipă de linişte? Oare trebuie să fugim din nou, acum, din faţa romanilor? Sau ce poate să însemne ceea ce se întâmplă?"

Dar Iosif a spus: "Dragă Maria, nu te speria degeaba! Noi suntem doar nişte călători pe această lume, iar Domnul este conducătorul nostru! Unde ne conduce Domnul, acolo trebuie să mergem, să ne supunem voinţei Sale sfinte; căci numai El singur ştie ce este cel mai bine pentru noi! Iată, tu te sperii degeaba când Domnul ne trimite ceva nou; dar eu mă bucur, pentru că ştiu că Domnul ne vrea întotdeauna numai binele! În această dimineaţă, Domnul m-a supus la o grea încercare, de aceea am fost foarte supărat. Dar tristeţea n-a ţinut mult, căci cel mort a fost readus la viaţă şi acum trăieşte! Fă şi tu la fel şi-ţi va merge mult mai bine decât dacă îţi faci degeaba probleme şi te sperii ca un copil".

Aceste cuvinte ale lui Iosif au liniştit-o pe Maria, care a devenit curioasă să vadă şi ea ce se întâmplă în bucătărie.

Ea s-a ridicat şi a vrut să plece să vadă; dar în clipa aceea au venit fiii lui Iosif aducând tăvile cu mâncare în cameră şi toţi băieţii îi urmau cu cea mai mare ascultare. Şi când au ajuns în dreptul Pruncului, au căzut cu toţii în genunchi şi au început să se roage la El. Atunci, Pruncul s-a ridicat şi li s-a adresat: "Ridicaţi-vă, arhangheli ai cerurilor Mele nesfârşite! Am ascultat rugămintea voastră. Dragostea voastră vrea să-mi fie de ajutor aici pe pământ; totuşi, Eu, stăpânul vostru pentru vecie, nu am avut nevoie de ajutorul vostru! Dar, pentru că dragostea voastră este atât de puternică, rămâneţi aici timp de trei zile pământeşti şi ajutaţi pe cei din această casă! Dar în afară de cei din această casă, să nu ştie nimeni cine sunteţi! Iar acum haideţi la masă cu părintele Meu adoptiv şi cu cea care M-a născut şi cu această fiică ce Mă ţine în braţe, cu cei trei căutători şi cu fraţii Mei! După aceea, tinerii s-au ridicat, Maria a luat Copilul şi s-au aşezat cu toţii la masă, au cântat cu toţii un cântec de slavă, au mâncat şi au băut şi au fost fericiţi. Tinerii, care de fapt erau arhangheli, plângeau de fericire, după care au spus: "Adevărat, veşnicia

a trecut pe sub privirile noastre pline de cea mai profundă bucurie; toate veşniciile cele mai fericite nu echivalează cu această clipă în care stăm la aceeaşi masă cu Domnul, la masa copiilor Lui, unde El se află în toată plenitudinea Lui! O, Doamne, lasă-ne să fim copiii Tăi!"

Cap.114 - Convorbirea Mariei cu Zuriel şi Gabriel. Explicaţia Pruncului. Noua ordine în cer şi pe pământ. Curiozitatea Evdochiei în legătură cu Arhanghelii.

După ce au servit cina, iar Iosif împreună cu cei prezenţi au înălţat Domnului un cântec de slavă, unul din tineri a spus: "Maria, femeie binecuvântată între femei, nu-ţi mai aminteşti de mine? Eu sunt cel care mă jucam cu tine la Templu şi ţi-am adus de atâtea ori o mâncare bună şi o băutură dulce?!"

Maria a tresărit la auzul acestor cuvinte şi a zis: "Da, desigur, îmi amintesc de tine; tu eşti Zuriel, arhanghelul! De multe ori m-ai necăjit, căci mi te adresai, dar nu puteam să te văd! De multe ori te rugam ore în şir, până când te îndurai de mine şi mi te arătai!"

Iar băiatul a spus: "Vezi tu, mamă binecuvântată, aşa a fost voinţa lui Dumnezeu, care te iubeşte foarte mult! Aşa cum inima ta, care este lăcaşul iubirii, bate continuu şi-ţi întreţine întreaga fiinţă şi te necăjeşte, tot aşa este şi iubirea Domnului, căci El îi zguduie, îi pişcă sau îi tachinează permanent pe cei pe care-i iubeşte şi tocmai aceasta înseamnă viaţă şi o face să dureze veşnic!"

Maria s-a bucurat foarte mult auzind această explicaţie şi a lăudat marea bunătate a Domnului.

Un alt băiat s-a întors şi el spre Maria şi i s-a adresat astfel: "Fecioară de invidiat! Dar pe mine mă recunoşti? Căci acum mai bine de un an te-am vizitat la Nazaret!"

Şi Maria l-a recunoscut după voce şi a zis: "Da, tu eşti Gabriel! Într-adevăr, nimeni nu este ca tine; căci tu ai adus pe pământ cea mai mare veste şi salvarea pentru toate popoarele!"

Iar băiatul i-a răspuns Mariei: "Vai, fecioară, la început te-ai înşelat; dar, priveşte, Dumnezeu a început cu mine pregătirea pentru realizarea celor mai măreţe fapte, folosindu-mă doar ca pe o unealtă! Căci eu sunt cel mai mic şi mai neînsemnat din împărăţia lui Dumnezeu şi nu cel mai mare! Ce-i drept, eu am adus cea mai mare şi mai sfântă solie pe pământ, dar asta nu înseamnă că sunt aşa de mare şi că nimeni nu-i egal cu mine; dimpotrivă, eu sunt cel mai neînsemnat în împărăţia lui Dumnezeu!"

Maria, ca şi Iosif s-au minunat de atâta smerenie la băiat. Dar Pruncul a spus: "Da, îngerul acesta are dreptate! La început, imediat după Mine, venea cel mai mare. Dar acesta s-a ridicat şi a vrut să fie egal cu Mine, a vrut chiar să Mă întreacă, de aceea, s-a îndepărtat de Mine. De aceea, Eu am construit apoi cerul şi pământul şi am dat ordin ca numai cel neînsemnat să urmeze imediat după Mine!

Acum, Eu am ales pentru Mine partea cea mai umilă a lumii; de aceea, în jurul Meu vor sta doar aceia care vor fi cei mai mari şi care, aidoma Mie, sunt în lume şi în sufletul lor foarte mici şi neînsemnaţi. Aşa că tu ai dreptate, dragă Gabriel şi mama are de asemenea dreptate; căci tu eşti cel mai mare, pentru că eşti cel mai mic în lume şi în sufletul tău!"

După ce Pruncul i-a spus aceste cuvinte lui Gabriel, toţi ceilalţi arhangheli au căzut în genunchi în faţa Lui şi I s-au rugat. Numai Evdochia se uita în dreapta şi în stânga, căci nu ştia despre ce este vorba cu aceşti băieţi deosebit de frumoşi. Auzea cum aceşti băieţi erau numiţi arhangheli, anume din împărăţia lui Dumnezeu, numai că ea considera că această împărăţie se află în Palestina, ca şi în Egiptul de Sus. Aşa că i-a întrebat dacă sunt cumva mesageri.

Iar un băiat i-a spus: "Evdochia, ai puţină răbdare! Iată, noi rămânem aici trei zile şi vom putea să ne cunoaştem mai bine!" Iar Evdochia a fost mulţumită de acest răspuns şi s-a dus la culcare.

Cap.115 - Iosif propune să se meargă la culcare. Băieţii anunţă lovitura nocturnă a celor 300 de tâlhari. Atacul. Victoria îngerilor.

Iar Iosif a spus: "Copii şi prieteni, s-a făcut târziu; de aceea, cred că a sosit timpul să mergem la culcare!"

Tinerii i-au răspuns: "Da, tată Iosif, ai dreptate; voi, cei care sălăşluiţi într-un înveliş muritor, trebuie să vă odihniţi pentru reîmprospătarea forţelor! Dar noi vom ieşi afară, în faţa casei tale, s-o păzim! Căci duşmanul vieţii, prin tot felul de şiretlicuri, a aflat că aici locuieşte Domnul şi a hotărât să atace casa în această noapte. De aceea am venit noi de fapt, să păzim casa; iar când duşmanul va sosi, el va avea de furcă cu noi!"

Iosif şi Maria, Evdochia şi cei trei preoţi, care erau încă treji, la fel ca şi fiii lui Iosif, s-au speriat foarte tare la aflarea acestei veşti, iar Iosif a spus: "Dacă-i aşa, eu nu pot să merg la culcare, ci voi sta cu voi de pază toată noaptea!"

Dar tinerii au spus: "Fiţi fără grijă cu toţii, căci noi suntem destui şi avem destulă putere să-i facem praf pe toţi, după voia Domnului! Cum am putea să ne speriem noi de o mână de ucigaşi nemernici şi laşi?! Căci toată povestea sună cam aşa: câţiva prieteni ai preoţimii care a pierit au aflat prin strădaniile lui Satana că Cyrenius a devenit un mare prieten al evreilor, iar acest lucru s-a întâmplat datorită acestei case. De aceea, ei au făcut în secret un complot şi au jurat să atace casa în această noapte şi să-i omoare pe toţi cei care se află înăuntru. Dar noi am aflat de mult de acest plan, de aceea am venit acum să apărăm casa. De aceea, fii absolut liniştit, mâine vei putea vedea ce treabă bună am făcut noi în noaptea aceasta!"

Când Iosif a auzit aceste asigurări din partea băieţilor, a început să-L slăvească şi să-L laude pe Dumnezeu, apoi a mers să-i arate Evdochiei dormitorul ei, a binecuvântat-o ca pe o fiică, după care fata s-a culcat.

Apoi a plecat şi Maria în camera ei, luând Copilul în aceeaşi cameră cu ea şi culcându-L chiar în pat cu ea. Apoi au plecat şi cei trei preoţi în camera lor; dar Iosif şi fiii lui au rămas de pază în sufragerie. După un timp, arhanghelii au ieşit afară, găsindu-şi câte un loc împrejurul casei. Cam pe la mijlocul nopţii, a început să se audă clinchet de arme pe drumul care vine spre vilă. Peste câteva minute, casa lui Iosif era încercuită de trei sute de barbari înarmaţi. Dar când au vrut să pătrundă în casă, băieţii s-au ridicat şi într-o clipă au sugrumat întreaga bandă, în afară de unul. Pe acesta l-au legat şi l-au dus într-o cameră, ca să depună mărturie în ziua următoare.

Şi astfel, casa lui Iosif a fost salvată printr-o minune şi a rămas liniştită şi ferită de orice pericole în viitor.

Cap.116 - Pregătirile pentru ospăţul de nuntă. Veneraţia îngerilor în faţa Copilului îmbăiat. Învierea răufăcătorilor cu apa de la baia Copilului.

Dis-de-dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, toată lumea din casa lui Iosif se apucase deja de treabă.

Tinerii se ocupau deja de vitele din grajd împreună cu fiii lui Iosif; căci urmau să pregătească şi ospăţul pentru nunta lui Cyrenius.

Iosif însă a ieşit afară cu câţiva tineri, arhanghelii Zuriel şi Gabriel, să vadă cadavrele și s-a adresat astfel celor doi: "Ce să facem cu ei? Oare nu ar trebui să-i îngropăm înainte de a se întoarce Cyrenius din oraş?"

Arhanghelii au răspuns: "Iosif, nu te îngriji de ei, căci guvernatorul oraşului trebuie să vadă câtă putere se află în această casă! Aşa că să lăsăm morţii să zacă unde se află până la venirea lui Cyrenius, pentru ca, chiar el să dispună transportarea lor!"

Iosif a fost de acord cu această hotărâre şi a intrat în casă împreună cu cei doi. Când au intrat în cameră, Maria tocmai făcea baie Pruncului, ajutată de Evdochia. Cei doi au rămas cu mâinile încrucişate pe piept, într-o mare adoraţie, tot timpul cât a fost scăldat Pruncul. După ce Pruncul a fost spălat şi îmbrăcat cu lucruri curate, l-a chemat pe Iosif la El şi i-a spus: "Iosif, pe acest pământ unde se află casa ta, nu trebuie să moară nimeni.

Problema pentru care te-am chemat este să-ţi spun să iei această apă şi s-o păstrezi. Când Cyrenius o să vină din oraş şi după ce o să vadă pe cei sugrumaţi, atunci să iei această apă şi să-i stropeşti, iar ei vor învia, după care trebuie duşi să fie judecaţi. Dar mai înainte, să le legi mâinile la spate pentru ca nu cumva în momentul când se trezesc la viaţă să pună din nou mâna pe arme ca să se apere!"

După aceste cuvinte, Iosif s-a dus să facă cele cerute de Prunc, ajutat de cei din casă; şi după ce au terminat de legat mâinile tuturor morţilor, a sosit şi Cyrenius cu suita din oraş, plin de strălucire. Când a dat cu ochii de cadavrele legate, el s-a îngrozit şi a întrebat în grabă ce s-a întâmplat.

Iar Iosif i-a povestit totul şi a cerut să i se aducă apa, cu care a stropit cadavrele, care au început să se trezească din somnul lor adânc. Iar Cyrenius, aşa cum fusese vorba, i-a trimis imediat în închisoarea oraşului.

Şi după ce au fost trimişi cu toţii, inclusiv cel lăsat în viaţă, însoţiţi de o gardă severă, abia atunci Cyrenius şi cu mireasa lui au intrat în cameră şi L-au lăudat şi L-au slăvit pe Dumnezeul Israelului din tot sufletul.

Cap.117 - Supărarea lui Cyrenius din cauza trădătorilor. Iosif vorbeşte despre ajutorul Domnului. Cyrenius şi îngerii. Lămuririle date de Iosif. Puterea miraculoasă a îngerilor.

Această întâmplare l-a indispus pe Cyrenius, care nu ştia ce măsură să ia cu aceşti trădători. De aceea, el s-a dus la Iosif şi s-a consultat cu el. Iar Iosif i-a spus: "Nu te întrista, fratele meu întru Domnul! Căci ţie nu ţi se va clinti nici un fir de păr din această cauză! Vezi tu, pe pământ tu eşti cel mai mare prieten şi binefăcător al meu, dar la ce mi-ar fi folosit azi-noapte prietenia ta?! Aceşti criminali nemernici ar fi putut azi-noapte să ne fiarbă şi să ne frigă pe toţi cei din casă, fără ca tu să afli ceva înainte de a veni aici, iar acum n-ai mai fi găsit nimic! Deci cine a fost mântuitorul meu? Cine a întrevăzut planurile ascunse ale răufăcătorilor şi mi-a trimis ajutor la momentul potrivit? Iată, acesta a fost Domnul Dumnezeul meu şi al tău! Deci veseleşte-te, căci şi tu te afli acum sub mâna protectoare a Domnului, iar El nu va permite să ţi se clintească nici un fir de păr!"

Cyrenius i-a mulţumit, profund mişcat pentru aceste cuvinte de consolare, alături de Tullia, care se juca cu Pruncul. Dar în acelaşi timp, i-a observat pe cei doi tineri minunaţi şi a constatat că şi în bucătărie mai erau o mulţime. De aceea, l-a întrebat pe Iosif de unde vin aceşti tineri atât de frumoşi şi de delicaţi, dacă sunt cumva nefericiţii salvaţi mai înainte.

Iar Iosif a spus: "Iată, orice stăpân are robii săi; tu ştii că Pruncul meu este şi El un stăpân! Deci, cei pe care îi vezi aici sunt robii Lui; ei sunt aceia care au salvat azi-noapte această casă de la pieire! Dar nu încerca să ghiceşti din ce se trag; căci n-ai să afli nimic, decât că ei sunt de o forţă şi o putere de nedescris!"

Cyrenius a zis: "Sunt atunci nişte semizei, aşa cum avem în cărţile noastre cu fabule? Cum adică şi voi aveţi pe lângă Dumnezeul unic asemenea semizei care au menirea de a aduce servicii atât omului cât şi lui Dumnezeu?"

Iosif i-a răspuns: "Vai frate, te înşeli amarnic! Căci la noi nici nu poate fi vorba de semizei, ci despre nişte spirite preafericite, care au fost cândva pe pământ, ca şi noi, iar acum sunt îngerii Domnului! Dar, ceea ce ai aflat acum de la mine să treci sub tăcere, ca şi cum n-ai fi aflat niciodată; altfel s-ar putea să ai mult de suferit!"

Cyrenius şi-a dus degetul la gură şi a jurat să păstreze tăcerea până la moarte. Acum s-au apropiat şi cei doi tineri, care i s-au adresat astfel lui Cyrenius: "Vino afară să-ţi arătăm câtă putere avem".

Cyrenius a ieşit cu ei afară şi minune, un munte din faţa lor a dispărut printr-un singur cuvânt spus de arhangheli. Abia acum şi-a dat seama Cyrenius de ce trebuia să tacă şi într-adevăr a păstrat tăcerea toată viaţa lui, ca şi ceilalţi care erau cu el.

Cap.118 - Deosebirea dintre puterea Domnului şi cea a robilor Săi. Întrebarea lui Cyrenius cu privire la rostul îngerilor. Parabola despre tatăl iubitor şi copiii săi.

După această demonstraţie de putere, cei doi băieţi l-au condus pe Cyrenius din nou în camera unde se aflau Iosif, Maria cu Pruncul, Tullia, Evdochia şi cei trei preoţi, Maronius şi alţii din suita lui Cyrenius.

Şi Iosif s-a dus imediat la Cyrenius şi l-a întrebat: "Ei, preaiubite frate şi prieten, ce spui de aceşti slujitori ai Domnului?"

Cyrenius i-a răspuns: "Distinse frate, aproape că nu există deosebire între ei şi Domnul; căci ei sunt la fel de puternici ca şi El! Copilul a distrus statuia lui Zeus cu un singur semn făcut cu mâna Sa; dar aceşti servitori au distrus cu un singur cuvânt un munte întreg! Spune-mi ce deosebire vezi tu între Domnul şi aceşti slujitori?"

Şi Iosif i-a răspuns lui Cyrenius: "Vai prietene, dar este o deosebire foarte mare. Uite, Domnul face aceste lucruri cu puterea Sa proprie; pe când slujitorii Săi pot face astfel de lucruri doar când Domnul doreşte! Dacă Domnul nu vrea, atunci ei au aceeaşi putere ca mine sau ca tine, adică forţa lor proprie nu le ajunge să modifice nici măcar o rază de soare!"

Dar Cyrenius a spus: "Te înţeleg, ceea ce mi-ai spus este corect şi nu are nevoie de alte explicaţii. Dar dacă numai Domnul este cel care acţionează, iar slujitorii săi nu au nici o putere proprie, la ce îi servesc?"

Şi Iosif a spus: "Iată dragul meu, minunatul meu frate, aici de faţă se află Pruncul! Pune-i această întrebare direct Lui şi El îţi va da răspunsul cel mai bun!"

Cyrenius i-a urmat sfatul, iar Pruncul s-a ridicat şi a spus: "Cyrenius, tu eşti acum om însurat şi în această noapte te-ai bucurat de soţia ta, astfel că ea îţi va aduce pe lume un urmaş. Dar îţi spun, vei mai avea încă doisprezece! Şi când tu vei fi tată la doisprezece copii, să-Mi spui la ce te va ajuta şi mai ales de ce şi pentru ce ai vrut să ai copii! Crezi că fără ei nu te-ai descurca destul de bine, iar afacerile tale nu ar fi înfloritoare?!"

Cyrenius a tresărit vizibil auzind aceste lucruri, iar după o vreme a spus oarecum jenat: "În ceea ce priveşte rezolvarea problemelor legate de conducerea statului, acestea îşi urmează cursul firesc şi nu am nevoie de copii! Dar în inima mea, simt o nevoie puternică să am copii şi această nevoie se numeşte iubire!" La care, Pruncul a spus: "Bun, dacă vei avea copii, nu îi vei lua - din dragoste pentru ei - în afacerile tale şi nu-i vei investi cu putere şi răspundere, pentru că sunt copiii tăi, deci, nu vei face din ei cei mai buni slujitori ai tăi?"

Cyrenius a răspuns: "O, Doamne, desigur că aşa voi face!"

Şi Pruncul a spus mai departe: "Ei vezi, dacă tu, ca om, vrei să faci acest lucru din dragoste pentru copiii tăi, de ce n-ar face Dumnezeu - ca un Tată preasfânt - acelaşi lucru pentru copiii Săi, din iubirea Sa nemărginită pe care le-o poartă?"

Acest răspuns i-a spus lui Cyrenius tot ce voia să afle şi l-a umplut pe el ca şi pe ceilalţi de o deosebită veneraţie, drept pentru care n-a mai întrebat nimic mai departe.

Cap.119 - Dispoziţiile lui Iosif pentru masa de nuntă. Îmbrăcarea hainelor festive. Veşmintele strălucitoare ale îngerilor, stupefacţia lui Cyrenius şi a celorlalţi. Renunţarea la hainele festive.

Şi iată, fiii lui Iosif au intrat şi ei în cameră, spunând: "Tată, masa este pregătită, din belşug! Dacă vrei, putem să aranjăm imediat masa cea mare şi să punem mâncărurile pe ea!"

Iar Iosif a spus: "Bun, copiii mei, faceţi acest lucru, dar îmbrăcaţi hainele voastre cele noi, căci în această dimineaţă, noi organizăm ospăţul de nuntă al lui Cyrenius! Şi voi veţi sta la masă cu noi, de aceea, trebuie să fiţi îmbrăcaţi ca de nuntă. Mergeţi şi faceţi totul cum este mai bine şi mai drept, după cum se cuvine!"

Şi fiii au aranjat masa, după care s-au dus şi au făcut ceea ce le ceruse Iosif. Dar şi cei doi tineri (arhangheli) au venit la Iosif şi i-au zis: "Tată Iosif, ce părere ai, veşmântul de pe noi este îmbrăcămintea noastră de lucru şi trebuie să îmbrăcăm şi noi un veşmânt adecvat pentru nuntă?"

Dar Iosif a spus: "Voi sunteţi îngerii Domnului, iar veşmântul vostru este fără îndoială cel mai frumos veşmânt de nuntă; de ce ar trebui să îmbrăcaţi altul?"

Tinerii i-au răspuns: "Vezi tu, noi nu vrem să supărăm pe nimeni; ceea ce ai ordonat fiilor tăi vom face şi noi, de aceea, vom veni la masa ta în veşmintele noastre de nuntă! Lasă-ne să plecăm să ne schimbăm hainele, la fel ca şi fiii tăi!"

Şi Iosif a zis: "Bine, atunci faceţi ceea ce consideră Domnul că este mai bine! Căci voi sunteţi slujitorii Domnului şi ştiţi în orice moment care este dorinţa Lui; deci faceţi cum credeţi!"

Cei doi tineri au ieşit afară şi după puţin timp s-au întors cu fiii lui Iosif şi cu ceilalţi tineri îmbrăcaţi în haine strălucitoare ca purpura în zorii zilei; iar faţa, picioarele şi mâinile lor străluceau ca soarele care răsare. Cyrenius şi suita lui s-au speriat văzând atâta splendoare şi măreţie.

Speriat, Cyrenius s-a grăbit să-i spună lui Iosif: "Prieten preţios, am văzut strălucirea nesfârşită a casei tale! Dar acum lasă-mă să plec, căci atâta splendoare mă distruge! De ce le-ai spus fiilor tăi să se schimbe? Dacă n-ai fi făcut aceasta, mai mult ca sigur că şi slujitorii Domnului ar fi rămas în hainele lor, care mi se păreau mult mai plăcute în simplitatea şi lipsa lor de strălucire!"

Atunci Iosif a prins curaj, pentru că şi lui i se oprise inima în loc de atâta strălucire şi a ordonat fiilor săi să îmbrace la loc hainele de lucru. Fiii au plecat şi au executat ordinul; atunci, tinerii au plecat şi şi-au schimbat la rândul lor veşmintele, după care s-au întors cu fiii lui Iosif îmbrăcaţi simplu, cum fuseseră la început. Iar Cyrenius s-a simţit uşurat şi s-a aşezat la masă împreună cu soţia şi suita lui. Astfel, el ocupa împreună cu suita lui o parte a mesei, iar Iosif cu Maria şi Pruncul, Evdochia, fiii săi şi tinerii, cealaltă parte a mesei. După ce au înălţat un cântec de slavă lui Dumnezeu, au mâncat şi au băut cu toţii. Câţiva căpitani, care îl însoţeau pe şeful lor, aveau impresia că se află chiar la masa zeilor din Olimp şi nu ştiau ce să mai facă de atâta fericire; căci ei nu ştiau cele ce erau în casa lui Iosif.

Cap.120 - Grija lui Iosif în legătură cu sărbătorirea Paştelui. Cuvintele liniştitoare ale îngerilor. Noua grijă a lui Iosif din cauza prezenţei păgânilor. Răspunsul minunat al Pruncului.

După ce au terminat această masă gustoasă, care a durat cam o oră, Iosif a spus rugăciunea de mulţumire, apoi s-au ridicat cu toţii de la masă. Dai; pentru că era înainte de Sabat, deci era într-o vineri, când cădea şi paştele evreilor, lui Iosif îi era oarecum teamă, neştiind cum să ţină această sărbătoare în prezenţa atâtor romani păgâni. Căci el ştia că aceştia l-ar vizita şi în Sabatul Paştilor, la fel ca în oricare altă zi. De aceea, după cum am spus, îi era cam teamă, neştiind cum să serbeze acest Sabat deosebit. Atunci, tinerii l-au înconjurat şi i-au spus: "Ascultă-ne, om drept, care îţi faci griji degeaba! Tu ştii că la această oră îngerii Domnului se adună la Ierusalim, împreună cu arhanghelii, heruvimii şi serafimii. Iar sanctuarul a fost întotdeauna locuit de ei, după cum bine ştii şi ştie şi soţia ta. Tu ştii că noi Îl urmăm pe Domnul şi nu Templul din Ierusalim, de aceea nici nu ne aflăm acum în Templu. Când Domnul locuia în Templul din Ierusalim şi noi locuiam tot acolo. Dar acum el locuieşte aici, iar noi suntem tot aici, ca să serbăm paştele împreună cu tine şi nici unul din noi nu se află la Templu, care a rămas cam părăsit! Deci, cum poţi serba Paştele mai bine, decât să faci la fel ca noi? Căci noi vom proceda mâine la fel ca astăzi şi credem că acesta este lucrul cel mai bun. Fă şi tu la fel ca noi şi vei serba Sabatul şi paştele în prezenţa Domnului Sabatului şi al tuturor sărbătorilor. Întreabă-L pe acest copil sublim şi El îţi va spune acelaşi lucru cât se poate de clar!"

La care, Iosif a zis: "Este drept şi adevărat, dar cum rămâne cu Legea lui Moise? Renunţăm la ea?!"

Dar tinerii au zis: "Om bun, de data asta te înşeli. A zis vreodată Moise ca Paştele să fie serbat la Ierusalim? N-a hotărât el ca Paştele să fie acolo unde se află Domnul cu chivotul legii?! Şi iată, Domnul nu se mai află acolo, împreună cu chivotul legii, ci aici, în casa ta, cu tine! Deci spune, după legea lui Moise, unde ar trebui să se ţină sărbătorile Paştelui?"

Iosif a răspuns: "Dacă aşa se pune problema, atunci sărbătoarea ar trebui să înceapă aici. Dar ce ne facem cu toţi păgânii care se află aici?" Iar tinerii au spus: "Vai, mărite fiu al lui David, nu-ţi mai face atâtea probleme, ci acţionează cum se cuvine şi totul va fi în cea mai perfectă regulă!"

Acum, Pruncul a vrut să fie dus la Iosif (cu această ocazie, tinerii au căzut în genunchi înaintea Lui) şi i-a spus: "Iosif, cum a fost azi, va fi şi mâine şi poimâine; dar nu-ţi face griji pentru cei necircumcişi, pentru că ei sunt mai buni decât cei circumcişi! Pentru că nu asemenea tăieturi prezintă importanţă, ci ce au oamenii în inima lor! Iar aceşti romani au o inimă cu adevărat bună; de aceea şi prefer să serbez Paştele cu ei şi nu cu evreii!"

Aceste cuvinte l-au făcut pe Iosif să-şi găsească din nou echilibrul, bucuria i-a revenit şi a lăsat fiilor săi sarcina de a se ocupa mai departe de sărbătoare.

Cap.121 - Dilema lui Iosif, invitat de Cyrenius să petreacă Paştele în cetatea lui. Cuvintele liniştitoare ale copilului. Iosif cedează.

După ce s-a lămurit problema cu sărbătoarea Paştilor şi Iosif a scăpat de temerile sale, Cyrenius s-a dus la Iosif şi i-a spus: "Frate şi prieten preţios, astăzi am fost eu oaspetele tău şi voi rămâne până diseară; dar mâine voi organiza o mică festivitate la mine în cetate şi te invit şi pe tine, cu toţi cei din casa ta, aşa cum sunt aici şi sper că n-ai să-mi refuzi acest semn de prietenie! Căci nu te invit ca răspuns la invitaţia ta, ci dintr-o mare dragoste şi un mare respect pentru tine şi casa ta. Căci eu am fixat plecarea mea pentru poimâine şi nu pot rămâne la tine mai multă vreme, deşi la început îmi propusesem astfel! Probleme urgente mă obligă să-mi schimb planurile. Dar tocmai din această cauză aş vrea să am fericirea să fii oaspetele meu, să pot să te tratez pe măsura meritelor tale!"

Iosif a fost luat prin surprindere şi nu ştia ce să facă; căci în faţa lui era Sabatul Paştelui, pe care voia să-l serbeze în casa lui.

De aceea, el i-a spus lui Cyrenius: "Prieten devotat şi frate întru Domnul! Vezi tu, mâine este cea mai importantă sărbătoare la noi, evreii, pe care orice evreu o serbează între cei patru pereţi ai casei sale, când nu poate să meargă la Templul din Ierusalim! Eu nu mi-aş putea ierta purtarea dacă aş încălca această lege; din această pricină, nu-ţi pot promite nimic! Dar dacă tu vrei să vii la mine, poţi să vii să-ţi organizezi festivitatea în casa mea, care de fapt este şi a ta; fii sigur că mi-ar face o deosebită plăcere!"

Iar Cyrenius a zis: "Dar frate, tu eşti mai necredincios decât mine, un păgân din naştere, după cum chiar tu ai spus! Cine este Pruncul tău? Nu este El Domnul de la care au pornit la început toate legile? Iar tinerii nu sunt slujitorii Lui de la bun început? Nu are El dreptul de a stabili legile, Cel Atotputernic, care se odihneşte acum atât de liniştit în braţele mamei Sale?! Dacă Acesta ar asculta rugămintea mea, ai pune legea pe care o ştii mai presus de cuvântul Lui sfânt?" După aceste cuvinte, Pruncul s-a ridicat şi a spus: "Da, Cyrenius, drept ai grăit; dar acum păstrează totul pentru tine! Iar mâine vom fi cu toţii oaspeţii tăi; căci Paştele adevărat este acolo unde Mă aflu Eu! Căci Eu sunt eliberatorul fiilor lui Israel din Egipt!" Când Iosif a auzit toate acestea, s-a liniştit şi a acceptat invitaţia lui Cyrenius.

Cap.122 - Iosif se interesează de înlăturarea dărâmăturilor templului, de soarta tâlharilor arestaţi, a celor trei preoţi şi a celor opt copii. Răspunsurile lui Cyrenius.

După stabilirea felului în care vor serba Paştele, hotărâre cu care Iosif, după cum s-a mai spus - a fost de acord până la urmă, Iosif l-a întrebat iarăşi pe Cyrenius care e situaţia cu dărâmăturile templului şi despre soarta celor dezgropaţi.

Iar Cyrenius i-a răspuns: "Frate şi prieten minunat, nu-ţi face probleme în această privinţă; căci în această direcţie, am luat cele mai bune măsuri! Molozul a fost îndepărtat până la ultima pietricică, preoţii morţi au fost înmormântaţi, iar cei salvaţi mă vor însoţi

poimâine la Tyrus şi acolo vom decide ce este de făcut pentru ei! Vezi deci cum stau lucrurile! Cred că totul a fost aranjat cât se poate de
bine!"

Şi Iosif a spus: "Adevărat, nici un tată nu s-a îngrijit mai bine de copiii lui! Sunt foarte mulţumit de cele ce mi-ai spus! Dar ce ai de gând să faci cu tâlharii care mi-au atacat casa azi-noapte?"

Cyrenius a spus: "Aceştia au fost declaraţi trădători şi ca urmare, li se cuvine pedeapsa cu moartea! Dar tu ştii că nu-mi place vărsarea de sânge, ci am fost întotdeauna împotriva ei! De aceea, i-am iertat de această pedeapsă şi i-am condamnat în schimb să lucreze ca sclavi toată viaţa lor! Cred că această pedeapsă nu poate fi considerată prea mare în comparaţie cu pedeapsa cu moartea, mai ales dacă avem în vedere că cei care se îndreaptă, au toate şansele de a fi eliberaţi. Ei mă vor însoţi de asemenea la Tyrus şi acolo vom hotărî mai îndeaproape".

Şi Iosif a spus: "Scumpul meu frate şi aici ai acţionat în spiritul ordinii divine şi nu pot decât să te laud, căci eşti un guvernator adevărat! Dar acum aş mai avea ceva pe inimă! Este vorba de cei trei preoţi. Ce crezi că ar trebui să facem cu ei?"

Cyrenius i-a răspuns: "Venerate frate şi prieten, m-am gândit şi la ei! Maronius, care gândeşte la fel ca mine, vrea să-i ia cu el, să-i folosească la biroul lui, în serviciul pe care i-l voi da. Spune-mi, este bine aşa? Adevărat, dacă aş înţelege mai bine situaţia lor, probabil c-aş lua măsuri mai bune! Dar aşa, iau măsurile care mi se par cele mai bune şi sper că Domnul şi Dumnezeul tău va binecuvânta bunele mele intenţii, chiar dacă nu cunosc prea profund problemele".

Şi Iosif a spus: "Domnul a binecuvântat deja faptele tale, ca şi intenţia ta, iar tu ai luat cele mai bune măsuri care se puteau lua. Dar acum, încă o problemă: când îmi vei trimite pe cei opt copii, dintre care cinci sunt băieţi şi pe cele trei fete?"

Cyrenius i-a răspuns: "Fratele meu, aceasta va fi prima mea grijă îndată ce o să ajung la Tyrus! Dar acum hai să ieşim afară, căci este o zi deosebit de frumoasă şi să-L slăvim pe Domnul nostru!"

După care, Iosif a pus în mişcare toată casa.

Cap.123 - Deplasarea la muntele Sfânt. Întâlnirea cu animalele sălbatice. Îmblânzirea animalelor de către cei doi tineri cereşti.

Cyrenius cu suita lui, Maronius cu cei trei preoţi, Iosif cu Maria şi Pruncul, cei doi tineri şi Evdochia, au pornit la drum. Maria şi Evdochia stăteau pe cei doi asini, care erau conduşi de cei doi tineri. Ceilalţi tineri au rămas acasă cu fiii lui Iosif, ca să-i ajute la treburile casei, să pregătească pâinea şi masa de prânz, care bineînţeles urma să fie consumată abia spre seară. În afara oraşului era un munte plin de cedri, înalt cam de patru sute de stânjeni. Păgânii venerau acest munte ca pe un sanctuar, de aceea nici nu era voie să tai vreun copac de pe el. Pentru a ajunge la vârf exista un singur drum, pe care a apucat-o şi alaiul nostru, iar pe vârf se înălţase un templu deschis, de unde aveai o privelişte încântătoare în oricare parte ai fi privit. Deoarece era aşa de împădurit, muntele

era populat cu multe animale sălbatice, ceea ce făcea drumul nesigur şi plin de pericole. Cei trei preoţi cunoşteau aceste amănunte, de aceea s-au dus la Cyrenius, care ajunsese deja la poalele muntelui şi l-au informat de pericolele ce îi păşteau.

Dar Cyrenius a spus: "Oare voi nu vedeţi că nu mi-e absolut deloc teamă?! Şi de ce mi-ar fi?! Nu este cu noi Domnul tuturor cerurilor şi lumilor, împreună cu doi dintre cei mai puternici slujitori ai Săi?"

Auzindu-l pe Cyrenius vorbind astfel, preoţii au căpătat curaj şi s-au întors înapoi la grup, după care alaiul şi-a continuat drumul. Dar când grupul se afla cam la o jumătate de oră de mers în adâncul pădurii, dintr-o dată, trei lei puternici au sărit din tufişul des, barându-i calea lui Cyrenius. Cyrenius s-a speriat destul de tare şi a strigat după ajutor. Cei doi tineri au apărut imediat lângă el şi au ameninţat cele trei fiare, iar acestea au părăsit locul urlând; dar nu au plecat înapoi în tufiş, ci au mers alături de grup, fără să mai facă însă vreun rău cuiva. După ce alaiul a mai mers astfel încă o jumătate de oră, le-a ieşit înainte o haită întreagă de lei, pantere şi tigri. Dar când au dat cu ochii de cei doi tineri, s-au împărţit în două grupuri şi s-au retras la margine de drum, făcând loc alaiului să treacă.

Şi mulţi din suita lui Cyrenius s-au simţit copleşiţi de atâta devoţiune, încât abia mai puteau să respire de emoţie. Iar când au observat cum aceste bestii se lăsau la pământ înaintea Pruncului şi tremurau, în mintea păgânilor speriaţi s-a aprins o luminiţă şi au început să bănuiască cine sălăşluieşte în acest Copil.

Cap.124 - Leşinul Evdochiei şi al Tulliei. Şerpii veninoşi de pe vârf. Curăţarea locului de către Maria cu Pruncul. Uimirea celor din suita lui Cyrenius.

Haita animalelor nu s-a întors în pădure, ci şi-a continuat drumul alături de ei, mârâind. Din cauza vederii lor, pe Evdochia, care mergea pe lângă Maria, ca şi pe Tullia, aflată lângă Cyrenius, le-a apucat ameţeala, fiind gata să leşine; dar Iosif şi Maria le-au insuflat atâta curaj, că în curând le-a dispărut orice urmă de teamă. Alaiul şi-a continuat nestânjenit drumul şi până au ajuns pe culme nu s-a mai întâmplat nimic. Dar când au ajuns pe vârf, într-un loc deschis, care culmina cu un templu ridicat pe punctul său cel mai înalt, s-a ivit o nouă piedică. În jurul templului îşi făcuseră culcuş o sumedenie de şerpi veninoşi şi de vipere. Sute de şerpi stăteau la soare pe locurile deschise, aflate în jurul templului. Când au văzut alaiul care se apropia, ei au început să se foiască, să se încolăcească şi să şuiere. Suita lui Cyrenius a împietrit de spaimă. Cel mai tare s-a speriat Tullia, care mergea pe jos; ea era ca scoasă din minţi de spaimă, crezând că până aici i-a fost. Dar nu numai oamenii, ci şi cei trei lei au început să dea semne de spaimă, lipindu-se pe cât puteau de oameni.

Pe Cyrenius l-a lăsat rece asemenea privelişte, totuşi îl deranja spaima soţiei lui şi a celor din suită. De aceea, el s-a întors către Iosif şi i-a spus: "Frate, spune celor doi slujitori ai Domnului să ameninţe aceste târâtoare!" Dar Iosif a spus: "Nu este nevoie! Căci în această problemă, soţia mea este meşteră; s-o lăsăm pe ea s-o ia înainte cu asinul ei şi ai să vezi cum aceste târâtoare vor fugi dinaintea ei!"

Iar Maria, cu Pruncul în braţe, a înaintat pe asinul ei; când târâtoarele au văzut acest lucru, au dispărut ca fulgerul din calea ei şi într-o clipă nu mai putea fi văzut nici un şarpe. Întreaga suită a lui Cyrenius s-a minunat şi mulţi se întrebau uimiţi unii pe alţii: "Nu cumva aceasta este Hygiea, cea care poate să stârpească şerpii printr-un singur semn?"

Dar Cyrenius, care auzea aceste discuţii, a spus: "Ce vorbiţi acolo de Hygiea, care n-a existat niciodată? Aici se află mai mult decât Junona, care nici ea n-a existat; aceasta este nevasta aleasă chiar de Dumnezeul cel suprem pentru acest înţelept!"

Cei din suita lui Cyrenius au tresărit nedumeriţi, dar nici unul din ei n-a mai îndrăznit să întrebe ceva.

Cap.125 - Templul periculos. Roiul de muşte negre. Prăbuşirea templului. Alaiul în aer liber, sub un smochin.

După ce poiana de pe vârful muntelui a fost curăţată de şerpi, Cyrenius s-a adresat slujitorilor săi: "Mergeţi la templu şi măturaţi-l şi acoperiţi-i altarul cu pânze curate, apoi puneţi pe el mâncarea adusă! Vrem să mâncăm ceva în acest templu, să mai prindem puteri". Şi slujitorii lui Cyrenius au plecat imediat să execute porunca. După ce totul a fost aranjat, Cyrenius i-a invitat pe Iosif cu Maria să-l urmeze în templu, să mănânce şi să-şi mai împrospăteze forţele. Dar Iosif a spus: "Frate, cere să se aducă imediat totul din templu, dacă nu vrei ca acesta să se prăbuşească înainte de a-ţi scoate lucrurile din el! Căci priveşte, clădirea este foarte veche, părăginită şi şubredă, iar odinioară a servit preoţilor pentru lucruri de ocară! De aceea, ea mai este menţinută în picioare doar de câteva duhuri rele. Dacă eu intru în templu cu soţia mea şi cu copilul, aceste duhuri rele o vor lua la fugă şi întregul edificiu se va prăbuşi peste cei dinăuntru. De aceea, te rog, urmează-mi sfatul şi totul va fi bine!"

Auzind toate acestea, Cyrenius a făcut ochii mari, totuşi a urmat imediat sfatul dat de Iosif. şi abia au terminat slujitorii de scos bucatele dinăuntru, când un roi mare de muşte negre au zburat din templu afară, bâzâind sălbatic.

La vederea roiului, Iosif a strigat slujitorilor: "Ieşiţi cu toţii din templu cât mai repede, altfel e de rău!"

Auzind chemarea lui Iosif, slujitorii lui Cyrenius au ieşit degrabă din templu. Când abia se depărtaseră la câţiva paşi de templu, acesta s-a prăbuşit cu un zgomot asurzitor. Toţi s-au speriat şi s-au luat cu mâinile de cap; chiar cei trei lei credincioşi au şters-o rapid, dar după un timp s-au întors. Toţi se întrebau care a fost cauza acestei întâmplări; dar nimeni dintre păgâni - cu excepţia lui Cyrenius - nu a putut găsi un răspuns. După ce şi-au mai revenit puţin din spaimă, Cyrenius l-a întrebat pe Iosif unde ar fi un loc sigur pentru a pune masa. Iosif i-a arătat un locşor verde sub un smochin plin de fructe şi flori. Cyrenius şi-a trimis imediat slujitorii să cureţe locul, apoi să aranjeze cât mai frumos merindele aduse pentru ospăţ.

Cap.126 - Gustarea în aer liber. Palatul imperial în flăcări. Mânia lui Cyrenius. Calmul lui Iosif şi cuvintele lui pentru Cyrenius.

Cyrenius s-a adresat din nou lui Iosif, invitându-l să ia o gustare cu el, împreună cu Maria, Pruncul şi Evdochia. Iosif a mers cu toţi ai săi la locul indicat şi după ce s-au aşezat, a binecuvântat bucatele, au mâncat şi au băut.

Exemplul lui Iosif a fost urmat şi de cei doi tineri, apoi de întregul grup. Pe când stăteau ei în pace şi armonie şi mâncau, Maronius a văzut - în direcţia în care stătea Cyrenius - cum se ridica o mare coloană de fum din oraşul Ostrazine, dar şi la malul mării, unde se vedeau dâre dese de fum.

El i-a atras imediat atenţia lui Cyrenius, care a înţeles imediat că fumul vine dinspre palatul lui, iar fumul de pe malul mării putea veni de la corăbiile sale.

Atunci, Cyrenius a sărit ca lovit de trăsnet şi a ţipat: "Pentru Dumnezeu, ce mi-e dat să văd! Acesta-i rezultatul bunăvoinţei mele faţă de locuitorii acestui oraş? Adevărat, am să transform această bunătate în furia unui tigru şi veţi ispăşi fărădelegea voastră mai rău decât furiile din adâncul iadului! Sculaţi, fraţi şi prieteni! Nu mai este nici o clipă de pierdut! Sculaţi, să-i pedepsim pe aceşti nemernici!"

Şi întreaga suită s-a ridicat în picioare la acest strigăt înfiorător al lui Cyrenius, strângând toate lucrurile cât ai clipi. Numai Iosif a rămas liniştit lângă ai săi, fără ca măcar să se uite în direcţia unde era focul.

Cyrenius a observat şi s-a adresat mânios lui Iosif: "Ce fel de prieten îmi eşti, dacă poţi să stai aşa de liniştit într-un moment atât de nefericit pentru mine?! Ştii doar că fără tine nu pot să fac acest drum, din cauza animalelor sălbatice! De aceea, cred că ar trebui să te ridici şi tu, să-mi fii alături, altfel am să mă supăr foarte tare pe tine!"

Dar Iosif i-a răspuns foarte calm: "Iubitul meu roman înfuriat, exact acum nu vreau să te urmez! Ce anume ai de gând să faci dacă ajungi acolo peste două ore? Crezi că până atunci mai rămâne ceva întreg?! Iar dacă vrei să te răzbuni, pentru aşa ceva ai timp destul! Dacă nu ţi-ai fi ieşit aşa din fire, aş fi spus acestor doi tineri să oprească focul într-o clipă. Dar pentru că te-ai înfuriat astfel, poftim, du-te acolo şi stinge focul cu mânia ta!"

Cap.127 - Încercarea lui Cyrenius de a-l calma pe Iosif cu ajutorul Tulliei. Cuvintele prietenoase spuse de Iosif. Stingerea incendiului prin puterea voinţei celor doi tineri.

Aceste vorbe spuse de Iosif cu toată seriozitatea, au făcut o mare impresie asupra lui Cyrenius, care nu mai ştia ce ar fi trebuit să spună şi nici nu îndrăznea să mai intervină cu ceva la omul din faţa lui, care era vizibil supărat.

De aceea, el s-a adresat Tulliei: "Du-te tu la acest înţelept şi explică-i supărarea mea; spune-i că-mi pare rău că i-am tulburat sufletul! Roagă-l să mă scuze şi asigură-l că

în viitor nu am să-l mai supăr cu nimic! Dar acum să nu mă lase şi să nu-mi refuze ajutorul său!"

Dar Iosif auzea foarte bine ce-i spunea Cyrenius Tulliei. De aceea, el s-a ridicat în picioare, s-a dus la Cyrenius şi i-a zis: "Nobile prieten şi frate întru Domnul! Până acum n-am avut nevoie de intermediari, ne-am vorbit deschis şi ne-am spus păsul direct! De ce ar trebui ca soţia ta să facă pe intermediara, de parcă noi doi n-am putea vorbi?! Sau crezi că aş putea să mă enervez din cine ştie ce cauză? Te înşeli foarte tare! Mânia mea de adineauri a fost numai din dragoste pentru tine! Nu este un bun prieten cel care nu ştie să spună un cuvânt serios prietenului la nevoie! În cazul de faţă, dacă ar fi existat o posibilitate să te ajut, aş fi făcut-o cu plăcere, cum am făcut-o şi altă dată! Dar aici nu este decât acţiunea acelor duhuri rele pe care tocmai le-ai alungat de aici! Ele se răzbună acum orbeşte şi vor să ne strice tihna, pentru că le-am alungat din cuiburile lor. Vezi, asta este situaţia! Dacă m-ai fi întrebat mai înainte de a te înfuria, nici n-ar mai fi fost nevoie să te ridici în picioare! Dar tu te-ai luat după cele ce-ai văzut şi te-ai enervat din nimic, ca să obţii nimic! Acum linişteşte-te şi aşează-te din nou la masă, priveşte incendiul cu calm şi fii sigur că se va sfârşi repede".

Cap.128 - Lămurirea lui Cyrenius despre încercările Domnului. Explicaţiile lui Iosif despre fenomenele miraculoase din natură.

După ce toată lumea s-a liniştit, Copilul s-a ridicat în sus şi i-a spus lui Cyrenius: "Ascultă-mă, om cu suflet nobil! Îţi aminteşti cum îl trăgeam de păr pe fratele Meu Iacov?! Atunci, tu ţi-ai dorit să te trag şi pe tine de păr! Eu ţi-am promis acest lucru şi iată că m-am ţinut de cuvânt; căci toate micile surprize pe care le-ai avut de atunci încoace, nu sunt altceva decât hărţuiala pe care ţi-am promis-o! Iar dacă de aici înainte ţi se vor mai întâmpla astfel de lucruri, atunci să-ţi aminteşti de cuvintele Mele şi să nu te sperii şi mai ales, să nu te înfurii. Căci tu nu vei pierde nici un fir de păr. Pentru că atunci când Eu hărţuiesc pe cineva, o fac din iubire, iar acela nu are a se teme nici pe lumea aceasta, nici pe lumea cealaltă!"

Lui Cyrenius i-au venit lacrimile în ochi auzindu-L pe Prunc şi nu ştia ce să mai facă de bucurie. Dar şi mulţi dintre păgânii care-i însoţeau au auzit aceste cuvinte ale Pruncului şi tare s-au mai minunat să vadă cum un copil care abia avea un sfert de an putea să vorbească atât de limpede şi mai ales, de înţelept.

Câţiva dintre ei s-au dus la Iosif şi l-au întrebat cum este posibil aşa ceva, ca acest copil atât de mic să vorbească atât de bine, ca un om instruit!

Iar Iosif a ridicat din umeri şi a spus: "Dragi prieteni! Pământul este mare şi în viaţă se pot întâmpla multe minuni. Ele se întâmplă sub ochii noştri, dar cine poate cunoaşte legile secrete ale Dumnezeului care ne-a creat şi felul cum acţionează acestea? Adevărat, zilnic întâlnim asemenea minuni, dar trecem pe lângă ele fără să le luăm în seamă! Şi câţi dintre noi ştiu cum a fost creată această lume minunată, - iarba şi copacii, râmele şi ţânţarii, peştii din apă? Adevărat, nouă nu ne rămâne decât minunea contemplării şi datoria de a slăvi pe marele Creator, de a-L asculta şi adora!"

Această explicaţie a lui Iosif i-a liniştit pe deplin pe cei care întrebaseră; şi din acest moment, ei au privit natura cu alţi ochi. După aceea, ei s-au împrăştiat în toate părţile, plimbându-se pe vârful muntelui şi admirând minunăţiile creaţiei divine.

Iar Cyrenius s-a întors către Iosif şi l-a întrebat în şoaptă dacă el chiar nu ştie lucrul acesta. Iar Iosif a confirmat, apoi i-a spus: "Adresează-te chiar Copilului; El îţi va da răspunsul cel mai potrivit!"

Cap.129 - Întrebarea lui Cyrenius despre capacitatea Pruncului Iisus de a vorbi la trei luni. Răspunsul înţelept al îngerilor despre originea misterioasă a Pruncului.

Cyrenius s-a adresat plin de smerenie Pruncului şi a zis: "Tu, viaţa mea, Tu eşti totul pentru mine! Şi totuşi, chiar dacă ştiu cine eşti, este nemaipomenit ca un prunc de numai trei luni să vorbească atât de desăvârşit de înţelept! De aceea, aş dori să primesc de la Tine mai multă lumină în această problemă, chiar pe muntele acesta, unde s-au petrecut atâtea lucruri miraculoase! N-ai vrea să-mi spui câteva vorbe?"

Iar Copilul a răspuns: "Uite, lângă Iosif se găsesc cei doi tineri; adresează-te lor şi ei te vor lămuri!"

Iar Cyrenius a urmat imediat acest sfat şi a adresat celor doi tineri întrebarea sa.

Cei doi i-au răspuns: "Acesta este un lucru absolut divin; chiar dacă îţi vom spune, tu tot nu vei pricepe! Căci oamenii obişnuiţi nu vor înţelege niciodată lucrurile divine, pentru că spiritul lor nu este liber, ci prizonierul lumii materiale. Tu eşti în cea mai mare parte un om material; deci nici tu nu vei pricepe ceea ce ţi se va comunica! Dar tu vrei să afli, de aceea îţi vom spune, aşa cum Domnul ne-a poruncit.

Însă noi nu-ţi putem da şi înţelegerea pentru astfel de lucruri, pentru că tu eşti încă doar un pământean. Aşa că, ascultă: atâta vreme cât este un copil obişnuit al unui pământean, acesta nu poate vorbi la această vârstă! El poate ajunge la această capacitate abia după un an! Dar în inima acestui Copil sălăşluieşte b o g ă ţ i a atotputernică a Domnului.

Dacă acest Copil îţi vorbeşte clar şi înţelept, nu Copilul propriu-zis îţi vorbeşte, ci vocea divină se adresează sufletului tău trezit pentru a o percepe. Iar tu auzi cuvintele, ca şi cum ţi-ar vorbi chiar Copilul. Dar nu Copilul care se vede vorbeşte, ci puterea divină, care nu se vede.

Şi ceea ce tu crezi că auzi venind din afară, auzi, de fapt, din interiorul tău; şi aşa se întâmplă cu toţi cei care îşi închipuie că stau de vorbă cu Copilul! Şi ca să te convingi, aşează-te cât de departe vrei, atât de departe încât să nu poţi auzi vocea naturală a Copilului, iar Copilul ţi se va adresa şi tu vei percepe la distanţă ca şi cum ar fi în apropierea ta! Du-te şi probează cele ce ţi-am spus!"

Iar Cyrenius, fără să înţeleagă mare lucru din cele spuse, s-a îndepărtat cu vreo mie de paşi, mergând prin poiană. La un moment dat, el a auzit foarte aproape şi limpede chemarea Copilului, care suna astfel: "Cyrenius, întoarce-te repede înapoi; căci sub locul

în care te-ai oprit este o peşteră plină cu tigri! Aceştia au şi început să-ţi simtă prezenţa; întoarce-te până nu te văd!"

Auzind acestea, Cyrenius a fugit înapoi, cât a putut de repede, iar acum stătea perplex. Ar fi vrut să mai întrebe ceva, dar, practic, nu ştia ce-ar fi trebuit să întrebe; căci asemenea întâmplare i se părea absolut ieşită din comun.

Cap.130 - Cyrenius recunoaşte neştiinţa sa în problemele spirituale şi doreşte să i se explice. Răspunsul îngerilor, ca o dovadă clară despre Domnul şi cum a luat chip omenesc. Pruncul îl binecuvântează pe Cyrenius.

Cei doi tineri n-au mai adăugat nimic; dar Cyrenius devenise prea curios după destăinuirile de mai înainte, aşa că nu se putea linişti. După ce şi-a mai revenit un pic, s-a adresat din nou celor doi tineri: "Slujitori veneraţi ai Dumnezeului cel veşnic! Explicaţia voastră a fost prea savantă pentru mine şi n-aş mai putea să trăiesc de-acum înainte, mulţumindu-mă doar cu cele ce mi-aţi spus şi mi-aţi arătat! Eu înţeleg foarte bine că, în conformitate cu natura mea pământească, am o înţelegere limitată a fenomenelor; totuşi, n-ar fi posibil să mă faceţi să mai pătrund un pic în aceste taine?! Vă rog cu smerenie acest lucru! Ajutaţi-mă să-mi deschid puţin puterea mea ascunsă de înţelegere, ca să înţeleg mai bine măcar cele ce mi-aţi destăinuit deja!"

Dar cei doi i-au spus: "Vezi tu, prietene şi frate, atât de drag nouă, ceea ce ceri acum este imposibil! Căci atâta vreme cât eşti făcut din carne, nu vei înţelege înţelepciunea divină supremă! Gândeşte-te, Domnul Dumnezeul nostru, care sălăşluieşte acum în acest Copil în toată plenitudinea Lui nesfârşită şi veşnică, ar fi putut alege nenumărate lumi minunate şi nemăsurate, din care şi tu vezi o parte noaptea, când priveşti la cerul nemărginit şi înstelat; pe oricare din ele le-ar fi putut alege pentru încarnarea Lui ca om!

Totuşi, El a ales acest pământ mărginit, care este cel mai mizer şi mai nefericit în toate privinţele! Dar astfel i-a plăcut Lui, Domnul nemărginirii şi veşniciei; şi a făcut ceea ce am văzut deja cu toţii!

Îţi închipui cumva că El avea nevoie de sfatul nostru sau de aprobarea voastră? Te înşeli dacă crezi astfel! Din vecii vecilor, El face numai ce vrea El şi nimeni n-a fost vreodată sfătuitorul Lui!

Oare cine poate să-L întrebe şi să-I spună: Doamne, ce faci şi de ce faci asta? El singur este veşnic, desăvârşirea cea mai deplină, înţelepciunea cea mai profundă, dragostea şi blândeţea cea mai adâncă! El singur este forţa supremă şi puterea; ar fi suficient doar un gând de-al Lui pentru a distruge ceva şi acel ceva se va prăbuşi într-o clipă!

Şi iată, cu toate acestea, El se lasă purtat în braţe de o evreică slabă, ca un copil obişnuit, fără puteri! Şi El, care a împodobit nenumăraţi sori, lumile şi fiinţele cu cea mai mare dragoste şi le-a însufleţit cu un dram de veşnicie, trăieşte acum pe acest pământ sărac, sugând la pieptul unei fecioare de numai cincisprezece ani!

El, care este fundamentul vieţii, a îmbrăcat haina morţii şi s-a refugiat în carne şi oase! Ce spui de toate acestea? Cum ţi se par? N-ai vrea mai multe explicaţii şi despre ele? Iată, oricât de adânc ai vrea să pătrunzi în înţelegerea lucrurilor, mai multe nu vei putea afla despre vorbirea prematură a acestui Prunc atotputernic!

În schimb, iubeşte-L din toată inima ta şi nu-L trăda niciodată şi atunci vei găsi în această dragoste a ta ceva ce nici un cer nu ţi-ar putea revela vreodată, în veci!"

Aceste cuvinte l-au umplut pe Cyrenius de un respect deosebit pentru Copil, drept care a îngenuncheat înaintea Lui plângând şi a spus: "O, Doamne, nu sunt demn de mila Ta, pe care mi-o arăţi acum".

Iar Pruncul a spus: "Cyrenius, scoală-te şi să nu mă trădezi niciodată. Eu îţi cunosc inima şi te iubesc şi te binecuvântez; de aceea, ridică-te!" Şi Cyrenius s-a ridicat imediat, tremurând de emoţie şi de atâta dragoste şi devoţiune.

Cap.131 - Apropierea furtunii. Sfatul lui Iosif. Presimţirea leilor şi fuga lor în pădure.

Cei care se răspândiseră prin toate colţurile poienii întinse s-au întors cu feţele îngrijorate. Căci văzuseră cum din partea de sud-vest a Egiptului se ridicau nori negri, care anunţă întotdeauna furtună. Spre nord-est, unde se afla Ostrazine, cerul era încă senin; de aceea, norii care veneau din sud-vest păreau cu atât mai ameninţători. Noii veniţi au strigat la ceilalţi să plece cât mai repede spre casă.

Cyrenius, însă, a spus: "Aceşti mari înţelepţi care sunt cu noi ne vor spune când este momentul potrivit pentru plecare, dar câtă vreme ei stau liniştiţi, nici noi nu avem de ce să ne precipităm!"

Maronius şi căpetenia soldaţilor au spus: "Ai dreptate; dar mergi şi tu dincolo de acest vârf şi după ce ai să vezi cu ochii tăi, vei fi de aceeaşi părere cu noi! Căci, după cele ce se văd acolo, ai putea crede că toate furiile au dat foc pământului!"

Atunci, Cyrenius l-a întrebat pe Iosif, care moţăia: "Prietene şi frate, ai auzit ştirile cu care au venit la mine aceşti oameni?"

Iar Iosif a spus: "Eu moţăiam, aşa că n-am auzit ce aţi vorbit între voi"

Iar Cyrenius a spus: "Atunci ridică-te şi hai cu mine pe vârful de colo şi ai să vezi cu ochii tăi ce ne îngrijorează!"

Iar Iosif s-a ridicat şi a plecat cu Cyrenius pe culme. Iar când au ajuns acolo, Cyrenius i-a arătat lui Iosif furtuna care se apropia.

Iosif a spus: "Bun, ce-ai vrea să facem? Să fugim? Unde? Cel mult într-un sfert de oră, furtuna va fi aici! La Ostrazine am putea ajunge într-o oră şi jumătate, fugind; nici nu vom apuca să trecem de prima zonă împădurită şi furtuna ne va prinde din urmă! Şi unde te-ai putea refugia, când pădurea mişună de animale sălbatice, care ne-ar înconjura cât ai clipi? şi dacă ne mai prind din urmă şi torente puternice, care se formează în asemenea cazuri, ar putea să ne tragă cu ele la vale şi atunci, ce faci? Deci, este mai bine să rămânem pe platou, unde putem fi cel mult udaţi, pe când în pădure am putea păţi o mulţime de lucruri neplăcute!"

Cyrenius s-a arătat mulţumit de acest sfat şi s-a întors sub smochin, împreună cu Iosif. Dar grupul lui Cyrenius nu s-a arătat prea încântat, mai ales când au văzut cum cei trei lei au sărit dintr-o dată, fugind în pădure.

Iar Maronius s-a adresat lui Iosif: "Iată, aceste trei animale, care ne-au însoţit credincioase până acum, au simţit primejdia şi au considerat că este mai bine să fugă! N-ar trebui să le urmăm exemplul?"

Dar Iosif le-a zis: "Omul nu trebuie să înveţe de la animale ce trebuie să facă, ci de la Dumnezeu, stăpânul naturii! Eu, însă, sunt de părere că sunt mai inteligent decât animalele; de aceea, voi rămâne pe loc şi voi aştepta furtuna aici şi abia după ce va trece - în cazul că vine cu adevărat - voi pleca şi eu!"

Astfel, toţi au rămas pe loc şi au aşteptat cu teamă venirea furtunii.

Cap.132 - Vârful muntelui în ceaţă. Teama păgânilor faţă de zei. Curajul lui Cyrenius pus la încercare de furtună. Încetarea furtunii la cuvintele poruncitoare ale pruncului Iisus.

N-a trecut un sfert de oră, că ceaţa a început să învăluie muntele şi era aşa de deasă, că s-a făcut aproape întuneric. Întregul grup al lui Cyrenius a început să se vaite şi a spus: "Până aici ne-a fost! Zeus ne va face o frumoasă demonstraţie! Acum nu mai putem spune: departe de Zeus, departe de fulgere! Acum putem pieri fără urmă, căci oamenii n-au voie să se apropie de zei mai mult decât se cuvine, dacă nu vor s-o păţească!"

Dar Cyrenius a vorbit, oarecum glumind: "Ar vrea zeii voştri să mă aibă în puterea lor! Numai că eu mi-am găsit un zeu mai bun, la care nu mai este valabilă zicala: "Păstrează-te departe de Zeus şi fulgerul nu te va atinge!" Cu El, problema se pune exact invers: eşti departe de El, eşti departe de viaţă, deci foarte aproape de fulgerul ucigaş! Iar aproape de El înseamnă: aproape de viaţă şi foarte departe de fulgerul ucigaş! De aceea nici nu mă înspăimântă această ceaţă; pentru că ştiu că suntem cu toţii foarte departe de fulgerul ucigaş!"

Dar abia a terminat Cyrenius de spus aceste cuvinte, că s-a auzit un tunet asurzitor şi fulgerul a făcut o groapă chiar în faţa distinsei adunări; iar după primul, a urmat o legiune întreagă! Acest lucru l-a mirat puţin pe Cyrenius, iar tovarăşii lui au spus: "Cum se potriveşte asta cu ceea ce tocmai ai spus?"

Dar Cyrenius a răspuns: "Foarte bine, acesta a fost un adevărat spectacol al morţii în care nimeni dintre noi n-a murit! Eu cred că zeii voştri au sesizat aici pe fratele împăratului şi pe cineva mai important - de aceea ne fac această onoare!"

Un centurion din grupul lui Cyrenius, care era încă foarte supus zeilor, s-a adresat lui Cyrenius: "Prea mărite consul, vă rog, nu mai glumiţi astfel cu zeii noştri! Căci Mercur cel iute ar putea duce această veste lui Zeus şi cât ai clipi, vom fi distruşi de un fulger de-al lui!"

Dar Cyrenius a continuat, glumind: "Dragul meu, aşea-ză-te liniştit la loc! Căci Mercur tocmai a fost arestat de Zeus la domiciliu, iar Zeus însuşi a primit de la o nouă Junonă o

botniţă atât de dură, că nu mai poate nici să audă, nici să vadă din cauza ei! Aşa că poţi sta foarte liniştit în ce te priveşte; căci de acum încolo, Zeus n-o să mai poată face mare lucru, nici cu tunete nici cu fulgere!"

Numai că după aceste vorbe, a început să tune şi să fulgere şi mai tare, iar Centurionul a spus: "Mărie consul, ţie chiar nu ţi-e deloc *teamă de zei şi de mânia lor* împotriva ta?"

Cyrenius i-a răspuns: "Astăzi cu siguranţă nu; poate mâine, când am mai mult timp! Căci, iată, dacă eu, asemenea ţie şi altor nătărăi, m-aş teme de aceşti zei, n-aş putea vorbi cum vorbesc sub acest potop de fulgere! Dar pentru că nu mi-e absolut deloc teamă de ei, de aceea pot să vorbesc astfel!"

Aceste cuvinte l-au dat gata pe centurion, care n-a mai îndrăznit să continue discuţia cu Consulul imperial.

Chiar acum, un fulger a căzut exact între Maria cu Pruncul, Iosif şi cei doi tineri. Atunci, Pruncul s-a îndreptat în braţele Mariei şi a spus: "Demască-te odată, monstrule!"

Şi dintr-o dată, toţi norii au dispărut. Cerul a rămas limpede; în schimb, pe pământ s-au văzut tot felul de gângănii care se târau. Atunci, tinerii şi-au îndreptat privirea spre pământ şi toate gânganiile au pornit-o la vale, spre pădure, ori au fost nimicite. Această întâmplare le-a luat glasul celor prezenţi alături de Cyrenius pe platou; căci nu înţelegeau cum s-a întâmplat.

Cap.133 - Setea de cunoaştere a guvernatorului roman şi discuţia lui cu Cyrenius despre legile naturii şi legiuitorul lor. Întoarcerea acasă.

După un timp îndelungat, în care nu mai încetau să se minuneze, comandantul s-a adresat lui Cyrenius cu multă modestie, zicând: "Înălţimea ta, ştiu că ştiinţele naturii te-au preocupat întotdeauna, ca de altfel pe toţi oamenii luminaţi ai Romei! Eu am fost întotdeauna mai mult soldat decât un bun cunoscător al legilor naturii; dar fenomenul produs astăzi, sub ochii noştri, m-a pus pe gânduri. Căci nu descopăr nici o cauză reală la cele întâmplate, afară doar de puterea miraculoasă a acestui Copil! Să nu existe oare nici o cauză reală? Oare să nu existe în natură anumite legi ascunse, după care să se fi produs toate acestea, asemenea ploii, grindinii şi zăpezii? Dă-mi o rază de lumină, cât de mică, să pot înţelege şi eu ceva, să nu stau aici ca un obiect fără minte!"

Iar Cyrenius i-a zis comandantului: "O, prietene, nu ai chibzuit bine când mi te-ai adresat mie! Căci şi eu înţeleg la fel de puţin ca şi tine; ceea ce ştiu sigur este că totul se întâmplă după anumite legi! Dar cum sunt aceste legi, este greu să ştie cineva, afară de Cel care a făcut legile naturii. Şi îmi este absolut necunoscut răspunsul la întrebarea dacă noi oamenii avem dreptul să-L întrebăm pe Dumnezeu cum sunt făcute legile!"

Comandantul însă a spus: "Vezi, înălţimea ta, iată, cu noi se află şi acest evreu înţelept, ca şi cei doi adolescenţi care ne-au uimit azi dimineaţă cu îmbrăcămintea lor plină de strălucire! Ce-ar fi dacă ne-am adresa lor în această problemă ieşită din comun?"

Cyrenius i-a răspuns: "Încearcă singur, dacă ai curaj! Mie-mi lipseşte în acest moment; căci îmi dau seama foarte bine că ei sunt de o altă fiinţă decât noi!" Iar

Comandantul a spus: "N-aş putea să spun că nu am curaj; dar dacă înălţimea ta este de această părere, ca să nu par un trădător, mă voi mulţumi cu ignoranţa mea!"

Iosif i-a spus însă lui Cyrenius: "Frate, dă ordinul de plecare, căci soarele a început să apună!" Cyrenius a dat ordinele necesare şi în curând au început să coboare, iar drumul a decurs fără nici un fel de dificultăţi; în două ore ajunseseră cu toţii la vilă.

Cap.134 - Primirea făcută de cei rămaşi acasă la Iosif. Povestirea lui Joel. Cei trei lei ca gardă de corp a lui Cyrenius.

Ajunşi din nou la vilă, alaiul a fost întâmpinat cu deosebită prietenie de fiii lui Iosif, dar mai ales de tinerii care rămăseseră acasă. Fiii lui Iosif i-au arătat tatălui lor ceea ce făcuseră în lipsa lui şi cum îi îndepliniseră poruncile până în cele mai mici amănunte. Iar feciorul cel mare a început să povestească toate câte se întâmplaseră la Ostrazine şi în împrejurimi, numai lucruri miraculoase.

Iată ce a povestit el: "Mai ales incendiul izbucnit din senin la reşedinţă i-a speriat rău pe locuitorii oraşului! Şi în timp ce oamenii se străduiau să pună capăt incendiului, acesta s-a oprit dintr-o dată de la sine şi nici o urmă n-a rămas din el. Apoi am văzut cum muntele a fost cuprins de nori arzători şi mii de fulgere se încrucişau deasupra lui. Atunci ne-am gândit la muntele Sinai, care, în vremea marii revelaţii a Domnului faţă de strămoşii noştri trebuie să fi arătat la fel. Noi am fost foarte îngrijoraţi din cauza voastră; însă băieţii aceştia ne-au consolat şi ne-au asigurat că nimeni nu va păţi nici cel mai mic rău. Totuşi, când am văzut cum începe muntele să se învăluie în nori de foc, ne-am speriat cu toţii de-a binelea; şi trei lei uriaşi au venit în salturi spre noi, din direcţia muntelui. De aceea, ne-am speriat foarte tare. Însă băieţii au spus: "Nu vă speriaţi, căci aceste animale caută adăpost în locuinţa Celui de care ascultă tot ce există!" Şi chiar aşa a şi fost! Cei trei lei s-au refugiat în magazia în care ţineam carul, comportându-se apoi foarte liniştit. După furtună, ne-am dus cu câţiva băieţi în magazie şi am privit bestiile uriaşe; atunci, ele s-au ridicat dând semne de supuşenie şi prietenie!"

Iar Iosif a spus: "Ei bine, fiul meu, tot ce mi-ai povestit, am trăit pe pielea noastră! Ai lungit povestea mai mult decât era cazul! Acum mergeţi şi puneţi masa; căci toţi avem nevoie să prindem puteri, întrucât muntele ne-a cam sleit de ele!"

Iar feciorii împreună cu ceilalţi băieţi au plecat în grabă în sufragerie. Şi în cel mai scurt timp au pus totul în ordine perfectă.

Cyrenius a spus: "Adevărat, tare mă mir că în loc să ia drumul peşterilor, cele trei animale s-au refugiat aici! Până la urmă vor rămâne aici şi vor păzi cu credinţă casa, după cum s-a mai întâmplat cu animale din această specie!"

Dar Iosif a spus: "Tot ce-i place Domnului, îmi convine şi mie; este posibil ca aceste animale să te urmeze ca să-ţi protejeze corabia!"

Cyrenius a răspuns: "Atunci şi mie îmi convine ceea ce Domnul doreşte, deşi Domnul ar putea să mă protejeze şi fără aceşti lei!"

După aceste cuvinte, cei trei lei s-au apropiat de Cyrenius şi prin diferite semne, i-au arătat prietenia lor. Iar Cyrenius a spus: "Dar chiar că este o minune; este destul să spui ceva, că se şi împlineşte!"

Iar cei doi tineri au spus: "Aceşti trei lei îţi vor fi de mare ajutor în această noapte! Căci Domnul cunoaşte întotdeauna care sunt mijloacele cele mai potrivite pentru a ajuta pe cineva. Astfel de animale au fost în foarte multe împrejurări în serviciul Domnului; de aceea au şi fost alese, să-ţi slujească într-o împrejurare care ţi se pregăteşte! Aşa să fie!"

Cap.135 - Masa în casa lui Iosif. Mărturisirea Pruncului despre atentatul care se pregăteşte asupra lui Cyrenius acasă. Leii ca gardă de noapte. Atacul. Judecata divină pentru atentatori.

După această discuţie, cei trei lei l-au părăsit din nou pe Cyrenius, retrăgându-se în şopronul pentru căruţă. Cyrenius ar fi vrut să mai discute cu Iosif despre acest fenomen, dar au sosit fiii lui, care au anunţat că masa era pregătită şi mâncarea gata. Şi Iosif a invitat îndată toată societatea în sufragerie să se aşeze la masă, să mănânce şi să bea. După această invitaţie, s-au deplasat cu toţii în sufragerie, unde au mâncat bucatele binecuvântate şi şi-au potolit setea cu apa amestecată cu puţin suc de lămâie. După masă, care a durat cam o oră, Iosif a mulţumit lui Dumnezeu şi i-a binecuvântat pe toţi oaspeţii prezenţi.

Pruncul l-a chemat pe Cyrenius la El; iar când acesta s-a apropiat de El plin de smerenie, i s-a adresat astfel: "Cyrenius, în această noapte vei fi atacat în dormitorul tău de o mică bandă de trădători. Dar Eu îţi dau aceşti trei lei să te apere; aceştia te vor urma, iar tu să-i laşi în camera ta! Când banda trădătoare va pătrunde în camera ta, va fi atacată imediat de cei trei lei, care o vor face praf. Ţie însă nu ţi se va clinti nici un fir de păr de pe cap! Dar să nu îţi fie frică de lei, căci ei te ştiu de stăpân!"

Cyrenius i-a mulţumit Pruncului din tot sufletul pentru sfat şi L-a acoperit de sărutări, iar soţia lui, Tullia, chiar dacă nu ştia despre ce este vorba, a făcut acelaşi lucru. Şi când s-a făcut seară, Cyrenius le-a reamintit tuturor invitaţia sa pentru ziua următoare şi după ce a fost binecuvântat, a pornit-o la drum. Şi îndată ce a pus piciorul în prag, cei trei lei s-au ridicat şi au venit lângă el, însoţindu-l pe Cyrenius până la casa sa. Când s-a retras cu Tullia în dormitor, cei trei lei i-au însoţit şi s-au instalat în cameră, cu privirile arzătoare îndreptate spre uşă. Servitorii lui Cyrenius continuau să intre şi să iasă, dar leii nu-i luau în seamă. Cam pe la straja a doua din noapte, au apărut vreo douăzeci de oameni mascaţi, păşind în vârful picioarelor către pat. Şi când erau la vreo cinci paşi de pat şi-au scos pumnalele. Cei trei lei au scos un urlet îngrozitor şi s-au năpustit asupra lor şi în câteva clipe toţi au fost făcuţi bucăţi, fără să scape măcar unul. Nici unul din bandă nu se aştepta la un asemenea atac, aşa că la auzul urletului, toţi au încremenit şi în acea zăpăceală, nici unul nu s-a gândit să se apere. Din acelaşi motiv, ei nici măcar n-au încercat să fugă, astfel că toţi au fost o pradă uşoară pentru leii înfuriaţi. Astfel a fost

salvat Cyrenius în acea noapte, printr-o minune; iar când s-a trezit în dimineaţa următoare, nu mică i-a fost mirarea când a văzut camera plină de cadavrele celor sfâşiaţi.

Cap.136 - Interogarea servitorilor şi frica acestora faţă de cei trei judecători. Descoperirea trădătorului. Dreapta judecată a leilor.

Cyrenius a sculat imediat toţi slujitorii să-i tragă la răspundere, întrebându-i cum s-a ajuns la această trădare. În faţa conducătorului furios, servitorii s-au speriat şi au răspuns: "Stăpâne, stăpâne puternic şi drept, zeii ne sunt martori că n-am avut nici cea mai vagă bănuială. Moartea să aibă parte de noi dacă avem cel mai mic amestec sau dacă am ştiut ceva!"

Cyrenius a spus: "Bine, duceţi cadavrele de aici şi îngropaţi-i în afara cetăţii, în loc deschis, să fie drept învăţătură de minte pentru toţi cei care ar mai încerca aşa ceva!"

Dar servitorii erau paralizaţi de spaimă la vederea leilor ce continuau să păzească patul lui Cyrenius, de aceea au spus: "Stăpâne, stăpâne! Nu îndrăznim să ne atingem de cadavre, căci aceste trei bestii arată prea înfiorător şi tare ne temem să nu facă cu noi ce au făcut cu aceşti rebeli!"

Iar Cyrenius a spus: "Cei care sunteţi cu conştiinţa curată, vă puteţi apropia şi o să vedeţi că şi aceste animale ştiu să respecte ataşamentul vostru faţă de mine!"

După această scurtă cuvântare a lui Cyrenius, toţi servitorii au înaintat, în afară de unul, iar leii nu le-au făcut nimic. Atunci, Cyrenius l-a întrebat pe cel care rămăsese: "Tu de ce ai rămas pe loc, doar vezi că tovarăşii tăi nu au păţit nimic?"

Iar cel întrebat a răspuns: "Stăpâne, stăpâne, îndură-te de mine, căci conştiinţa mea e pătată!"

Şi Cyrenius l-a întrebat: "În ce constă pata de pe conştiinţa ta? Vorbeşte, dacă nu vrei să mori!"

Iar cel întrebat a răspuns: "Stăpâne, eu am ştiut de această trădare încă de ieri dimineaţă, dar n-am vrut să dau de ştire, pentru că am fost mituit cu o sută de pfunzi de argint! Căci m-am gândit că tu oricum vei fi salvat de omul acela înţelept în vila lui, aşa că am luat banii!"

Auzind acestea, Cyrenius a sărit în sus, zicând: "Deci orice om cinstit şi iubitor de oameni are totuşi şi un diavol printre slujitorii şi prietenii săi?! Ticălos mizerabil, treci în faţă, să te judece Dumnezeu! Dacă Dumnezeu are înţelegere pentru tine, atunci nici eu nu-ţi voi face nimic. Dar dacă nu găseşti îngăduinţă la această judecată, atunci eşti condamnat pe vecie!"

Atunci omul a început să şovăie, să tremure, ca până la urmă să cadă leşinat la pământ. Şi iată că un leu s-a ridicat, s-a dus către cel leşinat, l-a apucat de mână şi l-a târât cu grijă în faţa lui Cyrenius. Dar vinovatul a rămas nemişcat. Apoi, acelaşi leu a sărit în mare grabă în camera deschisă, a apucat o pungă, a scos-o afară şi a sfâşiat-o în mii de bucăţi. Din ea au ieşit la iveală cei o sută de pfunzi de argint pe care servitorul îi primise ca să tacă.

Cyrenius s-a mirat văzând această comportare. Dar leul l-a apucat din nou pe vinovat de braţ, l-a târât în camera alăturată şi l-a aşezat exact pe locul unde se aflase mai înainte punga cu arginţi. Apoi l-a lovit de câteva ori uşor cu laba, trezindu-l pe cel leşinat fără să-i facă nici un rău. În continuare, leul a venit din nou înapoi, s-a aşezat pe locul unde stătuse mai înainte şi a rămas liniştit alături de ceilalţi doi. Servitorii au început atunci să care cadavrele, după cum le ordonase Cyrenius, care a lăudat şi L-a slăvit atunci pe Dumnezeul Israelului pentru că îl salvase într-un mod atât de miraculos; iar după numai o oră, camera a rămas absolut curată.

Cap.137 - Trezirea Tulliei din somnul ei adânc şi relatarea lui Cyrenius despre cele întâmplate. Revederea fericită cu Sfânta Familie.

Tullia s-a trezit din somnul ei adânc şi odihnitor abia când camera era deja curăţată. Şi nu mai era nici urmă de cele petrecute peste noapte. Iar Cyrenius a întrebat-o dacă a avut un somn liniştit. Tullia i-a răspuns că da, deoarece excursia la munte o obosise foarte tare. Şi Cyrenius a spus: "A fost un mare noroc pentru tine! Căci dacă ai fi fost trează azi noapte, ai fi avut parte de o mare spaimă! Acum o oră, această cameră arăta ca un spectacol al groazei!"

Tullia l-a întrebat mirată pe Cyrenius ce se întâmplase şi despre ce era vorba. Cyrenius i-a arătat Tulliei pe cei trei lei şi i-a spus pe un ton foarte serios: "Tullia, priveşte, acestea sunt nişte animale îngrozitoare; ele sunt regii animalelor datorită puterii şi mâniei lor, precum şi lucrurilor îngrozitoare de care sunt capabile atunci când sunt enervate. Şi vai de călătorul care se aventurează în ţinutul unde îşi au culcuşul! Nimic nu-l poate salva de furia lor! Un singur salt şi omul zace sfâşiat în nisipul arzător al pustiului! Şi totuşi, există oameni faţă de care aceste animale sunt genii trimise din cer! Deci, aceste trei animale de pradă, aici de faţă, ne-au salvat azi noapte de furia oamenilor, omorând douăzeci de tâlhari!"

Tullia s-a îngrozit la auzul acestei întâmplări povestite de soţul ei şi a spus: "Cum s-a întâmplat şi cum de nu mi-am dat seama? Dacă tu ai ştiut mai de mult, de ce nu mi-ai spus şi mie?"

Iar Cyrenius a răspuns: "Tullia, înţeleg că azi noapte s-a întâmplat ceva; dar n-aş putea spune cu precizie în ce fel, căci eu nu ştiu decât ceea ce mi-a adus la cunoştinţă Copilul divin al prietenului meu; iar ţie nu ţi-am spus nimic, din dragoste pentru tine, soţioara mea scumpă! Iar acum totul a trecut, Dumnezeul lui Israel ne-a salvat de la o moarte ruşinoasă, de aceea Îl voi iubi, slăvi şi preamări din toată inima, câte zile voi mai avea. Iar acum, dacă te-ai îmbrăcat, hai să ieşim înaintea Sfintei Familii, să-i întâmpinăm dincolo de porţile oraşului".

Cyrenius a dat ordin servitorilor să pregătească totul pentru sărbătoarea care urma, iar servitorul trădător să-1 urmeze dincolo de porţile oraşului. Dar în clipa aceea, dintr-o altă parte a cetăţii a apărut Maronius, însoţit de cei trei preoţi, anunţând că preţioasa

familie se apropie deja de cetate. Atunci, Cyrenius a lăsat totul baltă şi le-a ieşit în întâmpinare, cu inima bătând de bucurie, iar Iosif cu Maria şi Pruncul şi mica lor suită au alergat spre ei cu braţele întinse, chiar pe trepte.

Cap.138 - Relatarea lui Cyrenius. Critica lui Iosif. Iubirea şi mila sunt mai bune decât o dreptate aspră. Mulţumirile lui Cyrenius. Întregul alai în dormitorul cel mare al lui Cyrenius.

Cyrenius l-a îmbrăţişat pe Iosif cu cea mai mare afecţiune şi în câteva cuvinte, i-a adus la cunoştinţă ceea ce se întâmplase peste noapte. Iar Iosif a spus: "Iubitul meu prieten şi frate întru Domnul, ceea ce vrei să-mi povesteşti, eu cunosc deja chiar înainte de a se fi întâmplat! Un lucru însă n-ar fi trebuit să faci, din cele ce-ai făcut! Anume, faptul că ai pus să îngroape morţii în piaţa publică. Tu ai procedat astfel din considerente politice, pentru ca toată lumea să ia aminte şi să se abţină de la asemenea încercări; dar aceasta este o măsură care nu rezistă! Căci nimic pe lume nu durează mai puţin decât spaima, frica sau tristeţea! De aceea, nici unul din aceste mijloace nu are un efect de durată. Dacă aceste trei mijloace de pedeapsă sunt plătite cu libertatea spiritului, rezultatul este o furie mărită care se va revărsa asupra judecătorului sever. De aceea, te sfătuiesc să conduci întotdeauna oamenii cu dragoste şi încearcă să ascunzi faţă de popor aceste exemple îngrozitoare, chiar dacă ele au fost necesare; în acest fel şi poporul îţi va întoarce dragostea! Îţi spun că un strop de milă face mai mult decât un palat plin cu cea mai deplină corectitudine! Căci îngăduinţa îi îmbunează atât pe duşmani cât şi pe prieteni; în timp ce dreptatea şi corectitudinea îl face pe cel drept, mândru şi plin de el, iar pe cel vinovat îl umple de mânie şi-l face să se gândească cum se poate răzbuna mai bine. Dar ce este deja făcut, nu mai poate fi întors; însă pe viitor reţine această regulă; ea este mai bună decât aurul cel mai pur!" Cyrenius a căzut la pieptul lui Iosif şi i-a mulţumit pentru această povaţă, ca un fiu tatălui său. Apoi întreg alaiul a pornit spre dormitorul lui Cyrenius, care se afla într-o sală mare, aşa cum era obiceiul la romani. Căci romanii spuneau: în dormitor stă omul cât este bolnav; iar dacă acesta nu este suficient de mare pentru ca boala care-l părăseşte pe om să se împrăştie, ea cade iar peste om, care se îmbolnăveşte din nou! De aceea, romanii bogaţi aveau chiar şi fântâni arteziene în sălile lor de dormit, care ventilau aerul şi absorbeau miasmele nopţii. Aşa era şi dormitorul lui Cyrenius din această cetate; el era sala cea mai mare, prevăzută cu două fântâni şi un bazin mare, în care pluteau mai multe cepe de mare. Pardoseala era făcută din marmură neagră şi maro, iar sala întreagă era de o splendoare specifică vechiului Egipt.

Deci, în această sală se aflǎ acum întreaga adunare, discutând cele întâmplate, în timp ce servitorii lui Cyrenius alergau de zor să pună toate treburile la punct şi în sălile alăturate.

Cap.139 - Căinţa trădătorului. Mila leilor pentru cel plin de căinţă. Sfatul lui Iosif. Mărinimia lui Iosif şi efectul ei minunat asupra servitorului care s-a căit.

Într-unul din colţurile sălii se afla şi servitorul trădător, regretându-şi vina faţă de stăpânul lui; dar nimeni nu-l lua în seamă, pentru că toţi erau adânciţi în discuţie. Ceilalţi erau şi ei foarte ocupaţi cu aranjarea mesei, cu treburile din bucătărie şi cu ornarea sălilor. Aşa că nici ei nu se gândeau la tovarăşul lor cuprins de o deosebită tristeţe. Atunci, cei trei lei s-au ridicat deodată şi s-au dus la servitorul plin de căinţă, lingându-i mâinile, dându-i a înţelege astfel compasiunea lor. Maronius a fost cel care a observat primul ce fac cei trei lei cu acea fiinţă neajutorată şi i-a arătat lui Cyrenius, căci el se temea ca nu cumva, leilor să le vină ideea să-l mănânce pe om. Când Cyrenius a băgat de seamă situaţia ciudată în care se afla servitorul trădător, el a început să discute cu Iosif despre comportarea acestui servitor. Iar Iosif a spus: "Prietene şi frate, iată o situaţie în care poţi să aplici sfatul dat adineaori, anume că un strop de îngăduinţă face mai mult decât un palat plin cu dreptate! Cei trei lei ţi-au luat-o înainte, dându-ţi un bun exemplu; du-te la el şi în calitatea ta de om, fă un gest şi mai frumos! Venind încoace, am aflat de la unul din slujitorii aceştia ai Domnului că ai lăudat aceşti trei lei azi dimineaţă la soţia ta. Dar de ce ai aşteptat ca aceşti lei să-ţi arate cum ar fi trebuit să te porţi tu? Aşa îi povăţuieşte Domnul tot timpul pe oamenii săi! Nimic nu se întâmplă pe lume fără rost; poţi învăţa lucruri interesante şi de la un firicel de praf desprins din soare! Căci el este condus şi menţinut de înţelepciunea şi atotputernicia lui Dumnezeu, ca şi soarele şi luna de pe cer! Cu atât mai mult poţi vedea în această situaţie deosebită un semn de la Dumnezeu, care îţi arată limpede cum trebuie să te porţi. Du-te la el şi ridică-l de jos pe cel căzut şi amărât; du-te şi ridică un frate necăjit şi plin de căinţă! Căci numai Domnul putea să ţi-l trimită, ca să faci din el un frate deosebit de credincios!"

Când Cyrenius a auzit toate acestea de la Iosif, a alergat spre servitor şi l-a apucat de braţ, spunându-i: "Frate, te-ai purtat rău faţă de mine, dar pentru că te căieşti, ridică-te! Dar de acum înainte nu vei mai fi servitorul meu, ci un frate credincios alături de mine!"

Servitorului i s-a frânt inima, a început să plângă în hohote, căindu-se că a putut să păcătuiască astfel faţă de un om de o asemenea nobleţe sufletească

Cap.140 - Cuvântarea frăţească a lui Cyrenius pentru servitorul aflat în căinţă şi primirea lui în rândul mesenilor. Invidia celorlalţi servitori şi răspunsul lui Cyrenius.

Când Cyrenius a văzut atâta recunoştinţă la acest servitor şi cât de mare îi era căinţa, s-a străduit să-l consoleze şi i-a spus: "Vezi tu, noul meu frate întru Domnul, noi, oamenii, suntem cu toţii vinovaţi în faţa lui Dumnezeu, dar Dumnezeu ne iartă greşelile, dacă le recunoaştem şi ne căim; şi Dumnezeu este sfânt, în timp ce noi suntem nişte păcătoşi înaintea Lui! Dacă Cel Sfânt ne iartă, cu atât mai mult noi, păcătoşii, trebuie să ne iertăm între noi! Câtă vreme omul nu a coborât într-atât încât să devină o adevărată furie, bunăvoinţa lui Dumnezeu veghează asupra sa; dar dacă omul a devenit un adevărat diavol pe pământ, atunci Domnul şi-a întors faţa de la el şi l-a lăsat pradă judecăţii iadului! De aceea, cei douăzeci de inşi care te-au mituit au fost sfâşiaţi de cei trei lei, căci ei erau asemenea diavolului; tu însă ai fost cruţat, pentru că ai fost doar ademenit, ai fost orb şi n-ai ştiut ce faci! Domnul Dumnezeu a vegheat asupra ta şi ţi-a deschis ochii, pentru ca să înţelegi singur mărimea păcatului tău. Tu ţi-ai recunoscut păcatul şi te-ai căit, iar Dumnezeu te-a iertat. De aceea, iert şi eu comportarea ta faţă de mine şi vreau să fac din tine prietenul meu şi fratele meu întru Domnul! De aceea, te ridic de aici şi te conduc la grupul meu de prieteni veneraţi. Aşa că încearcă să-ţi revii şi urmează-mă, pentru că un foarte preţios prieten al meu te va binecuvânta ca pe un adevărat frate!"

Această cuvântare atât de minunată, de-a dreptul părintească, a lui Cyrenius a făcut o deosebită impresie asupra servitorului trădător. Servitorul s-a simţit întărit şi consolat după aceste cuvinte, s-a ridicat şi cu faţa scăldată în lacrimi, l-a urmat pe Cyrenius la grupul său de invitaţi. Când au ajuns acolo, Iosif a ridicat mâinile şi l-a binecuvântat pe servitor, nespunând altceva decât: "Domnul să fie cu tine!"

Apoi, Cyrenius a cerut să i se aducă haine frumoase şi strălucitoare, pe care să le îmbrace servitorul, căruia îi vorbea frumos, după care i-a dat un sărut frăţesc. Apoi, Cyrenius a chemat toţi servitorii şi le-a cerut să-i dea ascultare.

Dar servitorii au spus: "Cum poţi să spui că eşti un judecător drept, dacă ridici în rang pe trădător, umilindu-ne pe noi, care ţi-am fost tot timpul credincioşi?"

Cyrenius le-a răspuns: "Vă deranjează că sunt bun şi îngăduitor? I-a mers cuiva rău la mine, cu toate că nu v-aţi pus niciodată viaţa în joc pentru mine? Acesta însă, a fost întotdeauna ultimul dintre voi, şi-a pus viaţa în joc pentru mine şi datorită comportării lui am scăpat de duşmani! Nu credeţi că merită acest rang?"

Servitorii n-au mai scos nici un cuvânt, ci au plecat fiecare la treburile lui, mulţumindu-se cu această decizie. Un tânăr din cer, un înger, a adăugat: "Exact aşa va fi şi în împărăţia lui Dumnezeu! Va fi mai mare bucuria pentru un păcătos pocăit, decât pentru nouăzeci şi nouă de credincioşi care n-au păcătuit niciodată!"

Cap.141 - Pregătirile şi invitaţia la masa festivă. Cuvântul Pruncului pentru sfinţirea mesei. Invitarea şi hrănirea săracilor. Masa celor trei lei.

În timp ce se petreceau toate acestea, masa fusese aranjată şi mâncărurile aduse; servitorii au venit şi i-au spus aceasta lui Cyrenius. Iar Cyrenius s-a dus şi a inspectat sala şi pentru că a găsit totul în perfectă ordine, s-a întors şi i-a invitat pe toţi la masă. Când a intrat în sală, Iosif a fost plăcut surprins să constate că sala arată ca un mic templu al lui Solomon din Ierusalim. Acest aranjament deosebit fusese făcut de Maronius Pilla, care, ca fost guvernator al Ierusalimului, ştia foarte bine cum arăta templul pe dinafară ca şi pe dinăuntru. Plin de bucurie, Iosif a spus: "Într-adevăr, nici că puteai să imaginezi ceva mai bun pentru acest scop, dragul meu frate Cyrenius Quirinus! Mă simt acum ca de sărbători, în Ierusalim; lipseşte doar sanctuarul şi templul ar fi gata! Draperia este aici, lipseşte doar chivotul legii din spatele ei!"

Iar Cyrenius a spus: "Frate, m-am gândit că sanctuarul vine viu, alături de tine şi nu ştiu de ce ar mai fi nevoie de unul artificial".

Abia acum s-a trezit Iosif din visul care-l cuprinsese şi şi-a dat seama că este vorba de Prunc şi Maria.

Iar Pruncul l-a chemat pe Cyrenius la El şi i-a spus (în timp ce îngerii şi-au plecat feţele în jos): "Cyrenius, ţi-ai dat multă osteneală pentru a face această bucurie celui mai cinstit om de pe pământ; un lucru însă aproape că l-ai uitat! Uite, tu dai azi o masă, un ospăţ minunat! Şi ai întrunit aici tot ce poate fi mai bun şi mai nobil în cele trei părţi ale lumii! Şi ai făcut foarte bine; pentru că nici o altă casă de pe lume nu a avut parte de o cinste mai mare, nicicând! Căci înaintea ta se află Cel în faţa căruia toate puterile cereşti îşi acoperă faţa! Iosif ţi-a atras atenţia că în acest templu al tău, sanctuarul este gol. Aşa şi este; şi nu trebuie să rămână aşa! Deci, trimite-ţi servitorii să aducă aici pe toţi săracii, orbii, invalizii şi oamenii necăjiţi! Şi pune pentru ei o masă în sanctuarul improvizat, împodobită, de asemenea, festiv, iar servitorii Mei să-i servească pe ei! Astfel, sanctuarul se va umple de viaţă şi va fi mai reprezentativ pentru un sanctuar decât chivotul gol din Ierusalim! În acelaşi timp, procură trei ţapi; pe aceştia să-i dai la lei, ca să-i hrăneşti şi pe ei! Cyrenius L-a sărutat pe Copil, apoi a urmat indicaţiile primite. Iar peste o oră sanctuarul era plin de oameni sărmani, iar leii primiseră de mâncare.

Cap.142 - Rugăciunea de mulţumire a lui Iosif şi smerenia lui. Disputa prietenească dintre Cyrenius şi Iosif, privind aşezarea la masă. Sfatul înţelept al lui Iosif şi supunerea lui Cyrenius.

După ce totul a fost aranjat aşa cum se cuvine, Iosif a ridicat privirile către cer şi a mulţumit Dumnezeului lui Avraam, Isaac şi Iacob. Şi după ce a terminat rugăciunea de mulţumire, abia atunci a luat loc la masă, în spate de tot. Cyrenius s-a dus în grabă la el şi i-a spus: "Nu, distinse prieten şi frate, asta nu se poate; căci această masă festivă este

pentru tine, nu pentru mine! Locul tău este în capul mesei, nu la coada ei! Te rog să te ridici şi dă-mi voie să te conduc în capul mesei, pe locul aurit, împreună cu toţi ai tăi! Iar aici vor sta oamenii mei; aşa am aranjat eu locurile!"

Dar Iosif a răspuns: "Cyrenius, tocmai pentru că sunt prietenul şi fratele tău, voi rămâne cu toţi ai mei aici! Căci dacă eu stau aici, tu nu pierzi nimic. Dar dacă nu aşezi oficialităţile pe locul de onoare, vei avea neplăceri! Deci, lasă lucrurile aşa cum sunt! Pe lume să dăm prioritate legilor lumeşti; în împărăţia lui Dumnezeu lucrurile vor sta invers; cei din urmă vor fi cei dintâi la masa lui Avraam, Isaac şi Iacob!" La care, Cyrenius a spus: "O, frate, am aşteptat cu bucurie ziua de azi, pentru a-ţi arăta ţie, un fiu de rege, o cinste demnă de un rege. Dar acum, jumătate din bucuria mea s-a dus, dacă tu, pentru care am organizat totul, vei sta aici, în coada mesei! Frate, mergi şi te aşează măcar pe la jumătate, ca să fiu cât mai aproape de tine în timpul mesei!"

Iar Iosif a spus: "Dar, dragul meu frate, te porţi ca un copil! Tu ştii doar că eu trebuie să mă menţin întotdeauna în ordinea stabilită de Domnul în inima mea! De ce vrei să mă ademeneşti să ies din această ordine? Aşează-i în capul mesei pe cei mari şi strălucitori; dar tu, ca stăpân al casei, poţi să te aşezi unde pofteşti, căci oricare din aceste locuri ţi se cuvine! Şi cu asta am încheiat subiectul; cei mari vor recunoaşte imediat că locul aurit este pentru ei şi se vor simţi cu atât mai măguliţi dacă tu li-l vei ceda lor şi te vei aşeza în altă parte!" Iar Cyrenius l-a înţeles în cele din urmă pe Iosif, a indicat oficialităţilor primele locuri, iar el cu Tullia s-au aşezat la mijlocul mesei. Astfel, lucrurile erau aranjate; oficialii erau foarte bucuroşi că ocupă locurile de onoare. Cyrenius stătea mulţumit la mijloc, iar Iosif cu ai săi era fericit că şi cu ocazia acestui ospăţ festiv, rămăsese în ordinea stabilită de Dumnezeu.

Cap.143 - Răspunsul înţelept al preotului despre învăţătura lui Dumnezeu şi mărturisirea credinţei sale faţă de singurul Dumnezeu adevărat. Răspunsul dat de Iosif.

Masa a durat aproximativ o oră, iar în timpul mesei s-a vorbit mult. Un centurion, care fusese şi în excursia de pe munte, a întrebat la sfârşitul mesei pe unul din cei trei foşti preoţi: "Ascultă-mă! Noi avem o învăţătură despre zei. Dar eu n-am văzut niciodată un zeu şi nici nu i-am simţit prezenţa! În viaţa mea am visat tot felul de lucruri, dar niciodată vreo zeitate! Cine dintre noi, oameni în viaţă, poate să vină şi să spună cu mâna pe conştiinţă: 'L-am văzut pe Zeus, sau, mă rog, oricare altă zeitate şi am vorbit cu el?!' Dacă noi suntem oameni la fel de buni ca oamenii din vechime, care aveau legături cu zeii, nu văd de ce acum zeii ne-au abandonat şi nu se mai preocupă deloc de noi! Tu, ca fost preot, ai putea să-mi spui un motiv plauzibil?"

Iar preotul a răspuns: "Dragă prietene, îţi dau orice vrei de la mine, numai nu mă întreba asemenea lucruri stupide. Zeii noştri nu sunt altceva decât nişte efemeride, care au luat naştere din mlaştina prostiei noastre. Şi pentru că în prostia noastră, nu am găsit ceva mai bun decât să tragem cu coada ochiului la aceste produse ale imaginaţiei bolnave, le preferăm pe ele şi le-am dat şi atributul de zei, le construim temple şi ne rugăm în ele la produsele găunoase ale imaginaţiei noastre. Vezi, aceştia sunt zeii cărora le-am construit

temple şi la care Roma ţine atât de mult! Da, există un Dumnezeu adevărat; acesta a fost întotdeauna sfânt, iar noi, fiinţe pline de păcat în inimile noastre, nu-L putem vedea nici pe El, nici opera Lui! Iar dacă vrei să afli mai multe despre acest Dumnezeu unic, adresează-te acelui evreu cinstit; el te va ajuta să-L cunoşti mai îndeaproape. Îţi jur!" Centurionul a fost mulţumit de acest răspuns, căci primise exact răspunsul ce-l căuta de mult. Şi el s-a îndreptat spre Iosif şi i-a spus şi lui ce dorea.

Iar Iosif spus: "Om bun, totul la timpul său! Când vei fi pregătit, ţi se va revela; deocamdată mulţumeşte-te cu această promisiune.

Cap.144 - Intenţia lui Iosif şi a lui Cyrenius de a vizita sanctuarul improvizat. Obiecţia Pruncului. Dificultatea lui Iosif. Explicaţiile Mariei şi acordul Pruncului. Lămurirea centurionului.

După ce a terminat astfel cu centurionul, Iosif s-a adresat lui Cyrenius: "Frate, hai să vedem de aproape sanctuarul!"

Iar Cyrenius a acceptat foarte bucuros această propunere a prietenului său cel mai preţios.

Dar Pruncul s-a ridicat şi i-a spus lui Iosif: "Ascultă-Mă, gospodar credincios, care te îngrijeşti de trupul Meu! Adineaori, când centurionul te întreba de Dumnezeu, tu însuţi ai spus: Totul la timpul său! Abia când vei fi pregătit, ţi se va revela şi restul! Deocamdată mulţumeşte-te doar cu atât!' Aşa vă spun acum şi Eu, înaintea intrării în acest atât de bine imitat sanctuar; şi această intrare, la timpul ei! Încă nu sunteţi pregătiţi suficient; când veţi fi pregătiţi, chiar Eu voi pune slujitorii mei să îl deschidă! Deocamdată mulţumiţi-vă cu această promisiune!"

Iar Iosif şi Cyrenius s-au privit reciproc, unul mai jenat ca celălalt.

Iosif i-a spus Mariei: "Am ajuns bine dacă Copilul îmi pune condiţii, când încă mai are înfăşate picioarele în scutece! Mă întreb ce va face când va avea zece ani? Dar la douăzeci?"

Maria i-a răspuns lui Iosif: "Dar, dragă tată Iosif, cum poţi avea şi tu asemenea slăbiciuni?! Chiar îngerii ţi-au arătat, prin smerenia lor deosebită, cine este acest Prunc! Şi, ca multe minuni ce se întâmplă în jurul nostru, aceasta este o dovadă foarte limpede pentru acest adevăr mai minunat decât toate adevărurile. Eu, soţia ta credincioasă şi slujnica ta, pot să-ţi explic ce a vrut să spună Copilul cu cuvintele acestea! Fă ceea ce trebuie şi pot să te asigur anticipat că se va schimba roata norocului!"

Dar Iosif a întrebat-o din nou pe Maria: "Nu înţeleg, ce trebuie să fac?" Maria i-a răspuns: "Uită-te la omul care caută şi explică-i că ceea ce caută şi crede că se află departe, este de fapt, foarte aproape de el".

Iar Pruncul l-a privit pe Iosif cu deosebită prietenie, i-a zâmbit şi i-a spus: "Da, iubitul meu Iosif, femeia are dreptate; du-te şi lămureş-te-l pe centurion! Căci iată, celor care caută, se roagă şi bat la poartă, trebuie să li se deschidă porţile împărăţiei Mele! Asta nu înseamnă să arăţi cu degetul la Mine, căci timpul Meu încă nu a sosit; tu ştii deja că toate lucrurile îşi au timpul lor!"

Iosif l-a sărutat pe Prunc, apoi s-a dus la centurion şi i-a spus: "Vino şi ascultă! Ceea ce doreşti se va întâmpla!" Şi centurionul a ascultat cu bucurie cuvintele lui Iosif.

Cap.145 - Întrebarea centurionului despre venirea lui Mesia. Iosif despre Mesia. Cuvintele preotului despre sfârşitul templelor păgâne. Despre templul viu din inima omului.

După ce centurionul a aflat de la Iosif o serie de lucruri despre Dumnezeu şi a primit şi unele date despre Mesia, a stat adâncit pe gânduri, apoi a întrebat când va veni acest Mesia.

Şi Iosif a răspuns: "Acest Mesia, prin care toţi oamenii vor fi eliberaţi de povara morţii şi care va lega din nou pământul decăzut cu cerul, a sosit deja!"

Iar centurionul, cercetând mai departe, a spus: "Dacă acest Mesia a sosit deja, spune-mi atunci unde se află şi cum poate fi recunoscut!"

Iosif i-a răspuns astfel: "Nu îmi este permis să îl arăt cu degetul! Dar am să-ţi spun câte ceva despre felul în care poate fi recunoscut! Uite, mai întâi şi întâi, Mesia este fiul veşnic viu al Dumnezeului atotputernic, necunoscut încă până acum! O fecioară dintre cele mai curate îl va concepe într-un mod miraculos, doar prin puterea Celui de sus. Şi după ce va fi conceput şi născut, corpul său va fi investit cu toate însuşirile puterii divine. Şi câtă vreme va trăi cu adevărat pe pământ, slujitorii şi solii Lui vor coborî din Cer pe pământ şi-L vor ajuta pe El ca şi pe oameni, fără a face vâlvă. Prin vorbe şi fapte, El îi va însufleţi pe toţi care îl vor urma cu faptele lor, iar prin vorbele Sale va sădi iubirea în inimile lor. Iar cei care nu Îl vor recunoaşte, vor fi povăţuiţi prin cuvântul Său atotputernic, care va pătrunde în inima fiecărui om. Dar cuvintele Lui nu vor fi ca acelea ale oamenilor, ci vor fi pline de putere şi de viaţă; iar cei care Îi vor auzi cuvintele şi le vor păstra în inima lor, ca să acţioneze conform lor, aceia nu vor mai muri în veci! Iar El va fi blând ca un miel şi gingaş ca un porumbel; cu toate acestea, întreaga natură va asculta până şi de cea mai uşoară suflare a Sa! Va fi destul să şoptească ceva vânturilor, ca acestea să se dezlănţuie şi să vânture mările până în străfundurile lor! Iar dacă va arunca o singură privire asupra mării înfuriate, ea se va linişti şi faţa ei va fi ca oglinda! Şi va fi suficient să sufle o dată asupra pământului, ca toate mormintele să se deschidă, iar morţii să prindă iar viaţă! Iar cel care va simţi viu în inima sa Cuvântul lui Mesia, acela îşi va potoli focul din sufletul său şi se va simţi răcorit! Deci, dragul meu centurion, ai înţeles acum care sunt semnele lui Mesia, după care vei putea să-L recunoşti?! Nu îmi este permis să-ţi spun mai multe despre El; dar mai mult ca sigur că tu vei afla destul de curând unde se găseşte El!"

Această explicaţie a făcut o impresie puternică asupra centurionului, care nici nu mai îndrăznea să mai spună ceva.

Apoi, el s-a dus la preotul cu care vorbise mai înainte şi i-a spus: "Ai putut să auzi de aici ce mi-a spus acest evreu deosebit de înţelept?"

Iar preotul a spus: "Mărturisesc că fiecare vorbuliţă a pătruns adânc în sufletul meu uimit!"

Iar centurionul a spus: "Atunci poate îmi spui ce se va întâmpla cu zeii noştri când va apărea acest Mesia, care mi-a fost descris atât de ciudat, şi când va începe să acţioneze cu toată puterea lui divină?"

Preotul i-a răspuns: "N-ai simţit zilele trecute puterea uraganului? Iar sus pe munte, n-ai văzut sfârşitul brusc al fostului templu al lui Apollo şi toate celelalte semne care au urmat? Uite, exact aşa se va întâmpla în curând şi cu Roma! Templele vor fi făcute una cu pământul! Iar acolo unde de obicei se aduc jertfe lui Zeus, vei găsi numai o grămadă de pietre. În locul templelor dărâmate, oamenii îşi vor construi temple noi, dar în inimile lor! În acestea, fiecare om, aidoma preoţilor de până acum, va putea aduce jertfa sa vie Dumnezeului cel adevărat - şi asta oriunde şi în orice moment! Deocamdată asta e tot ce pot să-ţi spun şi nimic mai mult. Vrei să afli mai multe? Uite, acolo sunt cei care ştiu mai mult decât mine! De aceea, nu mă mai întreba pe mine!"

Cap.146 - Alte întrebări ale centurionului. Cuvintele lui Iosif despre împărăţia lui Mesia şi despre iubire - drept cheie a adevărului. Intrarea alaiului în sanctuarul improvizat. Fapta bună a Mariei faţă de bieţii orbi.

Atunci, centurionul nu l-a mai întrebat nimic pe preot, ci s-a dus din nou la Iosif. Ajuns lângă el, i-a povestit imediat ceea ce îi relatase preotul şi l-a întrebat ce ar trebui să reţină cu adevărat din cele ce aflase.

Iosif i-a răspuns astfel: "Deocamdată, reţine tot ce ţi s-a spus; iar toate celelalte, aşteaptă-le cu răbdare şi astfel, vei proceda cât se poate de bine! Căci împărăţia sfântă a lui Mesia nu se compune din întrebări şi răspunsuri, ci din răbdare, iubire, blândeţe şi o supunere desăvârşită faţă de voinţa divină! Când este vorba de Dumnezeu, nimic nu se produce cât ai clipi, nici forţat şi cu atât mai puţin, obligatoriu. Dar dacă Domnul va considera că este bine pentru tine, atunci El îţi va conduce paşii spre marea revelaţie. Începe mai întâi prin a-L iubi pe Dumnezeul despre care ţi-am vorbit şi prin iubirea ta pentru El, vei ajunge mai repede la El, dacă vrei cu tot dinadinsul acest lucru! Această dragoste îţi va da dintr-o dată mai multă viaţă decât ai putea obţine cu un milion de întrebări moarte!"

Iar centurionul a continuat: "Bun, mult stimatul şi înţeleptul meu prieten! Am să fac tot ce-mi ceri, dar spune-mi, cum pot iubi pe Dumnezeu câtă vreme nu-L cunosc?"

Iar Iosif a răspuns: "Aşa cum îl iubeşti pe fratele tău şi pe mireasa ta, tot aşa să-L iubeşti şi pe Dumnezeu! Iubeşte-ţi aproapele ca pe fratele tău sau ca pe sora ta întru Domnul; în felul acesta, Îl iubeşti şi pe Dumnezeu! Fă întotdeauna numai lucruri bune şi în felul acesta vei găsi îndurare în faţa Domnului! Fii milos cu semenii tăi şi Domnul te va răsplăti cu mila Sa! Apoi, fii ponderat în toate câte faci, fii blând şi plin de răbdare, leapădă-te de mândrie, înfumurare, invidie şi răutate; şi atunci Domnul va aprinde o mare flacără în sufletul tău; lumina puternică a acestei flăcări spirituale va speria întunericul morţii din sufletul tău, şi astfel vei ajunge singur la acea revelaţie în care vei afla răspuns la toate întrebările tale! Iată deci, acesta este drumul corect spre lumină şi viaţă întru Domnul. Aceasta este dragostea pentru Dumnezeu, mergi deci pe acest drum!"

După ce centurionul a primit aceste poveţe de la Iosif, el nu a mai continuat cu alte întrebări şi a căzut pe gânduri. În acelaşi timp, băieţii au tras la o parte draperia şi Iosif a hotărât că a sosit momentul să se reculeagă în sanctuarul improvizat aici. Chiar de la distanţa aceea, se putea auzi cântecul puternic de mulţumire al sărmanilor care fuseseră hrăniţi acolo. Iar când strălucitorul Cyrenius, împreună cu Iosif, Maria şi Pruncul au intrat în sanctuar, săracii de acolo aproape că şi-au ieşit din fire. La vederea lor, lui Cyrenius, dar şi lui Iosif şi Mariei, li s-au umplut ochii de lacrimi de bucurie şi milă. Printre ei erau mulţi orbi, paralitici şi infirmi de tot felul; căci erau sute de asemenea inşi. Atunci, Maria a început să se roage în sinea ei, a luat cârpa cu care îl ştergea de obicei pe Prunc şi a început să şteargă ochii celor orbi; şi toţi şi-au recăpătat vederea pe loc. După această faptă, laudele şi mulţumirile nu mai încetau şi întregul alai s-a întors în sala principală.

Cap.147 - Strigătul de rugă al bolnavilor către Maria. Maria arătându-L pe pruncul Iisus.Vindecarea bolnavilor şi povăţuirea lor cu ajutorul îngerilor. Centurionul în căutarea făcătorului de minuni.

După un timp, alaiul a mers din nou în sanctuarul improvizat, unde gazdele au fost iarăşi primite cu ovaţii. Şi paraliticii, invalizii şi ceilalţi infirmi au strigat: "O, maică preacurată, care i-ai vindecat pe orbi, te rugăm să ne ajuţi şi pe noi, să ne eliberezi de aceste chinuri!"

Dar Maria a spus: "De ce strigaţi la mine, eu nu vă pot ajuta, căci în El se află prinosul etern al atotputerniciei divine!"

Dar bolnavii nu dădeau ascultare vorbelor Mariei şi strigau în continuare: "Maică preacurată, ajută-ne, ajută-i pe cei bolnavi şi scapă-i de suferinţă!"

Atunci, copilul s-a ridicat, a întins mâna peste cei bolnavi şi în aceeaşi clipă, s-au vindecat cu toţii. Cei paralizaţi săreau precum cerbii, invalizii stăteau drepţi precum cedrii Libanului şi toţi ceilalţi infirmi scăpaseră de infirmitatea lor.

Iar îngerii au mers la aceşti sărmani, le-au cerut să tacă şi le-au anunţat sosirea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Această întâmplare l-a scos pe centurionul nostru din gândurile sale şi a plecat şi el după ceilalţi în sanctuar. Ajuns acolo, el s-a dus la Iosif şi l-a întrebat: "Stimate prietene, ce s-a întâmplat aici? Eu nu mai văd aici nici orbi, nici paralitici, nici infirmi! Au fost vindecaţi printr-o minune sau erau falşi invalizi?"

Iosif i-a răspuns: "Du-te şi vorbeşte chiar tu cu cei care te uimesc atâta! Ei îţi vor putea spune cel mai bine ce s-a întâmplat cu ei."

Şi centurionul a făcut ceea ce-l sfătuise Iosif, căci avea o adevărată slăbiciune să pună întrebări. Dar peste tot, obţinea unul şi acelaşi răspuns; acesta era: "M-am vindecat în mod miraculos!"

Atunci, centurionul s-a întors la Iosif şi l-a întrebat: "Care dintre voi a făcut această minune? Cine posedă puteri atât de miraculoase? Care dintre voi este Dumnezeu?"

Iar Iosif i-a răspuns: "Uite, acolo stau cei vindecaţi! Du-te din nou la ei şi întreabă-i! Ei îţi vor da un semn!"

Şi centurionul s-a dus iarăşi la săraci şi i-a întrebat cine este cel care i-a vindecat. Iar săracii au spus: "Priveşte la alaiul cel mare! Vindecarea ne-a venit din mijlocul lor! Micuţa evreică se pare că are puterea! Dar cum? Poate zeii să ştie mai mult decât noi!"

Aşa că centurionul n-a aflat mai mult decât ştia până atunci. Dar Iosif i-a spus: "Iată, tu eşti un patrician bogat al Romei; ocupă-te de aceşti sărmani din dragoste pentru Dumnezeu şi vei afla mai multe! Deocamdată, mulţumeşte-te cu atât!"

Cap.148 - Centurionul şi Cyrenius se întrec în a face bine. Centurionul derutat şi instruirea lui de către Iosif.

Auzind cele spuse de Iosif, centurionul n-a mai stat mult pe gânduri şi s-a dus direct la Cyrenius, căruia i-a spus: "Mărite consul imperial, poate că ai auzit ce m-a sfătuit evreul cel înţelept. De aceea, am hotărât să-i urmez imediat sfatul. În acest scop, aş dori, mărite consul, să-mi dai aprobarea de a mă ocupa personal de sărmanii aceştia, ca de proprii mei copii!"

Iar Cyrenius a spus: "Dragul şi stimabilul meu centurion, îmi pare rău că nu pot să-ţi acord această satisfacţie care te onorează! Pentru că, iată, tocmai am hotărât să-i iau eu pe toţi în grija mea! Dar nu trebuie să te necăjeşti pentru atâta lucru, pentru că mai există încă destui alţi necăjiţi. Urmează sfatul înţeleptului evreu, ocupându-te de aceia şi vei primi aceeaşi răsplată!"

Centurionul a făcut o plecăciune înaintea lui Cyrenius şi s-a dus apoi la Iosif, căruia i-a spus: "Vezi, ce pot face dacă Cyrenius mi-a luat-o înainte?! De unde să iau alţi săraci? Aici sunt adunaţi toţi săracii din Ostrazine!" Iosif i-a zâmbit centurionului cu prietenie şi i-a zis: "Bunul meu prieten, nu-ţi face probleme în acest sens, căci de orice poate duce lipsă pământul acesta, numai de săraci nu! Nu trebuie să fie neapărat orbi, invalizi sau infirmi! Mergi în casele oamenilor şi convinge-te de câtă sărăcie există şi vei avea nenumărate ocazii să îndeplineşti cu prisosinţă ceea ce ţi-a spus acest înţelept! Priveşte, acest oraş este mai mult o ruină decât un oraş frumos şi înfloritor! Cercetează casele aproape prăbuşite ale atâtor familii şi vei vedea vanitatea suferinţei tale din lipsă de săraci".

Iar centurionul a spus: "Prieten drag şi înţelept, ai perfectă dreptate; dar săracii aceia nu vor putea să-mi dea lămuriri despre venirea lui Mesia cel făgăduit, pentru că ei, ca şi mine, sunt nişte rătăciţi în credinţa lor! Dar aceştia de aici au văzut minunea cu ochii lor şi treptat ar putea să-mi dezvăluie şi mie câte ceva!"

Dar Iosif i-a replicat centurionului: "Oho, dragul meu prieten, crezi tu că săracii îţi vor putea dezvălui unde se află Duhul Sfânt? Te înşeli foarte mult! Dezvăluirea o va face doar iubirea din inima şi din spiritul tău! Dacă îi iubeşti pe ceilalţi, din flacăra iubirii tale se va naşte lumina, nu din gura săracilor!"

Şi centurionul a fost mulţumit cu această explicaţie şi nu a mai întrebat ce trebuie să facă în continuare.

Cap.149 - Problema reparării corabiei cartagineze în ziua Sabatului. Cuvintele Pruncului despre faptele bune din ziua Sabatului. Refuzul lui Iosif. Repararea miraculoasă a corabiei de către îngeri.

După ce l-a liniştit pe centurion, Cyrenius a dat ordin comandantului să pregătească o corabie pentru ziua următoare, în care să-i îmbarce pe aceşti săraci, pentru a-i transporta la Cyrus.

Iar comandantul a răspuns: "Mărite consul imperial! După câte ştiu, nu există decât o veche corabie cartagineză afară, în port, dar care este foarte deteriorată. În acest oraş nu există constructori de nave, ci doar pe ici pe colo câte un dulgher amator, care poate cel mult să cârpească o barcă pescărească. Aşa că este o mare problemă repararea corabiei cartagineze!"

Dar Cyrenius a spus: "Nu-ţi face griji, vom găsi îndată ideea cea mai bună! Priveşte, acel evreu înţelept este un mare meşter dulgher, iar feciorii săi de asemenea! Îl voi întreba ce este de făcut şi sunt convins că mă va sfătui cum este mai bine!" Şi Cyrenius s-a dus la Iosif şi i-a spus ce problemă se ivise.

Iosif, însă, a spus: "Prietene şi frate, totul ar merge cât se poate de bine dacă astăzi nu ar fi cel mai important Sabat al nostru, în care noi nu avem voie să facem nici un fel de treabă! Dar poate că există şi pe aici dulgheri care nu respectă Sabatul nostru; pot să le dau lor indicaţiile necesare!"

Atunci, Pruncul s-a ridicat şi a spus: "Iosif, toţi oamenii pot face fapte bune în ziua Sabatului! Sărbătoarea Sabatului nu înseamnă atât să lenevești toată ziua, ci mai ales să faci fapte bune! Moise este cel care a dat legea Sabatului, prin care a interzis orice fel de treabă de care ne putem dispensa şi treburile făcute pentru bani, ca fiind o ruşine şi o pângărire a sărbătorii în faţa lui Dumnezeu; dar Moise n-a interzis să urmezi voinţa Domnului în ziua de Sabat! Nu scrie nicăieri în Lege că în ziua Sabatului poţi lăsa un frate să piară! Iar Eu, ca Domn al Sabatului, îţi spun: fă în ziua Sabatului ceea ce este bine; în felul acesta, ai serbat Sabatul cel mai bine! Iar dacă nu vrei să repari corabia aceea, ca să nu calci legea Sabatului, atunci voi pune imediat pe slujitorii Mei să o facă!"

Iar Iosif a răspuns: "Copilaşul meu drag, tu ai de bună seamă dreptate; dar vezi tu, eu am îmbătrânit în această lege şi mi-e greu s-o calc!" Atunci, Pruncul a chemat îndată la El pe slujitorii Lui, cărora le-a spus: "Deci, mergeţi voi într-acolo şi îndepliniţi voinţa Mea, căci Iosif respectă legea mai mult decât pe legiuitor şi Sabatul mai mult decât pe Domnul Sabatului!" Iar îngerii au părăsit sala mai repede ca gândul şi într-o clipă au adus corabia în stare de funcţionare, după care au venit înapoi.

Toţi s-au mirat de această rapiditate şi mulţi nu puteau să creadă că nava este în perfectă ordine. Dar au venit în curând oameni cu veşti din port, care i-au adus lui Cyrenius la cunoştinţă acest lucru. Şi atunci, întregul alai s-a deplasat pe ţărm şi a vizitat corabia, minunându-se de rapiditatea cu care fusese reparată.

Cap.150 - Vizitarea portului. Corabia costisitoare. Cuvintele de mulţumire ale lui Cyrenius faţă de Iosif. Răspunsul Pruncului şi indicaţia de a face bine celor sărmani.

Cyrenius a inspectat corabia cu atenţie, încercând să-şi dea seama cam câţi oameni încăpeau în ea. Şi a conchis că la nevoie, ar putea intra lejer cam o mie de oameni. Cu ocazia acestui calcul, Cyrenius a constatat şi cât de rezistentă şi graţioasă era corabia; căci nu arăta deloc ca o corabie veche şi cârpită, ci ca şi cum ar fi fost turnată. Rosturile de îmbinare nu erau vizibile, iar lemnul nu prezenta urmele anilor în fibre. După ce s-a convins de toate acestea, Cyrenius s-a întors la ţărm, unde se afla alaiul - bineînţeles urmat de suita sa - şi s-a dus la Iosif, căruia i-a spus: "Prietene, tu, cel mai fericit dintre oamenii de pe pământ, nu mă mai mir de minunea care s-a produs; acum ştiu foarte bine că pentru Dumnezeu, orice este posibil. Înţeleg că aceasta nu e corabia cea veche şi cârpită, ci una cu totul nouă; dar cum ţi-am spus, nu mă mai mir. Căci, pentru Dumnezeu este la fel de uşor să creeze o lume nouă sau o corabie nouă; căci şi pământul nu este decât tot o corabie, care poartă oamenii pe mările nemărginirii! Totuşi, tu ai făcut acum din mine datornicul tău şi nu ştiu cum să mă achit de această datorie faţă de tine! Căci iată, această corabie care înainte abia de valora un pfund de argint, fiind mai mult o epavă decât o corabie, acum valorează peste zece mii de pfunzi de aur! Căci acum, ea poate fi folosită şi pentru o călătorie în Britania, printre coloanele lui Hercule (Gibraltar), ca şi pentru înconjurul Africii, până în India. Într-adevăr, pentru cât este de utilă această corabie, nici nu poate fi evaluată în aur! Iată, distinse prietene, aceste gânduri mă muncesc acum, căci nu ştiu cum să mă achit faţă de tine. Vrei să te răsplătesc cu aur? Atunci, peste şapte zile vei primi de la mine zece mii de pfunzi! Dar eu ştiu că tu ai oroare de aur, de aceea sunt tulburat, că trebuie să-ţi rămân dator tocmai ţie, cel mai bun prieten al meu!"

Iar Iosif a apucat mâna lui Cyrenius, a dus-o la pieptul său şi a vrut să spună ceva; dar i-au dat lacrimile pentru acest nobil patrician. În schimb, s-a ridicat Pruncul, care i-a zâmbit lui Cyrenius şi i-a spus: "Dragă Cyrenius Quirinus, adevăr îţi grăiesc, dacă ai fi luat un sărman în numele Meu, ai fi făcut mult mai mult decât zece mii de corăbii! Dar tu ai luat în grijă mai multe sute, drept pentru care Eu ar trebui să-ţi dau mai multe corăbii pentru a te răsplăti pe acest pământ! Căci pentru Mine, un om valorează mai mult decât sute de asemenea corăbii! Aşa că nu te mai necăji cu presupusa ta datorie! Ceea ce faci pentru săraci, faci de fapt pentru Mine; dar nu aici pe pământ îţi vei primi răsplata, ci atunci când vei muri, căci Eu voi trezi la viaţă sufletul tău, asemenea acestor slujitori ai Mei pe care îi vezi aici şi care au reparat corabia!"

Cyrenius a început să plângă, promiţând că de acum înainte va trăi numai pentru a face bine semenilor săi. Iar Pruncul a ridicat mâna şi a spus: "Amin!", binecuvântând astfel corabia şi pe Cyrenius.

Cap.151 - Masa de prânz în cetate. Centurionul în oraş, în căutarea săracilor, întoarcerea şi lăudarea lui. Cuvintele de binecuvântare ale Pruncului.

Acum, toată societatea a pornit din nou spre oraş şi cetate, unde se pregătise masa de prânz după obiceiul evreilor. Toţi şi-au reluat locurile de mai înainte şi au mâncat din mâncărurile gustoase. Abia la sfârşitul mesei, Cyrenius a observat că centurionul nu se afla printre meseni. "Unde este şi ce va face?" se întrebau romanii aşezaţi în capul mesei. Cyrenius s-a întors către Iosif şi l-a întrebat de absenţa centurionului.

Iar Iosif i-a răspuns: "Nu te îngrijora, el a plecat în oraş să vadă de cei săraci! De fapt, îl interesează mai mult să descopere acea lumină lăuntrică, decât pe săraci, dar asta nu trebuie să aducă o pată peste faptele lui, căci tot căutând, va găsi în cele din urmă calea cea bună!"

Auzind acestea, Cyrenius s-a bucurat mult şi l-a lăudat pe centurion în sinea sa. Dar tocmai când romanii prezenţi la masă se certau pentru tot felul de presupuneri legate de motivul absenţei lui, iată-l că apare chiar el, centurionul, şi întrebările au început să curgă din toate părţile. Dar centurionul se pricepea nu numai în a pune întrebări, ci şi în a da răspunsuri. Mai întâi el s-a dus la Cyrenius şi s-a scuzat că şi-a permis să tragă chiulul de la această masă.

Dar Cyrenius i-a întins mâna şi a spus: "Adevărat, de-ar fi fost să ne aflăm în faţa duşmanului şi tu ai fi părăsit locul de luptă şi tot te-aş fi scuzat pentru motivul ştiut; căci adevărul adevărat, aşa cum îmi dau seama acum, este că mai mult contează dacă ajutăm fie şi numai un singur om, decât dacă am cuceri toate împărăţiile pentru Roma! Domnul ţine mai mult la un om aflat în nevoie decât la tot restul lumii! Numai aşa facem mai mult pentru Domnul, îngrijindu-ne de aproapele nostru ca de fratele nostru, atât din punct de vedere material cât şi spiritual, decât dacă am pleca la război contra a mii de duşmani! În faţa lui Dumnezeu, eşti mai lăudabil dacă eşti un binefăcător al semenilor tăi, decât cel mai mare oştean pe câmpul de luptă!"

Iar Pruncul a spus: "Amin! Aşa este, dragul meu Cyrenius Quirinus! Păstrează calea aceasta, căci nici o alta nu te duce mai sigur spre viaţa veşnică, decât aceasta aleasă de tine acum! Căci dragostea este viaţă, cine iubeşte, acela trăieşte!" Şi Pruncul a binecuvântat cu privirea pe Cyrenius şi pe centurion.

Cap.152 - Cuvintele adresate de Prunc lui Cyrenius la predarea săracilor. Cyrenius ca precursor al apostolului Pavel. O previziune a căderii Ierusalimului prin sabia romană.

După aceste discuţii, băieţii au deschis din nou draperia şi toţi cei de faţă s-au îndreptat din nou către cei săraci; iar Pruncul i-a binecuvântat. Apoi s-a întors către Cyrenius şi i s-a adresat cu o voce prietenoasă: "Iubite Cyrenius, aceşti slujitori ai Mei, care ţie îţi par a fi nişte băieţi gingaşi, supraveghează în numele Meu întreaga Creaţie!

Orice lume, orice astru trebuie să le dea ascultare la cel mai mic semn; deci, îţi dai seama că le-am acordat puteri nemărginite. Şi aşa cum am lăsat acestor slujitori sarcina conducerii şi păstrării ordinii Creaţiei, tot aşa îţi predau ţie acum sarcina de a veghea asupra acestei lumi a vieţii! Uite, aceşti fraţi şi surori înseamnă mai mult decât o infinitate de aştri cereşti în sine! Da, adevăr îţi spun: un copil în leagăn preţuieşte mai mult decât întreaga materie a universului infinit! Aşa că înţelege că ai primit o mare misiune de la Mine şi cât de sus te-am aşezat! Să conduci pe aceşti sărmani cu dragoste, blândeţe şi răbdare, pe calea dreaptă care duce la Mine şi vei fi răsplătit înmiit în vecii vecilor! Eu, Dumnezeul şi Stăpânul tău, te declar cu această ocazie un predecesor şi îndrumător al păgânilor, pentru ca atunci când va veni cel pe care îl voi trimite special printre păgâni, să fie mai repede acceptat! Curând voi trimite un îndrumător şi printre evrei; dar îţi spun, acesta va avea o soartă dură! Iar ce va realiza el cu sudoarea frunţii, tu vei obţine în somn! De aceea, lumina Mea va fi luată copiilor şi va fi încredinţată vouă, să răspundeţi de ea! Iar Eu procedez cu tine cum se procedează cu o sământă pe care o sădeşti în pământ, ca din ea să crească un pom în care se vor dezvolta fructele nobile pentru Casa Mea. Iar smochinul copiilor, pe care l-am plantat chiar Eu pe vremea lui Avraam în Salem - un oraş pe care l-am clădit în Melchisedek cu propriile Mele mâini - pe acela îl voi blestema, pentru că nu are decât frunze! Într-adevăr, el m-a lăsat mereu să rabd de poftă. De atâtea ori am pus grădinarii să ude pomul din Salem, dar n-a vrut să-Mi dea roade! De aceea, nu va trece un secol şi oraşul pe care l-am ridicat pentru copiii Mei va cădea de mâna voastră, a unor străini; fiul fratelui tău va ridica sabia împotriva Salemului. Şi aşa cum tu îi iei pe aceşti sărmani sub ocrotirea ta, ca pe copiii tăi, tot aşa vă voi considera şi Eu pe voi, străinii, drept copiii Mei! Aceste vorbe să le păstrezi pentru tine şi să le îndeplineşti în ascuns; iar Eu te voi binecuvânta perma- nent cu coroana nevăzută a iubirii Mele veşnice, a îngăduinţei Mele. Amin!"

Aceste cuvinte i-au făcut pe toţi să amuţească. Îngerii stăteau cu feţele în jos şi nimeni nu îndrăznea să spună sau să întrebe ceva.

Cap.153 - Întrebarea lui Cyrenius despre fiinţa divină a Pruncului. Încercarea lui Iosif de a explica cuvântul viu al lui Dumnezeu dat prin profeţi. Pruncul Iisus corectează părerile lui Iosif.

După un timp, Cyrenius l-a tras pe Iosif de-o parte şi i-a spus: "Distinsul meu prieten şi frate, ai auzit ce mi-a spus Pruncul? Ai auzit cum a spus la un moment dat: 'Eu, Domnul şi Dumnezeul tău'? Dacă mă iau după puterea pe care o are voinţa Lui şi după modul în care aceşti slujitori din ceruri au stat tot timpul cu feţele în jos câtă vreme a vorbit acest Prunc, da, poţi crede că este într-adevăr singurul Dumnezeu adevărat şi Creatorul tuturor lucrurilor de pe pământ! Prietene şi frate, ce zici de bănuiala mea? Este cum zic sau este altfel?"

Chiar Iosif a tresărit când a auzit aceste cuvinte, căci el îl considera pe Copil ca fiind un fiu desăvârşit al lui Dumnezeu, dar nu Dumnezeu însuşi. De aceea, el a răspuns

după o vreme: "Cred că este prea mult să crezi că Pruncul este însuşi Dumnezeu, dar evreii spun că ei sunt copiii lui Dumnezeu - deci şi fiii lui Dumnezeu! Şi acest lucru datează încă de pe vremea lui Avraam, care a fost de asemenea un fiu al lui Dumnezeu, deci tot aşa sunt şi urmaşii săi. Apoi, la noi, au existat o mulţime de profeţi mai mari sau mai mici, iar când vorbeau, ei vorbeau în numele Domnului, iar Domnul vorbea şi conducea prin intermediul lor, întotdeauna la persoana întâi. Odată, a vorbit Domnul prin gura lui Isaiia: 'Căci Eu sunt Domnul tău, Dumnezeul care pune în mişcare mările, de vuiesc valurile. Iar numele Meu este Domnul Savaot. Eu pun vorbele Mele în gura ta şi te acopăr cu umbra mâinilor Mele, ca să plantez cerul şi să întemeiez pământul; tu eşti poporul Meu!' Şi dacă profetul vorbea astfel, la persoana întâi, ca şi cum ar fi vorbit însuşi Domnul, nu înseamnă că el ar fi fost totuşi Domnul, ci numai Duhul Sfânt vorbea astfel prin gura profetului! Şi aşa trebuie să fie şi în cazul de faţă: Dumnezeu trezeşte în acest Prunc un profet puternic, care vorbeşte anticipat prin gura sa, ca odinioară prin gura băiatului Samoil!"

Cyrenius s-a mai liniştit, dar Pruncul a cerut ca Iosif şi Cyrenius să vină la El şi s-a adresat astfel lui Iosif: "Iosif, tu ştii că Domnul a vorbit prin gura profeţilor de obicei la persoana întâi; dar nu ştii ce a spus odată Domnul prin Isaiia, când a zis: 'Cine este cel care vine din Edom, cu haine roşietice de Bazra? Care este aşa de împodobit cu hainele Sale şi păşeşte cu puterea Lui cea mare? Eu sunt cel care propovăduieşte dreptatea şi înţelege să-i ajute pe oameni! De ce veşmântul Tău e roşu şi haina Ta ca a unui tescuitor? Eu sunt singurul tescuitor şi nici un alt popor nu este cu Mine! Eu i-am strivit în mânia Mea şi-i calc în picioare în înverşunarea Mea! De aceea, veşmântul Meu este stropit cu avutul lor şi Mi-am propus o zi a răzbunării; căci a sosit anul izbăvirii alor Mei! Căci am privit în jurul Meu şi n-am găsit ajutor; Mi-a fost frică şi nimeni nu M-a sprijinit, ci numai braţul Meu M-a ajutat şi mânia Mea Mi-a fost suport! De aceea, am călcat popoarele în picioare în mânia Mea şi le-am făcut să sufere în supărarea Mea şi le-am făcut avutul una cu pământul!' Iosif, tu Îl cunoşti pe Cel care vine din Edom şi acum chiar a venit şi îţi spune: Eu sunt cel ce propăvăduieşte dreptatea şi se pricepe să ajute!" După aceste cuvinte, Iosif a dus mâna la piept şi s-a rugat la Prunc în gândul său.

Iar Cyrenius s-a adresat după o vreme lui Iosif, absolut liniştit: "Frate, după această cuvântare a Pruncului, cam prea plină de tâlc pentru mine, am impresia că am avut dreptate!"

Iosif i-a răspuns: "Da, ai dreptate, dar cu atât mai mult acum trebuie să păstrezi tăcerea, dacă vrei să trăieşti!"

Şi Cyrenius şi-a notat adânc în inima lui acest avertisment şi a ţinut seama de el toată viaţa lui.

Cap.154 - Întrebarea centurionului. Replica lui Cyrenius. Discuţia dintre centurionul curios şi un înger frumos. Centurionul în chinurile dragostei.

După această scenă, centurionul s-a dus la Cyrenius şi l-a întrebat câţi oameni să aleagă ca să-l slujească seara în cetate. Centurionul a pus această întrebare pentru că ştia că Cyrenius dorea să-şi aducă bagajul pe corabie chiar în acea seară, precum şi hrana necesară pentru sute de guri, ale celor ce voia să-i ducă din Ostrazine la Tyrus.

Cyrenius i-a răspuns centurionului: "Dragul meu, dacă abia acum m-aş îngriji de asta, n-aş fi procedat cum trebuie! De aprovizionarea noii corăbii ne vom îngriji chiar azi, ca să nu le lipsească nimic din cele necesare acestor oameni sărmani în timpul călătoriei pe corabie. N-ai văzut cât de repede a fost refăcută vechea corabie cartagineză cu ajutorul acestor băieţi?! În acelaşi fel va fi făcută şi aprovizionarea cu cele necesare călătoriei! Iar; în ceea ce priveşte corăbiile mele proprii, ele sunt de mult aprovizionate pentru un an întreg, chiar şi pentru *i* cazul extrem că am fi o mie de persoane în total. De aceea, nu am nevoie de nici un fel de ajutoare, iar soldaţii tăi să rămână la postul lor!"

Această replică 1-a mirat pe centurion, pentru că ştia că Cyrenius ţinea de obicei la atenţia militarilor. El 1-a întrebat pe Cyrenius: "Mărite consul imperial, de unde vin aceşti băieţi?
Sunt vrăjitori egipteni adevăraţi sau cititori în stele din Persia?"

Cyrenius i-a răspuns: "Dragă prietene, în acest caz, nu este nici una nici cealaltă; şi dacă chiar vrei să ştii cine sunt aceşti băieţi, du-te la ei şi întreabă pe vreunul, fără ca eu să mă fac vinovat de ceva!"

Centurionul a făcut o plecăciune în faţa lui Cyrenius şi s-a îndreptat spre unul din tineri, căruia i s-a adresat: "Te rog să mă asculţi, tânăr minunat şi demn de iubire, care m-ai fascinat mai mult ca orice închipuire şi nespus de gingaş, care mi-ai paralizat limba cu frumuseţea ta nemaiîntâlnită, mai drăgălaş decât orice închipuire! Da, ce am vrut de fapt să te întreb?"

Iar tânărul, care era de o frumuseţe cerească, plină de strălucire, i-a spus centurionului: "Asta tu trebuie să ştii, nu? Întreabă-mă, prieten al întrebărilor, iar eu îţi voi răspunde cu plăcere!"

Dar centurionul se pierduse de tot cu firea în faţa frumuseţii tânărului, încât nu mai putea să scoată o vorbă. După un timp, în care se uitase prostit la tânăr, l-a rugat să-i dea o sărutare. Şi tânărul l-a sărutat pe centurion şi i-a spus: "În acest fel, între noi s-a creat o legătură veşnică! Încearcă să-l cunoşti mai bine pe evreul acela înţelept şi se va face multă lumină în jurul tău!"

Dar centurionul se îndrăgostise până într-atât de băiat, încât nu mai era în stare să-şi amintească ce a vrut să-l întrebe. Şi această dragoste l-a chinuit până spre seară şi s-a dovedit o adevărată pedeapsă pentru înclinaţia lui de a tot pune întrebări; dar spre seară s-a simţit vindecat şi i-a pierit orice chef de a se mai apropia de un astfel de tânăr.

Cap.155 - Grija lui Cyrenius pentru corabie. Sfatul bun dat de îngeri. Cuvintele de mulţumire ale lui Cyrenius pentru Iosif şi Prunc. Prezicerea lui Iosif despre peripeţiile călătoriei lui Cyrenius.

Spre seară a mai fost pregătită o masă, iar după aceea au început aranjamentele pentru călătoria de a doua zi. Dar, după câte ştiau Iosif şi suita lui, noua corabie cartagineză nu fusese încărcată şi aprovizionată cu nimic, iar Cyrenius îşi cam făcea griji în sinea lui. Dar un tânăr a venit şi i-a spus: "Quirinus, nu trebuie să-ţi faci griji! Căci problemele care te chinuie au fost rezolvate de mult. Îngrijeşte-te doar ca această casă a ta să fie în bună rânduială câtă vreme lipseşti tu; de celelalte ne îngrijim noi, în numele Domnului Dumnezeu Savaot!" Cyrenius a crezut şi nu s-a mai preocupat de nimic în legătură cu corabia. Apoi, Cyrenius l-a chemat la el pe centurion şi i-a predat conducerea cetăţii în lipsa lui. Când centurionul şi-a reluat serviciul său obişnuit, Cyrenius l-a chemat la el pe comandant şi l-a împuternicit cu conducerea absolută a armatei staţionate în oraş. Căci legea la romani prevedea că un comandant nu putea conduce armata după bunul lui plac câtă vreme în cetate se afla un consul imperial care avea puteri depline. După ce a dat ordinele necesare, el s-a dus la Iosif şi i-a spus: "Dragul meu prieten, ba chiar sfântul meu prieten şi frate, trebuie să-ţi mulţumesc mult ţie şi în special Copilului tău preasfânt! Când şi cu ce aş putea să-mi plătesc datoriile mele faţă de tine? Tu mi-ai dat-o pe Tullia, tu mi-ai salvat viaţa printr-o minune! Nici nu pot enumera toate faptele minunate pe care le-ai făcut pentru mine în timpul atât de scurt al şederii mele aici!"

Iar Iosif a spus: "Cât timp a trecut de când eu eram la mare ananghie? Atunci, tu mi-ai fost trimis mie la Tyrus ca un înger salvator al Domnului! Şi uite aşa, o mână spală pe alta şi întreaga omenire este un singur corp. Dar acum, gata cu toate astea, căci s-a făcut seară! Vila se află la distanţă de o oră în afara oraşului, aşa că dă-mi voie să mă pregătesc de plecare! Ai binecuvântarea mea şi a Domnului, atât pentru tine cât şi pentru însoţitorii tăi; poţi pleca liniştit! Dar să iei cu tine pe corabie cei trei lei, care îţi vor aduce multe servicii! Căci veţi avea parte de furtună pe mare şi veţi fi deviaţi spre Creta, unde veţi fi atacaţi de tâlhari cretani. În această împrejurare, leii îţi vor fi de mare ajutor!"

Cyrenius s-a speriat la auzul acestei preziceri, dar Iosif l-a consolat şi l-a asigurat că nimeni nu va suferi nici cea mai mică vătămare.

Cap.156 - Mulţumirile din partea lui Maronius, a celor trei preoţi şi a Tulliei. Porunca lui Iosif de a se păstra tăcerea.

Maronius Pilla a venit cu cei trei preoţi la Iosif şi i-a mulţumit pentru toate binefacerile sale. Iar Iosif i-a atras atenţia că trebuie să păstreze tăcerea cu privire la lucrurile întâmplate aici; şi Maronius, împreună cu cei trei preoţi, au jurat solemn acest lucru.

Apoi a venit Tullia, a căzut la picioarele Mariei şi i le-a udat cu lacrimi de mulţumire. Iar Măria s-a aplecat spre ea împreună cu Pruncul şi i-a spus: "Fii binecuvântată în numele Celui care se află în braţele mele! Să fii mereu recunoscătoare în inima ta acestui Prunc şi astfel vei afla întotdeauna mângâiere! Dar să-ţi pui lacăt la limbă şi să nu ne trădezi faţă de nimeni! Căci Domnul se va dezvălui singur acestei lumi, când va veni vremea!"

Iar Maria i-a spus Tulliei, care încă mai suspina, că poate să plece.

Apoi, Iosif i-a spus lui Cyrenius: "Prietene, mulţi din suita ta au fost martorii unor minuni; acestora să le ordoni să păstreze tăcerea, pentru binele lor! Căci orice trădător al acestor întâmplări divine va plăti cu viaţa vorbăria sa!"

Cyrenius i-a promis lui Iosif să facă întocmai şi l-a asigurat că nimeni nu va afla ceva de la ei. Iosif l-a lăudat pe Cyrenius şi i-a amintit iarăşi de cei opt copii, cinci fete şi trei băieţi, pe care-i promisese. Şi Cyrenius a spus: "Prietene, aceasta va fi prima mea grijă! Dar acum încă o întrebare: Iată, eu trebuie să mă duc anul acesta la Roma, din cauza Tulliei! Fratele meu, Cezar Augustus, când va vrea să afle câte ceva de la mine, după cum prea bine ştii, mă va întreba desigur de tot felul de lucruri. Ce-o să-i spun atunci? Cât de departe pot să merg în dezvăluirea adevărului în faţa acestui om nobil?"

Iar Iosif i-a spus: "Tu îi poţi spune câte ceva, dar numai între patru ochi. Dar să-i aminteşti că dacă păstrează tăcerea, îşi va menţine demnitatea lui imperială, la fel ca şi urmaşii lui; dar dacă scoate o singură vorbă, Domnul îl va pedepsi pe loc! Iar dacă se va revolta împotriva Atotputernicului, el va pieri pe dată împreună cu întreaga Romă!" Cyrenius a mulţumit din tot sufletul pentru aceste sfaturi; iar Iosif l-a binecuvântat şi a plecat cu toţi ai lui spre vilă.

Cap.157 - Conversaţia plină de dragoste dintre Pruncul Iisus şi Iacov. Povara şi greutatea Domnului pentru cei care Îl poartă cu sine. Amuţirea bruscă a Pruncului care până acum putea să vorbească.

Ajunşi în afara oraşului, Maria a dat Copilul lui Iacov să-l ţină, pentru că îl ţinuse în braţe toată ziua şi obosise. Şi Iacov nu mai putea de bucurie că avea din nou ocazia să-L ţină în braţe pe preferatul său. Iar Pruncul a deschis ochii şi a spus: "Dragul meu Iacov, tu mă iubeşti din toată inima! Dar când o să fiu greu pentru braţele tale, tot aşa de mult mă vei iubi?"

Iacov i-a răspuns: "Frăţiorul meu drag, chiar dacă ai avea greutatea mea, te-aş purta cu cea mai mare dragoste în braţele mele!"

Iar Pruncul a spus: "Frăţiorul meu, acum desigur nu îţi par greu, dar va veni vremea în care îţi voi fi o povară prea mare! Aşa că, bine faci că încerci de pe acum să te obişnuieşti cu greutatea mea; când vor veni vremurile grele, Mă vei putea purta cu toată greutatea Mea cu aceeaşi uşurinţă, aşa cum mă porţi acum, când sunt doar un copil! Dar îţi spun: Cei care nu Mi-au simţit greutatea cât am fost copil, nu vor putea duce povara Mea când va fi deplină! Cine Mă va purta în inima lui ca pe un copil slab, cum Mă porţi tu acum pe braţele tale, acela va putea duce cu aceeaşi uşurinţă povara Mea şi în anii maturităţii".

Iar Iacov, neînţelegând aceste vorbe mari, a întrebat, mângâindu-L pe Copil: "Frăţiorul meu iubit, micuţul meu Iisus, vrei să fii purtat în braţe şi când vei fi om mare?"

Iar Copilul a spus: "Tu Mă iubeşti cât poţi tu de tare şi asta îmi ajunge! Simplitatea ta îmi este mai dragă decât înţelepciunea înţelepţilor, care tot socotesc şi prezic, dar au inima mai rece ca gheaţa. Ceea ce nu înţelegi încă acum, vei putea prinde cu mâinile la timpul potrivit. Iată, Eu sunt doar un copil la o vârstă foarte fragedă; totuşi, limba nu Mi-e slabă şi pot vorbi cu tine ca un om cu judecată. Dacă aş rămâne aşa, aş fi o făptură dublă: ca înfăţişare copil, dar bărbat dacă stai să Mă asculţi. Deci lucrurile nu pot rămâne aşa! O să-Mi ţin limba legată un an de zile pentru toţi, în afară de tine; iar tu vei auzi vocea Mea numai în inima ta! Iar când voi vorbi din nou cu gura, atunci ochiul tău va vedea că M-am făcut mare, dar urechea ta va auzi doar lucruri copilăreşti din partea Mea! Ţie ţi-am spus toate acestea, ca să nu fii supărat pe Mine; deci aşa să fie!"

Şi după aceste cuvinte, copilul nu a mai vorbit şi a început să se comporte ca oricare alt copil. Între timp au ajuns la vilă.

Cap.158 - Îngrijirea animalelor de pe lângă casa lui Iosif de către îngeri. Zelul lui Iosif pentru Sabat. Vorbele lui Gabriel despre activitatea naturii în ziua de Sabat. Dispariţia îngerilor.

Ajuns acasă, Iosif a dat imediat poruncă feciorilor mai mari să se ocupe de animale, apoi să meargă la culcare. Iar aceştia s-au dus şi au executat poruncile cât au putut de repede.

(Fiii lui Iosif): "Tată, s-a întâmplat o minune: vitele şi măgarii au fost hrăniţi şi adăpaţi, totuşi coşurile cu fân sunt pline, iar găleţile cu apă de asemenea! Cum se poate una ca asta?"

Şi Iosif s-a dus să vadă cu ochii lui şi a găsit totul aşa cum îi spuseseră feciorii lui. Atunci, el s-a întors şi i-a întrebat pe tinerii care erau de faţă dacă ei au făcut asta în ziua de Sabat. Iar tinerii au răspuns că da; atunci Iosif li s-a adresat foarte serios: "Cum puteţi spune că sunteţi slujitorii Domnului şi totuşi nu ţineţi sărbătoarea sfântă a Sabatului?"

Atunci, Gabriel a răspuns: "Om cinstit, cum poţi să ne pui o asemenea întrebare? N-a trecut ziua de azi ca oricare alta?! Soarele n-a răsărit şi n-a apus ca în oricare zi obişnuită?! N-a bătut şi astăzi vântul de dimineaţă, de prânz şi de seară?! Când am stat pe malul mării, valurile nu s-au agitat în acelaşi fel?! De ce toate acestea n-au serbat Sabatul? Cum ai putut astăzi să mergi să mănânci, să bei şi să respiri - şi inima ta nu a încetat să bată?! Iată, om cu frică de Sabat, tot ce se întâmplă pe lume se făptuieşte prin forţa noastră, pe care o avem de la Dumnezeu, care ne conduce paşii! Dacă am vrea să nu facem nimic o zi întreagă, nu s-ar duce de râpă toată Creaţia? Deci noi trebuie să serbăm Sabatul prin activităţi care să arate dragostea noastră pentru Dumnezeu şi nu printr-o lenevealǎ fără rost! Adevărata odihnă întru Domnul constă în adevărata iubire din inimă faţă de El şi în activitatea neîncetată pentru realizarea ordinii veşnice. Toate celelalte sunt înaintea Domnului o oroare plină de prostie omenească. La toate acestea să te gândeşti şi să nu te mai sfieşti să faci o faptă bună în ziua de Sabat şi atunci vei fi asemenea Domnului, Creatorul meu şi al tău!"

După aceste cuvinte, toţi tinerii au căzut cu feţele la pământ în faţa Pruncului, după care au dispărut.

Dar Iosif a ascuns adânc în inima sa aceste vorbe şi de atunci înainte nu a mai fost aşa de speriat de ziua de Sabat.

Cap.159 - Uimirea şi neliniştea Evdochiei din cauza dispariţiei bruşte a tinerilor. Cuvintele de liniştire spuse de Maria. Odihna de noapte. Dorul Evdochiei după Gabriel, apariţia lui bruscă şi sfatul lui.

După ce tinerii au dispărut, Evdochia a întrebat-o pe Maria cine erau de fapt aceştia. Căci Evdochia era încă păgână şi nu ştia nimic despre misterele extraordinare ale cerului. Dacă în aceste zile îngerii au putut fi văzuţi şi de către păgâni, acest lucru se datora faptului că ochiul lor lăuntric fusese ţinut deschis pentru această împrejurare.

Iar dispariţia îngerilor n-a fost altceva decât reînchiderea văzului spiritual lăuntric; din care cauză, după dispariţia îngerilor, Evdochiei i se părea că s-a trezit dintr-un vis adânc. Ea se simţea acum din nou foarte normală, iar tot ce văzuse, auzise şi făcuse toată ziua îi părea ca un vis foarte viu.

De aceea, este absolut scuzabilă întrebarea pe care Evdochia a pus-o mai înainte Mariei. Căci ea se afla acum din nou în starea ei de mai înainte, adică absolut păgână.

Iar Maria i-a răspuns, zicând: "Evdochia, noi vom mai rămâne multă vreme împreună şi tot ce acum îţi apare neclar, ţi se va lămuri! Dar astăzi trebuie să mergem la culcare; eu sunt foarte obosită!" Evdochia a lăsat impresia că s-a mulţumit cu această consolare; dar în inima ei creştea curiozitatea.

Apoi, Iosif a spus: "Copiii mei, este noapte; închideţi porţile şi să mergem la culcare! Căci este a doua zi după Sabat, zi în care nu se lucrează; aşa că vom avea destul timp să stăm de vorbă! Pentru astăzi însă, destul. Faceţi ce v-am spus şi lăudaţi-L pe Domnul! Tu, Iacov, pregăteşte leagănul şi culcă Copilul, apoi aşează-L lângă patul

mamei Sale! Iar tu, Evdochia, du-te şi tu în camera ta şi odihneşte-ţi oasele printr-un somn dulce, în numele Domnului!"

Evdochia s-a dus imediat în camera care-i fusese destinată; dar nici pomeneală de somn; pentru că era mult prea răscolită sufleteşte din cauza dispariţiei tinerilor; căci se îndrăgostise de Gabriel şi acum nu ştia ce să mai facă şi încotro să se îndrepte, după ce obiectul iubirii ei dispăruse aşa dintr-o dată şi fără urmă.

Iar când toţi cei din casă dormeau, Evdochia s-a ridicat, a deschis fereastra şi a privit afară. Atunci, a apărut dintr-o dată Gabriel înaintea ei şi i-a spus: "Trebuie să-ţi potoleşti inima! Căci iată, eu nu sunt un om ca tine, ci numai un duh şi un sol al lui Dumnezeu! El va linişti inima ta!" Şi îngerul a dispărut din nou, iar Evdochia s-a mai liniştit.

Cap.160 - Jocul copilăros şi vesel al lui Iacov cu Copilul. Dojana lui Iosif şi răspunsul lui Iacov. Visul Evdochiei cu mărturia minunată din partea Domnului.

Dimineaţa, cu o oră înainte de răsărit, toţi cei din casa lui Iosif se treziseră, ca de obicei; chiar şi Copilul se mişca vioi în leagăn şi scotea chiote copilăreşti ce păreau ca nişte cântece. Iacov se juca cu Copilul în felul său, făcând cu mâna tot felul de mişcări pentru Domnul nemărginirii, fluierând şi cântând în acest timp.

Maria mai era încă în aşternut şi dormita; de aceea, Iosif, care era adâncit în rugăciunea de dimineaţă, i-a făcut lui Iacov reproşuri pentru că făcea gălăgie şi nu ţinea seama de rugăciune şi de mama care încă nu se sculase.

Dar Iacov s-a sculat şi a spus: "Dragă tată, priveşte, Domnul cerului şi al pământului se bucură că mă ocup de El! Şi noi trebuie să facem întotdeauna ceea ce place Domnului! Priveşte, Domnului îi place ce fac! Atunci, ţie de ce nu îţi este pe plac? Mama nici n-ar putea să dormiteze aşa de plăcut, dacă eu şi Copilul n-am face această gălăgie! Te rog, dragă tăticule, să mă ierţi şi să nu-mi mai faci reproşuri din această cauză, pentru că, chiar dacă uneori îţi par puţin cam zburdalnic, aceasta este pe placul Domnului nostru!"

Iar Iosif a spus: "Da, ai dreptate, de fapt şi mie îmi face plăcere când văd ce frumos te porţi cu Copilul; totuşi pe viitor, să nu mai faci o gălăgie aşa de mare, când vezi că cineva încă mai doarme sau altcineva este adâncit în rugăciunea lui către Dumnezeu!"

Iacov i-a mulţumit lui Iosif pentru această povaţă, dar după aceea l-a întrebat: "Deci, când tu te rogi cum te-ai rugat adineaori, la care Dumnezeu te rogi? După câte ştiu acum despre acest Copil, înseamnă că este imposibil să existe un alt Dumnezeu mai mare şi mai adevărat decât acest Copil, după cum au dovedit-o atâtea dovezi trimise din cer! Dar dacă este chiar Acesta, aşa cum au prezis profeţii şi conform atâtor minuni? Când profetul spune: 'Cine este Cel care vine de la Edom în haine roşietice de Bazra? Care este aşa de împodobit cu hainele Sale şi soseşte în toată puterea Lui? - Eu sunt Acela care propăvăduieşte dreptatea şi se pricepe să dea ajutor!' Iată, aceste cuvinte le-a spus Copilul ieri în faţa ta, referindu-se la El! Cine este El? Căci nici un om nu poate spune astfel de

cuvinte despre sine. Iar Dumnezeu nu este decât unul! Cine este Copilul care spune: 'Eu sunt Acela care propăvăduieşte dreptatea şi se pricepe să ajute?'"

Iosif a tresărit şi a spus: "Adevărat, fiul meu Iacov, ai dreptate; tu eşti mai aproape de adevăr acolo lângă leagăn, decât eu aici, pe aşternutul meu din colţ!"

După aceste cuvinte a apărut şi Evdochia din camera ei; plină de încântare şi frumoasă ca roua dimineţii, s-a lăsat în genunchi înaintea leagănului, rugându-se la Copil.

Şi după ce s-a rugat aşa o jumătate de oră, s-a ridicat şi a spus: "Da, Tu singur eşti Acela şi nimeni nu mai e în afară de Tine! Azi-noapte mi s-a arătat în vis un soare pe cer, dar era gol şi avea prea puţină lumină. Apoi am văzut pe pământ acest Copil, care strălucea ca mii de sori, iar de la El pornea o rază puternică spre soarele acela gol, străpungân-du-l cu lumina Sa. Şi în această rază am văzut îngerii care au fost aici, plutind încolo şi încoace; numărul lor era nesfârşit, dar toţi aveau feţele îndreptate spre Copil! Vai, ce minunat era totul!"

Această poveste l-a scos pe Iosif din colţul său, iar acum credea şi el cu totul în Copil, rugându-se adeseori lângă leagăn.

Cap.161- O dimineaţă plăcută în casa lui Iosif. Îngrijorarea Mariei şi a lui Iosif din cauza amuţirii Copilului. Încercarea zadarnică a Mariei. Mărinimia lui Iosif faţă de orbi şi vindecarea lor prin Iacov.

Acum s-a trezit şi Maria şi s-a frecat la ochi, s-a ridicat din aşternut şi a mers în camera alăturată, unde a schimbat cămaşa de noapte cu o rochie de zi. După puţin timp, ea a apărut curată şi proaspătă, asemenea unui înger din cer, atât era de frumoasă, bună, pioasă şi supusă voinţei lui Dumnezeu. Ea l-a salutat pe Iosif şi l-a sărutat, apoi a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o pe Evdochia. După acest salut atât de cald, care-l făcea întotdeauna pe Iosif să scape o lacrimă, două, de bucurie, Maria, cu sufletul smerit, a îngenuncheat plină de dragoste lângă leagăn, să dea piept Copilului, rugându-se în acelaşi timp. După ce Copilul a supt, Maria a cerut să i se pregătească o baie caldă şi a făcut baie Copilului, ca de obicei. Iar Copilul dădea vioi din mânuţe şi picioruşe gângurind sunete nearticulate. După ce a fost spălat, şters şi îmbrăcat cu hăinuţe curate, iar picioarele înfăşate în scutece, Maria L-a întrebat pe Copil cum se simte şi dacă îi place în hăinuţele proaspete. Ea ştia că deja Copilul putea să vorbească, ca un dar divin, dar încă nimeni nu aflase, în afară de Iacov, că între timp Copilul hotărâse să-şi pună lacăt la gură. Aşa că toţi au fost miraţi când şi-au dat seama că divinul Copil nu mai răspunde la întrebările Mariei.

Maria l-a rugat insistent pe Copil să spună măcar ceva; dar Copilul scotea sunete ca orice sugar şi nici vorbă de o vorbire articulată. Acest fapt a neliniştit-o pe Maria, la fel ca şi pe Iosif, care se gândea dacă nu cumva îngerii au luat cu ei în ceruri pe Copilul divin şi le-au lăsat în loc unul absolut obişnuit. Căci credinţa despre schimbarea copiilor era foarte răspândită printre evrei. Maria şi Iosif se uitau speriaţi la Copil să vadă dacă este acelaşi de mai înainte, dar nu au putut găsi nici o deosebire, nici la faţă, nici la corp.

Atunci, Maria a spus: "Păstraţi apa de la baie, căutaţi-mi un om bolnav şi aduceţi-l încoace; căci până acum, apa de la baia Copilului a avut efecte miraculoase! Dacă bolnavul nu se face bine, înseamnă că aşa a vrut Domnul, să ne dea un alt Copil în locul Copilului Său!"

Iacov a vrut să spună ceva, dar Copilul i-a interzis vorbindu-i direct în inimă şi acesta a tăcut. Iar Iosif a trimis pe fiul cel mai mare în oraş ca să aducă un bolnav. Cam după vreo oră şi jumătate, acesta s-a întors aducând cu el un orb, iar Maria i-a spălat ochii cu apa rămasă de la baia Copilului; dar orbul nu şi-a recăpătat vederea. Această întâmplare i-a întristat pe Maria, Iosif şi cei patru fiii, ca şi pe Evdochia; numai Iacov nu s-a întristat, ci a luat Copilul în braţe şi L-a mângâiat. Iar orbul a început să bombăne, pentru că îşi închipuia că au vrut să-şi bată joc de el. Dar Iosif l-a consolat şi i-a promis să se îngrijească de el toată viaţa lui, ca despăgubire pentru această păcăleală neintenţionată. Numai în acest fel a putut fi calmat orbul.

Iosif a observat însă veselia lui Iacov şi i s-a părut că aceasta este un păcat faţă de el, tatăl lui. Dar Iacov i-a spus: "Sunt vesel pentru că ştiu unde mă aflu; iar voi sunteţi trişti pentru că nu ştiţi! Oare nu ştiţi că nu e voie să-L pui pe Dumnezeu la încercare?" Şi Iacov a suflat o dată asupra orbului, iar acesta a început imediat să vadă; şi toţi cei prezenţi l-au privit cu uimire pe Iacov şi nu ştiau ce să mai creadă.

Cap.162 - Iosif încercând să afle originea puterii tămăduitoare a lui Iacov. Întrebările puse de Iosif lui Iacov. Îndoiala lui Iosif. Răspunsurile lui Iacov sugerate de Domnul.

După o vreme, Iosif s-a apropiat de Iacov şi l-a întrebat de unde provine puterea miraculoasă din suflarea lui. Iar Iacov a răspuns: "Tăticule drag, eu am auzit în sufletul meu o voce, care mi-a spus: 'Suflă peste faţa orbului, iar el îşi va recăpăta pe loc vederea ochilor!' şi eu m-am încrezut în această voce, am făcut ce mi-a cerut, iar acum orbul vede!"

Dar Iosif i-a spus: "O fi aşa cum zici; dar de unde a provenit această voce puternică din tine? Cum ai perceput-o?"

Iar interogatul Iacov a răspuns: "Tăticule, nu-L mai vezi pe Cel care se joacă acum în braţele mele cu părul meu?! Eu cred că El este Cel care a vorbit în mod atât de miraculos în mine!"

Iar Iosif l-a întrebat mai departe pe Iacov, zicând: "Tu crezi deci că este acelaşi Copil de mai înainte? Adică, tu crezi că n-a fost schimbat?"

Iar Iacov a spus: "Cine sau ce forţe ar putea să-L înlocuiască pe cel Atotputernic?! Nu se plecau toţi îngerii cu feţele la pământ atunci când Copilul vorbea atât de minunat? Cum ar fi putut ei să ni-L ia pe Cel Atotputernic? Eu cred că acest Copil este acelaşi cu Cel adevărat şi n-am crezut nici o clipă că L-ar fi putut schimba cineva".

Iar Iosif a spus: "Dragul meu fiu, nu este prea solidă dovada pe care ne-o aduci în sprijinul credinţei tale; căci însuşi David spune astfel: 'De ce păgânii bat toba, iar oamenii vorbesc atât de zadarnic? Împăraţii se revoltă în împărăţiile lor, iar vasalii lor ţin sfat,

unindu-se împotriva Domnului şi a unsului Său, zicând: 'Haideţi să distrugem legătura cu El şi să lepădăm mrejele Lui!'. Vezi dragul meu, aceste cuvinte sunt cu tâlc, împăraţii sunt puterile, iar ţara, marea împărăţie a puterilor nevăzute! - dar unde duc ele de fapt? Despre ce vorbesc? Nu se subînţelege aici posibilitatea ca ei să poată pune mâna pe Domnul?!"

Iar Iacov a spus: "Fireşte, dacă Domnul le-ar permite! Dar chiar la începutul acestui cânt se spune, atunci când se pune întrebarea: 'De ce fac atâta gălăgie păgânii şi de ce oamenii vorbesc zadarnic?' Oare nu vrea David în acest fel să arate neputinţa acestor puteri împotriva Domnului? Iar mai departe, ceva mai jos, se spune: 'Dar Cel din ceruri râde de ei şi-şi bate joc de ei! El va vorbi odată cu ei în mânia Sa şi-i va speria cu înverşunarea Sa!' Tăticule, eu cred că aceste două versete ale acestui mare poet care L-a cântat pe Dumnezeu, justifică pe deplin credinţa mea! Căci ele îmi arată limpede că Domnul rămâne întotdeauna stăpân şi nimeni nu are puterea să-L schimbe!"

Iosif s-a minunat de fiul său, cât de înţelept putea fi şi împreună cu restul familiei s-a reîntors la părerea că acesta este cu adevărat Copilul lor, de aceea a lăudat şi L-a slăvit pe Domnul.

Cap.163 - Activitatea fiilor lui Iosif. Îndemânarea Mariei. Sârguinţa Evdochiei. Sosirea celor opt copii de la Tyrus. Mesajul lui Iosif către Cyrenius. Maria ca învăţătoare a celor opt copii.

Şi în acest fel, totul era din nou în perfectă ordine în casa lui Iosif. Iosif şi fiii săi executau tot felul de unelte din lemn, pe care le vindeau locuitorilor din oraş la preţuri foarte ieftine; asta, bineînţeles, după ce terminau cu toate treburile gospodăriei. Maria şi Evdochia se ocupau şi ele de gospodărie, lucrau obiecte de îmbrăcăminte, uneori şi lucruri mai fine pentru familiile bogate din oraş. Căci Maria era foarte îndemânatică în executarea unor ţesături artistice sau la tricotatul rochiilor. Evdochia, la rândul ei, era o bună croitoreasă şi ştia foarte bine să lucreze cu acul. În acest fel, familia îşi câştiga cele necesare traiului şi aveau destul ca să poată da la nevoie şi celor nevoiaşi.

Cam după un sfert de an, au sosit şi cei opt copii de la Tyrus, fireşte, însoţiţi de prieteni de nădejde ai lui Cyrenius, care au adus şi bani pentru întreţinere, în total opt sute de pfunzi de aur.

Dar Iosif a spus: "Copiii îi primesc cu plăcere, dar banii nu; căci ei sunt blestemaţi de Dumnezeu! Aşa că luaţi-i înapoi şi daţi-i lui Cyrenius; el va înţelege foarte bine de ce nu pot şi nu vreau să-i accept! Dar să-i transmiteţi din partea mea binecuvântarea mea şi salutări de la mine şi să-i mai spuneţi că l-am însoţit cu gândul în călătoria lui spre casă şi am fost astfel martor la câte s-au întâmplat şi l-am binecuvântat în toate momentele în care era ameninţat de un pericol! Şi nu trebuie să se teamă pentru pierderea celor trei animale pe insula Creta, căci aşa a vrut Domnul, pe care Îl cunoaşte şi el!"

Şi Iosif i-a binecuvântat pe prietenii lui Cyrenius şi a preluat cu mare bucurie cei opt copii, care au şi început să se simtă ca acasă, în casa lui Iosif.

Iar prietenii lui Cyrenius şi-au luat banii înapoi şi au plecat din nou pe drumul lor spre Tyrus. Iar Iosif L-a slăvit pe Dumnezeu pentru trimiterea acestor opt copii, pe care i-a binecuvântat, apoi i-a dat Mariei să aibă grijă de ei, pentru a fi profesoara lor, având în vedere câte lucruri învăţase în anii petrecuţi la Templu.

Iar copiii au început să înveţe limbile greacă şi ebraică şi să scrie şi să citească în limba romană, căci în acele vremuri, aproape orice om trebuia să cunoască aceste trei limbi, să le vorbească la nevoie şi să scrie; iar limba romană pe vremea aceea era cam ce este astăzi limba galică şi orice om educat trebuia să o cunoască.

Cap.164 -Un an tihnit în casa lui Iosif. Vindecarea miraculoasă a băiatului posedat al unei familii de mauri, prin Iacov, la îndemnul Copilului Iisus.

Cam de la această vreme, viaţa în casa lui Iosif a început să decurgă absolut în linişte, fără să se mai întâmple nimic deosebit sau miraculos.

Şi această stare de linişte a durat un an întreg, timp în care Copilul a învăţat să meargă, să vorbească şi să se joace împreună cu ceilalţi copii. În acest timp, a venit în casa lui Iosif o familie de mauri, care avea un copil foarte bolnav. Căci familia aceasta auzise în oraş că în această casă ar locui un vraci cu puteri miraculoase, care putea să vindece orice fel de boli. Copilul bolnav era un băiat de vreo zece ani şi era chinuit groaznic de un duh rău. Duhul nu-i dădea pace băiatului nici ziua, nici noaptea. Îl arunca încolo şi încoace, îi răscolea burta şi îi dădea dureri îngrozitoare.

Băiatul avea impresia că se află când în foc, când într-o apă rece. Dar când era în casa lui Iosif, duhul era liniştit şi-l lăsa în pace. Iosif l-a întrebat pe tatăl băiatului, care înţelegea greceşte, ce se întâmplase cu el. Iar tatăl i-a povestit lui Iosif amănunţit ce s-a întâmplat cu băiatul lui încă de la început.

Şi Iosif l-a chemat pe Iacov, care se juca cu Copilul, cum le place băieţilor de şaisprezece ani să o facă şi i-a povestit despre necazul maurului.

Dar Iacov se juca cu Copilul, îl alinta, iar în inima lui îi vorbea. Însă Copilul i-a răspuns cu voce tare în limba ebraică: "Frăţioare, vremea Mea e departe de a fi sosit; du-te tu la băiatul bolnav, care poartă semnul lui Cain şi apasă cu degetul arătător de la mâna stângă în coşul pieptului, iar duhul rău va dispărea pentru totdeauna din trupul băiatului".

Şi Iacov s-a dus imediat la băiat şi a făcut precum i se poruncise. Atunci, duhul cel rău l-a zguduit pe băiat pentru ultima oară, urlând: "Ce vrei de la mine, om îngrozitor? Eu unde să mă mai duc acum, dacă tu mă scoţi din culcuşul meu înainte de vreme?"

Iar Iacov i-a spus: "Domnul a vrut astfel! Nu departe de aici se află marea; să te duci să locuieşti acolo unde locul este cel mai adânc, pe fundul mării, iar mâlul să fie lăcaşul tău de-acum încolo! Amin!"

Şi duhul a părăsit băiatul, iar acesta s-a făcut bine. Atunci, familia băiatului a vrut să-l răsplătească pe Iacov, însă Iosif nu a acceptat nimic şi a lăsat familia să plece în pace, lăudându-L pe Dumnezeu pentru această vindecare miraculoasă a băiatului.

Cap.165 - O jumătate de an de pauză fără minuni. Iisus - un băieţel vioi. Iacov în vizită la pescarul Ionatha. Christofor sau greutatea lumească a Copilului. Întoarcerea acasă împreună cu Ionatha.

De la această întâmplare a trecut iar o jumătate de an într-o deplină linişte şi nimic nu s-a mai întâmplat. Căci Copilul, datorită forţei Sale interioare, evita cu grijă tot ce ar fi putut prilejui înfăptuirea unei minuni. El era vioi şi se juca cu ceilalţi copii, când aceştia aveau timp; dar cel mai mult îi plăcea să se plimbe cu Iacov şi să vorbească cu el, iar când era numai cu el, discuţiile erau foarte înţelepte. Cu ceilalţi copii însă, discuta ca orice copil de vârsta lui, adică de doi ani. În ţinutul lor locuia şi un evreu, venit de prin alte părţi, care se ocupa cu pescuitul în marea din apropiere şi trăia din această meserie. Acest evreu era foarte înalt şi avea o forţă uriaşă. Într-un ajun de Sabat, dimineaţa după micul dejun, cu permisiunea lui Iosif, Iacov a luat Copilul şi s-a dus la acest evreu, care locuia cam la o oră de mers de casa lui Iosif. Iacov s-a dus la el pentru că evreul îl invitase în mai multe rânduri, iar Copilul îi ceruse asta în taină.

Deci, când Iacov a ajuns cu Copilul la casa pescarului, omul s-a bucurat foarte mult şi imediat i-a pus lui Iacov pe masă un peşte preparat foarte bine. Şi Iacov a mâncat cu poftă, dând şi fraţiorului să guste câteva bucăţele mici. Iar Copilul mânca cu o poftă vizibilă porţioarele mici pe care Iacov i le băga în gură. Şi pescarul se bucura foarte tare, simţindu-se mişcat până la lacrimi. Apoi, Iacov a vrut să plece acasă; însă pescarul l-a rugat din tot sufletul să petreacă toată ziua la el.

El a spus: "Diseară am să vă duc eu acasă, pe tine şi pe fraţiorul tău atât de dulce! Căci ţie ţi-a trebuit o oră şi jumătate să înconjuri acest braţ de mare, care de altfel, nu este deloc adânc! Dar eu sunt înalt de doi stânjeni şi nici chiar în locurile cele mai adânci apa nu-mi trece de piept! Aşa că o să vă iau pe amândoi în braţe, o să trec prin apă şi într-un sfert de oră vom fi cu toţii la voi acasă, cu o porţie zdravănă de peşte". Iar Copilul a spus: "Ionatha, intenţia ta este bună, dar n-o să fim prea grei pentru tine, Eu şi fratele Meu?!"

Dar Ionatha a zâmbit şi a răspuns: "Dragul meu copilaş, de-aţi fi şi de o sută de ori mai grei decât sunteţi şi tot v-aş putea duce fără dificultate!" Iar Copilul a spus: "Ionatha, hai să facem o probă; încearcă să traversezi doar cu Mine braţul acesta, care e lat numai de cincizeci de stânjeni şi o să vedem dacă-ţi ajung puterile pentru doi!"

Ionatha a acceptat imediat această probă şi cu aprobarea lui Iacov, a luat Copilul în braţe, mergând cu El prin apă spre malul celălalt al braţului de mare. A ajuns acolo, dar Ionatha s-a mirat cât de greu putea fi Copilul. La întoarcere, Copilul s-a făcut şi mai greu, încât Ionatha a fost nevoit să ia un toiag puternic pe care să se sprijine, aducând cu chiu cu vai Copilul înapoi la mal.

Cum a ajuns la mal, el a lăsat Copilul jos lângă Iacov, care îi aştepta şi i-a spus: "Pentru Dumnezeu, ce-a fost asta? Lumea întreagă nu poate fi mai grea decât acest Copil!"

Iar Copilul i-a spus, zâmbind: "Aşa este; căci acum ai dus în braţe mult mai mult decât face lumea întreagă!"

Trăgându-şi sufletul, Ionatha a întrebat: "Cum să înţeleg ce mi-ai spus?" Iar Iacov a zis: "Ionatha, ia peştele şi hai să mergem la noi acasă, dar pe drum uscat şi rămâi peste noapte la noi; mâine te vei lumina!"

Şi Ionatha a ales trei butoiaşe din peştele cel mai bun şi a plecat cu copiii înainte de amiază, spre casa lui Iosif, care l-a primit cu multă bucurie, ca foşti prieteni în tinereţe şi colegi de şcoală.

Cap.166 - Ionatha la prietenul său din tinereţe. Povestea lui Ionatha şi interesul lui pentru neobişnuitul Copil al lui Iosif. Relatarea lui Iosif despre Copil. Smerenia lui Ionatha, dragostea lui faţă de Copil şi rugăciunea lui.

Ionatha i-a dat lui Iosif peştele adus, ceea ce i-a făcut lui Iosif o mare bucurie, pentru că-i plăcea foarte mult peştele.

Apoi, el i-a spus lui Iosif: "Iubitul meu prieten din tinereţe, spune-mi ce fel de copil este Copilul tău! Adevărat, nu poate avea mai mult de doi-trei ani, dar vorbeşte atât de inteligent de parcă ar fi om mare! Şi încă ceva, eu, care pot duce în braţe doi boi cu aceeaşi uşurinţă cu care tu duci doi miei, am vrut să-i ţin la mine toată ziua pe Iacov şi pe Copil, ca apoi să vin cu ei trecându-i peste braţul de mare! Dar când i-am adus la cunoştinţă lui Iacov această intenţie a mea, Copilul mi s-a adresat şi spre uimirea mea, a spus: 'Ionatha, intenţia ta e bună; dar n-o să fim prea grei pentru tine?' Se înţelege că mi-a venit să râd auzind această grijă copilărească, ştiind ce putere am! Dar Copilul a cerut să facem o probă; adică să-L trec numai pe El prin apă pe malul celălalt, ca să mă conving dacă nu o să-mi fie prea greu! Cu aprobarea lui Iacov, am luat Copilul în braţe şi am pornit-o prin apă. Când m-am dus, a mai fost cum a fost; dar la întoarcere a trebuit să iau un toiag, pe care m-am sprijinit şi abia, abia am ajuns înapoi pe ţărm. Căci trebuie să mă crezi, iubite prietene, că era aşa de greu, încât aveam impresia că lumea întreagă atârnă în braţele mele! După ce am ajuns la mal şi am dat Copilul lui Iacov, a trebuit să mă odihnesc un pic, să-mi revin; apoi l-am întrebat pe Iacov cum se face că acest Copil atârnă mai greu decât lumea întreagă. Atunci, Copilul a răspuns neîntrebat, spunându-mi că am dus, de fapt, în braţe mai mult decât lumea întreagă! Prietene, Iacov al tău a fost martor la tot ce-ţi povestesc! Aşa că te întreb: pentru Dumnezeu, ce fel de Copil ai? Adevărat, toată povestea asta nu este prea naturală!"

Iar Iosif i-a spus lui Ionatha: "Dacă promiţi să taci ca un zid - altfel va fi mare pericol pentru viaţa ta - atunci, dragă prietene, îţi voi povesti câte ceva!"

Şi Ionatha a jurat şi a spus: "Pe Dumnezeu şi stelele din cer, mai degrabă să mor de o mie de ori în flăcări decât să scap o vorbuliţă şi să te trădez!" Atunci, Iosif l-a luat cu el pe colina unde-i plăcea să meargă şi i-a povestit toate câte s-au întâmplat cu Copilul, lucruri despre care Ionatha nu auzise nici un cuvânt. Iar Ionatha, după ce a ascultat relatarea lui Iosif, a îngenuncheat chiar acolo pe colină, rugându-se la Copil, care, în momentul acela tocmai se zbenguia cu ceilalţi opt copii. Iar la sfârşitul unei lungi rugăciuni, Ionatha a spus: "O, fericire mai mare decât toate! Am fost vizitat de

Dumnezeul meu, de Creatorul meu! Eu am purtat pe braţele mele pe Cel care poartă lumea întreagă şi cerurile! O, binecuvântare mai mare decât toate! Abia acum înţeleg cuvintele Copilului: 'Ai purtat în braţe mai mult decât lumea întreagă!'"

Şi Ionatha a rămas amuţit şi o oră întreagă nu a mai putut scoate nici un cuvânt de atâta încântare.

Cap.167 - Invitaţia făcută de Iosif lui Ionatha. Ezitarea lui Ionatha şi mărturisirea păcatelor. Sfatul lui Iosif. Mâncarea preferată a Copilului: inima lui Ionatha. Mărturia lui Iisus pentru Ionatha.

După ce Ionatha şi-a făcut rugăciunea în acest fel, Iosif i-a spus: "Dragul meu prieten, tu locuieşti singur cu cele trei calfe în coliba ta. Azi, în ajunul Sabatului, nu mai mergi la pescuit; aşa că te rog să rămâi în noaptea aceasta la mine, precum şi mâine în ziua de Sabat!"

Iar Ionatha a spus: "Da, dragul meu prieten şi frate, aş rămâne cu plăcere la tine dacă n-ar fi la tine şi Copilul divin; dar eu sunt un păcătos, corpul meu este plin de păcate! Căci de când trăiesc printre păgâni, nu m-am mai gândit aproape deloc la legile lui Moise şi duc o viaţă mai mult de păgân decât de evreu. Deci nu pot să rămân sub acelaşi acoperiş unde locuieşte Înalt-Preasfântul!"

Dar Iosif i-a spus: "Frate, motivul tău este temeinic, dar eu nu îl accept! Căci Domnul, care s-a arătat atât de milostiv faţă de toţi păgânii, se va îndura cu atât mai mult de tine, un evreu care se căieşte! Dacă Îl iubeşti, poţi să fii sigur că şi Domnul te va iubi cât se poate de mult! Căci iată, cei opt copii şi Evdochia sunt păgâni, dar cu toate acestea Copilul se joacă cu ei şi-i iubeşte foarte mult! Aşa că şi pe tine te va iubi cu toată dragostea şi se va purta cu tine de parcă i-ai fi cel mai bun prieten!"

După aceste cuvinte, Ionatha a prins curaj şi a părăsit împreună cu Iosif colina, îndreptându-se spre casă, unde masa de prânz era deja gata. Iosif i-a chemat pe toţi la masă. Maria a luat Copilul şi s-a aşezat alături de Iosif, ca de obicei. Dar Copilul n-a vrut să mănânce laptele care i se pregătise. Maria s-a speriat, crezând că nu fusese preparat cum trebuie.

Dar Copilul a spus: "De ce te sperii din pricina Mea? Ionatha mi-a adus o mâncare mai bună; din acea mâncare să-Mi daţi şi am să mănânc pe săturate!"

Maria a înţeles imediat că este vorba de peştele care fusese pus pe masă, printre ultimele bucate.

Dar Copilul a spus: "Maria, nu m-ai înţeles bine! Căci nu la peşte m-am referit, deşi recunosc, este mai gustos decât acest piure cu lapte de ieri, care s-a cam acrit şi pe care Mi l-a dat Joel, în loc să-Mi fiarbă un piure proaspăt, ci Mă refeream la smerenia lui Ionatha şi la dragostea din inima lui, pe care Mi-a arătat-o mereu, fără să Mă cunoască; la această hrană Mă gândeam Eu. Îţi spun, Maria, că Ionatha are braţe foarte puternice, dar mai puternică este iubirea lui! Această iubire faţă de Mine este hrana cea mai întăritoare,

cu care vreau să Mă satur acum! Dar am să mănânc şi din peştele lui; dar piureul acrit nu-l vreau!" Iar Ionatha a fost atât de impresionat, că a început să plângă cu sughiţuri.

Cap.168 -Piureul proaspăt pregătit de Joel. Dojana Mariei şi a lui Iosif. Toleranţa Copilului faţă de Joel. Sfaturi privind educaţia.

Maria a gustat piureul pregătit de Joel pentru Copil şi l-a găsit puţin cam acrit şi cam tăiat. Atunci, l-a chemat pe Joel, care era ocupat în bucătărie cu prăjitul peştelui. Şi când acesta a venit, Maria i-a spus cât se poate de serios: "Joel, ia şi gustă puţin din piure! Oare chiar n-ai nici un pic de respect pentru Copil, pentru tatăl tău şi pentru mine, soţia credincioasă a tatălui tău, ca să-mi faci una ca asta?! Vacile noastre şi caprele nu mai au lapte proaspăt în ugerele lor? De ce ai folosit lapte de ieri, acrit, pe care poţi să-l bei cel mult când ţi-e sete, dar este dăunător când îl fierbi, mai ales pentru copii?"

Iosif a gustat şi el din piure şi tocmai voia să tragă o înjurătură la adresa lui Joel, dar Copilul s-a îndreptat în scaun şi a spus: "Oameni buni, de ce vreţi să faceţi mai mult decât Mine?! Nu ajunge ce am spus
Eu despre Joel?! De ce vreţi să-l mai judecaţi şi voi? Vă închipuiţi că-Mi faceţi Mie o plăcere când sunteţi atât de severi? - Vai nu! Mie îmi place numai iubirea, blândeţea şi răbdarea! Joel s-a făcut vinovat prin neatenţia lui, aşa este, de aceea l-am şi pedepsit pe loc prin observaţia Mea dojenitoare. Dar această pedeapsă este suficientă; la ce bun alte dojeni şi înjurături pe deasupra? Părinţii au dreptate când mai pedepsesc pe cei mici cu nuiaua, dar pentru copiii mari, părintele trebuie să fie un dascăl înţelept şi blând! Numai dacă fiul se ridică împotriva tatălui, el poate fi ameninţat! Dar dacă o ia pe calea cea bună, pacea trebuie să se reinstaleze în casă; dacă însă nu se supune, el trebuie alungat din casa tatălui şi chiar din patria sa! Dar Joel nu s-a făcut vinovat de neascultare, ci doar interesul pentru peşte l-a făcut să nu mulgă caprele la timp! Dar de-acum înainte nu va mai repeta această greşeală; aşa că trebuie să-l iertăm!"

Şi Copilul l-a chemat pe Joel la El şi i-a spus: "Joel, dacă Mă iubeşti cum te iubesc şi Eu, atunci nu îl mai supăra în viitor pe tatăl tău şi pe mama ta!"

Iar Joel a fost atât de mişcat că a început să plângă, a căzut în genunchi şi a cerut iertare Copilului, Mariei şi lui Iosif. Iar Iosif i-a spus: "Ridică-te, fiul meu. căci ceea ce îţi iartă Domnul, trebuie să-ţi iertăm şi noi! Acum du-te şi vezi dacă e gata peştele!"

Iar Copilul a adăugat la fel de iute: "Du-te, altfel se arde şi n-o să mai poată fi mâncat; căci şi Eu vreau să mănânc peşte!"

Această grijă i-a amuzat foarte tare pe ceilalţi opt copii, care au izbucnit cu toţii în râs. Dar şi Copilul râdea din toată inima, făcându-i pe toţi cei de la masă să se veselească, iar ochii lui Ionatha se umpluseră de lacrimi de atâta încântare.

Cap.169 - Masa cu peşte. Iisus îi atrage atenţia lui Iosif că nu e servit. Refuzul lui Iosif. Replica Copilului Iisus şi prevestirea divinizării Mariei. Cuvintele de binecuvântare ale Copilului.

În scurt timp, Joel s-a întors cu peştele prăjit pe un grătar şi l-a pus pe masă. Iosif a pus în faţa fiecăruia câte o porţie zdravănă, fără a se uita pe sine; numai înaintea Copilului nu a pus nici o porţie, pentru că acesta urma să primească din porţia mamei Lui. Dar Copilul n-a fost deloc mulţumit de această intenţie, ci a cerut o porţie întreagă şi pentru El.

Iosif i-a spus: "Dar dragul meu Copil, fiul meu cel mai drag, Iisus scump, ar fi mult prea mult pentru Tine! Mai întâi că n-ai putea mânca tot, iar în al doilea rând, dacă ai mânca tot, Te-ai îmbolnăvi! Nu observi că am dat mamei Tale o porţie mai mare, tocmai ca să aibă şi pentru Tine?! Deci fii liniştit, Copilaşul meu, căci vei primi destul!" Iar Copilul a spus: "Cunosc toate acestea, ba chiar mai multe decât ştii tu! Dar aşa s-ar fi cuvenit: să dai şi Domnului o porţie întreagă! Ştii tu cine a fost Melchisedek, regele Salemului? - Nu ştii! Dar Eu ştiu, de aceea îţi spun: regele Salemului era însuşi Domnul; dar nimeni nu ştia în afară de Avraam! De aceea, Avraam s-a plecat până la pământ înaintea Lui şi-I dădea zeciuială din tot ce avea.

Iosif, Eu sunt acelaşi cu Melchisedek, iar tu eşti asemeni lui Avraam! De ce nu vrei să-Mi dai zeciuială din aceşti peşti buni? De ce Mă faci dependent de mama? Cine a făcut peştii, cine a făcut marea? A fost Maria sau am fost Eu, regele Salemului din vecii vecilor? Eu sunt aici, reprezentând veşnicia, iar tu nu vrei nici măcar să-Mi pui o porţie de peşte înainte? Îţi spun: va veni vremea când oamenii vor pune înaintea mamei Mele porţii mai mari decât înaintea Mea. Iar Eu va trebui să fiu atent la ceea ce se va aşeza înaintea mamei Mele şi atunci, s-a zis cu ordinea lui Melchisedek!"

Iosif nu ştia ce ar fi trebuit să răspundă. El a împărţit porţia sa în două şi partea cea mai mare a dat-o Copilului. Dar Copilul a spus: "Cine-Mi dă Mie ceva, păstrând o parte pentru el, acela nu Mă cunoaşte! Cine vrea să-Mi dea, trebuie să-Mi dea tot, altfel nu primesc!"

Atunci, Iosif a împins înveselit şi partea lui din porţie, punând-o înaintea Copilului.

Dar Copilul a ridicat mâna dreaptă, a binecuvântat cele două părţi ale porţiei şi a spus: "Cine-Mi dă tot ce are, acela câştigă însutit.
Iosif, ia peştele înapoi şi mănâncă-l. Şi dacă-ţi rămâne vreun pic, poţi să-Mi dai şi Mie!"

Iar Iosif a luat peştele şi a mâncat destul de mult. Iar când n-a mai putut mânca, în farfurie încă mai era atât de mult, că ar fi putut sătura douăsprezece persoane. Şi Copilul a mâncat şi El din ce rămăsese.

Cap.170 -Întrebarea lui Ionatha referitoare la sentimentele lui Iosif faţă de Copil şi replica lui Iosif.

După scena de la masă, pentru care Ionatha a vărsat lacrimi de bucurie şi de căinţă, Ionatha l-a întrebat pe Iosif: "Iosif, prietenul meu din tinereţe, spune-mi, dar foarte sincer, cât de fericit te simţi când vezi cât de mare îţi este menirea? Ce simţi atunci când priveşti Copilul, iar inima ta îţi spune: 'Iată, Copilul acesta este Dumnezeu, Jehova, Savaot, Cel care a vorbit cu Adam, cu Enoh, cu Noe, cu Avraam, cu Isaac şi Iacob, care a izbăvit pe străbunii noştri de suferinţa din această ţară, cu ajutorul lui Moise şi care a dat legea în pustiu. Şi a hrănit patruzeci de ani în şir acest mare popor în pustiu, unde altfel nu creştea decât câte un scaiete pe ici, pe colo; care a vorbit prin gura sfinţilor şi profeţilor!?' Iosif, spune, spune-mi ce simţi trăind în prezenţa Aceluia care a făcut cerul şi pământul?! Da, Cel care a creat pe îngeri şi prima pereche de oameni, pe care a însufleţit-o cu suflarea Sa! Spune-mi, eşti în stare să-mi povesteşti, sau vederea Copilului îţi leagă limba, adică nu îndrăzneşti să vorbeşti din prea mare consideraţie faţă de Cel veşnic?"

Iar Iosif i-a replicat astfel lui Ionatha: "Ai dreptate să mă întrebi astfel de lucruri! Dar gândeşte-te singur, ce să fac? Eu sunt în situaţia de a-L suporta pe Cel de sus, ca şi cum ar fi ceva neînsemnat. Dumnezeu este unul singur, iar noi suntem făpturile Lui! El este totul, noi nu suntem nimic! Această relaţie este dreaptă şi corectă; tu, cu toată logica ta, ai putea schimba ceva în această situaţie? De aceea, consider că întrebarea ta este plină de vanitate! Dacă aş avea o inimă mare cât pământul şi un cap mare cât cerul, prin care ar trece tot felul de sentimente şi gânduri, în faţa cărora să se ridice toţi îngerii, spune-mi, ce serviciu aş face eu Celui care susţine nemărginirea în mâna Sa dreaptă, cum aş ţine eu un fir icel de praf?! Aş fi eu mai om şi Dumnezeu mai puţin Dumnezeu? Vezi, de aceea este întrebarea ta plină de vanitate! Tot ce pot să fac este să iubesc Copilul din toată inima mea şi să execut orice serviciu mi-ar cere! Şi tot acest edificiu de logică îl las deoparte, pentru simplul motiv că eu ştiu prea bine că cea mai măreaţă sau îndrăzneaţă idee de-a mea n-ar fi decât o lăudăroşenie găunoasă în faţa măreţiei lui Dumnezeu!"

Acest răspuns l-a făcut pe Ionatha să gândească cu totul altfel; de aceea, el nu i-a mai pus lui Iosif nici o altă întrebare de acest fel.

Cap.171 -Seara pe colina preferată a lui Iosif. Iacov Îl hrăneşte pe micul Iisus cu pâine cu unt şi miere. Muştele din ulcica cu miere. Cuvintele înţelepte ale Copilului despre Isaiia, cap. 7,15.

Către seară (seara de ajun al Sabatului, după cum am mai spus), Iacov a luat Copilul şi s-a dus cu El pe colina preferată a lui Iosif.

Iosif şi Ionatha au urmat imediat exemplul lui Iacov, pornind şi ei spre colină. Iar Iacov a luat ca de obicei o ulcică de miere şi ceva unt pentru Copil, precum şi o bucată de

pâine, din care băga câte o bucăţică în gura Copilului; căci Copilului îi plăcea foarte mult pâinea cu miere şi unt. Dar când Iacov a pus ulcica pe o bancă, să se poată juca în voie cu Copilul prin iarba moale de pe colină, s-au strâns în grabă albine şi muşte, care au vrut să se înfrupte şi ele din dulceaţa din ulcică.

Iar când Iosif a văzut situaţia, i-a spus lui Iacov: "Du-te şi acoperă ulcica cu ceva, căci altfel or să-ţi mănânce muştele şi albinele toată mierea!"

Şi Iacov a venit repede cu Copilul şi a vrut să alunge musafirii nepoftiţi; dar cine să-i dea ascultare!

Atunci, Copilul a spus: "Iacov, dă-Mi ulcica, căci vreau să văd dacă muştele şi albinele sunt neascultătoare şi faţă de Mine!"

Iar Iacov a pus ulcica în mâinile Copilului. Acesta a făcut de trei ori ţşt-ţşt-ţşt în ulcică şi într-o clipită s-au făcut nevăzute şi muştele şi albinele. După aceea, Iacov i-a dat Copilului o bucăţică de pâine cu unt şi miere, iar Copilul a luat-o şi a mâncat-o cu poftă.

Însă Ionatha, care discutase mai înainte cu Iosif despre hieroglifele egiptene, a observat această scenă, care părea foarte neînsemnată şi l-a întrebat pe Iosif dacă totuşi are vreun tâlc ascuns.

Iosif i-a răspuns: "N-aş crede! Căci acum nu trebuie să căutăm un tâlc anume în orice acţiune a Copilului. Oricând va lăsa cineva descoperită o ulcică cu miere, se vor aduna albinele şi muştele să se înfrupte. Bineînţeles că întâmplarea ar putea fi folosită cu mult succes ca parabolă în diferite situaţii, dar ea în sine nu are nici un sens anume!"

Dar Copilul a alergat spre Iosif şi i-a spus foarte vesel: "Dragul Meu Iosif, de data asta ai lovit în gol! Ce ai citit în Isaiia? Nu este scris de Mine acolo: 'El va mânca unt şi miere ca să ştie să respingă răul şi să aleagă binele? Dar înainte ca băiatul să înveţe să respingă răul şi să aleagă binele, ţara de care te temi va fi părăsită de doi dintre regii ei. Iar Domnul va face ca asupra ta, a poporului tău şi a casei strămoşilor tăi, să vină zile cum n-au mai fost din vremea când Efraim a fost despărţit de Iuda prin regele Asiriei! Căci în această vreme, Domnul va alunga muştele la marginea apelor Egiptului şi albinele în ţara Asur!' Deci vezi, Iosif, cuvintele profetului se regăsesc în această întâmplare; dar vremea dezvăluirilor încă nu a sosit, deşi nici prea departe nu e! Ai auzit tu de fiul profetei care se numea Răpitorul-cel-Iscusit-al-Prăzii-celei-Iuţi? Ai auzit de fiul pe care îl va naşte o fecioară şi-l va numi 'Emanuel'? Vezi, toate acestea sunt Eu! Dar tu nu vei putea pricepe foarte bine toate acestea, înainte ca Eu să-i strig de la înălţime pe tata şi pe mama, ca 'Răpitorul-cel-Iscusit-al-Prăzii-celei-Iuţi' şi ca 'Emanuel'!"

După care, Copilul a fugit din nou la Iacov. Dar Iosif şi Ionatha se priveau unul pe altul cu ochi mari şi nu mai conteneau să se mire de aceste cuvinte ale Copilului şi de cât de tare se potriveau aceste cuvinte figurate ale profetului cu întâmplarea la care asistaseră mai înainte.

Cap.172 - Veneraţia şi smerenia exagerată a lui Ionatha faţă de băieţelul Iisus. Sfatul lui Iosif şi încurajarea plină de dragoste a Copilului. Decizia lui Ionatha de a rămâne.

După ce şi-a mai revenit puţin din uimirea provocată de această discuţie, Ionatha i-a spus lui Iosif: "Frate! E drept că îmi pusesem în gând să rămân la tine până mâine, totuşi nu voi putea să-mi ţin această promisiune! Pentru că tot ce te înconjoară aici este prea sfânt pentru mine! Mă simt aici ca într-un pustiu, în care călătorul nu îşi are locul şi tot ce-l înconjoară îi strigă: 'Aici nu este nici un loc pentru tine, ci numai pentru duhuri!' Sau ca pe vârful unui munte foarte înalt, unde vrajba provocată de privelişte şi perspectiva nemărginită ademenesc simţurile; dar imediat, aerul rece şi pur îi strigă: 'Animal de povară leneş şi murdar, întoarce-te imediat în lumea ta fetidă!' Căci aici, unde spiritele cele mai curate sunt legănate de eterul cel mai pur, nu este loc de popas pentru un suflet atât de murdar! Cât de curat şi de pur a fost profetul Moise; şi totuşi, când a vrut să-L vadă pe Dumnezeu, Domnul i-a vorbit astfel: *'Tu nu poţi să mă vezi pe Mine, Dumnezeul tău şi în acelaşi timp să rămâi în viaţă!'* Aici este acelaşi Domn, cu toată suferinţa sa; El se află aici, Cel anunţat prin gura tuturor profeţilor! Cum aş putea eu să mai suport aici prezenţa şi existenţa Lui, când sunt atât de păcătos şi n-am mai ţinut de mult legile lui Moise?!"

Dar Iosif i-a spus: "Dragul meu frate şi prieten, tu ştii doar care este principala lege; de ce vrei să pleci acasă, în loc să-ţi doreşti să ţii chiar legea? Iubeşte-L pe Domnul cu toată puterea ta şi nu te mai gândi mereu la păcatele tale şi vei fi mai plăcut astfel lui Dumnezeu decât prin toate aceste lamentări! Aşteaptă până când îţi va spune Copilul să pleci! Dacă se va întâmpla aşa, atunci chiar că înseamnă că nu eşti demn de El. Dar dacă nu se întâmplă aşa, atunci rămâi - căci nicăieri nu te vei simţi mai acasă decât aici, printre noi!"

Atunci a venit şi Copilul, care a spus: "Iosif, ai dreptate şi bine ai făcut că l-ai săpunit un pic pe Ionatha; de ce se încăpăţânează el să nu rămână aici, dacă Mie Mi-e drag de el!"

După aceea, Copilul s-a întors spre Ionatha şi i-a spus: "Ionatha, chiar nu vrei să rămâi aici? Ce rău crezi că ţi se poate întâmpla aici, de nu vrei să rămâi?"

Iar Ionatha i-a răspuns: "Doamne, Dumnezeul meu, eu m-am făcut foarte vinovat faţă de Lege!"

Dar Copilul a spus: "Ce tot vorbeşti de păcate? Eu nu îţi văd nici unul! Ştii cine este cu adevărat păcătos? Îţi spun Eu: păcătos este acela care nu ştie să iubească! Dar tu îi iubeşti pe ceilalţi, de aceea nu eşti păcătos în faţa Mea, că Eu sunt Dumnezeul lui Moise, în vecii vecilor!"

Iar Ionatha a început să plângă şi a luat hotărârea de a rămâne, apoi s-a apropiat de Copil şi a început să-L mângâie.

Cap.173 -Iisus - uşor ca fulgul. Uimirea lui Ionatha. Cuvintele înţelepte ale Copilului despre greutatea legii lui Moise.

În timp ce Ionatha mângâia şi alinta astfel Copilul, acesta i-a spus: "Ionatha, încearcă să Mă ţii în braţe; acum n-am să-ţi mai par atât de greu ca atunci când M-ai trecut prin apă!"

Şi Ionatha a luat Copilul în braţe cu mare bucurie şi a constatat că era uşor ca un fulg. Atunci, el L-a întrebat pe Copil: "Doamne, Dumnezeule, ce să cred? Pe malul mării Mi-ai părut la fel de greu ca lumea întreagă; acum însă eşti uşor ca un fulg!"

Iar Copilul i-a răspuns: "Ionatha, aşa cum ţi s-a întâmplat ţie, aşa se va întâmpla şi cu alţii! Căci marea Mea greutate nu zace în Mine, ci în legea lui Moise! Când nu Mă cunoşteai pe Mine, ci numai legea lui Moise, pe umerii tăi nu apăsam Eu, ci povara legii ţi se părea atât de grea. Dar acum, inima ta M-a recunoscut pe Mine ca Domn peste Moise şi legea lui, iar această povară nu Mă însoţeşte, căci Eu sunt Domnul legii! Aşa se va întâmpla pe viitor cu toţi cei care păstrează legea! Adevăr îţi spun ţie: cei drepţi faţă de lege vor urla şi vor scrâşni din dinţi; iar Domnul se va aşeza la masă cu păcătoşii în casele acestora şi-i va vindeca şi va face din ei copiii Lui! Şi îi voi căuta pe cei rătăciţi, pe cei bolnavi, pe posedaţi şi pe năpăstuiţi, ca să-i vindec, să-i mântui şi să-i eliberez; dar cei drepţi faţă de lege, vor trebui - în mod justificat - să plece din casa Mea! Adevăr îţi spun ţie: voi lăuda în casa Mea pe vameş şi pe păcătos; iar pe cel drept îl voi împovăra în casa Mea, înaintea Mea! Da, o vânzătoare de plăceri Îmi va unge picioarele şi o femeie adulteră va fi iertată de păcatele ei înaintea Mea! Dar blestemaţi vor fi judecătorii sau învăţaţii care vor vrea să se atingă de Mine! Am să-i scot din morminte pe cei care au pierit sub povara legii; dar pentru cei care se hrănesc cu litera legii, voi face poarta spre viaţă mai îngustă ca urechile acului!"

Iosif s-a îngrozit la auzul acestor cuvinte şi a spus: "Vai de mine, ce lucruri îngrozitoare spui? Legea ne-a fost dată de Dumnezeu, cum ar putea fi un păcătos mai bun decât omul drept?"

Dar copilul a răspuns: "Adevărat, Domnul a dat legea; dar nu pentru cap, ci pentru suflet! Şi Moise însuşi a rezumat întreaga lege în iubirea de Dumnezeu şi de oameni! Legea a rămas, în schimb iubirea între oameni a pierit de mult! Iar o lege din care a dispărut iubirea nu mai serveşte la nimic şi cel care ţine legea fără iubire, acela a devenit doar un sclav al ei! De aceea, acum îmi este mai drag un păgân sau un păcătos, decât un sclav înlănţuit de lege!"

Iosif a tăcut, dar a reflectat mult asupra acestor cuvinte. În schimb, Copilul a început să vorbească din nou despre lucruri copilăreşti şi să se joace cu Ionatha şi cu Iacov al Lui.

Cap.174 - Seara pe colină. Consideraţiile lui Iosif şi Ionatha despre luna plină. Părerea Copilului despre a şti mult în comparaţie cu a iubi mult. Faţa Domnului. Despre natura lunii.

Pentru că se făcuse deja seară, iar luna plină se înălţa în toată splendoarea ei peste Ostrazine, Ionatha a ieşit să admire frumuseţea de pe colină. Iar Iosif, care l-a observat, l-a întrebat pe Ionatha: "Frate, ce vezi tu în discul strălucitor al lunii, de îl priveşti cu atâta atenţie?"

Ionatha i-a răspuns astfel: "De fapt, nu văd nimic, în afară de acele pete vechi, mereu aceleaşi! Numai că, de câte ori privesc luna şi văd petele, mă întreb ce ar putea fi ele şi de fapt, ce este luna, de ce uneori n-o vedem deloc, uneori e plină, iar alteori ca o seceră? Dacă tu cunoşti mai multe lucruri despre ea, spune-mi şi mie; căci îmi place foarte mult să aud astfel de lucruri!"

Iosif i-a răspuns: "Dragul meu, în această privinţă ne asemănăm foarte mult; căci şi eu sunt la fel de necunoscător în ceea ce priveşte acest astru ca şi tine, deci n-aş putea să-ţi spun prea multe în acest sens! Dar Copilul - mai mult ca sigur că ştie mai multe decât mine; aşa că întreabă-L pe El!"

Iar Ionatha, cu multă timiditate, L-a întrebat pe Copil despre felul cum este alcătuită luna.

Copilul i-a răspuns: "Dacă îţi vorbesc despre lună, vei dori să-ţi vorbesc şi despre soare, apoi despre mulţimea de stele! Spune-Mi, când vei pune capăt dorinţei tale de a scormoni şi de a vedea?! Să ştii că prea multă ştiinţă dă dureri de cap şi face viaţa incomodă! Dar multă iubire în inimă pentru Dumnezeu şi pentru fraţii tăi, aceea da, face viaţa plăcută şi-ţi alungă teama de moarte! Căci chiar această iubire în sine reprezintă viaţa veşnică, iar cine o are, acela va putea vedea şi înţelege Creaţia: căci cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, vor vedea faţa Lui! Şi faţa lui Dumnezeu înseamnă tot ceea ce a creat El prin înţelepciunea şi atotputernicia Sa. Căci înţelepciunea şi atotputerea alcătuiesc faţa lui Dumnezeu, aşa cum iubirea reprezintă esenţa Sa, în vecii vecilor. Dar pentru că M-ai întrebat deja despre lună, îţi spun: ea este un pământ de ordin secundar şi are - la fel ca şi acesta - munţi, văi, fructe, animale şi fiinţe asemenea ţie. Însă partea pe care o vezi tu este goală şi pustie şi nu are nici apă, nici foc. Numai partea pe care nu o vezi este asemenea pământului; lumina ei este de la soare, iar transformările ei provin de la poziţia în care se află, care se modifică în fiecare minut, în funcţie de rotirea sa în jurul pământului. Petele reprezintă locuri adânci şi întunecate. Ei, acum ai aflat ce este cu luna; eşti mulţumit?"

Iar Ionatha a răspuns afirmativ la această întrebare, după care a rămas adâncit în gânduri.

Cap.175 - Maria şi Iisus se amuză pe colină. Iosif şi Ionatha iau masa sub clar de lună. Brusca eclipsă de lună.

După ce Maria şi Evdochia au terminat treburile casnice, Maria a venit şi ea pe colină, însoţită de Evdochia. Copilul le-a fugit în întâmpinare, sărind bucuros pe lângă mama Sa. Iar Mama a luat Copilul, cam greu acum, în braţele ei obosite, L-a mângâiat şi i-a spus în glumă: "Dar greu mai eşti astăzi! Precis ai fost prea pofticios şi ai mâncat prea multă miere, unt şi pâine!"

Iar Copilul a răspuns: "Aşa s-ar părea! O ulcică mare, cam cât poate ascunde Iacov în pumnul său! Apoi o felie de pâine, atât de mare că dacă ar fi aruncat-o afară, ar fi luat-o vântul pe sus ca pe o frunză uscată! Doar din atât precis nu se îngraşă cineva! Ca să-ţi spun drept, sunt chiar flămând şi abia aştept masa de noapte. Iată, Iosif şi Ionatha s-au hrănit mai adineauri cu luna de pe cer şi tot flămânzi sunt, deşi ei nu sunt în creştere; atunci cum să Mă satur Eu, care sunt în creştere, cu gemul ăla pentru muşte?"

La care, Maria i-a spus Copilului: "Dragul meu, dar astăzi eşti iar răutăcios! Dacă Iosif şi Ionatha ar fi mâncat luna, ea n-ar mai străluci aşa de minunat pe cer, privind în jos la noi!"

Dar Copilul a spus: "Femeie şi mamă! Nu sunt răutăcios; atâta doar că tu nu M-ai înţeles! Du-te numai la cei doi şi ai să vezi că vor dori să-ţi dea şi ţie să guşti din lună!"

Iar Maria a zâmbit şi s-a dus la Iosif, pe care l-a salutat şi l-a întrebat de ce este aşa de adâncit în gânduri şi de ce se uită aşa de mult la lună, el şi Ionatha.

Iosif nici măcar nu a întors capul spre Maria şi a spus: "Nu mă deranja din contemplaţia mea; căci doresc să descopăr ceva, împreună cu Ionatha! Iisus ne-a dat câteva semne, pe care vrem să le analizăm; aşa că păstrează liniştea şi nu ne deranja!" Maria a privit la Copil, care zâmbea cu subînţeles, după care Copilul a spus: "Îi vezi pe Iosif şi pe Ionatha cum sorb luna din priviri? Aşteaptă puţin şi trimite-l pe Iacov să aducă o felie de pâine şi o portocală! Căci apetitul lui Iosif şi Ionatha pentru lună Îmi sporeşte pofta de mâncare şi Mă face încă şi mai flămând".

Iar Maria l-a trimis imediat pe Iacov să aducă cele cerute de Copil. Între timp, L-a întrebat pe Copil, cât timp vor mai sta cei doi cu ochii pironiţi la lună.

Iar Copilul a spus: "Aşteaptă puţin, în curând se va produce o eclipsă de lună, care va ţine trei ore! Însă cei doi nu cunosc care este cauza; de aceea, vor crede că chiar au înghiţit luna, mai ales Ionatha! Eclipsa va pune capăt contemplării celor doi. După aceea, îi voi învăţa din nou, aşa cum obişnuiesc să fac, atunci când este necesar. Dar mai întâi îi voi lăsa s-o încurce şi să-şi vadă consideraţiile făcute praf!"

De-abia a terminat de spus Copilul aceste cuvinte, că luna a căpătat într-o parte o adâncitură ca o pată întunecată. Ionatha a fost primul care a observat şi i-a arătat şi lui Iosif. Surprins, Iosif a observat şi el fenomenul, chiar mai mult decât văzuse iniţial Ionatha, pentru că eclipsa evolua. Atunci, amândoi au fost cuprinşi de teamă, iar Iosif l-a întrebat imediat pe Copil: "Copilul meu, ce se întâmplă? Ce a păţit luna?"

Iar Copilul a spus: "Vezi doar că mănânc. De ce Mă deranjezi? Aşteaptă până mănânc portocala, iar voi priviţi luna şi apoi voi vorbi cu voi!"

Iosif n-a ştiut ce să mai spună, iar când luna s-a întunecat de tot, amândoi s-au speriat foarte tare şi au plecat cu toţii în casă. Şi Ionatha chiar credea că el a înghiţit luna.

Cap.176 - Continuarea contemplării lunii de către Iosif şi Ionatha. O lumină peste luna întunecată.

Ajunşi în casă, Ionatha i s-a adresat lui Iosif: "Frate, ce se va alege din această întâmplare fatală? Pe viaţa mea amărâtă, priveşte afară! Luna întreagă a fost mâncată până la ultima fărâmă! Iar întunericul de afară este înfiorător! Da, îmi amintesc că am citit în unele scrieri ale păgânilor că omul nu are voie să numere aştrii de pe cer, nici să-i privească cu prea mare atenţie; căci s-ar putea întâmpla, din această cauză, să cadă pe pământ. Dacă se întâmplă ca un om să-şi descopere steaua sa, aceasta va cădea pe pământ şi atunci s-a zis cu omul nostru, e pierdut! Luna este un astru de pe cer care se supune aceloraşi legi ciudate! Dacă am lovit-o cumva adineauri, s-ar putea să fi căzut o parte din ea pe pământ; căci am văzut o mulţime de particule (stele căzătoare) zburând din ea. Sau suntem posedaţi de lună şi o să devenim lunatici, ceea ce ar fi o adevărată catastrofă pentru noi! Trebuie să fie una din aceste situaţii! Căci este limpede că luna nu mai există; însă cine a mâncat-o, sau unde a dispărut ea - asta este o cu totul altă întrebare!"

Iosif i-a răspuns: "Ştii ceva, eu am auzit undeva că luna, ca şi soarele de altfel, se întunecă din când în când. Nu este exclus să se fi întâmplat şi acum tot aşa. Am auzit aceste lucruri de la oameni bătrâni, anume că din când în când, îngerii Domnului curăţă aceste două lumini cereşti cum am curăţa noi o lampă când se arde fitilul, iar în timpul operaţiei se face pentru o clipă întuneric pe pământ. Asta s-ar fi putut întâmpla şi acum! Căci povestea cu zmeul care începe să mănânce luna sau soarele este prea naivă şi face parte din legendele păgâne".

În timp ce Iosif şi Ionatha discutau despre lună, pe partea cealaltă, luna a început să se facă din nou vizibilă.

Copiii şi fiii lui Iosif au observat şi au spus: "Priviţi, luna începe să se arate!"

Şi amândoi au privit în sus, iar lui Ionatha i s-a luat o piatră de pe inimă, când luna a început să se arate! Şi Iosif L-a întrebat din nou pe Copil cum s-au petrecut toate acestea.

Iar Copilul a spus: "Aşteptaţi mai întâi ca luna să iasă din conul de umbră pe care îl aruncă pământul asupra ei, după aceea vom vedea dacă s-a schimbat sau nu! Pământul nu este un corp fără de sfârşit, ci este rotund ca portocala pe care am mâncat-o Eu mai înainte; el pluteşte liber, iar în jurul lui este un spaţiu infinit, de aceea razele soarelui pot să-l lumineze pe toate părţile. Pământul poate să arunce o umbră, iar dacă luna ajunge în dreptul acesteia, ea se întunecă, pentru că şi ea este luminată de soare. Mai multe n-am să vă spun!"

Iosif şi Ionatha s-au privit unul pe altul, neştiind ce să mai spună.

Cap.177 - Uimirea lui Ionatha aflând că pământul este rotund. Iisus ca "profesor de ştiinţele naturii". Pregătirea pentru cină.

După un timp, Ionatha i-a spus lui Iosif: "Cui i-ar fi trecut prin minte, fie şi în vis, că pământul este o sferă uriaşă?! Înseamnă că noi locuim doar pe suprafaţa acestei sfere? Dar cum rămâne cu mările? Fac şi ele parte din această sferă, sau pământul, fiind un corp solid, pluteşte pe ele?"

În acest moment, Copilul s-a ridicat în picioare şi a spus: "Ca să nu pierdeţi orele de somn, atât de necesare, tot scormonind după răspunsuri, am să vă ajut să ieşiţi din încurcătură! Veniţi încoace, iar tu, Iacov, adu repede încă o portocală!"

După ce a fost adusă portocala, Copilul a luat-o în mână şi a spus: "Priviţi, acesta este pământul! Şi pentru ca portocala să semene cât mai bine cu pământul, am să-i fac munţi şi văi, râuri, lacuri şi mări, ca şi localităţile care sunt creaţia omului. Aşa să fie!"

Cât ai clipi, în mâna Copilului se afla un pământ în miniatură, foarte asemănător celui real. Se puteau vedea mări şi râuri, lacuri şi munţi, precum şi oraşe, care păreau foarte naturale pe această sferă, care după formula "aşa să fie!", devenise de o sută de ori mai mare decât o portocală. Bineînţeles că toţi s-au îngrămădit să admire această miniatură a pământului. Iosif a găsit imediat Nazaretul şi Ierusalimul şi s-a mirat de exactitatea redării. Evdochia a descoperit repede oraşul Theba, din ţara ei şi s-a mirat şi ea de atâta precizie. Apoi a fost găsită Roma şi o mulţime de alte localităţi cunoscute. Contemplarea acestui glob pământesc a durat mai bine de o oră, dar tot nu voiau să-i pună capăt. Chiar şi Mariei globul pământesc i-a plăcut atât de mult, încât nu se mai sătura admirându-l. Ca să nu mai vorbim de cei opt copii, care rămăseseră înlemniţi şi nu-şi mai desprindeau ochii de la el. Iar Copilul a început să vorbească amănunţit despre felul cum este alcătuit pământul, de parcă ar fi fost un profesor de geografie şi toţi înţelegeau perfect vorbele Lui. Iar după ce Copilul a terminat de explicat, El i s-a adresat lui Iacov: "Iacov, ia o sfoară şi agaţă acest glob undeva, să stea suspendat, pentru ca cei curioşi să-şi facă de lucru cu el şi mâine! Dar astăzi, să lăsăm acest glob să se odihnească şi să mergem şi noi la culcare, bineînţeles, după ce servim masa de noapte; căci Mi s-a făcut foame şi sete cât timp v-aţi hrănit voi cu luna şi pământul!"

Iar Iosif i-a poruncit meşterului bucătar Joel să pregătească de mâncare şi să pună masa. Joel a plecat cu ceilalţi trei fraţi şi au pregătit împreună o masă foarte gustoasă.

Cap.178 - Masa. Cererea lui Ionatha de a se duce acasă şi intenţia lui secretă. Contraargumentele Copilului. Supunerea lui Ionatha şi reîntoarcerea în casă.

După ce bucatele au fost pregătite, iar apoi consumate, Ionatha i-a spus lui Iosif: "Iubite frate, nu ai destul loc pentru atâtea persoane; lasă-mă aşadar să plec, căci noaptea este foarte frumoasă, iar acasă mă aşteaptă patul meu! Iar mâine voi fi la tine cu o oră înainte de răsăritul soarelui!"

Iosif i-a răspuns însă: "Dragul meu, dacă singurul lucru care te determină să pleci este teama că nu ai aici suficient loc pentru dormit, atunci poţi să rămâi cu toată încrederea; căci în casa noastră nu ducem deloc lipsă de aşa ceva! Priveşte, acolo în curte este o uşă ce duce într-o încăpere foarte spaţioasă! Am dat deja poruncă să ţi se pregătească acolo locul pentru dormit! Cred că este destul de mare pentru tine; aşa că din această pricină n-ai de ce să pleci!"

Iar Ionatha a spus: "Frate, eşti foarte bun cu mine şi îmi dau seama acum că nicăieri nu sunt mai acasă ca aici; în plus, sunt convins că locul pe care mi l-ai pregătit este destul de mare şi foarte bun pentru mine! Dar este ceva care mă cheamă acasă la mine şi încă cu atâta putere, că-mi vine să zbor în loc să mă duc pe jos!"

Auzind aceste cuvinte, Iosif i-a spus: "Tu hotărăşti şi poţi face cum vrei; poţi să pleci sau poţi să rămâi!"

După care, Ionatha s-a dus la Copil să-şi ia rămas bun de la El cu toată smerenia. Dar Copilul i-a spus: "Ionatha, dacă vrei să pleci, atunci du-te, dar nu uita să te întorci! Îţi atrag însă atenţia că năvodul tău cel mare nu va prinde nimic în noaptea aceasta! În schimb, am să-ţi trimit în năvod un rechin care te va chinui până în zori, iar mâine dimineaţă îţi va face praf bunătate de unelte de pescuit! Şi tot nu-l vei putea prinde; căci el va pune capăt ostenelii tale cu o singură lovitură de coadă!"

Când Ionatha a auzit toate astea, el a considerat mai înţelept să se răzgândească şi i-a spus lui Iosif: "Frate, dacă aşa se pune problema, atunci rămân! Căci eu intenţionam să-ţi aduc mâine un butoiaş cu peşte prins acum şi gândul acesta mă trăgea spre casă! Dar acum, dacă am aflat ce urmează să mi se întâmple, mai bine rămân aici la tine. Aşa că arată-mi unde să mă culc şi voi dormi liniştit toată noaptea; iar acasă, întâmplă-se ce s-o întâmpla!"

Iar Copilul a spus: "Ionatha, aşa îmi placi mai mult decât atunci când ascunzi ce ai pe suflet! Dar acum îţi zic: "Du-te acasă, căci în noaptea aceasta, pe la miezul nopţii, îmi vei face un serviciu însemnat!"

Atunci, Ionatha s-a ridicat şi a plecat grăbit spre casă, binecuvântat de toţi cei din casa lui Iosif.

Cap.179 - Primirea lui Ionatha de către ai săi. Plecarea lui Ionatha pe mare. Salvarea naufragiaţilor. Cyrenius cu ai săi.

După socoteala din zilele noastre, era cam ora zece din seară când a ajuns Ionatha acasă. De-abia ajuns, el i-a auzit pe cei trei oameni care îl ajutau, vorbind cu nevestele şi copiii, care încă mai făceau treabă; aceştia jubilau, zicând: "A fost o întâmplare fericită pentru noi că stăpânul nostru a plecat, ca să-i putem arăta ce slujitori credincioşi are! O mie de pfunzi de ton, o mie de pfunzi de nisetru, trei pui de rechin, zece peşti-sabie, un delfin, plus încă vreo două sute de pfunzi de peşti mai mici, aceasta este captura noastră pe ziua de azi! Ce mult o să se bucure când o să vadă atâta bogăţie de peşte!"

Când Ionatha şi-a făcut apariţia, toţi i-au alergat în întâmpinare, ca unui tată preaiubit şi i-au arătat ce prinseseră. Ionatha i-a lăudat şi i-a sărutat, după care le-a spus:

"Dacă toţi aţi fost aşa de harnici astăzi, atunci mergeţi şi tăiaţi în bucăţi peştii cei mari, cum ar fi delfinul, rechinii, peştele-sabie şi nisetrii, apoi aduceţi-i la afumătoare! Faceţi după aceea un foc des din vreascurile cele mai aromate şi afumaţi în el peştii, ca să nu se strice din cauza căldurii! Săraţi-i bine, mai ales rechinii şi delfinul şi să nu faceţi economie nici de ceapă de mare şi de cimbru! Dar tonul şi peştele cel mic să-l puneţi în butoiaşul cel mare!" Însă primul slujitor i-a spus: "Stăpâne, ceea ce ne porunceşti am făcut deja din timpul zilei şi totul este în cea mai perfectă ordine!" Atunci, Ionatha s-a dus să vadă cu ochii lui toate câte aflase, după care a zis: "Copii şi fraţi, ce aţi prins voi astăzi nu este o captură obişnuită! Voi aţi fost ajutaţi de o putere mai mare decât voi; de aceea, vă propun să nu mergem încă la culcare, ci să aşteptăm să vedem dacă această putere ne va cere vreun contraserviciu! Aţi văzut eclipsa de lună; acesta este precis un semn că nenorocul pândeşte pe cineva! De aceea, propun să mai aşteptăm până la miezul nopţii, să vedem dacă cineva are nevoie de ajutorul nostru! Deci mergeţi şi pregătiţi pentru plecare barca cea mare cu pânze şi zece vâsle puternice!"

Iar cei trei au plecat şi au pregătit totul aşa cum li s-a spus. Dar abia terminaseră de aranjat barca cea mare, când un vânt puternic a început să răscolească apele mării. Atunci, Ionatha s-a adresat celor trei astfel: "Nu mai avem nici un pic de timp de pierdut! Chemaţi-i pe cei zece fii ai voştri să se aşeze la vâsle! Tu, ca şef, vei sta la cârmă, iar eu însumi voi lua în primire celelalte două vâsle mari din faţă! Aşezaţi pânza în aşa fel încât vântul să bată în ea. Iar acum, haideţi să pornim în largul mării, în numele Atotputernicului!"

Şi după ce au mers aşa cam vreo oră, luptându-se cu valurile puternice, au auzit deodată un strigăt de spaimă care se ridica deasupra apelor înspumate. Ionatha a vâslit cu curaj într-acolo şi într-o jumătate de oră a ajuns la o navă romană, care se înţepenise într-un banc de nisip, aplecată periculos în valurile agitate. Au aruncat imediat scările formate din funii şi i-au salvat astfel pe toţi cei aflaţi la bord - cam o sută de oameni - printre care se aflau chiar Cyrenius al nostru, cu Tullia şi Maronius Pilla.

Cap.180 - Acostarea reuşită. Bucuria lui Ionatha. Mulţumirile lui Cyrenius. Adăpostirea naufragiaţilor. Salvarea corabiei. Micul dejun luat împreună. Smerenia lui Ionatha. Sosirea lui Iosif cu familia.

Cyrenius l-a întrebat pe salvatorul său cum se numeşte ţinutul în care au ajuns şi care este numele lui, al salvatorului lor. Iar Ionatha a răspuns: "Stăpâne, trebuie să fii străin de aceste locuri dacă nu ştii unde te afli, căci locul acesta este un loc deosebit!" Iar Cyrenius a spus: "Prietene, locurile nu se deosebesc prea mult unele de altele, iar în această lumină palidă a lunii poţi să nu-ţi recunoşti nici propriul ţinut! Iar această recunoaştere merge şi mai greu după ce ai trecut printr-o spaimă de moarte! Deci, te rog să-mi spui cum se numeşte acest ţinut unde m-a aruncat furtuna!" Iar Ionatha a zis: "Stăpâne, există o regulă care spune că nu trebuie să-i spui imediat unui naufragiat unde se află. Căci dacă a nimerit foarte departe de locul unde voia să ajungă, el va fi foarte trist

dacă află acest lucru, imediat după ce a trecut pericolul; iar dacă întâmplarea l-a aruncat destul de aproape de locul destinaţiei sale, bucuria - după spaima de moarte prin care a trecut - va fi atât de mare, că ar putea să-l coste viaţa! De aceea, la început, salvatorul trebuie să treacă sub tăcere unele lucruri şi abia după un timp să-i dea celui salvat anumite informaţii!" Auzind un asemenea răspuns din partea salvatorului necunoscut, Cyrenius i-a spus: "Adevărat, eşti un suflet nobil şi este multă înţelepciune în ceea ce spui, deci vâsleşte vârtos mai departe, să ajungem mai repede la mal!" Iar Ionatha i-a răspuns: "Priveşte, golful este aproape şi dă într-un braţ îngust! Când vom ajunge într-o zonă mai liniştită, vom putea zări şi colibele pescăreşti! Cel mult într-un sfert de oră, vom avea pământul sub picioare; căci vântul ne este favorabil!"

Cyrenius s-a declarat mulţumit de acest răspuns, iar Ionatha a trecut ca săgeata prin golf şi în câteva minute au ajuns la ţărm. După ce au fixat barca la mal, au coborât cu toţii din ea, iar Cyrenius i-a mulţumit cu voce tare Dumnezeului lui Israel, care l-a salvat pe el şi pe toţi cei dragi lui. Când Ionatha a auzit cum Cyrenius, pe care nu îl cunoştea, se ruga la Dumnezeu lui Avraam, Isaac şi Iacob, el a spus: "Prietene, bucuria mea sporeşte aflând că în tine am salvat un israelit, căci şi eu sunt un fiu al lui Avraam!" Dar Cyrenius a spus: "Nu sunt israelit, ci roman; însă Îl cunosc pe Dumnezeul tău şi mă închin numai Lui".

Iar Ionatha a spus: "Aşa este chiar mai bine! Mâine vom discuta mai mult pe această temă; dar acum este cazul să mergeţi la culcare! Priviţi, colibele mele sunt încăpătoare şi curate! Paie am destule şi vă puteţi face un culcuş pentru dormit; eu mă voi întoarce pe mare să văd dacă nu pot urni din loc corabia noastră!" Cyrenius i-a spus însă: "Prietene, avem timp pentru asta şi mâine!" Dar Ionatha a spus: "Mâine este Sabatul; în această zi, omul trebuie să se odihnească! De aceea, totul trebuie rezolvat până la răsăritul soarelui!" Şi Ionatha împreună cu ajutoarele sale s-au urcat din nou în barcă, mai ales că vântul se mai liniştise şi au pornit-o în direcţia unde rămăsese corabia lui Cyrenius, pe care au reuşit s-o aducă în stare de plutire, ajutaţi şi de valurile mării şi de lumina lunii. El a luat odgonul pentru remorcare, l-a fixat de barcă şi apoi a început să vâslească puternic în direcţia golfului, destul de adânc, reuşind să aducă nava în zona sigură a portului; după aceea, el a fixat-o cu un odgon lung, pentru că nu reuşea s-o anco-reze. Această [1]
operaţie a durat cam două ore, aşa că atunci când au pornit spre casă, se crăpa deja de ziuă. Au mers şi ei la culcare şi au dormit cam trei ore. Iar Cyrenius şi ai săi au dormit în această dimineaţă până târziu. După ce s-a trezit, ceva mai întremat, Ionatha L-a slăvit pe Dumnezeu, cu gândul la Copilul lui Iosif şi la cele spuse de Acesta.

El a poruncit apoi femeilor să taie tonul - cam treizeci de peşti - şi să-l prăjească pentru oaspeţi, el însuşi ajutând femeilor la treabă, însoţit de slujitorii săi. După o oră, micul dejun era gata. Ionatha s-a dus la colibe să îşi trezească musafirii. Cyrenius s-a trezit printre primii, complet odihnit şi înviorat şi l-a întrebat imediat pe Ionatha dacă a mai găsit corabia lui. Iar Ionatha i-a răspuns: "Ridică-te şi uită-te pe fereastră afară!" Cyrenius s-a ridicat îndată, a privit afară şi a văzut corabia acostată în port, într-o perfectă stare. El s-a bucurat şi i-a mulţumit uriaşului său salvator, spunându-i profund mişcat: "Vai, prietene, asemenea gest nu poate fi răsplătit cu o răsplată obişnuită. De aceea, am să-ţi mulţumesc cum numai unui rege i se poate mulţumi!"

Dar Ionatha i-a spus: "Prietene, hai să lăsăm asta; am venit să vă chem pe toţi la masă!" Iar Cyrenius i-a replicat, sincer uimit: "Cum, vrei să ne şi hrăneşti? Ce suflet nobil eşti! Dacă îmi spui unde mă aflu şi cine eşti, îţi voi spune şi eu cine sunt şi o să te

răsplătesc regeşte!" Apoi s-au ridicat cu toţii din aşternuturi şi l-au urmat pe Ionatha în coliba cea mare, unde îi aştepta micul dejun şi toţi au mâncat cu mare poftă peştele proaspăt prăjit, lăudându-l pe Ionatha pentru faptele sale. Dar Ionatha a spus: "Nu trebuie să mă lăudaţi pe mine. Pentru toate câte s-au întâmplat, meritul este al altcuiva şi nu al meu! Eu nu am fost decât o unealtă ascultătoare a Celui care mi-a dat puteri şi care mi-a dat de înţeles că în această noapte voi avea ocazia să-I fac un mare serviciu. Şi aşa a şi fost: eu am dat de tine când erai la mare ananghie; în felul acesta, am ajuns salvatorul tău, aşa cum a fost dorinţa Celui Atotputernic. Eu am îndeplinit voinţa Lui sfântă şi gândul că am putut s-o fac, din iubire pentru El, este pentru mine cea mai mare răsplată. Chiar de-ai fi tu împăratul şi tot n-ai putea să-mi dai o răsplată mai mare! De aceea, te rog să nu te mai gândeşti ce răsplată să-mi dai. Îngrijeşte-te să-ţi aduci corabia într-o stare cât mai perfectă şi dacă îmi vei spune care îţi era destinaţia, poate am să fiu în stare să te ajut, cu fapta sau cu sfatul, să poţi ajunge acolo!"

Cyrenius i-a răspuns: "Prietene, vei afla imediat! Uite, destinaţia noastră era Ostrazine, în Egipt; iar eu sunt guvernatorul şi un frate al împăratului! Numele meu este Cyrenius Quirinus".

Auzind aceste informaţii, Ionatha a căzut în genunchi, cerându-i iertare, dacă a întrecut cumva măsura. Şi chiar când Cyrenius voia să-l ridice pe Ionatha, au sosit Iosif cu toţi ai săi, care veneau să-l viziteze pe Ionatha şi să vadă de ce nu se întorsese la ei, aşa cum promisese.

Cap.181 - Ionatha şi Cyrenius stau de vorbă. Uimirea lui Iosif văzând corabia străină şi explicaţiile lui Ionatha. Superstiţia salvatorului şi lămurirea sa. Impresionanta întâlnire dintre Copil şi Cyrenius.

Iosif nu a intrat de la început în colibă, ci a trimis un om din suită, care să-i comunice lui Ionatha că a venit. Ionatha s-a ridicat imediat şi i-a spus lui Cyrenius: "Mărite consul imperial, te rog încă o dată să mă ierţi dacă m-am făcut cumva vinovat prin purtarea mea! Căci aşa sunt eu făcut, nu numai trupul îmi este cam mare, ci şi gura! Dar acum trebuie să mă duc afară, căci vecinul şi prietenul meu cel mai bun a venit în vizită la mine!"

Cyrenius i-a răspuns lui Ionatha: "Prietene, tu mi-ai salvat viaţa, fă ceea ce trebuie să faci şi nu ţine seama de mine, datornicul tău! Eu vreau doar să-mi pun puţin ţinuta la punct, apoi te voi urma afară!"

Iar Ionatha a plecat de lângă Cyrenius, grăbindu-se afară, unde îl aştepta Iosif. Între timp, Iosif o pornise spre malul mării, să privească mai îndeaproape nava ancorată acolo. Ionatha a plecat repede după el şi suita lui, astfel că în curând i-a prins din urmă. După ce s-au salutat cu cea mai mare căldură, Ionatha a luat în braţe Copilul, care a alergat spre el şi L-a mângâiat, iar Iosif l-a întrebat plin de uimire pe prietenul său: "Dar frate, spune-mi şi mie de unde ai această corabie? Sau poate a venit încoace plină de oaspeţi? Adevărat, o asemenea corabie luxoasă nu poate veni decât de la Roma!"

Iar Ionatha a spus: "Iată, prietene, de ce am vrut aseară să plec de la vila ta! O furtună a aruncat această corabie romană pe un banc de nisip din afara golfului. Prin osteneala mea - sprijinită de graţia acestui Copil al tău - am reuşit să salvez corabia de la o scufundare sigură. Cei salvaţi, cam o sută la număr, se găsesc acum în casa mea, care, din fericire, este destul de mare să-i găzduiască; şi cred că vor să plece chiar astăzi, pentru că - ce noroc! - destinaţia lor este chiar oraşul nostru, după cum mi-au spus. Deocamdată ei nu ştiu unde se află, căci acest lucru nu trebuie spus imediat naufragiaţilor; dar când vor dori să plece, bineînţeles că le voi indica drumul!"

Iosif l-a întrebat pe Ionatha dacă naufragiaţii nu au spus cumva cine sunt şi de unde vin. Ionatha i-a răspuns: "Tu ştii, la fel ca şi mine, că pălăvrăgeala nu este permisă în asemenea cazuri; căci atâta vreme cât cei salvaţi nu au plecat pe drumul lor, numele lor nu trebuie trădate, deoarece ar putea să le dăuneze într-o viitoare călătorie!"

Atunci Pruncul i-a spus lui Ionatha: "Omule, ai o inimă foarte nobilă, în care nu este loc pentru falsitate; dar eşti plin de superstiţii vechi! În cazul de faţă, este mai bine să tăcem decât să vorbim, pentru că totul se va lămuri peste câteva minute!"

Iar după ce Pruncul a pronunţat aceste cuvinte, iată-l şi pe Cyrenius că iese cu suita lui din colibă, îndreptându-se spre corabie, deci exact spre locul unde se afla Iosif. În vreme ce se apropia, el i-a spus Tulliei: "Nevastă, ia priveşte! Oare nu este grupul pe care-l vezi acolo chiar acela pentru care noi am întreprins această călătorie? Pe Dumnezeu cel viu! Încă nu am văzut pe cineva care să-i semene mai mult! Şi priveşte, omul nostru are şi el un copil în braţe care seamănă cu acel Copil sfânt al prietenului nostru iubit din Ostrazine!"

În acest timp, Copilul a cerut să fie lăsat jos din braţe, iar când s-a văzut liber, a început să alerge cât putea spre Cyrenius. Cyrenius s-a oprit în loc, privind Copilul care alerga spre el. Iar când mai erau doar vreo trei paşi până la Cyrenius, Copilul a spus: "Cyrenius, dragul Meu Cyrenius, priveşte cum alerg înaintea ta; de ce nu alergi şi tu spre Mine?" Atunci, Cyrenius a recunoscut Copilul şi împreună cu Tullia, au căzut în genunchi, strigând: "Doamne Dumnezeul meu! Oare unde mă aflu, de chiar Tu, - o, Doamne, Tu, Creatorul meu, viaţa mea, Tu, care eşti totul pentru mine - mă întâmpini în acest loc străin?"

Copilul i-a răspuns: "Dragul meu Cyrenius, tu te afli exact acolo unde trebuia să fii; căci locul cel mai bun pentru tine este acolo unde Mă aflu Eu! Priveşte cine vine acolo! Iosif şi Maria, Evdochia, fraţii Mei şi cei opt copii ai tăi!"

Atunci, Cyrenius a spus: "O, Tu, viaţa mea, este prea multă fericire dintr-o dată pentru mine!"

Şi el a început să plângă de fericire şi nu mai putea să scoată nici un cuvânt, copleşit de o emoţie atât de sfântă.

Cap.182 - Despre înclinarea inimii în locul genunchilor. Cyrenius îl salută pe Iosif. Binecuvântarea crucii şi triumful încrederii în Dumnezeu. Bucuria lui Cyrenius că se află aproape de Ostrazine.

Acum, s-au apropiat şi Iosif cu Maria, care au început de asemenea să plângă de bucurie că au ocazia, după doi ani de zile, să-l revadă pe prietenul lor Cyrenius. Dar Copilul i-a spus lui Cyrenius: "Cyrenius, ajunge că ţi-ai plecat inima înaintea Mea, din prea multă iubire. De ce trebuie să-ţi îndoi şi genunchii?! Căci iată, tu ai o escortă foarte mare, care încă nu Mă cunoaşte, iar tu Mă dai de gol prin poziţia aceasta! Aşa că ridică-te de la pământ şi fă la fel ca Iosif, Ionatha, Maria şi toţi ceilalţi; şi soţia ta să facă la fel!"

Atunci, Cyrenius şi Tullia s-au ridicat, iar el a luat Copilul în braţe şi L-a mângâiat. Cu Copilul în braţe, el s-a apropiat de Iosif şi i-a spus: "Te salut din toată inima! De câte ori inima mea nu ţi-a dus dorul! Însă problemele urgente ale statului s-au aglomerat aşa de mult în cursul acestor doi ani, încât nu am reuşit să mai găsesc timpul necesar pentru a da curs acestei dorinţe sfinte a inimii mele! Abia acum am reuşit să pun ordine în sarcinile mele, ca să pot veni într-o scurtă vizită la tine, prietenul meu cel mai bun. Şi iată că acum, când eram atât de aproape de realizarea visului meu, era cât pe-aici să pier, dacă acest Copil sfânt al tău nu mi-ar fi trimis în ajutor un salvator! Vai, fratele şi prietenul meu, prin câte nu am trecut în aceşti doi ani! Urmărire, trădare, defăimare în faţa împăratului şi câte alte lucruri neplăcute nu mi-a fost dat să suport! Dar tot timpul m-am gândit la ceea ce mi-a spus Copilul acum doi ani, anume că El îi tachinează şi îi necăjeşte pe cei pe care îi iubeşte. Şi într-adevăr, toate aceste furtuni care s-au abătut asupra sufletului meu n-au fost decât mângâieri şi alint din partea Domnului meu! Căci de fiecare dată când valul ameninţărilor se ridica deasupra mea şi părea că mă înghite, el se izbea de ceva chiar mai puternic decât el şi nu mai rămânea decât spuma goală. Aşa am ajuns acum aici; după ce am trecut printr-un pericol de moarte, care părea că va înghiţi tot, iată-mă întreg şi nevătămat, în tovărăşia ta atât de dorită, iar furtuna care m-a înspăimântat s-a potolit de tot!"

Iosif l-a îmbrăţişat pe Cyrenius şi i-a spus: "Fratele meu întru Domnul, este exact aşa cum ai vorbit! În sinea mea, am ştiut tot timpul ce se întâmplă cu tine; şi întotdeauna L-am preaslăvit pe Domnul, care te iubeşte atât de mult. Dar acum, priveşte acolo; spre răsărit vei putea vedea uşor oraşul şi chiar vila ta. Dă ordine să se ocupe ceilalţi de corabie şi hai cu noi acasă, unde vom putea tăifăsui în linişte!"

Cyrenius a privit unde i se indicase şi a descoperit imediat vila sa şi nu mai înceta să se bucure şi să se mire de această întâmplare.

Cap.183 - Peripeţiile lui Cyrenius pe mare şi rugămintea lui de a-i fi interpretate de Iosif. Răspunsul evaziv al lui Iosif. Nemulţumit, Cyrenius primeşte lămuriri de la Copil. Plecarea spre vila lui Iosif.

După ce s-a mirat multă vreme şi s-a convins că totul era adevărat, Cyrenius a început să vorbească din nou mai inteligibil şi a zis: "Da, bunul meu frate şi prieten, fie cum spui tu! Dar mai înainte, vreau să mai lămuresc două lucruri! Mai întâi, cum să-l răsplătesc pe salvatorul meu - aş vrea să o fac regeşte; în al doilea rând, poate aflu de la tine cum se face că furtuna m-a aruncat aici, unde mă aşteptam cel mai puţin! Căci, chiar de la Tyrus s-a pornit un vânt puternic dinspre est, care s-a transformat treptat într-un adevărat uragan. Din cauza acestui vânt potrivnic, am peregrinat pe mare zece zile întregi, Dumnezeu ştie pe unde m-oi fi plimbat; iar când, azi-noapte, am ajuns să ating din nou pământul cu picioarele, datorită acestui om care ne-a salvat, am avut impresia că m-aş afla în Spania, cam pe la Coloanele lui Hercule! Iar acum îmi dau seama că în loc de Spania, mă aflu exact unde voiam să ajung! O, frate şi prieten, încearcă să-mi explici, pe scurt!"

Dar Iosif i-a spus: "Frate, pune mai întâi oamenii să controleze corabia, să vadă dacă totul este în regulă şi după aceea, cu voia Domnului, am să-ţi spun câte ceva despre peripeţiile tale pe mare!"

Iar Cyrenius i-a spus înţeleptului Iosif: "Prietene, astăzi îmi pari foarte ciudat! Mă pui la încercare? Sau îmi pregăteşti ceva? Astăzi este Sabatul tău şi al Domnului tău, la care tu ţii atât de mult! Deci nu te înţeleg şi nu ştiu cum de mă îndemni să fac treabă astăzi! Apoi, priveşte la acest Sfânt, mai sfânt decât oricine, care se odihneşte în braţele mele, - mai mult ca sigur că s-a îngrijit deja de corabia mea, de aceea Îl iubesc atât de mult! Atunci de ce să-mi fac griji? Am fost în mare pericol şi m-am îngrijorat, dar grija mea nu mi-a servit la nimic; căci El şi numai El s-a îngrijit de salvarea mea! De aceea, m-am gândit să nu-mi mai fac nici un fel de griji, astfel că voi lăsa corabia aşa cum este! Nu aşa este drept?"

Iar Copilul l-a sărutat pe Cyrenius şi i-a spus: "Iosif te-a pus la această încercare în numele Meu, pentru că ai vrut să-l răsplăteşti pe Ionatha înainte de a merge cu el la vilă! Însă Eu îţi spun că tu nu trebuie să-i dai nici o răsplată lui Ionatha, căci Eu Însumi sunt răsplata lui! Deci nu mai face altceva decât să te pregăteşti de plecare împreună cu Iosif; acasă vei mai înţelege şi alte lucruri!" Cyrenius a urmat imediat sfatul Copilului şi în curând au pornit cu toţii spre vila lui Iosif.

Cap.184 - Discuţii la umbra pomilor de pe colină. Tălmăcirea peripeţiilor lui Cyrenius de către Iosif. Cum îi conduce Domnul pe ai Săi.

În afara servitorilor lui Ionatha, toţi ceilalţi au ajuns la vila lui Iosif, iar acesta a dat poruncă fiilor săi să pregătească ceva de mâncare. Iar Ionatha le-a dat în acest scop butoiaşul cu peşte pe care îl adusese cu el. După ce a dat ordinele necesare, Iosif a plecat

pe colina lui preferată, însoţit de cei apropiaţi lui: Cyrenius, Maria, Ionatha, Copilul, care era tot în braţele lui Cyrenius. I-a urmat şi Evdochia, împreună cu Tullia şi cei opt copii, care n-au vrut să rămână în casă.

Aici, pe colină, s-au aşezat pe băncile făcute de Iosif şi s-au odihnit la umbra trandafirilor parfumaţi, a pomilor de mirt şi de papirus. Căci colina avea două părţi; una era plină cu tufe şi era folosită mai ales ziua, iar cealaltă era neacoperită şi era folosită mai ales seara şi noaptea
de cei care doreau puţin aer curat, precum şi o vedere amplă spre oraş sau spre cerul înalt.

Deci, după ce au ajuns în partea cu tufe a colinei şi au luat loc, Cyrenius l-a întrebat pe Iosif dacă acum nu ar fi destul timp să îi interpreteze întâmplările trăite de el pe mare.

Iar Iosif i-a răspuns astfel: "Da, frate, acum avem timp şi loc destul, aşa că, ascultă-mă! Vântul de est reprezintă bunăvoinţa lui Dumnezeu; acesta, sub formă de furtună, te-a adus spre Cel pe care Îl ţii acum în braţe! Dar mulţi nu cunosc şi nu recunosc milostivirea lui Dumnezeu. când şi cum acţionează ea. Nici tu nu ai înţeles ce avea de gând cu tine Dumnezeu în atotputernicia Lui. Ai crezut că eşti pierdut şi ţi-ai închipuit că Domnul a uitat de tine, dar exact când tu, prin voinţa Domnului, ai naufragiat pe bancul de nisip şi credeai că eşti pierdut, Domnul a intervenit cu puterea Sa şi te-a salvat de la scufundare; şi aşa a fost tot timpul şi tot aşa va rămâne felul Domnului de a-i conduce pe cei care au fost lângă El sau urmează să găsească drumul spre El! De ce te-a condus Domnul în acest mod? - Uite, atunci când s-a aflat în Tyrus că vrei să vii încoace cu corabia, s-a adunat o bandă de răufăcători plătiţi, care s-au îmbarcat şi au pornit-o pe mare în urma ta, cu gând să te atace şi să te omoare! Atunci, Domnul a trimis un vânt puternic, care a purtat corabia ta departe de bandiţi, astfel că acestora le-a fost imposibil să te ajungă. Totuşi, ei n-au vrut să renunţe la urmărire, devenind tot mai înrăiţi, iar uraganul a fost scăparea ta trimisă de Domnul. Acest uragan i-a înecat în mare pe duşmanii tăi şi a aşezat corabia ta pe un loc liniştit, de unde ai fost salvat. Acum înţelegi, Cyrenius, cum a fost cu călătoria ta pe mare?"

Cap.185 - Cyrenius Îi mulţumeşte Copilului pentru bunătatea Lui. Cum să ne rugăm pe placul Domnului. Motivul pentru care Domnul a luat chip de om. Uimirea lui Cyrenius văzând progresele celor opt copii.

După ce a auzit de la Iosif toate aceste explicaţii, Cyrenius s-a adresat Celui care se odihnea în braţele sale, spunându-I: "Doamne, nu sunt demn să-Ţi pronunţ Numele! Deci totul n-a fost decât semnul bunăvoinţei Tale faţă de mine, Domnul Dumnezeul meu? Cum, în ce fel să-Ţi mulţumesc, cum să Te slăvesc şi să Te laud pentru marea Ta milostivire? Ce aş putea eu, un biet om, să fac pentru Tine, cum să Te răsplătesc pentru că eşti aşa de bun cu mine şi mă protejezi mai mult decât propria-Ţi inimă?" Copilul i-a răspuns: "Iubitul meu Cyrenius, te-aş iubi chiar mai mult, dacă nu Mi te-ai lamenta atâta! Ce câştig Eu dacă tot suspini în faţa Mea?! Îţi spun: mai bine fii vesel şi iubeşte-Mă în inima ta, iubeşte-i de asemenea şi pe ceilalţi oameni, decât să tot oftezi şi să suspini!"

Iar Cyrenius s-a adresat Copilului cu toată iubirea: "Viaţa mea, universul meu, cum să nu mă mai rog Ţie, Domnul şi stăpânul meu!"

Copilul a spus: "Da, bineînţeles, dar nu cu tot felul de exclamaţii nesfârşite, ci doar în sufletul tău, unde se află iubirea ta pentru Mine căci din acest adevăr, care este lumina adevărată, izvorăşte flacăra nestinsă a iubirii! Îţi închipui cumva că devin mai mare sau mai puternic prin rugăciunile oamenilor, când sunt astfel chiar şi fără aceste rugăciuni? Iată, din această cauză M-am retras din nemărginirea Mea în acest înveliş omenesc, pentru ca oamenii să Mi se adreseze mai mult prin iubirea lor. Şi să-şi cruţe gura, limba, buzele! Căci asemenea rugăciuni (făcute din vârful buzelor) scad din demnitatea celui care se roagă, precum şi din a Celui căruia i se adresează, pentru că ele sunt moarte, fiind moştenite de la păgâni! Cum procedezi cu prietenii şi cu fraţii tăi când te întâlneşti cu ei? Îi întâmpini cu bucurie, îi saluţi, le strângi mâinile sau îi îmbrăţişezi! Acelaşi lucru să-l faci şi cu Mine şi nu voi mai pretinde altceva de la tine! Iar acum, veseleşte-te şi ocupă-te puţin şi de copiii tăi; întreabă-i ce au învăţat între timp şi vei avea parte de o mare bucurie, iar mie îmi vei face o bucurie şi mai mare, decât dacă vei continua să suspini şi să exclami neîntrerupt!"

Cyrenius s-a înveselit, într-adevăr şi i-a chemat la el pe cei opt copii, întrebându-i una şi alta. Iar copiii îi dădeau la fiecare întrebare răspunsuri documentate, astfel încât Cyrenius s-a minunat.

Şi Cyrenius nu-şi mai încăpea în piele de bucurie că sunt atât de bine pregătiţi; şi le-a făcut la fiecare câte un dar frumos, lăudându-le profesorul care i-a îndrumat.

Cap.186 - Băiatul Sixtus îi face şi el un cadou tatălui său, Cyrenius: o prelegere despre esenţa şi forma pământului. Confirmarea lui Iisus.

Cel mai mare dintre cei trei băieţi s-a apropiat de Cyrenius şi i-a zis: "Tată Cyrenius! Ne-ai pus atâtea întrebări despre tot felul de lucruri, iar noi nu ţi-am rămas datori nici măcar cu un răspuns. Tu te-ai bucurat foarte mult, deci, n-ai vrea să accepţi şi din partea mea un dar, pentru grija şi iubirea pe care ne-o arăţi?" Cyrenius a zâmbit auzind această propunere şi a răspuns: "Propunerea ta, dragul meu Sixtus, mă bucură şi îmi place foarte mult; dar trebuie să îmi spui mai limpede cum vrei să mă răsplăteşti, iar eu am să vă răspund la toţi dacă pot să primesc sau nu!" Iar băiatul i-a răspuns, zicând: "Tată Cyrenius Quirinius, ceea ce vrem să-ţi aducem şi să-ţi dăruim nu este un lucru, ci o ştiinţă nouă, despre care tu încă nu ştii nimic!"

Auzind cuvintele lui Sixtus, Cyrenius a spus: "Dacă aşa se pune problema, dragul meu Sixtus, atunci poţi să-mi dăruieşti cât vrei de mult, iar eu sunt gata să accept cu plăcere!"

După această declaraţie a lui Cyrenius, Sixtus a spus: "Dacă îţi face plăcere, dragă tată Quirinius Cyrenius, atunci ascultă-mă! Mai mult ca sigur că tu nu ai auzit până acum adevărul în legătură cu aspectul şi forma pământului! Ce poţi să spui tu despre forma acestui pământ mare, care ne ţine pe toţi şi ne hrăneşte prin mila lui Dumnezeu?" Iar Cyrenius a tresărit la auzul unei asemenea întrebări, neştiind ce să răspundă. Abia după

un timp, el s-a adresat băiatului astfel: "Fiule, întrebarea ta mă pune într-o situaţie delicată; căci nu pot să-ţi dau un răspuns exact la întrebarea ta. Noi am făcut tot felul de presupuneri despre natura pământului; dar când este vorba de o anumită realitate, nu poţi obţine mare lucru numai cu presupuneri. Aşa că vorbeşte tu ceea ce ştii, iar eu te voi asculta şi voi comenta afirmaţiile tale!"

La un semn al lui Iosif, băiatul a fugit în casă şi a adus cu multă grijă globul pământesc pe care Iisus îl făcuse dintr-o portocală noaptea trecută, cu ocazia eclipsei de lună. Cyrenius s-a mirat când l-a văzut şi a întrebat: "Ce-i asta? Acesta este cadoul de care îmi vorbeai? Mai înainte mi-ai spus că darul nu este un obiect, ci o dezbatere ştiinţifică! Dar ce văd aici este un obiect, nu o dezbatere ştiinţifică!"

Dar băiatul i-a spus: "Dragă tată Cyrenius Quirinius, ai dreptate, dar eu nu-ţi dăruiesc acest obiect, pentru că nici măcar nu este al meu; dar am nevoie de el ca să mă înţelegi mai bine!"

Şi băiatul a început să vorbească despre existenţa şi esenţa pământului, cu atâta logică de parcă era profesor, încât Cyrenius trecea dintr-o stare de uimire în alta. Iar când Sixtus a terminat de vorbit, Copilul Iisus i-a spus lui Cyrenius: "Aşa stau lucrurile. Şi ca să ai o mică amintire, păstrează acest glob pământesc şi el va fi al tău până vei căpăta altul mai mare, în împărăţia Mea".

Cap.187 - Bucuria lui Cyrenius pentru globul primit în dar şi rugămintea sa pentru Augustus. Refuzul categoric al Copilului, care-i vorbeşte despre ordinea divină.

Cyrenius s-a bucurat aşa de mult de acest cadou, încât nu ştia ce să mai facă de atâta fericire. După o vreme, în care întorsese şi studiase globul pământesc pe toate părţile şi-şi putuse da seama cu câtă precizie fuseseră executate locurile cunoscute lui, el a început să vorbească din nou, zicând: "Iosif, aceasta este o dovadă de necontestat a existenţei Celui care a creat cândva acest pământ! Căci ce este mai greu pentru Cel Atotputernic, să creeze un pământ mare sau unul mic, ca acesta, prin care să ne demonstreze cum arată cel mare, pe care ne aflăm noi? Eu cred că este unul şi acelaşi lucru! O, Doamne Dumnezeule, ce izvor de nesfârşită perfecţiune sălăşluieşte în Tine dacă poţi săvârşi asemenea minuni într-un timp atât de scurt! Ce fericit este cel care ţi se abandonează Ţie cu tot sufletul lui! Cât de mult merită slăvit fericitul care Te poartă în inima lui şi Te iubeşte. Şi cât de demnă de dispreţ îmi apare această lume, cu goana ei după câştig! O, sărmanul meu frate Augustus! Dacă ai şti şi ai cunoaşte ceea ce ştiu şi cunosc eu acum, ce mult te-ar scârbi tronul acela, care se clatină sub tine! O, dragul meu Iisus, viaţa mea, iubirea mea! N-ai vrea, prin puterea pe care o ai, să arăţi fratelui meu cât de neînsemnat şi de murdar este tronul lui?"

Dar Copilul a spus: "Cyrenius, priveşte la toate creaturile de pe pământ şi vei găsi că unele sunt bune pentru tine, altele nu! Îţi închipui cumva că şi pentru Mine sunt la fel?

Uite, leul este un animal de pradă şi nimic nu-i scapă când se înfurie! Ţi s-a părut că s-a purtat astfel şi când a fost vorba de Mine? Nicidecum, spui tu în sinea ta, căci acest rege al deşertului Mi-a salvat de două ori viaţa! Vezi, tot aşa se pune problema şi cu fratele tău; el nu poate fi ca tine şi nici tu ca el! Căci Eu am creat pe pământ fiinţe de tot felul, tocmai pentru a Mă servi de ele pentru păstrarea ordinii veşnice. Şi astfel se explică şi faptul că fratele tău a ajuns ceea ce este, iar tu ceea ce eşti! Atâta vreme cât fratele tău spune: 'Doamne, nu ştiu ce sunt şi ce fac, ci forţa Ta este cu mine, iar eu urmez calea ei!' înseamnă că este la fel de drept ca şi tine, iar tu nu trebuie să-ţi faci probleme; pentru că fiecare va avea parte de revelaţie la timpul său!" Această cuvântare l-a determinat pe Cyrenius să gândească mai frumos despre fratele său, apoi a început să contemple din nou pământul.

Cap.188 - Cyrenius îşi mărturiseşte iubirea lui pentru Domnul. Încercarea lui: moartea Tulliei. Jalea lui Cyrenius. Dojana Copilului dezamăgit şi efectul ei pozitiv asupra lui Cyrenius.

După ce Cyrenius a studiat globul pământesc cu multă atenţie, Copilaşul din braţele sale a cerut să fie lăsat jos, ca să poată alerga încolo şi încoace pe deal. Iar Cyrenius L-a aşezat cu multă delicateţe pe pământ şi i-a spus: "Viaţa mea, mântuirea mea, unica mea iubire, Îţi dau drumul doar din braţele mele; dar niciodată din inima mea, căci acolo eşti numai Tu, - da, numai pe Tine Te iubesc! Într-adevăr, dacă Te am pe Tine, Mântuitorul meu, atunci lumea întreagă cu toate bogăţiile ei nu mai valorează nimic pentru mine!"

La auzul acestor vorbe, Copilaşul s-a ridicat din nou şi s-a adresat lui Cyrenius astfel: "Dacă îţi sunt atât de drag, voi mai rămâne un pic cu tine, deşi Mi-ar fi plăcut să alerg puţin prin jur! Dacă ai fi continuat să contempli această miniatură de glob, probabil că M-aş fi plictisit în braţele tale, dar dacă tu îmi acorzi Mie toată inima şi toată atenţia ta, atunci voi rămâne la tine; căci nu Mă pot despărţi de tine. Dar să-Mi spui, dragul Meu Cyrenius, ce crezi că ar zice soţia ta, dacă te-ar auzi spunând că Mă iubeşti doar pe Mine?"

Iar Cyrenius a spus: "Doamne, dacă Te am pe Tine, ce nevoie mai am de soţie şi de lumea întreagă?
Mă pot lipsi de toate acestea! Dragul meu Iisus, ce fericire mai mare poate să existe decât aceea de a Te iubi pe Tine şi de a fi iubit de Tine?! De aceea, mai degrabă o resping pe Tullia ca pe un roi de lăcuste, decât să pierd fie şi numai un firicel din iubirea Ta!"

Iar Copilaşul a zis: "Dacă te-aş pune puţin la încercare, crezi că iubirea ta ar rezista?" Cyrenius i-a răspuns: "După cum simt eu acum, cred că iubirea mea pentru Tine ar rămâne neschimbată, de-ar fi să-mi iei pământul de sub picioare sau să mi-o răpeşti pe Tullia de o mie de ori!"

După aceste cuvinte, Tullia a căzut dintr-o dată la pământ şi într-o clipă era moartă. Toţi cei prezenţi s-au speriat îngrozitor. Au adus repede suc de lămâie şi apă rece,

au frecţionat-o, dar toată osteneala a fost zadarnică. Tullia nu şi-a mai revenit. Când Cyrenius şi-a dat seama că Tullia era cu adevărat moartă, el şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să plângă.

Atunci, Copilaşul l-a întrebat: "Cyrenius, cum rămâne cu vorbele tale? Uite, pământul este întreg sub picioarele tale, iar soţia ta n-a fost omorâtă de o mie de ori, cum ai cerut tu, - iar tu te jeleşti de parcă ai fi pierdut totul pe lume! Doar Mă ai pe Mine, care după cum spuneai, sunt totul pentru tine. Atunci de ce te jeleşti aşa de tare?"

Atunci, Cyrenius a suspinat adânc şi a spus plângând: "Doamne, câtă vreme era lângă mine, nici nu mi-am dat seama ce mult înseamnă Tullia pentru mine; doar pierzând-o am înţeles cât de mult preţuia! De aceea mă jelesc acum şi voi purta toată viaţa doliu după ea, căci mi-a fost o tovarăşă nobilă şi credincioasă".

Atunci, Copilaşul a suspinat adânc şi a spus: "Vai, oameni schimbători ca vremea, ce puţină statornicie se află în inimile voastre! Dacă vă purtaţi astfel în prezenţa Mea, ce veţi face când nu o să mai fiu printre voi? Cyrenius, ce am însemnat Eu pentru tine acum câteva minute şi ce reprezint Eu acum? Ai ajuns să-ţi ascunzi faţa de Mine, iar inima ta este atât de plină de amărăciune, încât nici nu mai auzi vocea Mea! Dar Eu îţi spun: cu adevărat, nu eşti demn de Mine! Cel care îşi iubeşte soţia mai mult decât Mă iubeşte pe Mine, acela nu este demn de Mine, pentru că Eu reprezint mai mult decât o femeie, pe care am creat-o chiar Eu prin puterea Mea! Îţi repet: fii mai chibzuit în viitor, altfel nu vei mai vedea niciodată faţa Mea!"

După aceste cuvinte, Copilul s-a dus la Iosif şi i-a spus: "Iosif, dă poruncă să fie dusă moarta în cămăruţă şi să fie aşezată pe un catafalc!"

Iar Iosif a întrebat: "Copilul meu, ea nu va mai reveni la viaţă?"

Iar Copilul a spus: "Nu Mă întreba acum; căci timpul Meu încă nu a venit; fă cum îţi spun! Femeia era geloasă pe Mine, căci l-a auzit pe Cyrenius vorbindu-Mi despre iubirea lui; această gelozie şi această invidie a omorât-o! Deci nu mai pune întrebări, ci du-o în cămăruţă, cum ţi-am spus. Căci este într-adevăr moartă!"

Şi Iosif a luat măsuri ca trupul neînsufleţit să fie dus în casă; fiii săi au improvizat un catafalc în cămăruţă şi au aşezat cadavrul pe el. Apoi au mers cu toţii la Cyrenius şi au încercat să-l consoleze pentru pierderea soţiei. Dar Cyrenius şi-a dezvelit faţa, s-a ridicat în picioare, drept ca un erou şi le-a vorbit astfel: "Dragii mei prieteni, nu mă consolaţi degeaba; căci am găsit singur consolarea în inima mea; iar voi nu mă puteţi consola mai mult! Dumnezeu mi-a scos în cale pe această femeie minunată şi acum tot El mi-a luat-o, căci El este stăpânul a tot ceea ce există, Lui i se cuvine totul, fie numele Lui sfânt slăvit şi lăudat! Este o lovitură dură pentru inima mea de om; dar o simt cu atât mai mult bătând pentru Dumnezeul meu! Căci Domnul m-a eliberat în acest fel, iar acum, desprins din toate legăturile lumeşti, îi aparţin numai Lui şi numai El este acum posesorul sfânt al inimii mele! Deci, nu încercaţi să mă consolaţi; căci numai El este consolarea mea, în veci".

Acum, Copilul s-a apropiat din nou de Cyrenius şi i-a spus: "Amin! Aşa să fie, în vecii vecilor! Căci viaţa de pe pământ va trece ca o boare, cu toată agitaţia ei; dar după ea, toţi cei care Mă iubesc vor fi cu Mine, asemenea ţie! Aşa să fie în veci, în veci, în veci!"

Cap.189 - Iosif îl invită pe Cyrenius la masă. Acesta refuză, spunând că îi ajunge Dumnezeu. Copilul îl laudă pe Cyrenius.

Au venit apoi fiii lui Iosif, care au anunţat că masa este gata. Iar Iosif s-a dus la Cyrenius, care se juca din nou cu Copilul şi l-a întrebat dacă nu vrea să mănânce ceva, ca să-şi mai alunge tristeţea.

Iar Cyrenius i-a spus: "Dragul meu frate, crezi că îmi este foame? Cum i se poate face foame cuiva în preajma Celui care prin prezenţa Sa satură miliarde de fiinţe în orice moment?! În ceea ce priveşte presupusa mea tristeţe, îţi spun cu toată sinceritatea izvorâtă din inima mea plină de iubire pentru Cel care ne-a creat, pe mine şi pe tine -cum crezi că aş putea fi trist în prezenţa Domnului meu şi al tău?! Căci dacă tu pui în pământ un singur bob de grâu şi acela putrezeşte, El va face să crească o sută în locul lui! Aşa este cazul şi acum; dacă Domnul a luat ceva, El va da înapoi înmiit. El mi-a luat-o pe Tullia, care devenise geloasă, dar în schimbul ei s-a dăruit pe Sine! Dragul meu frate, ce compensaţie fantastică pentru o pierdere atât de neînsemnată! În locul soţiei mele, voi putea acum să-L port doar pe El în inima mea!"

Iar Iosif i-a răspuns: "O frate, tu ai crescut mult înaintea Domnului; căci iată, tu ai fost un păgân, dar acum ai devenit mai bun decât mulţi israeliţi! Chiar eu trebuie să mărturisesc în faţa ta: comportarea şi vorbele tale mă fac să mă ruşinez; căci eu nu am arătat atâta dăruire faţă de Domnul meu!"

Atunci, Copilul s-a ridicat şi a spus: "Iosif, Eu ştiu de ce te-am ales pe tine; dar niciodată n-ai fost mai mare ca acum în faţa Mea, când te-am auzit mărturisindu-ţi slăbiciunile faţă de un păgân. Şi pentru că ai spus că Cyrenius este mai bun decât mulţi israeliţi, îţi spun şi Eu: Cyrenius s-a ridicat acum mai presus decât Avraam, Isaac şi Iacob, mai presus decât Moise şi ceilalţi profeţi, mai presus decât David şi Solomon! Căci faptele acelora erau drepte prin credinţa lor şi teama faţă de Dumnezeul din inima lor. Dar Cyrenius este printre primii pe care i-a trezit iubirea Mea şi asta înseamnă mai mult decât Vechiul Testament, care este deja mort, în timp ce Cyrenius este viu! Tu cunoşti strălucirea Templului din Ierusalim; el este opera înţelepciunii lui Solomon. Dar acest Templu este mort, căci şi făptuitorul lui M-a jertfit femeilor! În schimb, Cyrenius, renunţând la sine, Mi-a ridicat în inima lui un Templu nou, în care voi locui în veci, ceea ce contează mai mult decât toată înţelepciunea lui Solomon!"

Auzind aceste vorbe de laudă, Cyrenius a început să plângă de fericire, iar Iosif şi Maria le-au încrustat în adâncul sufletelor lor, căci erau pline de viaţă şi de putere.

Cap.190 - Copilul îi cere lui Cyrenius să mănânce şi să se joace cu El. Obiecţia lui Maronius şi a Mariei. Replica dată de Copil. Reînsufleţirea Tulliei.

Curând, Copilul s-a adresat din nou lui Cyrenius: "Cyrenius, acum ţi-ai potolit foamea din inima ta şi această stare va dura în veci; dar trupul tău este flămând şi el are nevoie de o întărire, aşa cum şi trupul Meu are nevoie să mănânce ceva concret. De aceea, hai cu Mine în casă; acolo vom mânca nişte peşte foarte bun, pe care l-a adus Ionatha, iar fraţii Mei l-au gătit cum au ştiut mai bine. Căci trebuie să-ţi mărturisesc că-Mi place mai mult peştele decât mâncarea evreiască pentru copii, pe care o găsesc fadă, aşa că abia aştept să Mă văd la masă! Iar după ce mâncăm, dragul Meu Cyrenius, vreau să ieşim puţin la plimbare şi să te joci cu Mine, iar copiii tăi la fel! Tu nu eşti bătrân, aşa că poţi să alergi şi să zburzi puţin cu Mine!"

Aceste cuvinte atât de copilăreşti l-au amuzat pe Cyrenius foarte tare, astfel că el a uitat-o pe Tullia, deşi alte persoane din suita sa respectau doliul, ba unii chiar au început să-şi facă griji văzându-l atât de vesel, temându-se ca nu cumva să fi înnebunit de supărare. Maronius s-a dus la Cyrenius şi l-a întrebat cum se mai simte. Dar Copilul a răspuns imediat în locul lui Cyrenius, spunând: "Maronius, nu-ţi face griji pentru acest prieten al Meu, căci niciodată n-a avut mintea mai întreagă ca acum! Aş vrea să fii şi tu la fel de sănătos la minte cum este Cyrenius, căci n-ai mai pune asemenea întrebări, în prezenţa Mea. Vino şi tu să stai cu noi la masă; poate că o porţie bună de peşte o să te facă să gândeşti altfel!"

Apoi, Cyrenius împreună cu Copilul, cu Iosif, Maria, Ionatha, Evdochia şi ceilalţi opt copii au plecat spre casă, iar Maronius venea în urma lor, dar fără a se simţi în largul lui.

Ceilalţi oameni ţineau însă doliul şi n-au mers la masa de prânz. Masa a fost foarte gustoasă, iar după ce s-au săturat cu toţii, Copilul a vrut să iasă din nou afară şi să se joace cu Cyrenius şi cu cei opt copii. Dar Maria i-a spus: "Dragul meu Iisus, nu se cuvine să vă jucaţi acum, nici tu, nici ceilalţi copii; pe de o parte pentru că este Sabatul, pe de altă parte pentru că avem un mort în casă, deci nu trebuie să faceţi gălăgie, ci să păstraţi liniştea şi bunăcuviinţa!"

Dar Copilul i-a spus: "Femeie, ce duh te învaţă să-Mi vorbeşti astfel? Înseamnă Sabatul mai mult decât Mine - iar femeia moartă mai mult decât voinţa Mea? Ca să-ţi demonstrez că Eu mă ridic deasupra Sabatului şi a morţii şi că nu Mă las împiedicat de ele, iată, am s-o readuc la viaţă!"

După aceste cuvinte, femeia moartă s-a ridicat de pe catafalc şi a venit în cameră. Copilul i-a poruncit să mănânce şi să bea ceva, iar El a plecat cu Cyrenius afară, în timp ce ceilalţi nu mai conteneau să se mire.

Cap.191 - Întrecerea la fugă între Iisus şi Cyrenius. Cum ajunge Cyrenius la performanţă. Performanţa de a trăi.

Copilul a plecat afară cu Cyrenius şi cu ceilalţi opt copii, iar când au ajuns acolo, Copilul i s-a adresat lui Cyrenius: "Vezi copacul de colo? Cât de departe crezi că este? Cred că se află cam la vreo două sute de paşi buni de aici! Atunci hai să facem o întrecere, să ne convingem care dintre noi are pasul mai iute!"

Iar Cyrenius i-a răspuns zâmbind: "Doamne, dacă ne-am lua după puterea normală a corpului unui copil, ar trebui să ajungi ultimul la copac!"

Copilul a spus: "Asta va arăta rezultatul, dar pentru asta trebuie mai întâi să alergăm!"

Si cei doi alergatori au fugit cat au putut, dar primul a ajuns Copilul.Cyrenius a ajuns aproape fara suflare si a spus : Doamne, am stiut de la inceput ca Tu n-o sa Te bazezi numai pe puterea trupului si ca vei ajunge primul la copac!Caci pe Tine te sprijina forte nevazute, pe cand eu ma sprijin doar pe picioarele mele!

Dar Copilul a spus: "Cyrenius, te înşeli din nou; căci şi picioarele tale sunt însufleţite de forţe nevăzute! Deosebirea este că Eu sunt meşterul, iar tu ucenicul acestor forţe. Dar dacă-ţi vei exersa cu adevărat puterea, atunci vei reuşi să devii meşterul ei! Acum haide să alergăm din nou, să vedem cine va ajunge primul la locul din faţa casei."

Cyrenius s-a plecat repede la pământ, L-a ridicat în braţe pe Copil şi a alergat astfel cu El, ajungând bineînţeles primul la locul stabilit. Când au ajuns acolo, Copilul i-a zâmbit şi i-a spus: "A fost foarte vesel! Bravo! Ai atins performanţa dorită; l-ai văzut pe meşter, l-ai luat cu tine şi în felul acesta, ai ajuns chiar tu mare meşter! Să tragi concluzia care se cuvine: nimeni nu ajunge meşter numai prin el însuşi; dacă însă acceptă pe un alt meşter, cu timpul devine el însuşi un meşter, datorită meşterului pe care l-a acceptat. Contează mai puţin cine aleargă mai repede; cel mai important este ca fiecare să se străduiască să atingă primul scopul fixat de Mine! Cine vrea să înceapă cursa vieţii bazându-se numai pe puterile proprii, acela va ajunge ultimul; dar cine va proceda aşa cum ai procedat tu la această a doua încercare, acela va ajunge primul la destinaţie, aşa cum s-a întâmplat acum cu tine. Dar acum haide să ne jucăm un alt joc pentru copii, să ne distrăm!"

Cap.192 - Jocul cu gropiţe şi povaţa lui Cyrenius. Gropiţele vieţii şi ordinea lor. Un joc despre activitatea oamenilor.

Zicand acestea Copilasul s-a adresat lui Sixtus, care era cel mai mare dintre copiii lui Cyrenius : sixtus mergi si fa pe marginea drumului de acolo 10 gropi mici, la distante de cateva palme una de alta! Tu stii deja la ce vor servi.Apoi adu cele 0 bile de lut pe care

le-a facut Iacov pt noi ca sa avem cu ce sa ne jucam si vom incepe sa aruncum cu bile, - tu stii cum , ca doar tu M-ai invatat pe Mine!

Si Sixtus a facut ceea ce ii cerea Copilasul.Dupa ce cele 10 gropi au fost facute, iar bilele din lut au fost aduse, Copilul i-a spus lui Cyrenius : Acum da-Mi drumul din brate, ca sa-ti pot explica si arata cum se desfasoara acest joc; dar voi, ceilalti copii nu trebuie sa interveniti, pt ca Eu Insumi vreau sa-i explic lui Cyrenius cum este jocul!"

Apoi, Copilaşul s-a adresat lui Cyrenius cu multă patimă, zicând: "Fii atent, jocul se joacă astfel: trebuie să te aşezi cam la trei paşi de aceste gropiţe, apoi arunci o bilă. Dacă reuşeşti să trimiţi bila în a zecea groapă, care este ultima şi cea mai îndepărtată, atunci eşti ales regele jocului; dacă nimereşti în groapa a noua, atunci eşti ministru; în a opta vei fi comandant de oşti. În a şaptea guvernator, în a şasea judecător, în a cincea preot, în a patra agricultor, în a treia tată, în a doua mamă, în prima copil! După ce în fiecare groapă va fi câte o bilă, am să-ţi explic cum decurge jocul în continuare".

Cyrenius a luat zâmbind o bilă şi a aruncat-o, iar aceasta s-a rostogolit pe drum, oprindu-se chiar în prima groapă!

Iar Copilaşul l-a întrebat: "Eşti mulţumit de statutul tău? Fiind primul, dacă nu eşti mulţumit, mai ai dreptul la încă două încercări!"

Dar Cyrenius i-a răspuns: "Iisus, iubirea mea, rămâne aşa cum a picat!"

La care, Copilaşul a spus: "Bun, atunci să arunce şi ceilalţi, pe rând. Eu voi arunca ultimul!"

Iar copiii au aruncat bila lor, dar n-au reuşit să umple toate gropile, pentru că la unele gropi au nimerit câte două sau trei bile! La urmă a aruncat şi Copilaşul, iar bila Lui a ajuns în cea de-a zecea groapă! Atunci, o fetiţă a venit şi a spus: "Înseamnă că Iisus va rămâne tot timpul rege!" Iar Copilaşul i-a răspuns fetiţei: "De ce trebuie să te necăjeşti - ai avut dreptul să arunci înaintea Mea, de ce te-ai dovedit atât de neîndemânatică?! Nu te supăra pe Mine din acest motiv, căci pot să trimit la tine un şoarece, de care ştiu că-ţi este frică!"

Iar fetiţa n-a mai comentat nimic, ci s-a mulţumit cu gropiţa a doua, unde ajunsese bila ei. Dar rămăseseră neocupate gropiţele cu numărul nouă, opt, şapte şi şase, aşa că Cyrenius i-a spus lui Iisus: "Priveşte, viaţa mea! - Nu avem ministru, comandant de oşti, guvernator şi judecător! Cine va prelua aceste funcţii?"

Copilul i-a răspuns: "La aceste funcţii vom renunţa, pentru că nu le-a ocupat nimeni; căci toate atribuţiile funcţiilor neocupate revin aceluia care a ocupat poziţia pentru rege! Dacă ar fi fost ocupată poziţia pentru ministru, atunci funcţiile următoare ar fi revenit ministrului. Dar pentru că gropiţa respectivă nu are bilă, atunci toate cele patru gropiţe goale, cu funcţiile lor, revin regelui! Acum că am lămurit această problemă, să trecem la jocul propriu-zis!"

După aceea, Copilaşul i-a spus lui Cyrenius: "Acum pentru că Eu sunt regele, voi toţi îmi veţi da ascultare! Aşadar, ascultaţi poruncile
Mele! Gropiţă a preotului, fii înţeleaptă, serioasă şi bună! Dacă râzi atunci când râde altcineva, se cheamă că ai greşit şi eşti destituită din funcţie, aceasta fiindu-ţi pedeapsa. Tu, gropiţă a agricultorului, fii activă; dacă eşti leneşă, vei răbda de foame. Tu, gropiţă-tată, fii plină de iubire faţă de copiii tăi şi educă-i să fie buni şi corecţi, căci în caz contrar, vei ajunge de râsul lor! Tu gropiţă-mamă, să ai grijă de casă şi teamă de Dumnezeu, pentru ca pruncii tăi să crească înţelepţi! Iar tu, draga mea gropiţă-copil, rămâi aşa cum eşti, o îndrumare permanentă a înţelepţilor către înţelepciunea lui

Dumnezeu! Acestea sunt legile şi ele trebuie respectate întocmai! Iar dacă cineva doreşte să se bucure de milostivirea Mea, acela trebuie să Mă roage în genunchi! Acum mergeţi şi vedeţi-vă de treabă, căci vreau să rămân singur! Dar tu, Cyrenius, trebuie să mergi cu părinţii, pentru că eşti copil!"

Un băiat şi o fată, care erau preoţi, s-au retras maiestuoşi şi s-au instalat pe un loc ceva mai ridicat. Apoi, s-au retras două fete şi un băiat, care erau agricultori, făcându-şi foarte serios de lucru cu pământul, de parcă ar fi avut într-adevăr treabă. După aceea, au mai plecat încă un băiat şi o fată, mergând la fel de serios, pentru că îl reprezentau pe tată, ţinând cont că un tată trebuie să fie în inima lui şi mamă, ca să fie cu adevărat bun. În sfârşit, a plecat şi o singură mamă, iar după ea, copilul, respectiv Cyrenius; iar mama se sfia în faţa unui asemenea copil şi nu îndrăznea să-i dea poveţe. De aceea, ea s-a întors la rege şi L-a rugat să fie îngăduitor cu ea şi să-i dea o altă funcţie. Regele, însă, a trimis-o la preoţi, dar aceştia au început să râdă, când au văzut-o pe mamă fugind către ei. Atunci, regele i-a chemat imediat pe preoţi şi i-a destituit, pentru că au râs atunci când ar fi trebuit să fie serioşi şi i-a amestecat cu agricultorii. Agricultorii au început să se certe între ei, dar regele i-a chemat, i-a dojenit şi le-a cerut să păstreze liniştea. Mama a venit din nou să ceară un alt post. Iar regele i-a spus: "Deoarece tu reprezinţi iubirea în înţelepciunea ei, fii tu preotul!" Apoi a venit tatăl să se plângă că nu are soţie, pentru că soţia lui a ajuns preot.

Iar regele a spus: "Atunci, ia-ţi copilul şi fii şi tu ceea ce este mama!" Şi aşa s-a întâmplat; numai că preotul a început să pretindă dovezi mari de respect din partea agricultorilor. Atunci lucrurile au început să se încurce, de aceea regele a intervenit chemându-i pe toţi înapoi, după care le-a spus: "Văd că nu sunteţi uniţi; de aceea, vom face o nouă încercare!"

Cap.193 - Cyrenius ajunge în gropiţa ministrului. Nemulţumirea fetei. Mijlocul eficace de intimidare folosit de "rege". Minunea cu şoarecii.

Cyrenius a aruncat din nou primul, iar bila lui a ajuns acum în groapa a noua; de aceea, copii lui Cyrenius i-au spus: "Tată Cyrenius, ai crescut în grad; de la copil la ministru şi asta dintr-o singură lovitură! Dacă ai mai arunca o dată, ai nimeri precis în gropiţa regelui!"

Dar Cyrenius le-a răspuns: "Dragii mei, sunt foarte mulţumit cu această onoare; aşa că luaţi acum voi bilele şi aruncaţi! Fiţi atenţi să ajungeţi în gropiţa copilului; căci acolo este locul vostru şi acolo vă potriviţi cel mai bine!"

Sixtus a luat bila sa şi a aruncat-o direct în gropiţa pentru copil, drept pentru care s-a bucurat foarte tare. A urmat fata cea mai mare, care a nimerit din nou în groapa a doua, pentru mamă. Fata a început să bombăne şi a spus: "Iar trebuie să fac pe mama!"

Atunci, Copilul s-a dus la groapa respectivă, a luat bila din ea şi a adus-o fetei, spunându-i: "Poftim, aruncă din nou, cârcotaşo; şi fii atentă să nu fii din nou mamă!"

Iar fata a aruncat din nou, dar a nimerit în aceeaşi groapă şi a început să plângă de supărare.

Atunci, Copilaşul s-a dus din nou la fată şi i-a spus: "Făptură dornică de putere! Într-adevăr, în tine zace intact duhul primei creaturi feminine! Ce să Mă fac cu tine, şarpe cu chip de om, labă de leu? A, ştiu, să vină repede un şoarece care să te sperie şi atunci vei gândi cu
totul altfel!"

Atunci, fata a căzut în genunchi înaintea Copilaşului şi I-a spus, printre sughiţuri de plâns: "Dragul meu Iisus, te rog, fără şoareci sau şobolani; pentru că mi-e groază de ei! Mai bine sunt mamă de o mie de ori decât să văd un singur şoarece!"

Dar Copilaşul a spus: "De data aceasta te scutesc de prezenţa şoarecilor, dar dacă Îmi mai mârâi o singură dată, zece şoareci deodată vor veni la tine să-ţi adulmece picioarele!"

Şi fata a tăcut mâlc şi a aşteptat răbdătoare ca şi ceilalţi copii să arunce bila lor; şi abia s-a putut stăpâni, când a văzut că o altă fată a ocupat gropiţa-tată, pentru că pe ea o supăra acest lucru, fiind de părere că locul acela trebuia ocupat de un băiat. Când toţi au terminat de aruncat, a mai aruncat şi ea o dată şi a nimerit din nou în gropiţa pentru mamă. De supărare, ea şi-a muşcat în ascuns buzele.

Zâmbind, Copilul Iisus a luat în mână o rămurică şi a atins cu ea bilele pe rând, apoi a suflat peste gropi; în această clipă, în locul bilelor a apărut câte un şoricel vioi. Văzând aceste mici animale, fata a început imediat să ţipe îngrozită şi a luat-o la fugă. Atunci, Iosif a ieşit din casă şi a întrebat: "Dragul meu Iisus, ce ai iarăşi cu fata, de ai făcut-o să ţipe?" Iar Copilul a răspuns: "Este invidioasă, ca de obicei, de aceea i-am adus din nou câţiva şoricei!"

Iosif a zâmbit auzind despre ce este vorba şi s-a dus la fată să o liniştească; ceilalţi copii şi-au continuat însă jocul, căci ei nu vedeau şoarecii care o îngroziseră pe fată

Cap.194 - Discuţia copilaşului Iisus cu fata îndărătnică şi încăpăţânată.

După o vreme, fata s-a întors, iar Copilaşul a întrebat-o dacă vrea să se joace din nou. Dar fata a spus: "Vreau doar să privesc, nu să joc; căci mă supăr repede, iar Tu mă pedepseşti imediat! Nu-mi face plăcere să joc, pentru că mi-e frică de Tine; cum nu-Ţi convine ceva, vii cu şoareci şi şobolani!"

Dar Copilaşul a spus: "Dar şi tu, de ce eşti aşa de proastă şi te superi pentru lucruri la care nu pierzi şi nu câştigi nimic, oricum ar pica? Mulţumeşte-te cu ceea ce-ţi aduce soarta şi atunci nu vor mai năvăli peste tine nici şoareci nici şobolani! Uită-te la Mine! Eu arunc întotdeauna ultimul şi nu mai bombănesc, deşi ar trebui să fiu primul! Atunci de ce bombăneşti tu, care, ca fată, ar trebui să fii răbdarea întruchipată?"

Iar fata a răspuns: "Şi ce vină am eu? Ce pot să fac dacă aşa sunt? Nu eu mi-am ales asemenea fire şi dacă aşa sunt, înseamnă că nu pot fi altfel! Şi pentru că ştii că sunt aşa cum sunt, prefer să nu mai joc, decât să mă necăjesc din nou şi să fiu apoi din nou pedepsită de Tine cu şoareci şi şobolani!"

Iar Copilaşul s-a îndepărtat puţin şi a zis, ca pentru Sine: "Iată, copiii lumii se revoltă împotriva Ta şi Îţi critică opera, pentru că nu Te cunosc! Dar o aruncare şi încă o aruncare şi copiii lumii vor gândi altfel despre Tine!"

După aceste cuvinte, Copilaşul s-a apropiat din nou de fată şi i-a spus: "Şi cine crezi tu că este de vină că tu eşti precum spui şi nu te mulţumeşti cu ce au decis sorţii?"

Iar fata a răspuns: "Adevărat, dragul meu Iisus, când începi să interoghezi pe cineva, nu te mai opreşti; şi atunci devii un copil groaznic de obositor! De unde să ştiu eu cine este de vină că sunt astfel? Tu eşti un mic profet şi un copil-minune şi poţi vorbi cu Dumnezeu! Întreabă-L pe El, dacă poţi, căci El ştie cel mai bine de ce sunt alcătuită astfel!"

Copilaşul s-a apropiat de fată şi i-a spus: "Fetiţo, dacă M-ai cunoaşte, ai vorbi altfel despre Mine! Dar pentru că nu Mă cunoşti, vorbeşti cum îţi vine pe limbă! Priveşte la soare! Ce crezi că este soarele şi de unde-i vine lumina?"

Dar fata L-a întrerupt: "Nu ştiu ce ai cu mine de pur şi simplu mă terorizezi cu întrebările Tale! Priveşte! Acolo mai sunt încă şapte copii şi cu ei nu ai nimic! Mai du-Te şi la ei şi mai chinuieşte-i şi pe ei cu întrebările Tale!"

Iar Copilaşul a spus: "Fetiţo, copiii aceia sunt sănătoşi şi nu au nevoie de doctori; dar tu ai sufletul bolnav, de aceea aş vrea să te ajut, numai că eşti prea încăpăţânată! Şi pentru că eşti atât de îndărătnică, va fi greu să înţelegi ajutorul pe care vreau să ţi-l dau. Reţine însă un lucru: dacă un înger din împărăţia lui Dumnezeu ar avea norocul să beneficieze de bunăvoinţa Mea, s-ar aprinde de atâta fericire, iar focul iubirii sale ar distruge într-o clipă întreg pământul! Iar acum, piei din ochii Mei; nu pot să te mai sufăr văzându-te atât de încăpăţânată şi de îndărătnică!"

Şi fata a plecat, plângând în sinea ei, iar Iisus, ca rege, a dirijat în continuare jocul prietenilor săi.

Cap.195 - Alte disensiuni în timpul jocului. A treia aruncare. Fata cea orgolioasă în gropiţa pentru miniştri. Aţâţarea împotriva Copilaşului. Ultima aruncare şi restabilirea ordinii fireşti.

În cursul celei de a doua runde, s-au iscat din nou unele disensiuni între jucători. Ministrul era foarte temut, pentru că de data aceasta, el era chiar Cyrenius; din această cauză, comandantul de oşti, guvernatorul şi judecătorul nu îndrăzneau nici să se mişte înaintea lui, fierbând în sinea lor din această cauză. Mai ales două fete erau nemulţumite, pentru că erau pe post de guvernator, dar nu puteau să întreprindă nimic fără consimţământul ministrului. Numai Sixtus era pe deplin mulţumit cu poziţia sa de copil.

Copilaşul a sesizat starea de nemulţumire din rândul jucătorilor, de aceea i-a chemat pe toţi la El şi le-a dat din nou câte o bilă pentru o nouă rundă. De data aceasta, Cyrenius a nimerit în gropiţa regelui, iar Copilaşul în cea pentru copii. Şi toţi copiii au avut o reală satisfacţie, văzând că puştiul de doi ani şi patru luni a nimerit în gropiţa pentru copii.

Atunci, fata de care am mai vorbit s-a apropiat de Iisus şi I-a spus: "Acesta este locul potrivit pentru Tine; mă bucur grozav că ai ajuns şi Tu în această postură de-a dreptul plictisitoare!"

Dar Copilaşul a spus: "Priveşte! Gropiţa pentru ministru este încă liberă! Ia o bilă şi arunc-o, poate nimereşti în ea!"

Iar fata a luat bila, a aruncat şi a nimerit exact în gropiţa cu pricina. Când s-a văzut în postura de ministru, s-a înroşit toată de bucurie, căci orgoliul ei era acum satisfăcut, drept pentru care, ea s-a adresat lui Iisus, glumind: "Acum dragul meu Iisus, bucură-Te; acum am să Te pedepsesc eu pe Tine, dacă nu-mi dai ascultare!"

Iar Copilaşul i-a răspuns: "După cum ştii, copiii nu sunt răspunzători în faţa legii; ce vei face deci cu Mine?"

Iar fata a spus: "Aşteaptă numai să înceapă jocul şi atunci vei vedea dacă un ministru are sau nu putere asupra copiilor!"

În calitate de rege, Cyrenius a împărţit sarcinile şi fiecare a plecat să se achite de funcţia sa. Dar ministrul l-a aţâţat pe preot împotriva Copilaşului, ca să nu-l primească la el. Ca atare, nici ceilalţi n-au mai vrut să ţină cont de Copilaş. Conform regulilor jocului, Copilaşul S-a dus la rege şi S-a plâns că este persecutat.

Iar regele a spus: "Doamne, eu nu cunosc prea bine toate aceste reguli! Dacă jucătorii nu respectă regulile nici de astă dată, mai bine îi chem pe toţi şi, dacă Tu vrei, vom face o nouă încercare!"

Copilaşul i-a răspuns: "Da, Cyrenius, încă una, dar ultima! Adună-i pe toţi copiii şi vom mai arunca o dată!"

Iar Cyrenius i-a chemat pe copii, le-a împărţit bilele şi au aruncat din nou. De această dată, toţi copiii, precum şi Cyrenius, au nimerit în gropiţa pentru copii, numai Iisus a trimis bila în gropiţa pentru rege.

Atunci, bila Lui a început să se înroşească, devenind la un moment dat strălucitoare ca soarele. Şi Copilaşul a luat bila strălucitoare, a mutat-o în gropiţa pentru tată şi apoi l-a întrebat pe Cyrenius: "Cyrenius, acum înţelegi acest joc plin de semnificaţii?"

Iar Cyrenius i-a răspuns: "O, Doamne, viaţa mea, cum aş putea înţelege?" La care, Copilaşul i-a spus: "Atunci ascultă-Mă: am să vă explic cât pot de limpede, pentru a fi pe înţelesul tuturor!"

Cap.196 - Copilaşul explică semnificaţia jocului. Diferitele încercări ale Domnului de a salva sufletele rătăcite.

Şi Copilaşul a început imediat să vorbească asemenea unui înţelept dintr-o sinagogă, spunând: "Semnificaţia jocului este următoarea: de la creaţie încoace, ca şi înaintea ei, Dumnezeu a fost de-a pururi Domnul. Prima încercare: vechile spirite s-au trezit din amorţeala lor şi nu au vrut să admită slava lui Dumnezeu, motiv pentru care jocul nu a respectat o anume ordine. Acest joc se întinde de la Adam până la Noe şi de la

Noe până la Moise. Fata îndărătnică reprezintă iubirea şi lumea care refuză iubirea. În vremea lui Noe, ea a fost pedepsită doar cu un avertisment, aşa cum fata de acum a fost ameninţată de şoareci. Numai că lumea nu s-a îndreptat, ci dimpotrivă, a căzut treptat în vechea meteahnă a adorării zeilor, construind altare şi statui de zei şi risipindu-se în ceremoniale. A doua aruncare a arătat cum Domnul l-a chemat pe Moise la El. La început, părea că de data aceasta lucrurile vor merge; dar a fost suficient să-i întoarcă o dată spatele lui Moise şi viţelul de aur a fost gata! Deci, fata a început să facă gălăgie cu adevărat, iar atunci ameninţarea s-a transformat în realitate şi ea a fost pedepsită. Acesta a fost potopul: mai mult o ameninţare serioasă, decât o pedeapsă. În schimb, pedepsirea poporului în pustiu a fost o pedeapsă adevărată, pentru că s-a produs prin foc, ca odinioară în Sodoma. Asta vrea să spună jocul. Sincer vorbind, la început a mers bine, însă doar de teamă; căci în această rundă a lipsit mama, iubirea, care a părăsit locul, pentru că nu i s-a permis să domnească. Acest joc mozaic a durat până acum şi s-a destrămat prin revoltă şi printr-o teamă permanentă. Domnul şi-a adunat din nou mica ceată; sorţii au decis şi Domnul a ajuns copil. Atunci, a venit iubirea şi şi-a exprimat bucuria pricinuită de starea de neputinţă a Domnului. Apoi, iubirea a aruncat din nou şi a reuşit să ocupe prima treaptă a ierarhiei. Şi atunci, ea a început să-L persecute pe Domnul până la moarte şi timp de o mie şi aproape nouă sute de ani nu i-a dat pace şi i-a aţâţat pe toţi împotriva Sa. Atunci, chiar puterea mondială şi-a dat seama că aşa nu mai merge. Şi a avut loc o ultimă tragere: Domnul a devenit din nou stăpânul care a fost; starea Lui este acum plină de râvnă arzătoare şi încercarea Lui plină de milostivire! Şi toţi oamenii îl vor recunoaşte pe Tatăl încă din copilărie, iar El se va apropia de ei din ce în ce mai mult! Şi aceasta va fi ultima încercare, iar alta nu va mai avea loc! Căci Tatăl va rămâne Tatăl în veci! Iată, aceasta este semnificaţia acestui joc! Dar acum să ne întoarcem în casă, să vedem cum se mai simte Tullia, deci veniţi cu toţii după Mine!"

Cap.197 - Îngrijirile date Tulliei de Maria şi Evdochia. O imagine profetică despre cultul Mariei la Roma şi despre cercul celor cu adevărat iubitori de Dumnezeu.

Când mica ceată a intrat în casă, ea nici nu a fost luată în seamă, pentru că toţi erau preocupaţi de Tullia, aflată acum din nou pe picioare. Unii încercau să o consoleze, alţii o studiau cu teamă, ca nu cumva să moară din nou. Maria şi Evdochia încercau să o ajute, aducându-i mâncare şi băuturi răcoritoare. Fiii lui Iosif, inclusiv Iacov, erau ocupaţi cu pregătirea cinei. Numai Iosif şi Ionatha stăteau liniştiţi în camera alăturată, pe o bancă, discutând despre lucruri din vremurile de demult; şi ei au fost singurii care au remarcat venirea celor doi, de aceea, s-au ridicat să-i întâmpine pe Cyrenius şi pe Copilaş, salutându-i cu multă bucurie.

Copilaşul a alergat imediat la Iosif şi a spus: "Când vor înceta prostănacii de dincolo s-o mai consoleze pe Tullia, să-i dea întăritoare şi răcoritoare? Ea este în viaţă şi în putere şi nu va mai muri până îi va veni sorocul; ce mai vor proştii ăştia?"

Iosif i-a răspuns: "Ce ne pasă nouă ce fac ei? Lasă-i aşa, dacă asta este plăcerea lor, noi n-avem nimic de pierdut!"

Iar Copilaşul a spus: "Ai dreptate, n-am să Mă mai sinchisesc nici Eu; dar un lucru Mi se pare corect: dacă cea trezită la viaţă merită o asemenea atenţie, cu atât mai mult cel care a trezit-o din morţi trebuie respectat!" Iosif a spus: "Ai dreptate, băieţelul meu; dar ce putem face? Dacă Te prezint lor, spunând că Tu eşti acela, înseamnă să Te dau de gol înainte de vreme în faţa celor care încă nu Te cunosc! Dacă încerci să le insufli Tu o asemenea recunoaştere, într-un mod miraculos, ei ar fi condamnaţi! Deci cel mai bine este să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, iar noi să rămânem aici împreună, în cuget şi adevăr! După ce se vor fi săturat să caşte gura şi s-o consoleze pe femeia romană, ne vor căuta singuri şi vor vrea să stea împreună cu noi!"

Iar Copilaşul a spus: "Iată din nou o viziune a ceea ce urmează să se întâmple! Căci mulţi dintre cei care vor sta cu noi sub acelaşi acoperiş vor fi preocupaţi de femeia romană şi de lucruri lumeşti, iar Maria va avea mult de lucru printre romani şi cu femeia romană! Ei vor sta în aceeaşi casă cu noi, dar nu vor fi tovarăşii noştri, ci vor rămâne ceea ce sunt, nişte păgâni care nu vor ţine seama de Mine, ci numai de Maria! Iar grupul Meu va rămâne mic şi ascuns în toate epocile care vor urma, în lumea întreagă! Tullia a fost o cerşetoare oarbă şi şi-a dobândit vederea prin apa vie primită de la Mine, apoi a devenit una din primele femei din imperiul păgânilor. Ea şi-a găsit moartea pentru că devenise geloasă. Apoi a fost readusă la viaţă; acum ea trăieşte, dar tot nu vrea să remarce prezenţa Mea. S-o fac atentă asupra Mea printr-o sentinţă?! Mai bine mai aştept o vreme, să văd dacă nu se va ridica singură să vină la Mine, Cel care a trezit-o la viaţă! Iosif, înţelegi această viziune?"

Cap.198 - Întrebările mărginite ale lui Iosif. Răspunsul Copilului. Importanţa universală a încarnării Domnului.

După ce Copilaşul a terminat de vorbit, Iosif a spus: "O, Domnul şi Copilaşul meu, în adâncul sufletului meu Te-am înţeles; dar trebuie să recunosc că previziunea Ta nu este deloc una plăcută! Căci, dacă cea mai mare parte a omenirii va rămâne păgână şi se va închina la idoli, după Tine, la fel cum a fost înaintea Ta, la ce mai serveşte venirea Ta pe pământ? Pentru ce această înjosire a strălucirii Tale veşnice şi fără de sfârşit? Vrei să ajuţi doar pe câţiva? De ce nu pe toţi?"

Dar Copilaşul a răspuns: "Vai, Iosif, întrebările tale sunt pline de vanitate! Oare n-ai privit niciodată la cerul înstelat? Priveşte, fiecare stea pe care o vezi este o lume, un pământ pe care trăiesc oameni liberi, la fel ca şi aici! Şi mai sunt încă multe şi nenumărate pe care nu le-a văzut încă nici un muritor; pentru toţi aceştia este coborârea Mea pe pământ. Cum şi de ce, vei afla mai clar când vei fi în Împărăţia Mea! De aceea, nu te mira de profeţia pe care am făcut-o în legătură cu oamenii de pe acest pământ! Căci cei pentru care am făcut acest lucru sunt nenumăraţi şi fără sfârşit şi ei aveau nevoie de această coborâre a Mea; şi au nevoie de ea, pentru că au nevoie de ordinea Mea veşnică din care s-a născut acest Pământ, ca şi toate celelalte fără număr şi fără de sfârşit. Deci, pe Pământ lucrurile se vor petrece aşa cum ţi-am prezis Eu. Cu toate acestea, scopul sfânt al coborârii Mele pe pământ nu este zădărnicit! Priveşte numai, toate aceste lumi, sori şi pământuri au orbitele lor, cu nenumărate şi nesfârşite direcţii; pretutindeni sunt alte legi şi

domneşte o altă ordine, dar la sfârşit se adună toate într-una singură, în ordinea Mea şi urmăresc un singur scop, la fel ca membrele corpului omenesc cu articulaţiile lor. Şi aşa va fi până la urmă şi cu oamenii de pe pământ, ei vor recunoaşte în sufletul lor că există numai un Dumnezeu, un Domn şi un Tată în Ceruri şi numai o singură viaţă perfectă, întru El! Când şi cum se va întâmpla acest lucru? Asta va rămâne la latitudinea Celui care ţi-a vorbit! Dar până atunci, multe vânturi vor mai sufla deasupra pământului şi multă apă va mai cădea din cer şi mult lemn va mai arde, până se va putea spune: iată, acum există numai o turmă şi un păstor, un Dumnezeu şi un om din cei fără de număr, un Tată şi un Fiu, în şi din rândul celor fără de număr şi fără de sfârşit!"

Ascultând acest discurs al Copilului, lui Cyrenius, Ionatha şi Iosif li s-a făcut părul măciucă, iar Iosif a spus: "Copilaşul meu, cuvintele Tale sunt tot mai de neînţeles, mai miraculoase şi mai îngrozitor de adevărate! Cine să cuprindă înţelesul lor profund? Mai bine vorbeşte-ne pe înţelesul nostru, altfel ne prăpădim sub povara tâlcurilor din vorbirea Ta!" Dar Copilul a zâmbit şi a spus: "Iosif, vezi tu, exact astăzi Mă simt Eu înclinat să vă fac nişte dezvăluiri ca să vă cutremuraţi cu toţii! Din asta, voi toţi trebuie să înţelegeţi definitiv că în Mine se află cu adevărat Domnul veşniciei, iar Acesta se află acum printre voi! - Deci, ascultaţi-Mă în continuare!"

Cap.199 - Alte dezvăluiri profetice ale copilului Iisus: moartea lui Iisus, învăţătura Sa despre iertare, învierea şi deschiderea porţilor vieţii pentru toţi. Un semn pentru oamenii de pe pământ.

Iar Copilul a continuat: "Iosif, ce vei spune tu când copiii acestei lumi Îl vor prinde pe Domnul şi Îl vor omorî cu ajutorul Satanei? Când Îl vor aresta ca pe un răufăcător şi Îl vor târî înaintea tribunalului lumesc, luat în stăpânire de puterea Satanei? Iar acesta va hotărî răstignirea pe cruce a Domnului Slavei; ce spui de asta? Când se va întâmpla cu El ceea ce au prevăzut profeţii, în cuvintele pe care le cunoşti; ce spui de asta?"

Când cei trei L-au auzit pe Copil vorbind astfel, ei s-au speriat îngrozitor, iar Iosif a intervenit cu patimă: "Băieţelul meu, Dumnezeul meu adevărat, să nu ţi se întâmple una ca asta! Blestemată să fie în veci mâna care va îndrăzni să Te atingă, iar sufletul făptuitorului să aibă parte de chinurile veşnice!"

Cyrenius, la fel ca şi Ionatha, s-a alăturat imediat lui Iosif şi a zis: "Dacă aş şti că se va întâmpla una ca asta, chiar din această clipă aş deveni cel mai groaznic tiran! Două sute de mii de războinici se află sub comanda mea şi aşteaptă ordinele mele; ar fi suficient să le fac un semn şi moartea şi pârjolul ar cuprinde tot pământul. Decât să văd un drac împieliţat de om că ridică mâna asupra acestui Copil, mai bine dau poruncă să fie omorâţi toţi oamenii de pe pământ!"

Dar Copilul a zâmbit şi a spus: "Ei vor rămâne totuşi războinicii tăi; pe ei cine îi va face să piară? Vezi, dragul Meu Cyrenius, cel care este conştient de ceea ce face şi face totuşi ceva rău, se cheamă că este un răufăcător; dar cel care nu ştie ce face, acela trebuie iertat chiar şi atunci când face o faptă nedreaptă! Pentru că el nu-şi dă seama ce

face. Cine este conştient de ceea ce face şi nu vrea să facă fapte rele, dar este constrâns din afară şi el nu se poate opune, ci se supune şi execută, acela este un sclav al iadului şi merită să fie pedepsit. Dar Satana ştie că se lucrează mai uşor cu cei orbi decât cu cei ce văd; de aceea, el se ocupă permanent de cei orbi şi tocmai aceştia Îl vor răstigni pe cruce pe Domnul Slavei!

Deci, cum să-l pedepseşti pe un orb, care mergând pe drum - se împiedică şi cade, rupându-şi mâinile şi picioarele? Aşa că rămâneţi frumos pe locurile voastre, tu şi luptătorii tăi, care ar face mai mult rău decât bine pe această lume! Dar poţi fi sigur că Cel pe care oamenii - în orbirea lor - Îl vor omorî trupeşte, va continua să trăiască întru spirit, prin forţa şi puterea Sa şi foarte curând va învia din nou prin propria Sa forţă şi putere. Tocmai în acest fel, El va deschide calea spre viaţa veşnică tuturor celor care trăiesc pe acest pământ!"

Tonul ridicat al lui Cyrenius a atras atenţia şi celor care erau în jurul Tulliei. Dar Copilul le-a spus: "Plecaţi la treburile voastre; căci ceea ce discutăm aici nu este pentru voi, orbilor!" şi grupul s-a retras imediat.

Cap.200 - Cuvintele aspre adresate de Iisus Mariei. O prezicere sumbră despre felul cum vor fi dispreţuiţi pe lume Iisus şi cei care Îl vor urma.

Printre cei care s-au retras se afla şi Maria, Evdochia şi Iacov. Dar Maria s-a întors şi după ea au venit şi Evdochia cu Iacov. Iar Maria s-a aplecat asupra Copilului şi i-a spus: "Ascultă, Copilaşul meu! Te-ai făcut un copil rău! Dacă acum îmi arăţi uşa, cum Te vei purta când vei fi mare?! Nu trebuie să fii rău cu cea care Te-a purtat în pântecul ei cu teamă şi Te-a născut în chinuri!"

Dar Copilul a privit-o pe Maria cu multă afecţiune şi i-a zis: "De ce Mă numeşti fiul tău? Ai uitat ce ţi-a spus îngerul?! Cum vei numi pe Cel care se va naşte din tine? Îngerul ţi-a spus: 'Şi Cel ce se va naşte din tine, fiul lui Dumnezeu se va chema!' Dacă aşa s-a pus problema de la început, cum de Mă numeşti acum fiul tău? Dacă aş fi fiul tău, te-ai ocupa mai mult de Mine decât de Tullia! Dar pentru că nu sunt fiul tău, iată, tu ţii mai mult la Tullia decât la Mine! Dacă ies să Mă joc afară şi vin apoi din nou în casă, nimeni nu-Mi sare înainte cu inima săltând de bucurie, iar Eu stau acolo ca pâinea neagră pentru servitori şi argaţi şi nimeni nu întinde braţele spre Mine; dacă vine însă o cumătră bârfitoare din oraş, atunci ea este întâmpinată cu toate onorurile, ca şi proasta de Tullia, căreia Eu i-am dat viaţă! Dar pe Mine, care v-am dat viaţă tuturor, nici nu Mă băgaţi în seamă! Spuneţi singuri dacă este firesc aşa! Adică, Eu nu însemn pentru voi mai mult decât o cumătră bârfitoare şi proastă venită din oraş şi mai mult decât această Tullia? Bucuraţi-vă cu toţii, voi, viitorii mei urmaşi şi slujitori! Căci cum Îmi merge Mie, tot aşa o să vă meargă şi vouă! Binefăcătorii voştri vă vor înghesui repede într-un colţ atunci când vor avea musafiri cu care să râdă şi să bârfească!"

Aceste cuvinte au impresionat-o profund pe Maria, care ulterior a revenit de multe ori asupra lor.

Cap.201 - Discuţia dintre Iacov şi micuţul Iisus. Copilaşul se plânge de puţina atenţie a părinţilor şi a celorlalţi din casă faţă de El.

La auzul acestor cuvinte, s-a aplecat şi Iacov asupra Copilului şi i-a spus: "Ascultă-mă, dragul meu Iisus! Frăţiorul meu drăgălaş! Când vrei Tu să fii rău, nimeni nu te mai poate opri! Nu vrei să mă trimiţi şi pe mine la plimbare, cum ai făcut cu mama Maria? Stă în puterea Ta să o faci; dar şi eu am motive să mă supăr pe Tine, pentru că nu m-ai invitat să mă joc cu Tine, deşi ştii că mi-ar fi făcut o deosebită plăcere!"

Dar Copilul a răspuns: "Nu-ţi face griji, Iacov, că o să mă leg de tine; căci atenţia de care Mă bucur în sufletul tău îmi este foarte bine cunoscută. În plus, noi împărtăşim de multe ori aceeaşi soartă şi cum îmi merge Mie, îţi merge şi ţie! Uite, de exemplu, tu Mă iei adeseori cu tine când ai de făcut un drum undeva, uneori chiar în oraş şi mă duci în braţe, iar când ne întoarcem acasă, nu iese nimeni înaintea noastră! Noi plecăm fără alţi însoţitori şi când ne întoarcem nu ne întâmpină nimeni; singuri plecăm şi tot singuri ne întoarcem; dar dacă se întâmplă uneori să întârziem un sfert de oră, ei îşi ies de-a binelea din pepeni. Iar când suntem acasă, nu avem voie nici să ne mişcăm, dacă nu vrem să ni se tragă un perdaf de toată frumuseţea. Şi despre câte lucruri nu se discută în casă toată ziua, dar spune dacă noi ne numărăm printre ele şi dacă ni se acordă măcar câteva cuvinte pe zi! În schimb, dacă o cunoştinţă din oraş îşi anunţă intenţia: 'Vreau să vin luni în vizită la tine!', atunci toţi cei din casă se bucură şi fac pregătiri cu trei zile înainte, apoi mai discută trei zile după ce vizita a trecut. Iar când acest musafir vine, toţi îi ies în întâmpinare; iar când pleacă, el este însoţit până la poarta casei sale. Dar când plecăm sau ne întoarcem noi, nici pisica nu se mişcă din casă. Din contră, când un vizitator oarecare ne calcă pragul, de obicei se spune: "Iacov, ia Copilul şi plecaţi frumos la joacă!" Iar noi părăsim imediat casa, fără însoţitori şi nu avem voie să ne întoarcem înainte ca musafirul palavragiu să plece, condus bineînţeles, cu tot alaiul. Numai când vine Cyrenius sau Ionatha, numai atunci suntem şi noi acceptaţi printre ei şi asta doar dacă nu intervin alte probleme mai importante. De aceea, poţi să fii liniştit, n-am nimic de zis la adresa ta, nimic care să te supere; căci noi suntem cam în aceeaşi situaţie din punctul de vedere al iubirii şi consideraţiei de care ne bucurăm! Dacă stăm toată ziua cuminţi şi nu ne agităm prea mult, atunci suntem buni! Dar singura noastră răsplată este un 'bravo!' Tu te mulţumeşti doar cu atât? Eu nu!"

Iosif şi Maria s-au speriat auzind asemenea cuvinte. Dar Copilul i-a liniştit, spunându-le: "Lăsaţi, încercaţi doar să vă purtaţi puţin mai altfel în viitor! Ce a fost a trecut!" Iar Iacov a plâns de bucurie în inima lui.

Cap.202 - Mărturisirea făcută de Iosif Copilului. Deosebirea dintre mască şi inteligenţă. Precauţiuni în faţa Domnului de teama condamnării lumii. Copilul o avertizează pe Maria.

Iosif L-a chemat pe Copil la el şi I-a spus: "Ascultă-mă! Să ştii că ceea ce Îţi voi spune acum, nu spun din cauza Ta, ci a celor care sunt aici! Căci eu ştiu că Tu îmi citeşti gândurile în orice moment, de aceea n-am nevoie să vorbesc pentru Tine; dar vreau ca şi cei aflaţi aici să afle ceea ce am a-Ţi spune. Este drept că judecând după aparenţe, am fost cam leneşi faţă de Tine; dar n-a fost decât o mască sub care se ascunde preţuirea şi iubirea noastră pentru Tine, pentru că n-am vrut să se ducă vorba despre Tine în această lume îngrozitoare. Cine cunoaşte oare lumea mai bine decât Tine? De aceea, Tu ar trebui să înţelegi cel mai bine de ce comportarea noastră până acum faţă de Tine a fost cea mai potrivită, pentru a Te afla în siguranţă. Deci Te rugăm să scuzi răceala aparentă din inimile noastre în ceea ce Te priveşte şi poţi fi sigur că la vederea Ta, ele dispar ca soarele la apus. Dar în viitor ne vom purta cu Tine aşa cum ne îndeamnă inima".

După acest mic discurs, Copilul a spus: "Iosif, ai grăit adevărul; dar lăsând la o parte lucrurile concrete, să ştii că există o mare deosebire între mască şi inteligenţă. Sub mască îţi simţi sufletul rece; în schimb, inteligenţa îl încălzeşte. De ce mai ai nevoie de mască dacă inteligenţa este suficientă? De ce să ne prefacem, când inteligenţa naturală este un mijloc de apărare de mii de ori mai sigur? Nu sunt Eu Domnul de care trebuie să asculte întreaga suflare la un simplu semn, pentru că ea însăşi nu reprezintă decât un gând de al Meu care a prins contur, un cuvânt ieşit din gura Mea?!

Şi dacă Eu sunt singurul şi adevăratul Domn, cum crezi că masca cu care ţi-ai acoperit tu sufletul poate fi mai eficientă pentru siguranţa Mea în faţa acestei lumi, decât puterea Mea veşnică?!

O singură suflare din gura Mea, - şi toată lumea asta pe care o vezi a dispărut! Chiar îţi închipui că aş avea nevoie de masca cu care ţi-ai acoperit sufletul pentru a Mă apăra pe Mine şi pe tine de nerecunoştinţa oamenilor? Nu, poţi fi sigur că nu! Căci nu din teamă Mă ascund Eu de lume, ci numai din cauza judecăţii, pentru ca lumea să nu fie condamnată dacă M-ar recunoaşte înainte de vreme. De aceea, pe viitor, să vă purtaţi inteligent, pentru vindecarea acestei lumi; dar despre mască nu vreau să mai aud nimic, căci ea nu este altceva decât un produs al iadului. Iar tu, Maria, întoarce-te la prima ta iubire, altfel vei regreta că de teama acestei lumi, ai preferat să-ţi ascunzi inima sub o mască, tratându-Mă cu răceală!"

Aceste cuvinte i-au rupt inima Mariei, care a luat Copilul în braţe strângându-L cu toată iubirea la pieptul ei şi mângâindu-L cu ardoare.

Cap.203 - Întrebarea Mariei. Marea deosebire între iubirea oamenilor şi iubirea Domnului. Parabola cu regele peţitor. Aplicarea parabolei în cazul Tulliei şi al lui Iisus.

După ce Maria L-a mângâiat şi L-a alintat o vreme pe Copil, ea L-a întrebat plină de teamă: "Dragul meu Iisus, mă vei iubi din nou, pe mine, slujitoarea Ta, la fel cum slujitoarea Te iubeşte pe Tine?"

Iar Copilul i-a zâmbit Mariei cu multă prietenie şi i-a zis: "Iarăşi pui o întrebare nepotrivită! Dacă nu te-aş iubi mai mult decât Mă iubeşti tu pe Mine, ce s-ar alege de tine? Dacă ar fi să Mă iubeşti mai fierbinte decât focul din soare, iubirea ta tot nu ar întrece iubirea Mea cu care îi iubesc chiar şi pe cei mai răi oameni, chiar şi atunci când Mă înfurii pe ei. Chiar în mânia Mea este mai multă iubire decât în iubirea ta cea mai mare. Ce înseamnă atunci iubirea Mea, pe care o am pentru tine? Cum te-aş fi ales să Mă porţi în pântece, dacă nu te-aş fi iubit foarte mult; mai mult decât poate cuprinde veşnicia?! Deci, vezi cât de lipsită de temei este întrebarea ta! Dar acum îţi cer să mergi şi s-o aduci pe Tullia; căci am de vorbit cu ea lucruri foarte importante!"

Maria a ascultat şi a plecat imediat să o aducă pe soţia lui Cyrenius.

Când Tullia a intrat plină de teamă în camera unde se afla Copilul, acesta s-a ridicat şi i-a spus: "Tullia, tu, cea sculată din morţi, ascultă! A fost odată un mare rege, care nu era căsătorit, dar era un bărbat de o frumuseţe deosebită şi cu o inteligenţă cu adevărat divină. Acest rege şi-a zis: 'Vreau să mă duc într-un loc străin să-mi caut o soţie, undeva unde nu mă cunoaşte nimeni; căci doresc să iau o soţie aşa cum vreau eu, iar ea să mă iubească pentru ceea ce sunt ca om, nu pentru că sunt rege!' Astfel, el a plecat din împărăţia sa şi a colindat depărtările, ajungând la un moment dat într-un oraş, unde a cunoscut o familie. Şi el a ales-o pe fiica acestei familii, care s-a bucurat nespus de mult; căci ea şi-a dat seama cât de înţelept era peţitorul ei. Dar regele gândea: 'Te-ai îndrăgostit de mine numai pentru că ţi-a plăcut înfăţişarea mea şi te-am impresionat cu inteligenţa mea; eu însă vreau să mă conving dacă mă iubeşti cu adevărat! De aceea, am să mă îmbrac ca un cerşetor şi am să te deranjez de câteva ori. Tu însă nu vei şti şi nu vei bănui că eu sunt cerşetorul. Dar acest cerşetor va avea un semn de la mine, care să arate că este un foarte bun prieten de-al meu, deşi este un om sărac într-o ţară străină, ca şi mine. Atunci o să văd dacă această fată mă iubeşte cu adevărat!'

Iar după ce regele a gândit toate astea, a trecut la îndeplinirea planului său. După o vreme, regele a lăsat impresia că pleacă, dar în urma lui a apărut cerşetorul, care a căutat-o pe fată şi i-a spus: "Iubită fiică a acestei case, eu sunt foarte sărac, dar ştiu că tu posezi averi nemăsurate! Mă aflam la porţile oraşului atunci când logodnicul tău părăsea oraşul şi i-am cerut de pomană. El s-a oprit şi mi-a spus: "Prietene, n-am nimic ce ţi-aş putea oferi, afară doar de amintirea logodnicei mele, care este foarte bogată! Du-te degrabă la ea şi roag-o în numele meu, iar ea o să-ţi dea cu siguranţă ceva, ca şi cum mi-ar da chiar mie; astfel vei căpăta tot ce ai nevoie. Iar când mă voi întoarce, o să-i întorc totul înmiit!"

Fata s-a bucurat auzind toate acestea şi i-a dăruit ceva cerşetorului. Cerşetorul a plecat, dar peste câteva zile s-a întors şi a cerut din nou să vorbească cu fata. Dar fata i-a transmis să vină altădată, căci acum are oaspeţi. Şi cerşetorul a venit într-o altă zi şi a cerut să fie primit. Dar i s-a spus: "Fata este plecată cu câţiva prieteni!" Iar cerşetorul a părăsit locul plin de amărăciune. Când a ajuns la poarta oraşului, iată că venea spre el un

grup de tineri, iar în mijlocul lor era fata, care însă, nu l-a băgat în seamă! Acesta a încercat să-i atragă atenţia şi i-a spus: 'Mireasă îndrăgostită a prietenului meu, cum poţi să spui că-l iubeşti, dacă pe prietenul lui nu vrei să-l
asculţi?'

Dar fata i-a răspuns: 'Vreau să mă distrez; când iubitul meu se va întoarce, am să-l iubesc din nou!'

În ziua următoare, cerşetorul s-a dus din nou la fată, pe care a găsit-o foarte bine dispusă; căci era înconjurată de un grup foarte vesel. Iar cerşetorul a întrebat-o: 'Dacă îl iubeşti pe logodnicul tău, cum se întâmplă că eşti atât de veselă în lipsa lui?'

Dar fata l-a alungat pe cerşetor, zicând: 'Auzi pretenţie! Nu ajunge dacă-l iubesc când este de faţă? De ce să-l iubesc şi când lipseşte? Cine ştie dacă şi el mă iubeşte sau nu?' Atunci, cerşetorul a aruncat zeghea zdrenţăroasă de pe el, lăsând-o pe fată mută de uimire şi i-a spus: 'Priveşte, cel plecat în călătorie a fost de fapt permanent aici, să verifice intensitatea iubirii tale! Dar tu nu te-ai gândit nici o clipă la el, iar pe cel care a venit la tine din partea lui l-ai umilit şi l-ai alungat, pentru că te deranja din petrecerile tale. Dar iată, acela stă înaintea ta, iar el este acel rege mare şi puternic, de care ascultă lumea întreagă. Iar acesta îţi înapoiază tot ce i-ai dat, ba chiar de mii de ori mai mult, dar îţi întoarce spatele şi nicicând nu-l vei mai vedea!'

Tullia, tu îl cunoşti pe acest rege, pe acest cerşetor? Priveşte, Eu sunt Acela, iar tu eşti fata! Tu vei fi fericită pe această lume; dar ce va fi după aceea, ai aflat din această parabolă. Eu ţi-am dat viaţă şi multă fericire, iar tu nici nu te gândești la Mine! O, tu, romană născută oarbă! Ţi-am dat lumină, dar tu nu M-ai recunoscut. Ţi-am dat un soţ minunat, iar tu ai vrut să-i iei şi partea de iubire ce o avea pentru Mine. Atunci ai murit; Eu te-am reînviat, dar ţie ţi-a plăcut să te laşi adulată de cei din jur, iar pe Mine nici nu M-ai băgat în seamă. Iar acum, când te-am chemat la Mine, tremuri ca femeia adulteră. Spune-Mi, cum să procedez cu tine? Să cerşesc mai departe în faţa uşii tale? Nu, n-am să fac asta, ci îţi voi da ceea ce meriţi şi cu asta suntem chit!"

Aceste cuvinte i-au umplut de groază pe toţi cei prezenţi în casa lui Iosif. În schimb, Copilul a dorit să iasă afară cu Iacov, unde au rămas până seara târziu.

Cap.204 - Tânguiala Tulliei. Cuvintele de consolare ale Mariei. Recunoaşterea, căinţa şi regretele Tulliei. Hrana preferată a lui Iisus. Vechea şi noua Tullia.

Abia după o vreme, Tullia şi-a revenit şi a început să plângă amarnic, după care a spus: "Doamne, de ce am mai ajuns să văd şi de ce am devenit soţia lui Cyrenius, chiar în această casă, dacă mi-e dată atâta suferinţă? De ce m-ai readus la viaţă? De ce trebuie să mai trăiesc? M-am născut oare doar pentru a suferi şi de ce tocmai eu, când mii de oameni trăiesc liniştiţi şi fericiţi şi n-au vărsat măcar o lacrimă de suferinţă din ochii lor?"

Iar Maria, plină de compătimire, a încercat s-o consoleze cu următoarele cuvinte: "Tullia, tu nu trebuie să te cerţi cu Domnul, Dumnezeul meu şi al tău! Căci aşa este felul Lui, de a-i pune la grea încercare mai ales pe cei pe care îi iubeşte! Trebuie să recunoşti acest fapt în inima ta şi să-L iubeşti din nou, iar El va uita repede ameninţarea Sa şi te va

lua din nou la El şi te va binecuvânta! Căci de multe ori, El îi ameninţă pe răufăcători şi le anunţă pieirea pentru ziua următoare, folosindu-se de profeţi, ba chiar indică şi locul unde câinii vor linge petele făcute de sângele lor. Dar dacă răufăcătorii se căiesc, atunci El îi spune profetului: 'Nu vezi că se căieşte? Aşa că nu-l voi mai pedepsi!'

Când Iona a fost chemat de Dumnezeu şi pus să le prezică pieirea celor din Ninive, pentru că se umpluseră de păcate, acesta n-a vrut să se ducă acolo şi a spus: 'Doamne, ştiu că Tu rareori aduci la îndeplinire ameninţările pe care le fac profeţii; de aceea, nu vreau să mă duc şi să mă fac de ruşine în faţa celor din Ninive, făcând profeţii, ca după aceea Tu să te înduri din nou de ei!'

Vezi, chiar acest profet se îndoia de furia lui Dumnezeu şi avea motive s-o facă! De aceea, te sfătuiesc să procedezi şi tu ca şi cei din Ninive, iar Domnul te va primi din nou la El!" Aceste cuvinte i-au dat curaj Tulliei, care a început de atunci să reflecteze la purtarea sa, descoperindu-şi o sumedenie de greşeli, motiv pentru care a zis: "Vai, Maria, abia acum îmi dau seama că am greşit şi înţeleg de ce m-a dojenit Domnul! Sufletul meu este plin de păcate şi de fapte vinovate! Cum voi putea să mă lepăd de ele? Cum aş putea îndrăzni să mă apropii de Domnul şi să-L iubesc din nou cu inima curată?"

Dar Maria i-a spus: "Tocmai de aceea, trebuie să-L iubeşti şi să-ţi recunoşti păcatele; căci această iubire pentru Domnul Dumnezeu te va spăla de păcate!"

Seara târziu, când Copilul s-a întors în casă împreună cu Iacov, El s-a dus imediat la Maria şi i-a cerut ceva de mâncare, iar aceasta i-a dat imediat pâine, unt şi miere. Dar El a spus: "Eu mai văd şi altă hrană; dă-Mi te rog şi din aceea! Vorbesc de inima Tulliei; dă-Mi-o, pentru că ai pregătit-o deja pentru Mine!"

Iar Tullia, la auzul acestor cuvinte, a îngenuncheat înaintea Domnului plângând. Iar Maria a zis: "Doamne, îndură-Te de sărmana femeie, căci suferă foarte mult!"

Iar Copilul a răspuns: "Eu M-am îndurat de ea mai de mult, altfel n-aş fi readus-o la viaţă! Ea a fost cea care n-a vrut să Mă ia în seamă şi a preferat să se certe cu Mine, decât să Mă primească în inima ei. Dar, pentru că şi-a îndreptat faţa către Mine, am să o iert, la fel ca şi pe cei din Ninive". Şi după aceste cuvinte, Domnul s-a dus la Tullia şi i-a spus: "Tullia, priveşte-Mă, sunt foarte obosit; cândva, tu M-ai luat în braţele tale şi M-am simţit foarte bine, pentru că ai braţele moi. Ridică-te acum şi ia-Mă în braţe şi vei înţelege cât este de dulce să poţi ţine în braţele tale pe Domnul dătător de viaţă!" Această dorinţă a Copilului i-a frânt inima Tulliei. Ea a luat Copilul în braţe cu toată iubirea de care era în stare şi i s-a adresat plângând: "Doamne, cum este posibil ca după ce m-ai ameninţat atât de îngrozitor, să fii atât de îndurător cu mine?" Iar Copilul i-a răspuns: "Pentru că Tullia cea veche - care Îmi era nesuferită - a dispărut şi în locul ei a venit una nouă, pe care o preţuiesc foarte mult! Iar acum fii liniştită, pentru că te iubesc din nou!" Această scenă i-a mişcat pe toţi până la lacrimi.

Cap.205 - Tullia plângând. Cuvintele pline de înţelepciune ale Copilului referitoare la lacrimi şi la gelozia Tulliei.

Ţinând Copilul în braţe, Tullia îşi dădea seama tot mai mult de greşelile vieţii ei, de aceea, din când în când, o podidea din nou plânsul. Atunci, Copilul s-a ridicat şi a spus: "Draga Mea Tullia! Să ştii că nici acest lucru nu-Mi place, că plângi încontinuu, când Eu Mă aflu în braţele tale. Fii bucuroasă şi veselă; căci lacrimile oamenilor nu-Mi fac plăcere, dacă aceştia plâng când nu este cazul! Îţi închipui că lacrimile tale îţi vor spăla inima de toate păcatele făptuite faţă de Mine? Aceasta e pur şi simplu o prostie! Lacrimile alunecă peste obraji şi îţi strică ochii, deci sunt dăunătoare, dar ele nu alunecă peste inimă şi nu o spală; în schimb, pot să o împietrească în aşa fel, încât să nu mai fie sensibilă nici la bine, nici la rău. Iar acest fapt duce la moartea spiritului, care îşi are lăcaşul în inimă; căci un om trist este un om suferind, care nu mai este capabil să sesizeze ceea ce se petrece în jurul său. Numai trei feluri de lacrimi am prevăzut Eu pentru ochi şi acestea sunt: lacrimile de bucurie, cele provocate de milă şi cele provocate de durere. Numai pe acestea le accept; dar lacrimile de doliu, de căinţă sau de mânie, adică acelea care izvorăsc din compătimirea pentru propria persoană, le consider fără motiv real şi nu au valoare pentru Mine. Căci lacrimile de doliu izvorăsc dintr-un suflet suferind şi cer o recompensă; dacă aceasta nu vine, sufletul se umple repede de o mânie ascunsă, ca să ajungă în cele din urmă la dorinţa de răzbunare.

Lacrimile de căinţă au o origine asemănătoare şi de obicei apar după ce omul a păcătuit, iar păcatul i-a fost dat la iveală şi el a fost sancţionat. Deci, acestea nu sunt atât lacrimi din cauza păcatului, cât mai ales din cauza pedepsei, care a urmat păcatului respectiv. Deci nici aceste lacrimi nu fac inima mai bună, pentru că omul se leapădă de păcat nu din iubire pentru Mine, ci de frica pedepsei, iar acest lucru este mai supărător decât păcatul însuşi! Cât priveşte lacrimile de mânie, nu merită să vorbesc despre ele, căci ele reprezintă o apă care izvorăşte din adâncurile iadului. Dar acum, în cazul tău, nu este vorba de asemenea lacrimi, ci de lacrimi ale căinţei. Dar Eu doresc să ţi le ştergi şi pe acestea de la ochi, căci, precum vezi, nu-Mi fac nici o plăcere!"

Atunci, Tullia şi-a şters ochii şi a spus: "O, Doamne, cât de înţelept şi bun eşti Tu! Ce veselă şi bucuroasă aş putea fi, dacă nu aş avea atâtea păcate; căci atunci când am fost la Roma, împăratul mi-a poruncit să aduc jertfe unui idol, iar eu i-am urmat porunca şi acest fapt îmi roade acum inima ca un vierme!" Dar Copilul i-a răspuns: "Acest păcat ţi l-am iertat chiar înainte de a-l înfăptui. Dar tu M-ai invidiat pentru iubirea pe care Mi-o arăta Cyrenius; acesta a fost un mare păcat! Dar Eu ţi-am iertat acum toate păcatele, deoarece Mă iubeşti din nou; deci fii bucuroasă şi veselă!" Atunci, Tullia - ca şi toţi ceilalţi din casa lui Iosif - s-au înveselit şi au pornit cu toţii spre sala unde se servea cina.

Cap.206 - Cuvintele liniştitoare spuse de Copil înainte de furtună. Spaima prostească a Evdochiei şi măsurile ei de siguranţă.

După ce au servit cina, Iosif i-a binecuvântat pe meseni şi Copilul a făcut şi El acelaşi lucru, spunând: "Acum mergeţi cu toţii la culcare; şi să nu vă speriaţi dacă în miez de noapte veţi auzi o mică furtună bătându-vă în geamuri; căci nu i se va clinti nimănui nici măcar un fir de păr de pe cap! Gândiţi-vă doar că Cel care locuieşte sub acelaşi acoperiş cu voi este stăpân şi peste furtuni!"

Aceste cuvinte au stârnit îngrijorare printre corăbierii lui Cyrenius, care se gândeau la corabia lor; de aceea, un corăbier a spus: "Acest copil este un adevărat profet, pentru că anunţă apropierea unor întâmplări neplăcute; trebuie să mergem repede la mare, căci corabia lui Cyrenius nu este ancorată prea sigur, poate avem timpul s-o tragem la ţărm şi s-o fixăm cumva!"

Atunci Ionatha s-a ridicat şi a spus: "Lăsaţi deoparte asemenea griji! Căci Domnul va avea grijă de corabia voastră, cum are grijă şi de noi; pe de altă parte, eu am acasă oameni pricepuţi, care sunt în stare şi singuri să ia măsurile necesare pentru ca nava să fie în siguranţă. Deci, puteţi fi absolut liniştiţi în această privinţă, la fel cum sunt şi eu!"

În acest fel, toţi s-au liniştit şi au plecat la culcare. Maria i-a pregătit Copilului un pătuţ moale şi curat, a aşezat Copilul în el, după care a tras pătuţul lângă locul unde dormea ea. De obicei, Maria şi Evdochia dormeau împreună în acelaşi pat şi aşa era şi acum. Dar Evdochia se speriase rău auzind de furtuna care se apropia, de aceea i-a zis Mariei: "Maria, mi-e tare frică de furtuna care va veni! Ce-ar fi dacă am lua Copilul să doarmă între noi? În acest fel, vom fi în afara oricărui pericol!" Dar Copilul a auzit ce griji îşi făcea Evdochia, de aceea a zâmbit şi a spus: "Evdochia, uneori tu eşti o fată foarte deşteaptă, dar alteori eşti mai proastă decât noaptea! Îţi închipui că Eu pot să te protejez numai dacă Mă aflu în poala ta? Te înşeli foarte mult! Braţul Meu este mult mai lung decât îţi imaginezi tu! De te-ai afla şi la capătul lumii, tot aş putea să te apăr! Fii liniştită, deci şi du-te la culcare, iar mâine te vei trezi din nou sănătoasă!" Aceste cuvinte au liniştit-o definitiv pe Evdochia, care s-a culcat alături de Maria.

Cap.207 - Uraganul din timpul nopţii. Animalele sălbatice. Iosif blestemă furtuna, iar Copilul îl dojeneşte. Sfârşitul furtunii.

După două ore, când toţi adormiseră deja, s-a iscat un uragan puternic, care făcea să se cutremure casa. Zgomotele ameninţătoare i-au trezit pe toţi cei din casă. Şi pentru că uraganul persista şi era însoţit de mii de fulgere şi tunete puternice, toţi cei aflaţi în casa lui Iosif au început să tremure şi să şovăie. La vuietul şi bubuiturile furtunii s-au adăugat urletele unor animale sălbatice şi de pradă, făcând ca groaza musafirilor lui Iosif

să fie şi mai mare. Au început cu toţii să se înghesuie în încăperea unde se aflau Iosif, Cyrenius şi Ionatha, căutând un loc mai ferit. Iosif s-a sculat şi a aprins lumina, apoi a încercat să-i îmbărbăteze pe ceilalţi. Acelaşi lucru încercau Cyrenius şi uriaşul Ionatha. Dar, pentru că furtuna devenea din ce în ce mai puternică, cuvintele lor de consolare nu mai erau de ajuns; teama lor a ajuns la paroxism în momentul în care câţiva tigri s-au ridicat cu labele lor pe gratiile ferestrelor şi au început să-şi împingă labele printre gratii în casă, scoţând nişte urlete înfiorătoare. Văzând că se îngroaşă gluma, Iosif s-a înfuriat şi s-a adresat furtunii: "Opreşte-te odată, monstrule, în numele Celui care locuieşte aici, al Domnului universului şi să nu mai deranjezi niciodată liniştea celor care s-au culcat pentru a se odihni! Aşa să fie!"

Iosif a spus aceste cuvinte atât de tare şi de categoric, că toţi s-au speriat, mai mult chiar decât de uragan. Dar furtuna n-a vrut să înceteze, iar Iosif s-a înfuriat şi mai tare, iar ameninţările pe care le adresa furtunii erau tot mai vehemente. Dar totul era zadarnic, uraganul îşi bătea joc de Iosif. Atunci, mânia lui Iosif a sporit şi el a început să blesteme uraganul. În aceste clipe s-a trezit şi Copilul, care i s-a adresat lui Iacov, aflat lângă pătuţul Lui: "Iacov, du-te la Iosif şi spune-i să-şi ia blestemele înapoi; căci el blestemă ceea ce nu cunoaşte! Mâine, însă, el va vedea motivul acestei furtuni şi îl va recunoaşte de bun; oricum, în câteva minute se va termina totul".

Iar Iacov s-a dus la Iosif şi i-a transmis ceea ce i-a cerut Copilul. Şi Iosif a încercat să se stăpânească, a făcut ceea ce i se ceruse şi în curând furtuna s-a potolit; animalele sălbatice au dispărut şi ele şi toţi au plecat din nou la culcare.

Cap.208 - Binefacerea şi scopul furtunii nocturne: nimicirea tâlharilor. Arderea rămăşiţelor acestora.

În dimineaţa următoare, Iosif s-a trezit ca de obicei foarte de dimineaţă şi a vorbit cu cei patru fii ai săi, spunându-le ce urmau să facă fiecare. Primul lucru de care trebuiau să se ocupe era pregătirea micului dejun, după care urmau celelalte treburi de peste zi. Apoi a ieşit afară să vadă ce stricăciuni a făcut furtuna din timpul nopţii. Dar mergând el aşa încoace şi încolo, la un moment dat s-a împiedicat de resturi de corpuri omeneşti mâncate de animale şi a găsit o mulţime de asemenea locuri mânjite de sânge. El s-a îngrozit la vederea lor, mai ales că nu-şi putea explica ce s-a întâmplat. Dar, mergând mai departe, a găsit şi o mulţime de pumnale şi lănci, toate mânjite de sânge. Văzându-le, în capul lui a început parcă să se facă lumină şi să întrevadă motivul și latura pozitivă a uraganului, ca şi rostul animalelor sălbatice. Şi Iosif a dat fuga la băieţii lui ca să le spună ceea ce văzuse şi a dat poruncă la trei dintre ei să adune oasele şi armele. În decurs de o oră şi jumătate, ei au strâns sub un copac o mare grămadă de oase şi o altă grămadă de arme pline de sânge. Abia după ce au terminat de mâncat micul dejun, Iosif i-a condus pe Cyrenius şi pe Ionatha să vadă ciudata recoltă de peste noapte. Când Cyrenius a văzut cele două grămezi şi-a bătut palmele a mirare şi a zis: "Pentru numele lui Dumnezeu cel Atotputernic, ce s-a întâmplat aici? De unde provin aceste rămăşiţe pământeşti? De unde

aceste arme pe care sângele este încă proaspăt? Iosif! Fratele meu, prietene, n-ai nici o bănuială, nu-ţi şopteşte nimeni motivul acestui masacru?"

Iar Iosif a spus: "Prietene şi frate, aceştia sunt fie piraţi, fie acei răsculaţi care au urmărit corabia voastră! Dar mai întâi să distrugem totul prin ardere; abia după aceea vom studia mai îndeaproape motivele acestei întâmplări!" Cyrenius a trebuit să se mulţumească cu atât **şi** toţi au început să adune lemne din toate părţile. Către prânz se strânsese o grămadă destul de mare de lemne, undeva, pe un loc deschis şi toate osemintele şi armele au fost aşezate pe ea şi li s-a dat foc.

Cap.209 - Vizitarea împrejurimilor casei. Copilul înconjoară rugul de trei ori; cuvintele Sale profetice adresate lui Cyrenius.

După ce totul a fost ars, fără ca ceilalţi oaspeţi să fi observat ceva din toate acestea, în afară de slujitorii lui Cyrenius - pentru că aşa a dorit Domnul - iată că au început să iasă din casă şi Tullia, Maronius Pilla, coloneii şi căpitanii, împreună cu Maria şi cu Iacov, care Îl purta în braţe pe Copil. Iar Maronius Pilla, care avea un nas foarte fin, a simţit imediat mirosul de ars, de aceea s-a dus imediat la Iosif şi i-a spus: "Venerate prieten, nu simţi mirosul de fum, de parcă ar fi avut loc un incendiu?" şi Iosif l-a condus în spatele casei şi a arătat cu mâna spre grămada de cenuşă. Iar Maronius a întrebat ce fusese ars acolo.

Iosif i-a răspuns: "Ceea ce a ars aici, a fost ars tocmai pentru ca lumea să nu vadă. Dar Cyrenius ştie despre ce este vorba, de aceea adresează-te lui! El îţi va spune ce s-a întâmplat, căci el a fost martor!" În felul acesta a scăpat de Maronius, ca şi de alţi câţiva curioşi care se strânseseră. Copilul şi-a exprimat dorinţa de a merge şi El la locul rugului, împreună cu Iosif, Cyrenius, Ionatha şi Iacov, prietenul Lui, mai ales că rugul încă mai fumega. Când au ajuns acolo, Copilul a înconjurat de trei ori în fugă locul cu pricina, a luat un pumnal pe jumătate ars, i l-a dat lui Cyrenius şi a spus: "Priveşte, Cyrenius, duşmanii tăi sunt înfrânţi definitiv, iar puterea lor s-a transformat în cenuşă! În mâna Mea se află ultima rămăşiţă de pe urma duşmanilor, care nu mai este bună la nimic. Ţi-o predau ţie, ca să o ai ca semn, să-ţi aduci aminte că nu trebuie să te răzbuni pe cei care s-au ridicat împotriva ta, dintre care câţiva mai sunt încă în viaţă şi la fel de inutilă şi plină de zgură cum este acest pumnal - tot aşa să ajungă şi mânia ta şi a duşmanilor tăi, câţi au mai rămas! Aceşti duşmani ai tăi au plecat din Tyrus şi au vrut să te distrugă. Dar Eu am cunoscut ziua şi ora şi clipa când te-ai aflat în pericol. De aceea am făcut să izbucnească furtuna în miez de noapte, iar furtuna a alungat animalele sălbatice din munţi; bandiţii s-au speriat de moarte, când s-au văzut faţă-n faţă cu animalele feroce. Şi aşa se va întâmpla şi în viitor: un foc puternic se va lăsa din cer asupra tâlharilor, pe care îi va transforma în pulbere şi cenuşă! Dar Domnul va înconjura de trei ori locul incendiului şi nimeni nu-L va întreba: 'Doamne, ce faci?' Abia la al treilea ocol va fi luată de pe pământ şi ultima rămăşiţă de mânie!" Toată lumea s-a mirat ascultând această scurtă cuvântare, pentru că nimeni nu a înţeles tâlcul ei.

Cap.210 - Întrebarea lui Iosif şi cuvintele de consolare ale Copilului. Foamea cea mare a Copilului. Prânzul cu peşte. Întrebarea lui Cyrenius referitoare la Marea Mediterană.

După o vreme, Iosif s-a dus la Copil să-L întrebe ce ar trebui să înţeleagă oamenii din această parabolă. Iar Copilul a spus: "Iosif, degeaba îţi baţi capul; căci mai există o mulţime de lucruri care nu vi se dezvăluie, pentru că voi trăiţi pe pământ. Însă cel care după moarte Mă va urma în Împărăţia Mea, acela va fi lămurit pe deplin. De aceea, nu întreba aici despre lucruri care nu te privesc acum! Mai bine pune oamenii să aducă pământ ca să acopere jarul!" Iar Iosif s-a adresat lui Cyrenius, iar acesta a ordonat oamenilor să aducă pământ şi să acopere locul. Între timp, s-a făcut ora prânzului, iar băieţii lui Iosif pregătiseră deja masa şi-i aşteptau pe musafiri.

Iar Copilul i-a spus lui Iosif: "Mi s-a făcut tare foame; ştiu că au fost prăjiţi trei peşti mari, deci e timpul să mergem la masă!" Dar Iosif a spus: "Este foarte bine; dar ajung trei peşti la mai mult de o sută de persoane?" Iar Copilul a răspuns: "Doar ai văzut cât sunt de mari; de ce mai întrebi? Fiecare peşte are pe puţin o sută de pfunzi; n-avem nevoie de mai mult, căci ceea ce avem ajunge la două sute de oameni! Dar acum să mergem în casă; căci îmi este foarte foame - mai ales când este vorba de un peşte aşa de bun din Marea Mediterană!"

Şi Iosif i-a chemat pe toţi la masa de prânz, pornind el însuşi spre vilă. Pe drum, Cyrenius L-a întrebat pe Copil dacă această mare este într-adevăr o mare mediterană, adică de mijloc. Iar Copilul a spus: "Dacă este sau nu, Eu trebuie să vă vorbesc în aşa fel, ca voi să Mă puteţi înţelege. După masă, poţi să te uiţi pe globul pământesc şi îţi vei putea da seama şi singur dacă expresia se potriveşte sau nu". Şi Copilul a luat-o la fugă împreună cu Iacov, ca să ajungă primii la masă. Iar când a sosit Iosif, Copilul se afla deja la masă, zâmbind, cu o bucată de peşte în mână. Iosif s-a bucurat în sinea lui văzând această scenă, dar a zis totuşi de formă: "Dar, dragul meu Copilaş, ce bucată mare ai luat! Crezi că o vei putea mânca?" Copilul a zâmbit şi mai tare şi a spus: "Aceasta nu este treaba ta, căci strămoşii tăi au avut grijă ca stomacul Meu să nu păţească nimic! Căci ei Mi-au servit adeseori la masă firimiturile cele mai mari şi mai tari".

Iar Iosif a înţeles de data aceasta foarte bine ce voia să spună Copilul.

Cap.211 - Iacov şi Copilaşul sunt pedepsiţi să rabde de foame, pentru că au uitat să-şi spună rugăciunea la masă. Discuţia Copilului cu Iacov şi Iosif. Plecarea lui Iacov şi a Copilaşului.

Iosif a început să spună rugăciunea obişnuită pentru masă, apoi a binecuvântat mâncarea; el L-a întrebat pe Copil dacă îşi spusese rugăciunea. Copilul a zâmbit din nou şi i-a spus lui Iacov: "Acum să vedem ce ne facem! Căci am uitat să spunem rugăciunea pentru masă, dar am început să mâncăm peştele! Vorbeşte tu acum, cum te pricepi, altfel vom fi pedepsiţi şi va trebui să răbdăm de foame!" Iacov, jenându-se puţin, a spus: "Tată Iosif, te rog să mă ierţi, dar chiar am uitat de rugăciune şi eu şi micuţul Iisus!"

Auzindu-l pe Iacov că făcea asemenea mărturisire, Iosif s-a întunecat la faţă şi a spus: "Dacă aţi uitat să vă rugaţi, atunci încercaţi să uitaţi şi să mâncaţi până diseară, aşa că mergeţi voi frumuşel afară, la plimbare!" Copilul i-a zâmbit lui Iacov şi i-a spus: "Am văzut-o şi pe asta; nu ţi-am zis Eu mai de mult că va veni vremea postului? Dar aşteptaţi o clipă; vreau să schimb o vorbuliţă cu Iosif! Poate că ne putem târgui cu privire la postul pretins până diseară".

Iar Iacov gândea în sinea lui: "Doamne, fă ceea ce crezi că este mai bine, iar eu voi urma exemplul Tău!" Atunci, Copilul l-a întrebat pe Iosif: "Iosif, vorbeşti serios?" Iar Iosif a răspuns: "Fireşte; căci cine nu se roagă, nu trebuie să mănânce!" Iar Copilul a zâmbit din nou şi a spus: "Dar ştii că eşti sever! Dacă şi Eu aş fi la fel de sever ca tine, atunci mulţi ar trebui să rabde acum, dintre cei care mănâncă, pentru că nu şi-au făcut rugăciunea! Aş vrea să-Mi spui şi Mie, de ce şi la cine să mă rog Eu de fapt? Şi aş mai vrea să mai ştiu la cine te rogi tu de fapt în rugăciunile tale şi la cine ar trebui să se roage bietul Iacov!" Iar Iosif a spus: "La Dumnezeu, Domnul, preasfântul Tău Tată, la El trebuie să te rogi, căci El este sfânt, mai sfânt decât orice!" Iar Copilul a spus: "Tu ai, desigur, dreptate, numai că, paradoxal, tu nu Îl cunoşti pe acest Tată al slavei, la care te rogi! Şi nu vei ajunge să-L cunoşti, pentru că eşti orbit de vechile tale obiceiuri!" Apoi, Copilul i s-a adresat lui Iacov: "Hai să mergem afară şi vei vedea că vom găsi ceva de mâncare sub cerul liber, fără să ne mai rugăm!" Şi Copilul a luat-o la fugă afară, împreună cu Iacov, fără a mai aştepta să fie rugat.

Cap.212 - Maria şi Cyrenius îl dojenesc pe Iosif. Aflat la strâmtoare, Iosif Îl strigă înapoi pe Copil.

După ce Copilul şi Iacov au părăsit încăperea, Maria i-a spus lui Iosif: "Dragul meu soţ şi tată Iosif; uneori eşti prea sever cu acest Copil divin! Ce pretenţii poţi avea chiar de la un copil obişnuit de numai doi ani şi patru luni?! Cine ar putea fi sever cu un asemenea copil? Iar când este vorba de acest Copil cu totul deosebit, de ce te porţi atât de sever, de parcă ar avea nu ştiu ce vârstă? Mi se pare absolut nedrept! Uneori Îl iubeşti peste măsură, dar alteori eşti atât de sever cu El, de parcă nu L-ai iubi nici un pic!" Cyrenius, Ionatha, Tullia, Evdochia şi Maronius Pilla au ţinut şi ei să se alăture Mariei. Iar Cyrenius a mai adăugat: "Iosif, prietene, uneori nu înţeleg comportarea ta! Pe de o parte îmi explici mie că trebuie să văd în acest Copil întruchiparea fiinţei lui Dumnezeu, pe de altă parte Îi ceri Copilului să se roage la Dumnezeu! Spune-mi, cum se potriveşte una cu alta?! Dacă Copilul este Dumnezeu în persoană, atunci cum să se roage la Dumnezeu? Nu ţi se pare că o asemenea cerere este paradoxală?

Să presupunem că Copilul nu este ceea ce am crezut noi, deşi mie mi se pare neîndoielnic acest lucru; atunci purtarea ta faţă de un copil care abia a părăsit leagănul mi se pare absolut absurdă! Căci cine poate pretinde unui copil la această vârstă să spună o rugăciune?! De aceea, te rog să nu te superi, dacă eu, ca un păgân ce sunt, vin la tine şi îţi spun: 'Prietene, cred că eşti de trei ori orbit, dacă nu eşti în stare să-L respecţi pe acest Copil permanent şi imediat!' Să ştii că nici eu nu o să mă mai ating de mâncare dacă nu-L

chemi înapoi pe Copil cu Iacov al Lui, să se aşeze alături de mine! Nu ţi se pare caraghios că te rogi la Dumnezeu să îţi binecuvânteze bucatele de pe masă şi în acelaşi timp, să Îl alungi pe acest Dumnezeu de la masa ta, numai pentru că nu a făcut rugăciunea după regulile tale?! De aceea te-a şi întrebat Copilul la cine te rogi tu de fapt şi la cine ar trebui să se roage El, împreună cu Iacov. Dar tu n-ai observat atitudinea şi aprobarea mea faţă de ceea ce Copilul a vrut să-ţi spună prin aceste cuvinte!"

Lui Iosif i-au mers la inimă aceste observaţii foarte întemeiate, de aceea, a ieşit afară să-i cheme pe Copil şi pe Iacov. Dar i-a strigat zadarnic, căci cei doi se depărtaseră rapid - şi nimeni nu ştia încotro o apucaseră.

Cap.213 - Fiii lui Iosif în căutarea Copilaşului. Vocea ascunsă şi cuvintele de consolare pentru Iosif. Iosif pe calea cea bună. Prânzul de pe munte, la masa Domnului. Despre adevărata rugăciune.

Văzând că copiii nu apar, Iosif s-a speriat şi i-a chemat pe cei patru fiii mai mari ai săi, cărora le-a zis: "Veniţi şi ajutaţi-mă să-i caut pe Copilaş şi pe Iacov; căci m-am făcut vinovat faţă de El şi acum mi-e teamă de ceea ce ar putea să i se întâmple!"

Iar cei patru fii au plecat în grabă, în patru direcţii diferite, să caute Copilul; dar după o oră de căutare, ei nu L-au descoperit şi s-au întors acasă. Văzând Iosif cum s-au întors cei patru fii, fără să fi rezolvat ceva, s-a speriat şi mai tare şi a plecat departe de vilă, unde a plâns amarnic comportarea sa faţă de Copil. Şi în timp ce plângea, a auzit o voce, care i s-a adresat astfel: "Iosif, om drept, nu plânge şi nu da voie altor oameni să-ţi tulbure sufletul! Căci Eu, Cel pe care Îl cauţi atât de speriat, sunt mult mai aproape de tine decât crezi. Mergi tot înainte, iar ochii tăi Îl vor vedea pe Cel care îţi vorbeşte şi pe care Îl auzi!"

La auzul acestor cuvinte de consolare, Iosif s-a ridicat şi a ţinut-o tot înainte, mergând aşa pe drumul de ţară cale de vreo jumătate de oră. Şi pe când mergea aşa, a ajuns la un deal care să tot fi avut vreo sută şaptezeci de stânjeni înălţime. Şi tocmai se gândea în sinea lui: "Să urc dealul acesta pe o asemenea căldură?"

Iar vocea i-a spus din nou: "Da, trebuie să urci acest deal; căci aici sus, ochii tăi vor putea să-L vadă pe Domnul pe care nu L-au văzut când stătea la masa ta!"

Auzind aceste cuvinte, Iosif n-a mai ţinut seama de căldură, ci s-a grăbit să urce dealul. Dar când era aproape de vârf, a văzut că vârful era învăluit în ceaţă şi s-a minunat tare că în acest anotimp, un munte atât de mic putea fi acoperit de ceaţă; căci era cam în preajma Paştilor. Şi în vreme ce se tot minuna aşa, iată că din ceaţă apar Copilul şi cu Iacov, iar Copilul a spus: "Iosif, nu te mai sfii, ci vino cu sufletul împăcat, împreună cu Mine, pe coama dealului, ca să te convingi cu ochii tăi că încă nu a sosit timpul în care Domnul trebuie să postească, numai pentru că nu s-a rugat! Va veni o vreme în care Domnul va trebui să rabde, dar această vreme încă nu a venit. Deci, urmează-Mă!"

Iar Iosif L-a urmat pe Copil şi în curând au ajuns pe culme. Dar când au ajuns acolo pe culme, ceţurile s-au retras dintr-o dată şi iată, pe o traversă lustruită dintr-un lemn de cedru, se găsea un miel fript, iar alături un pocal umplut cu vinul cel mai bun şi o

pâine din făină fină de grâu. Iosif s-a minunat văzând aceste lucruri şi a zis: "De unde aţi luat toate aceste bunuri? Vi le-a adus vreun înger sau le-ai creat Tu, Doamne?"

Iar Copilul a ridicat ochii spre soare şi a spus: "Iosif, priveşte: şi acest candelabru al pământului mănâncă la masa Mea! Şi îţi zic: deşi el mănâncă într-o oră o cantitate mai mare decât pământul care te ţine pe tine, totuşi n-a suferit niciodată de foame sau de sete! Eu am nenumăraţi asemenea mâncători, unii infinit mai mari! Tu chiar îţi închipui că Eu am să rabd de foame dacă tu Mă alungi de la masa ta, fiindcă nu M-am rugat la Mine Însumi? După cum vezi, nu! Acum vino tu la masa Mea şi mănâncă alături de Mine; şi fără să mai faci rugăciunea ta obişnuită! Căci adevărata rugăciune este iubirea faţă de Mine; dacă este iubire în sufletul tău, poţi să-ţi scuteşti buzele de osteneală".

Şi Iosif a mers şi a mâncat şi a băut la adevărata masă a Domnului, iar mâncarea i s-a părut de un gust divin.

Cap.214 - Iosif duce crucea. Evanghelia Copilului cu privire la cruce.

După acest prânz divin pe deal, Iosif s-a adresat Copilaşului: "Domnul şi Dumnezeul meu! Eu, un biet moşneag, Te rog să mă ierţi pentru că Te-am ofensat şi să Te întorci cu mine acasă! Căci fără Tine nu mă pot întoarce; căci dacă mă întorc fără Tine, se vor supăra cu toţii pe mine şi mă vor pedepsi cu cuvinte aspre!"

Iar Copilaşul a răspuns: "Da, am să mă întorc cu tine, căci n-am să ridic o casă aici pentru a locui! Un singur lucru cer însă de la tine şi anume, să iei pe umeri această masă a Mea şi în faţa Mea, să o duci acasă; să nu te sperii de greutatea ei, căci ea te va apăsa un pic, dar nu te va frânge şi cu atât mai mult, ea nu te va slăbi!"

După aceste cuvinte, Iosif a luat masa în formă de cruce, iar Iacov resturile de la prânz şi au pornit la drum, cu Copilaşul între ei. După un timp, Iosif i s-a adresat Copilaşului: "Ascultă, scumpul meu Iisus, crucea este grea totuşi! N-am putea să ne odihnim puţin?"

Dar Copilul a spus: "Ca dulgher, tu ai fost nevoit să duci poveri şi mai mari, care nu erau de la Mine; şi uite, atunci n-ai făcut popas până n-ai ajuns la locul de destinaţie! Acum duci pentru prima oară doar o povară mică pentru Mine şi vrei să te odihneşti după abia o mie de paşi? O, Iosif, du povara de la Mine fără să te opreşti şi vei avea parte cândva de răsplata meritată în Împărăţia Mea! Uite, prin această cruce tu îţi dai seama de povara Mea, care îţi spune prin greutatea ei mică ce sunt Eu pentru tine pe această lume! Iar când vei părăsi această lume în braţele Mele, această cruce se va transforma în carul de foc al lui Ilie, cu care te vei înălţa fericit la Cer, înaintea Mea!"

După aceste cuvinte, bătrânul Iosif a sărutat crucea cam grea şi a purtat-o mai departe, fără să se oprească; dar acum nu i se mai părea aşa de grea, astfel că a dus-o cu uşurinţă până la vilă.

La vilă aşteptau toţi cu nerăbdare şi plini de teamă, întrebându-se oare din ce parte s-ar putea întoarce Iosif cu Copilaşul şi cu Iacov. Când Maria, Cyrenius şi ceilalţi i-au văzut în sfârşit pe cei trei venind, nu mai ştiau ce să facă de bucurie! Cu toţii le-au alergat în întâmpinare cu braţele deschise, iar Maria a luat Copilaşul în braţe, strângându-L cu

multă iubire. Cyrenius s-a mirat totuşi văzându-l pe Iosif ducând crucea în spate, care servea ca spânzurătoare şi era simbolul ruşinii şi umilirii.

Dar Copilaşul s-a îndreptat în braţele mamei Sale şi i-a spus lui Cyrenius: "Adevăr îţi spun, acest semn al ruşinii celei mai mari va ajunge semnul celei mai mari cinstiri! Dacă tu nu o porţi atunci când Mă urmezi pe Mine, aşa cum o poartă Iosif acum, nu vei intra în împărăţia Mea!"

Aceste cuvinte l-au făcut pe Cyrenius să tacă şi n-a mai întrebat nimic despre povara lui Iosif.

Cap.215 - Masa cu peşte rece, cu ulei şi suc de lămâie. Alimentaţia dietetică mozaică. Regimul alimentar din Noul Testament: "Dumnezeu este cel mai bun bucătar!"

După sosire, au intrat cu toţii în casă şi s-au aşezat la masă după voinţa Copilaşului. Căci nici unul dintre meseni nu băgase ceva în gură; cei trei peşti mari stăteau şi acum neatinşi pe masă. Căutarea Copilului durase câteva ore, iar acum se apropia seara şi bineînţeles că peştii se răciseră; iar evreii nu mănâncă de obicei peşte rece.

Dar, pentru că soarele încă nu apusese, peştele mai putea fi încă mâncat, doar că trebuia pus din nou la foc şi încălzit; de aceea, Iosif i-a chemat la el pe cei patru bucătari ai săi şi le-a dat poruncă să frigă din nou peştele.

Dar Copilul a spus: "Iosif, renunţă la această intenţie; căci de acum încolo, peştele poate fi mâncat şi rece, dacă a fost fript o dată înainte! Şi în loc să-l mai frigi încă o dată, spune-le băieţilor tăi să aducă ulei şi lămâie. Şi vei vedea că peştele va fi mult mai gustos decât dacă l-ar fi fript încă o dată!"

Iosif a urmat imediat sfatul Copilului şi a dat poruncă să fie adus un coş cu lămâi şi un vas cu ulei proaspăt. Şi toţi oaspeţii aşteptau pofticioşi să guste din acest preparat nou. Cyrenius a fost primul care şi- a tăiat o bucată zdravănă de peşte, peste care a pus ulei şi sucul de la o lămâie.

Şi, după ce a început să mănânce, nu mai contenea cu laude la adresa acestui nou mod de preparare. Exemplul guvernatorului a fost urmat şi de ceilalţi oaspeţi şi tuturor le-a plăcut aşa de mult mâncarea, că nu mai încetau cu laudele.

După ce Iosif a mâncat o porţie bună, el a zis: "Într-adevăr, dacă Moise ar fi ştiut să prepare peştele în acest fel, ar figura acum printre mâncărurile recomandate de el! Dar probabil că el nu a fost aşa de priceput în ale bucătăriei cum eşti Tu, dragul meu Iisus!"

Copilul a zâmbit cu multă drăgălăşenie şi a spus: "Dragul meu tată Iosif, motivul este acela că, în pustiu, unde se afla Moise, era valabilă zicala: "Foamea este cel mai bun bucătar", iar oamenii, de foame, mâncau adeseori chiar şi carne crudă; de aceea, Moise s-a văzut nevoit să prescrie acest regim, anume ca alimentele să fie consumate proaspete şi calde. Dar acum zicala se schimbă şi ea sună astfel: "Domnul este cel mai bun bucătar". Aşa că acum puteţi mânca peştele şi rece, cu ulei şi lămâie. Iar semnificaţia mesei este următoarea: peştele rece, dar bine prăjit, este aidoma cu starea păgânilor, sucul de lămâie aidoma puterii divine care îi uneşte şi îi adună, iar uleiul este aidoma cuvântului Meu

adresat lor. Acum înţelegi de ce este mai gustos peştele preparat astfel?" Şi toţi cei prezenţi s-au simţit mişcaţi până la lacrimi şi s-au minunat de înţelepciunea Copilaşului.

Cap.216 - De ce îşi merită Marea Mediterană cu prisosinţă acest nume.

După ce au mâncat cu toţii pe săturate peştele rece, mesenii s-au ridicat, i-au mulţumit lui Iosif pentru masă şi au ieşit apoi afară; căci soarele încă nu apusese de tot. Şi când ieşiseră deja aproape toţi oaspeţii din suita lui Cyrenius, Copilul i s-a adresat astfel: "Cyrenius, tu nu-ţi mai aminteşti ce M-ai întrebat când eram afară, la rug, când am vorbit Eu despre peştele din Marea Mediterană şi cât este de gustos?"

Cyrenius s-a gândit ce s-a gândit, dar n-a reuşit să-şi amintească ce întrebase; de aceea, el i-a spus Copilului: "Domnul meu, viaţa şi iubirea mea, iartă-mă, căci trebuie să-Ţi mărturisesc că am uitat de-a binelea!"

Copilul a zâmbit din nou şi i-a vorbit plin de blândeţe lui Cyrenius, care se simţea jenat: "Nu M-ai întrebat tu dacă Marea Mediterană se află într-adevăr la mijlocul pământului?! Iar Eu ţi-am sugerat să studiezi globul pământesc, să vezi pe el dacă această mare se află cu adevărat la mijlocul pământului. Acum mi se pare cel mai bun moment să lămurim această treabă! Deci ia globul în mână şi caută-ţi răspunsul la întrebare!"

Iar Cyrenius a spus: "Da, bietul de mine, aş fi uitat complet, dacă nu mi-ai fi adus Tu aminte!" Iacov s-a dus repede în încăperea alăturată, de unde s-a întors apoi cu globul pământesc, pe care i l-a dat lui Cyrenius. Acesta a căutat Marea Mediterană, pe care a găsit-o imediat. Iar când i-a arătat-o cu degetul, Copilul l-a întrebat: "Cyrenius, este acesta mijlocul pământului? Ţie cum ţi se pare?"

Cyrenius i-a răspuns: "Sunt un bun cunoscător al sistemului de calcul după Euclid şi Ptolemeu. Şi ştiu din planimetrie că orice punct de pe o suprafaţă sferică se află în mijlocul suprafeţei, pentru că toate punctele se află la distanţă egală faţă de centrul sferei; în acelaşi timp, toate liniile care pornesc din el spre partea opusă lui au aceeaşi dimensiune şi acelaşi unghi. Pornind de la aceste date, putem spune că această mare este una mediterană. Dar dacă ne luăm după aceste reguli, atunci toate mările ar putea la fel de bine să fie numite astfel".

Iar Copilul a spus: "Ai dreptate, totuşi legile lui Euclid nu se potrivesc în acest caz şi numai această mare poate fi numită Mediterana, căci adevăratul mijloc este acolo unde se află Domnul! Iată, Domnul se află pe malul acestei mări, deci aici se află mijlocul pământului! După cum vezi, acesta este un alt mod de a socoti, despre care Euclid nici n-a visat, dar este mai bun decât al lui!" Această explicaţie l-a zdruncinat pe Cyrenius, care a continuat să cerceteze mai departe.

Cap.217 - Totul respectă ordinea şi timpul hotărât de Dumnezeu. Despre cercetarea deşartă a ordinii divine şi simplitatea copilăriei ca singura cale spre adevărata înţelepciune.

Când Copilul a văzut că Cyrenius se lasă cuprins de patima cercetării, El i-a spus: "Cyrenius, degeaba cercetezi mai departe, ai vrea acum să ai toată mâna, când Eu ţi-am arătat un singur deget? Ce vrei tu nu se poate; pentru că toate au un timp al lor şi se supun unei anumite ordini! Când vezi un pom în floare, te gândeşti că ai vrea să ai şi fructele gata coapte. Dar nu se poate, pentru că fiecare pom are un timp al său şi o ordine a sa! Timpul şi ordinea sunt de la Mine din veci şi Eu nu pot să mă aşez de-a curmezişul Meu; de aceea, nimic nu poate fi înainte de vreme şi de ordinea stabilită.

Eu te iubesc cu toată puterea Mea divină; dar asta nu înseamnă că îţi pot dărui vreun minut din timpul acesta trecător; căci acesta trebuie să curgă ca un fluviu, care nu poate fi oprit şi nu are linişte până când nu atinge marele ţărm care este Veşnicia. De aceea, consider că cercetarea ta asiduă în tainele Mele divine este plină de vanitate. Pentru că tu nu vei reuşi să Mă cunoşti nici un strop mai mult înainte de a se împlini timpul. De aceea, renunţă la aceste cercetări şi nu-ţi mai osteni degeaba spiritul; pentru că vei afla totul fără osteneală, chiar de la Mine, când va veni timpul!

Tu ai vrea acum să înţelegi în adâncul sufletului tău de ce mijlocul se află acolo unde sunt Eu? Eu însă îţi spun: acum tu nu poţi încă înţelege acest lucru; de aceea, trebuie mai întâi să crezi şi prin credinţă să dovedeşti smerenia spiritului tău. Şi abia când spiritul tău va atinge prin credinţă adevărata profunzime, vei putea de la acest nivel să arunci o privire în tainele Mele. Dar dacă tu vrei să-ţi înalţi spiritul prin cercetare, acesta îşi va pierde treptat profunzimea vie şi adevărată, îndepărtându-se de tainele Mele, pe care nu le vei mai cunoaşte niciodată. Da, şi-ţi mai spun ceva: de acum încolo, misterele lumii vor fi pecetluite pentru înţelepţi şi învăţaţi; în schimb, ele vor fi sădite direct în inima celor săraci cu duhul, copiilor şi orfanilor! De aceea, trebuie mai întâi ca sufletul tău să atingă simplitatea copilăriei şi abia atunci va fi venit pentru tine vremea să primeşti o adevărată înţelepciune!"

Cyrenius s-a mirat foarte tare auzind aceste poveţe şi L-a întrebat pe Copil: "Asta înseamnă că nici un om nu mai trebuie să înveţe să citească un text, sau să încerce să scrie unul?! Căci de ce să se mai chinuie cineva cu învăţatul, dacă Tu îţi dezvălui tainele doar celor aleşi de Tine?" Iar Copilul a răspuns: "O învăţătură corectă şi plină de smerenie îngraşă ogorul pentru ca înţelepciunea Mea să dea roade, acest lucru este prevăzut în ordinea Mea. Dar învăţătura, ca şi înţelepciunea - nu trebuie să reprezinte un scop în sine, ci doar un mijloc. Iar când ogorul va fi îngrăşat, atunci am să împrăştii sământa Mea şi abia după aceea va răsări adevărata înţelepciune! Înţelegi acum?" - şi Cyrenius a tăcut şi a renunţat la cercetările lui.

Cap.218 - Crucea impusă ca expresie a iubirii lui Dumnezeu faţă de oameni.

După ce Copilul a încheiat această discuţie foarte instructivă avută cu Cyrenius, s-a apropiat de El Iosif, care L-a întrebat ce se va întâmpla cu crucea adusă acasă.

Iar Copilul i-a răspuns: "Iosif, pot să-ţi spun că acea cruce şi-a găsit deja şi omul şi locul! Voi obişnuiţi să spuneţi unui negustor: 'Ai adus marfă bună, o să rămâi repede fără ea; pentru că se va găsi repede cumpărătorul care s-o vrea!' Iată şi Eu sunt un asemenea negustor! Am adus o marfă bună, care stă expusă spre vânzare. Şi s-a găsit deja un cumpărător care a luat-o din iubire pentru Mine; iar cumpărătorul este Ionatha, pescarul cel puternic. Nu este normal să primească ceva pentru bunăvoinţa lui de a ne hrăni din belşug cu peşte?! O mână spală pe cealaltă. Cine dă apă, acela trebuie să primească altă apă. Cine dă ulei, acela trebuie să primească alt ulei în locul celui dat. Cine consolează pe alţii, trebuie să primească în schimb o consolare veşnică. Şi cine dăruieşte în jurul său iubire, aceluia trebuie să i se răspundă tot cu iubire. Ionatha Mi-a acordat toată iubirea sa; de aceea şi Eu i-am oferit iubirea mea sub forma acestei cruci. Şi voi Mi-aţi dăruit iubirea voastră, amestecată cu apă şi ulei; dar trebuie să-ţi spun, Iosif: iubirea pură Îmi este mult mai plăcută decât aceea amestecată cu apă şi ulei! Iar crucea a ajuns să însemne pentru mine dovada supremă a iubirii! De aceea i-am oferit-o lui Ionatha, pentru că el Mă iubeşte cel mai mult; căci el Mă iubeşte doar pentru Mine şi aceasta numesc Eu iubire pură. El M-a iubit înainte de a şti cine sunt; în schimb, voi M-aţi iubit mai puţin, chiar ştiind cine sunt de fapt. Această iubire a voastră am comparat-o Eu cu apa! De aceea, n-o să vă lipsească niciodată apa pe acest pământ. Dragostea lui Cyrenius a fost amestecată cu ulei; de aceea, el va fi uns cu balsamurile vieţii, aşa cum voi veţi bea din apa vieţii. Dar în camera Mea vor pătrunde numai aceia care Mă iubesc cu adevărat!"

Această mică tiradă a Copilului l-a speriat foarte tare pe Iosif, iar Cyrenius a făcut ochii mari de mirare.

Dar Copilul a continuat: "Să nu vă închipuiţi acum că vă opresc accesul la cruce; căci cel care doreşte să aibă o inimă liberă, acela poate primi şi crucea!" Această completare a liniştit sufletele lui Iosif şi Cyrenius.

Cap.219 - Lacrimile lui Ionatha şi sfânta iubire pentru Dumnezeu. Trupul ca o plată a păcatului. Despre valoarea şi atracţia iubirii adevărate.

În timpul discursului Copilului, Ionatha, pătruns de iubirea lui fierbinte pentru Copil, a căzut în genunchi înaintea Lui, plângând de atâta bucurie şi recunoştinţă.

Dar Copilul le-a spus celorlalţi: "Vedeţi cât de puternică este iubirea lui Ionatha pentru Mine? Adevăr grăiesc vouă: din fiecare lacrimă care-i picură din ochi se va naşte cândva o lume pentru el în împărăţia Mea! Eu v-am vorbit deja despre valoarea şi

deosebirea dintre diferitele categorii de lacrimi; dar acum vă mai spun o dată: nici o lacrimă nu înseamnă pentru Mine mai mult decât aceste lacrimi ale lui Ionatha!"

Auzind aceste cuvinte, Ionatha cel voinic a încercat să se stăpânească şi a spus: "O, Doamne atotputernic! Cum am ajuns eu, un biet păcătos, să mă bucur de atâta milostivire din partea Ta?"

Iar Copilul a spus: "Ionatha, întreabă-te singur, cum crezi că se poate împăca iubirea mare ce-Mi porţi cu un suflet păcătos, cum spui tu?! Oare nu este iubirea pentru Mine ea însăşi sfântă, aşa cum sunt Eu în dumnezeirea Mea?! Dacă eşti aşa de păcătos, cum poţi purta în suflet o iubire atât de sfântă?! Iubirea pe care o poartă omul în sufletul său lui Dumnezeu nu este suficientă spre a-l sfinţi şi a-l face să se nască din nou?! Iar când tu eşti atât de plin de iubire, spune-Mi, ce numeşti tu a fi păcatul tău? Să ştii, trupul fiecărui om este un păcat în sine; de aceea, trupul oricărui om va pieri. Chiar şi trupul acesta al Meu, făcut din carne, stă sub semnul păcatului, de aceea va muri ca toate celelalte. Dar acest păcat nu este unul de bună voie, ci unul moştenit, de aceea nu ţi se pune la socoteală. De aceea, nu vei fi judecat după trup, ci numai după iubirea ta. Iar când va veni vremea, nu vei fi întrebat: 'Cum a fost trupul tău?', ci: 'Cum a fost iubirea ta?' Uite, dacă arunci o piatră în sus, ea nu rămâne acolo sus, ci cade repede înapoi pe pământ. De ce? Pentru că materia pământului o atrage ca pe o iubire, de care el însuşi este plin. De ce atunci nu cad şi norii şi stelele de pe cer? - Pentru că ei sunt atraşi de iubirea din cer! Deci, dacă inima ta este plină de iubire pentru Dumnezeu cel veşnic, unde te va atrage pe tine această iubire a ta?"

Această ultimă întrebare a umplut inimile celor prezenţi cu o mare fericire, căci acum înţeleseseră cu toţii cum stăteau lucrurile.

Cap.220 - Un leac împotriva insectelor. Războiul laptelui. O cometă.

După această lămurire adusă lui Ionatha, ca şi celorlalţi care erau de faţă, Iosif a spus: "Prieteni, seara este frumoasă; ce-ar fi dacă înainte de a merge la culcare, ne-am plimba vreo oră sub cerul liber?! Căci în casă este de-a dreptul înăbuşitor; iar dacă mergem la culcare pe o asemenea zăpuşeală, nu vom putea nici să dormim, nici să ne odihnim!"

Iar Copilul a spus: "Iosif, sunt şi Eu de aceeaşi părere cu tine; şi dacă n-ar fi vorba de atâtea insecte care au înviat acum pe afară, ar putea fi şi mai frumos!"

Iosif a răspuns: "Ai dreptate, iubirea şi viaţa mea! Dacă ar exista un singur leac cu care să trimitem la plimbare pe aceşti musafiri nedoriţi, un leac care să nu se aşeze de-a curmezişul ordinii Tale, ce bine ar fi!"

Iar Copilul a spus: "Putem găsi cu uşurinţă un asemenea leac! Du-te la bucătărie, adu un castron cu lapte cald şi pune-l undeva afară şi vei vedea că toate aceste insecte supărătoare îl vor înconjura pe dată - iar pe noi ne vor lăsa în pace!"

Şi Iosif a poruncit imediat fiilor săi să aducă afară un castron cu lapte cald de vacă. Iar fiii lui Iosif au îndeplinit imediat porunca tatălui lor. Şi abia a fost aşezat afară castronul cu lapte cald, că cei prezenţi au văzut în lumina difuză a amurgului un roi uriaş

format din tot felul de insecte înconjurând castronul. Şi toţi s-au minunat de această descoperire, văzând cum milioane de insecte diferite s-au adunat într-un singur loc, începând între ele un adevărat război al laptelui.

Iar Cyrenius a zis: "Ia te uită, ce simplu şi eficient este acest procedeu! Un castronel cu lapte cald ne-a scăpat de chinul înţepăturilor! Trebuie să fac cunoscut procedeul şi la Tyrus! Căci şi acolo oamenii sunt sâcâiţi de milioane de asemenea vietăţi, de cum se lasă seara".

Dar Copilul a spus: "Leacul este bun, într-adevăr, numai că el nu poate fi folosit pretutindeni cu acelaşi sens; căci nu peste tot există aceeaşi situaţie, iar o situaţie ca aceasta de aici nu mai poate fi nicăieri! De aceea, numai aici este acest procedeu atât de eficient. Iar acolo unde nu există aceeaşi situaţie, nici leacul nu va mai avea acelaşi efect. Dar acum priveşte în sus spre cer şi vei descoperi o cometă!"

Iar Cyrenius a privit în sus şi a văzut imediat o cometă mare.

Cap.221 - O discuţie despre comete, ca prevestitoare de război sau nenorociri.

Cyrenius a privit la cometa cea mare, apoi a zis: "Adevărat, o stea ciudată! Este prima pe care o văd; am auzit de multe ori vorbindu-se despre aceşti vestitori de nenorociri care se plimbă pe cer".

Auzindu-l pe Cyrenius vorbind astfel, Maronius Pilla s-a apropiat de el şi i-a spus: "Priveşte numai! Templul lui Ianus este închis abia de şapte ani, dar toţi spun: acum Roma va dobândi pacea veşnică, căci niciodată acest Templu n-a stat închis atâta vreme! Iar acum avem din nou în faţa ochilor acest semn îngrozitor, care arată că Templul lui Ianus va fi din nou deschis, iar câmpul lui Marte va fi din nou plin de viaţă!"

Dar Iosif l-a întrebat pe Maronius Pilla dacă el chiar crede că această stea cu coadă prevesteşte războaie. Iar Maronius Pilla a răspuns foarte serios: "Vai, prietene, dar acesta este un adevăr de netăgăduit! Îţi spun: război după război!"

Iar Cyrenius a spus: "Iată-i pe cei doi drepţi împreună! Iosif continuă să creadă neclintit în Moise al lui, iar Maronius Pilla nu se poate elibera de vechile lui superstiţii păgâne!"

Dar Iosif i-a spus: "Venerate frate şi prieten Cyrenius! Eu cred că Moise este oricum mai bun decât Templul lui Ianus din Roma!"

Iar Cyrenius i-a răspuns: "Fireşte! Dar atâta vreme cât Îl avem pe însuşi Dumnezeu printre noi, pe însuşi Jehova, cred că atât Moise cât şi nătărăul de Ianus pot să se retragă şi asta odată pentru totdeauna! Conform unor legende vechi şi lipsite de temei, cometa ar fi prevestitoare de nenorociri, însă eu cred că Domnul nostru, iubitul nostru Iisus, cu puterea Lui nemărginită, va putea stăvili şi această nenorocire! Nu eşti şi tu de părerea mea?"

Iar Iosif a spus: "Bineînţeles; totuşi nu trebuie comparat Moise cu Ianus din Roma, nici măcar în prezenţa Domnului!"

Cyrenius i-a răspuns: "Nici nu vreau acest lucru; însă atâta vreme cât îl am pe Domnul, Moise şi Ianus îmi sunt totuna!"

La care, Copilul s-a adresat lui Cyrenius: "Aici ai dreptate! Căci acolo unde este vorba de infinit, celelalte unităţi de măsură dispar şi un zero poate însemna acelaşi lucru cu un milion!"

Acest răspuns al Copilului l-a şocat puţin pe Iosif, care n-a mai vorbit de Moise în faţa lui Cyrenius.

Cap.222- O lecţie practică despre natura cometelor, pornind de la exemplul castronului cu lapte.

Ionatha, care în asemenea situaţii căuta întotdeauna să afle cauza lucrurilor, s-a apropiat de Iosif şi a spus: "Frate, cred că acum este iarăşi o situaţie pe care Domnul ar putea să ne ajute să o înţelegem, cum a fost atunci când cu eclipsa de lună! Ce crezi, dacă L-am întreba, ne va da explicaţiile dorite?"

Iar Iosif i-a răspuns: "Dragul meu frate Ionatha, nu avem decât să încercăm! Cine se încrede în Dumnezeu, acela este pe drumul cel bun. Du-te tu la Copilaş şi întreabă-L. El se află acum la Maria în poală. Aşa că vom vedea ce răspuns vei primi la întrebarea ta!"

După îndemnul lui Iosif, Ionatha s-a dus plin de iubire şi smerenie la Copil şi a vrut să-L întrebe; dar Copilul i-a luat-o înainte lui Ionatha şi i-a zis: "Ionatha, Eu ştiu deja ceea ce vrei; dar nu am nici un răspuns pentru tine! Dar mergi în casă şi ia de acolo o făclie mică, aprinde-o, apoi mergi cu ea la castronul cu lapte, pus pentru muşte şi ţânţari şi te asigur că vei vedea şi acolo o cometă cu totul naturală!"

Ionatha a făcut întocmai ceea ce îl sfătuise Copilul. Şi, iată, când s-a apropiat cu făclia aprinsă de castronul cu lapte, peste un milion de musculiţe şi ţânţari au început să roiască în jurul ei, iar Ionatha a putut într-adevăr vedea o coadă strălucitoare, lungă de mai mulţi stânjeni, compusă, bineînţeles, din insecte în zbor, iar capătul cozii era acolo unde se afla castronul cu lapte. Acest fenomen a fost observat şi de alte persoane aflate de faţă şi toţi s-au mirat constatând asemănarea dintre această întâmplare şi cometa de pe cer. Iar Ionatha s-a dus la Copil şi L-a întrebat ce trebuie să înţeleagă el din toate acestea. Copilul i-a răspuns: "Deocamdată atât cât ai văzut! şi nu trebuie să afle toţi despre acest secret; de aceea, mulţumeşte-te deocamdată cu atât! Mai este şi mâine o zi".

Cap.223 - Explicaţii şi corespondenţe referitoare la natura cometelor.

Ionatha a stat mult pe gânduri, dar n-a reuşit să ajungă la vreo concluzie. Şi Copilul şi-a dat imediat seama că Ionatha nu reuşea să facă legătura între cometa formată în urma castronului cu lapte şi cometa de pe cer. Atunci, El s-a ridicat şi s-a adresat lui Ionatha: "Dragul
Meu Ionatha! Se petrec acum în tine nişte lucruri care seamănă cu cele întâmplate la formarea cometei de lângă castronul cu lapte! Inima ta este un castron mare, plin cu lapte, iar iubirea ta este laptele din castron. Iar deasupra laptelui s-au adunat o mulţime de muşte, ţânţari şi alte insecte, aidoma celor de la castronul cu lapte. Şi roiul format de ele reprezintă gândurile cu care te chinuieşti tu să dai de rostul asemănărilor dintre cele două feluri de comete. Dar, prietene Ionatha, cine va crede cu adevărat că nucleul cometei de pe cer este un castron cu lapte, iar coada ei un roi de ţânţari? Acestea sunt numai nişte analogii, nu asemănări care există realmente în natură! Ştii tu ce este o analogie? - Ce este un castron? Ce este laptele din el? Şi ce este roiul de muşte şi ţânţari? Vezi, nu poţi să răspunzi; atunci, ascultă-Mă, căci vreau să-ţi spun câte ceva! Castronul reprezintă un vas în care se strâng substanţele, de care se leagă forţa hrănitoare vitală din Mine; iar laptele este o asemenea substanţă, care poartă în sine, din belşug, tocmai această forţă hrănitoare vitală din Mine. În muşte, ţânţari şi alte insecte, forţa vitală are libertate de acţiune. Dar, dacă nu este hrănită cu o forţă vitală nutritivă şi corectă, ea slăbeşte şi nu mai are putere să se constituie într-o treaptă superioară, desăvârşită. Precum vezi, cometa de pe cer nu este altceva decât o lume nouă în devenire! Nucleul îl reprezintă vasul destinat să primească de la Mine forţa vitală. Această forţă vitală este încălzită de Mine printr-un foc propriu izvorât chiar din ea, care se transformă astfel în vapori nutritivi. Dar, pentru ca aceşti vapori purtători de forţă vitală să nu se împrăştie, sustră-gându-se în acest fel noului corp în devenire, ei sunt preluaţi de o multitudine de monade (mici vieţuitoare din eter), care le dirijează spre corpul nou format, pentru desăvârşirea formei sale. Iată, aceasta este analogia dintre cometa de pe cer şi cometa formată în urma castronului cu lapte! Iar acum încetează cu iscodirile, dacă nu vrei ca iubirea ta să-ţi slăbească din această cauză".

La aceste explicaţii au asistat mai multe persoane, dar nimeni nu a înţeles mare lucru; şi mulţi au crezut că aşa trebuie să fie.

Cap.224 - De ce o iscodire prea profundă a creaţiei divine poate dăuna copiilor lui Dumnezeu.

Cyrenius a dorit totuşi să ceară lămuriri suplimentare, drept pentru care L-a întrebat pe Copil: "Tu, viaţa mea, spune-mi, de ce nu trebuie să cercetăm prea adânc lucrările Tale? De ce o asemenea cercetare poate dăuna iubirii faţă de Tine? Eu sunt exact de părerea contrară: cu cât cunoaştem mai bine şi ne este mai clară opera Ta, cu atât ar trebui să crească şi iubirea noastră pentru Tine, nicidecum să slăbească! Căci acest lucru

a fost dovedit şi în relaţiile dintre oameni; un om ne devine cu atât mai preţios, cu cât descoperim la el noi şi noi calităţi. Deci nu înţeleg cum este posibil ca pe măsură ce Te cunoaştem în toată mărimea, desăvârşirea şi slava Ta, iubirea noastră faţă de Tine, Creatorul nostru, să slăbească! De aceea, vreau să Te rog pe Tine, viaţa mea, să-mi mai dai câteva lămuriri despre această stea ciudată. Pentru că inima mea îmi spune că abia atunci iubirea mea pentru Tine va fi desăvârşită, când voi fi în stare să înţeleg în profunzime opera Ta plină de înţelepciune. Căci nimeni nu Te poate accepta ca pe unicul Domn şi Dumnezeu, dacă nu Te recunoaşte mai întâi. Deci această recunoaş-tere a Ta este pentru noi motivul principal al iubirii noastre pentru Tine, exact cum am procedat şi cu soţia mea, înainte de a o primi în casa mea! Dacă n-aş fi cunos-cut-o bine, ea n-ar fi ajuns niciodată soţia mea!"

Copilul a început să zâmbească auzind aceste afirmaţii şi a zis: "Vai, dragul Meu Cyrenius, dacă Mi-ai ţine mai des asemenea prelegeri, ar trebui să ajung şi Eu în cele din urmă un om foarte deştept! Căci tu Mi-ai dezvăluit lucruri absolut noi! Gândeşte-te şi tu! Tu ai făcut pe profesorul cu Mine şi ai ţinut să-Mi demonstrezi că avertismentul Meu cu privire la cercetarea cu îndărătnicie a operei Mele şi pericolul ce-l reprezintă ea pentru iubirea voastră faţă de Mine, nu numai că nu are temei, dar situaţia se prezintă exact invers. Atunci cum aş putea Eu, un discipol de-al tău, să te lămuresc asupra unor lucruri necunoscute?! Dacă tu pretinzi că ştii mai bine decât Dumnezeul şi Creatorul tău care sunt motivele pentru care iubim, cum poţi să ceri după aceea să fii informat mai îndeaproape?! Sau îţi imaginezi că Domnul se va schimba pentru a se potrivi unor motive stabilite de mintea omului, ca şi cum El ar fi un judecător după legile lumeşti?! Vai, Cyrenius, ce mult te înşeli! Să ştii că numai Eu cunosc ordinea divină, veşnică şi ea este mama tuturor lucrurilor! Din această ordine te-ai născut şi tu! Iubirea spiritului tău faţă de Mine este de fapt viaţa ta! Acum, dacă tu vrei să-ţi întorci de la Mine această iubire a ta şi s-o îndrepţi spre făpturile create de Mine, pentru ca după aceea să Mă iubeşti mai tare pe Mine, care stau viu înaintea ta, spune-mi, o asemenea iubire mai are vreun temei?! Da, cei care încă nu Mă cunosc şi nu M-au văzut, aceia pot ajunge la Mine pe calea descrisă de Tine; dar când M-ai purtat odată în braţe, la ce mai servesc atâtea ocolişuri?"

Cyrenius a tresărit auzind aceste vorbe şi nimeni nu a mai pus întrebări în legătură cu cometa.

Cap.225 - Retragerea divinităţii în sinea Copilului. Ultimele dispoziţii ale Copilului pentru Iosif şi Cyrenius. Odihna din timpul nopţii. Deosebita graţie a lui Iisus pentru Iacov.

După ce discuţiile în jurul cometei au încetat, Copilul i-a spus lui Iosif: "Iosif, în aceste două zile, Eu m-am purtat ca un stăpân al acestei case şi toţi au ascultat de Mine; dar de acum înainte îţi predau ţie rolul de stăpân al casei; fie ca totul să se întâmple cum doreşti tu! De acum încolo, voi fi şi Eu ca orice copil de vârsta Mea; căci şi trupul Meu trebuie să crească, pentru a vă izbăvi pe voi toţi. De aceea, de azi înainte să nu mai aşteptaţi de la Mine vreo minune vizibilă! Dar să nu vă lăsaţi înşelaţi în credinţa şi în

încrederea voastră faţă de puterea şi forţa Mea; căci ceea ce am fost din vecii vecilor sunt şi acum şi aşa voi rămâne în veci! Să nu vă temeţi de lume, căci ea nu reprezintă nimic în faţa Mea; dar să vă temeţi că voi aţi putea rătăci drumul către Mine, - căci asta va însemna moartea sufletului vostru! Şi tu, Iosif, să preiei din nou cârma casei tale, pe care s-o conduci cu dreptate, în numele Tatălui Meu, amin! Iar tu, Cyrenius, să pleci mâine dimineaţă fericit spre Tyrus, unde te aşteaptă probleme importante de rezolvat! Dragostea şi milostivirea Mea te vor însoţi, de aceea poţi pleca liniştit. Dacă vei avea alte probleme, ţi le vei rezolva cu ajutorul lui Iosif, căci el este acum stăpânul casei!"

După aceea, Copilul l-a chemat pe Iacov la El şi i-a spus: "Iacov, între noi continuă să dăinuie relaţiile de mai înainte, pe care le cunoşti deja! Şi aşa va rămâne şi în această ţară. Amin!"

Iosif s-a întristat foarte tare la auzul acestei hotărâri şi L-a rugat din tot sufletul pe Copil să rămână în toată manifestarea dumnezeirii Sale. Dar Copilul deja începuse să vorbească absolut copilăreşte şi în cele ce spunea nu mai era nici urmă de înţelepciune divină. În curând i s-a făcut somn şi Iacov a trebuit să-L ducă în pat. În schimb, ceilalţi au rămas încă multă vreme împreună discutând despre motivul care ar fi putut să-L determine pe Copil să ia această hotărâre; dar nimeni nu găsea un răspuns potrivit, ci mai degrabă se întrebau unul pe altul, dar răspunsul nu venea de nicăieri. În cele din urmă, Iosif a spus: "Cel puţin ştiu ceea ce ne trebuie şi ce avem de făcut, cred că putem să ne mulţumim cu atât! Dar este târziu; cred că ar trebui să mergem la culcare".

Cu aceasta propunere au fost de acord cu totii asa ca au intrat in casa sa se culce.

Cap.226 - Îngrijorarea lui Iosif în legătură cu mâncarea. Cămara de alimente goală. Ajutorul dat de Ionatha, care aduce peşte.

În ziua următoare, Iosif s-a sculat ca de obicei, înaintea tuturor şi a ieşit afară să vadă ce treburi erau de făcut în ziua aceea. Totul indica începutul unei zile frumoase; Iosif s-a întors în casă să-şi trezească fiii, care trebuiau să pregătească micul dejun. Iar fiii s-au sculat imediat şi s-au dus în cămară să vadă ce rezerve mai erau acolo şi după ce au cercetat rafturile, s-au întors repede la Iosif ca să îl anunţe: "Dragul nostru părinte, am îndeplini cu plăcere porunca ta; dar după atâtea zile, cămara noastră s-a golit aşa de tare, că abia dacă am mai putea pregăti ceva pentru vreo zece persoane. Sfătuieşte-ne ce să facem şi de unde să mai procurăm alimente şi într-o oră masa va fi pregătită!" Iosif a început să se scarpine în cap, s-a dus apoi la cămara de alimente şi s-a convins singur că băieţii aveau dreptate, de aceea s-a îngrijorat foarte tare. S-a tot gândit el ce s-a gândit, dar nu găsea nici o soluţie care să-l scoată din încurcătură. Şi în vreme ce stătea aşa în tindă, dus pe gânduri, iată că a apărut şi Ionatha din dormitorul său, l-a salutat şi l-a sărutat, după care l-a întrebat ce gânduri îl frământă de este aşa de trist şi de gânditor. Şi Iosif, în loc de orice altă explicaţie, l-a dus pe Ionatha să-i arate cămara goală. Iar Ionatha, după ce a văzut-o, a spus: "Dragul meu prieten, nu trebuie să fii îngrijorat din această cauză. Cămările mele sunt pline cu mâncare. Am acolo cantităţi enorme de peşte

afumat! Lasă-i pe băieţii tăi să meargă cu mine până acasă şi într-o oră şi jumătate cămara ta va arăta altfel!"

Această propunere a fost ca un balsam pentru sufletul lui Iosif, care a fost imediat de acord. Şi nici nu a trecut o oră şi jumătate, că Ionatha şi cei patru fii s-au întors cu un transport consistent de peşte. Băieţii au adus peşte afumat, iar Ionatha a mai adus şi el trei butoiaşe cu peşte proaspăt, precum şi mai multe pâini. Iosif s-a bucurat nespus de mult când i-a văzut pe toţi aşa de încărcaţi, de aceea i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru asemenea dar, L-a preaslăvit, apoi l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe Ionatha. În bucătărie era acum mare agitaţie. Băieţii se ocupau de peşte, Maria şi Evdochia au apărut şi ele din dormitor şi s-au dus să mulgă vacile. Astfel, în mai puţin de o jumătate de oră a fost pregătit un mic dejun satisfăcător pentru mai mult de o sută de persoane.

Cap.227 - Iosif şi Cyrenius se întrec în dovezi de iubire. Mărinimia lui Iosif. Despre adevăraţii şi falşii slujitori ai Domnului.

După ce masa a fost astfel pregătită şi toţi oaspeţii s-au sculat, Iosif s-a dus la Cyrenius şi l-a întrebat dacă este gata şi pot sta la masă. Iar Cyrenius i-a răspuns: "Veneratul meu prieten şi frate, sunt deja gata şi suita mea de asemenea; dar ştiu că în cămara ta nu încap atâtea alimente încât să poţi hrăni vreme de mai multe zile peste o sută de oameni. De aceea, am hotărât să trimit câţiva slujitori în oraş să cumpere câte ceva de mâncare pentru mine, ca şi pentru tine!"

Auzind de această hotărâre, Iosif a spus: "Dragul meu prieten şi frate, poţi face acest lucru pentru nava ta; dar pentru mine nu trebuie să te osteneşti degeaba. Căci, pe de-o parte, masa este pregătită, iar pe de altă parte, în cămara mea mai există mâncare cât să vă hrănească pe toţi încă opt zile. Deci nu-ţi face probleme în privinţa mea, pentru că sunt bine aprovizionat!" La care, Cyrenius i-a răspuns: "Într-adevăr, mărinimia ta mi-ar părea de neînţeles, dacă nu te-aş cunoaşte mai demult! Aşa se pot deosebi adevăraţii slujitori ai lui Dumnezeu de cei falşi: cei drepţi sunt dezinteresaţi, pe când cei falşi îşi urmăresc doar interesul lor; căci cei drepţi Îl iubesc pe Dumnezeu în inima lor, iar răsplata veşnică şi supremă o simt chiar în inimă, pe când cei falşi Îl servesc pe un Dumnezeu închipuit de ei, de dragul lumii; de aceea, ei caută o răsplată în această lume şi doresc să fie răsplătiţi la fiecare pas. Căci eu, care m-am născut păgân, cunosc foarte bine cum preoţii romani pretind a fi plătiţi la fiecare pas. Eu însumi a trebuit odată să plătesc o sută de pfunzi de aur unui preot superior căruia i-am cerut un sfat! Şi te întreb: A fost acela un adevărat slujitor al Domnului? În schimb, tu m-ai găzduit trei zile în casa ta, unde am învăţat o mulţime de lucruri şi totuşi nu pretinzi nimic! Nici pentru cei opt copii ai mei nu vrei să primeşti nimic! De aici se văd foarte clar deosebirile dintre adevăraţii şi falşii slujitori ai Domnului".

Iar Iosif a spus: "Frate, hai să nu mai vorbim despre aceste lucruri, căci este prea mult pentru mine. Mai bine aşează-te la masă şi mâncarea va sosi pe dată!"

Iar Cyrenius a urmat sfatul lui Iosif şi s-a aşezat la masă.

Cap.228 - Buna dispoziţie de la micul dejun. Iosif vorbeşte despre bunătatea Domnului. Copilul la masă. Scene idilice între micuţul Iisus şi Cyrenius.

După ce toţi s-au aşezat la masă, a fost adus şi peştele, pregătit cu multă pricepere, iar Cyrenius s-a mirat, întrebându-se cum a putut Iosif să facă rost cu noaptea-n cap de o cantitate atât de mare de peşte proaspăt! Iar Iosif a arătat spre Ionatha şi a spus, oarecum în glumă: "Când ai ca prieten un pescar atât de priceput, nu trebuie să cauţi prea departe, căci iată, peştele soseşte la comandă!"

Cyrenius a zâmbit şi a spus: "Aici ai dreptate. Într-adevăr, poţi avea peşte din belşug la nevoie, dacă în casa ta e Cineva anume!"

Iar Iosif a ridicat mâinile în sus şi a spus, profund mişcat: "Şi încă pe cine, pe Cel pentru care nu vom fi niciodată îndeajuns de puri, frate Cyrenius! Fie ca El să ne binecuvânteze această masă, care trebuie să ne întărească atât trupul, cât şi sufletul, întru iubirea noastră pentru El, Atotputernicul!"

Această exclamaţie a lui Iosif i-a mişcat până la lacrimi pe cei prezenţi, care L-au preaslăvit pe Domnul în persoana Copilaşului care încă mai dormea. Şi după ce au terminat imnul de slavă şi au început să mănânce, abia atunci s-a trezit şi Pruncul din somn; iar mirosul îmbietor care venea dinspre masă i-a spus imediat ce mâncau oamenii. Atunci s-a sculat şi El repejor din pătuţul Său, a venit în fugă la masă, la mama Lui, aşa gol cum era şi a cerut ceva de mâncare. Iar Maria L-a luat imediat în poală şi i-a spus lui Iacov: "Du-te şi adu repede o cămăşuţă curată din cameră!"

Iacov s-a dus imediat să aducă o cămăşuţă curată. Dar copilul nu a vrut să îmbrace cămaşa. Maria s-a cam enervat şi i-a spus: "Fiul meu, nu se cuvine să stai gol la masă; mă supăr rău pe Tine, dacă refuzi s-o îmbraci!"

Dar Cyrenius, impresionat de drăgălăşenia Copilului gol, i-a spus Mariei: "Dragă Maria, dă-mi te rog puţin Copilul, aşa gol cum este, să-L mângâi un pic! Căci cine poate şti dacă voi mai avea vreodată o ocazie atât de fericită?"

Iar Copilul i-a zâmbit imediat lui Cyrenius şi a cerut să se ducă în braţele lui. Maria i l-a dat, iar Cyrenius plângea de bucurie şi de fericire, când Copilul a alergat cu paşii Lui mici în braţele sale. Cyrenius L-a întrebat imediat ce bucată de peşte îşi doreşte. Iar Copilul i-a răspuns pe un ton absolut copilăresc: "Să-mi dai bucata aceea mai albă, care nu are oase!" şi Cyrenius i-a pus în mânuţă bucata cea mai bună, pe care Copilul a început s-o mănânce cu multă poftă. După ce s-a săturat, El a spus: "A fost foarte bună. Acum poţi să Mă îmbraci! Căci atunci când Mi-e foame, vreau mai întâi să mănânc şi după aceea să Mă îmbrac!"

După care n-a mai spus nimic şi a stat foarte cuminte să i se pună cămăşuţa.

Cap.229 - Continuarea scenei copilăreşti de la masă. 'Maria este rea doar din iubire pentru Mine!'

După ce a fost îmbrăcat, Cyrenius L-a întrebat din nou dacă nu mai doreşte o bucăţică de peşte.

Dar Copilul a răspuns în felul Său: "O bucăţică mică aş mai vrea totuşi; dar Mie mi-e teamă că mama o să mă certe din nou".

Iar Cyrenius a spus: "Scumpul meu Copilaş, dacă îţi dau eu, mămica Ta nu va spune nimic".

Dar Copilul i-a răspuns lui Cyrenius cu naivitate: "Da, câtă vreme eşti aici, n-o să zică nimic, dar după ce pleci, mă va certa de două ori mai mult. Nici nu-ţi închipui cât de tare se supără mama când fac ceva ce nu-i este pe plac!"

Cyrenius a zâmbit şi i-a spus Copilului: "Ce părere ai dacă aş certa-o puţin pe mama Ta şi din această cauză, n-ar fi mai indulgentă cu Tine?"

Iar Copilul a spus: "Te rog să nu faci acest lucru, pentru că, după ce vei pleca, o să-Mi tragă o săpuneală de toată frumuseţea!"

Cyrenius L-a întrebat din nou pe Copil: "Scumpul meu Copilaş divin, viaţa mea, dacă mama Ta este atât de rea, cum de o iubeşti totuşi aşa de mult?"

Iar Copilul a răspuns: "Pentru că este rea din prea mare iubire pentru Mine; pentru că tot timpul se teme că Mi se poate întâmpla ceva rău. De aceea, trebuie s-o iubesc foarte mult! Chiar atunci când este rea cu Mine fără motiv, ea crede că face bine, de aceea merită iubirea Mea. Din acelaşi motiv se va supăra şi acum, pentru că îşi închipuie că încă o bucăţică de peşte o să-Mi facă rău. Sunt sigur că nu Mi-ar face rău; dar nu vreau s-o supăr pe mama, care este atât de grijulie cu Mine. Eu pot să renunţ la ce vreau Eu şi să ascult de mama dacă aşa trebuie, dar când consider că nu este nevoie, atunci fac ce vreau. Şi atunci nu mă sinchisesc prea mult dacă mama Mă ceartă. Dar acum nu este cazul, pentru o bucăţică de peşte. De aceea, prefer să renunţ, pentru ca mama să nu-Mi reproşeze nimic, după ce tu vei fi plecat".

Cyrenius s-a adresat din nou Copilului, cu foarte multă iubire: "Tu, viaţa mea, dacă ai un asemenea respect pentru mama Ta, de ce adineaori ai refuzat să Te laşi îmbrăcat? Pentru acest lucru nu Te va certa, după plecarea Mea?"

Iar Copilul a răspuns: "Ba bine că nu! Dar n-o să-Mi pese prea tare! Căci, după cum tocmai ţi-am spus, uneori fac ce vreau şi nu-Mi mai pun întrebarea dacă mama este sau nu de acord. Dar admit că mama are dreptate să Mă certe, pentru că are cele mai bune intenţii şi-Mi vrea doar binele".

Auzind aceste cuvinte, Maria a zâmbit şi a spus în glumă: "Aşteaptă numai să rămânem singuri, să vezi ce-am să Te mai cert, pentru că m-ai vorbit de rău în faţa lui Cyrenius!"

Copilul a zâmbit şi El şi a spus: "Cred că glumeşti! Ştiu Eu când te superi de-adevărat, pentru că atunci te roşeşti toată; dar acum eşti albă şi frumoasă, aşa că nu eşti supărată pe Mine".

Şi toţi au râs auzind această remarcă, iar Copilul a zâmbit şi El. Iar Maria a luat Copilul în braţe şi L-a strâns cu iubire la piept, mângâindu-L şi sărutându-L.

Cap.230 - Recunoştinţa lui Cyrenius, darul şi cuvântarea lui de bun-rămas. Cyrenius mai rămâne o zi.

Cu această scenă încântătoare, masa de dimineaţă a luat sfârşit. După ce Iosif a terminat rugăciunea de mulţumire, Cyrenius s-a dus la el şi i-a spus: "Iubitul meu prieten, ai fost atât de amabil cu mine, iar meritele tale în faţa fratelui meu Iulius Augustus Quirinus, împăratul de la Roma, sunt atât de mari, că nu vom putea niciodată să te răsplătim îndeajuns. Totuşi, mi-e imposibil să te părăsesc fără să te răsplătesc cât de cât! Ştiu, însă, că tu nu ai accepta din partea mea o răsplată regească; de aceea, m-am gândit în felul următor: după cum se poate prevedea, recolta de grâne de anul acesta va fi proastă, iar în casa ta locuiesc cam multe persoane. Nouă din aceste persoane îmi aparţin, tu şi ai tăi sunteţi opt. Şi un spiriduş îmi spune că în hambarele tale nu mai este făină, cămara este şi ea goală şi nici cu nutreţul pentru capre, vaci şi măgari nu staţi mai bine. După cum vezi, toate aceste aspecte îmi sunt cunoscute, ca şi faptul că nu prea mai aveţi ce îmbrăca. De aceea, iubitul meu frate, aş vrea să primeşti din partea mea măcar atât cât să-ţi poţi rezolva aceste probleme. Ştiu că pare ridicol să mă port în felul acesta, ştiind că în casa ta se află Domnul universului, care ar putea cu un singur cuvânt să creeze o lume întreagă. Dar mai ştiu că acest Domn sfânt al lumii nu vrea să facă mereu asemenea minuni împotriva ordinii stabilite de El, pentru că acest fapt este legat întotdeauna de o judecată pentru noi, fiinţele create. De aceea, insist să iei de la mine cele de care ai nevoie şi sper că de data aceasta nu mă vei refuza ca alte dăţi!" Iar Iosif a spus: "Da, fratele meu, de data aceasta s-ar putea să ai dreptate; numai că, înainte de a primi ceva de la tine, aş vrea să-L întreb pe Domnul".

Copilul, care se afla în braţe la Iacov, a venit repede la Iosif şi i-a spus: "Iosif, trebuie să accepţi ceea ce îţi oferă Cyrenius, căci astfel vei avea din nou mâncare în casă!"

Şi Iosif a acceptat propunerea lui Cyrenius. Iar acesta i-a înmânat pe loc o mie de pfunzi de argint şi şaptezeci de pfunzi de aur. Iosif i-a mulţumit lui Cyrenius şi a primit suma oferită de acesta. Cyrenius era deosebit de bucuros, de aceea a spus: "Dragul meu frate, inima mea este acum cu o mie de pfunzi mai uşoară! Dar n-am să mai plec astăzi, ci mâine. Vă iubesc atât de mult, că nu-mi vine să plec de aici".

Iar Iosif s-a bucurat la fel de mult.

Cap.231 - Lada de bani a lui Iosif şi teama lui de tâlhari. Sfatul înţelept pe care i-l dă Copilul.

Însă Iosif nu avea o ladă în care să ţină banii. Atunci, Cyrenius a ordonat servitorilor săi să meargă în oraş să cumpere o ladă, indiferent cât ar costa! Servitorii au plecat şi după două ore s-au întors cu o lădiţă foarte frumoasă din lemn de cedru, pe care dăduseră zece pfunzi de arginţi. Această ladă a fost dusă în camera lui Iosif, iar fiii lui au aşezat în ea bănetul primit. După ce au terminat treaba, Iosif a spus: "Acum sunt pentru

prima dată în viaţa mea bogat - bogat în sens material. Căci niciodată până acum n-am mai văzut atâta bănet, nicidecum să-l mai şi am! Până acum nu mi-a fost teamă de hoţi sau de tâlhari; dar acum nu vom mai închide liniştiţi ochii de teamă că vom fi prădaţi de hoţi şi de talhari!”

Dar Ionatha a spus: "Frate, stai fără grijă! Eu ştiu prea bine unde dau năvală tâlharii şi hoţii. Ei vin mai ales la cei zgârciţi şi hrăpăreţi! Dar tu nu eşti unul
dintre aceştia, astfel încât poţi sta liniştit; căci oricine doreşte ceva de la tine, primeşte de trei ori mai mult. De aceea, cred că vei avea de-a face cu o mulţime de cerşetori, dar cu tâlhari nu!"

Atunci s-a apropiat şi Maria de ei şi i-a spus lui Iosif: "Ascultă-mă şi pe mine puţin, tată dragă; îţi aminteşti că atunci când ne aflam în oraşul străbunului nostru David au venit cei trei crai de la răsărit, care veneau tocmai din Persia şi ne-au dat o cantitate foarte mare de aur; şi iată că acum nu mai avem nici cât un bob de grâu, deşi nu ne-a prădat nimeni! Şi cred că tot aşa se va întâmpla şi de astă dată; cred că nu va trece anul şi nu vom mai avea nici un bănuţ şi asta fără intervenţia hoţilor sau tâlharilor. Fii fără grijă; căci în casa în care locuieşte Domnul aurul n-are stare, iar hoţii şi tâlharii n-au de ce să dea năvală! Căci ştiu şi ei, exact ca mine şi ca tine, că nu este bine să te atingi de comorile care se află în casa Domnului".

După ce Maria a terminat de vorbit s-a apropiat şi Copilul, care a zis: "Iosif, om credincios, nu trebuie să priveşti cu atâta teamă la această ladă, în care fraţii Mei au pus atâţia bani! Pentru că, dacă te sperii prea mult, poţi să te îmbolnăveşti. Iar Eu nu doresc deloc ca tu să te îmbolnăveşti! De altfel aceşti bani nu vor sta prea mult aici. Cumpără cât mai multă făină şi alte lucruri de-ale gurii, îmbrăcăminte, iar ce-ţi prisoseşte dă altora şi astfel lada se va goli foarte repede!"

Aceste cuvinte copilăreşti i-au amuzat pe toţi, iar Iosif s-a liniştit.

Cap.232 - Iosif şi familia. Probleme şi griji gospodăreşti. Ajutorul uriaş dat de Ionatha, datorită încrederii lui în Dumnezeu.

După toate aceste întâmplări şi discuţii, Iosif şi-a chemat la el feciorii şi le-a spus: "Luaţi nişte bani şi mergeţi în oraş, iar acolo cumpăraţi făină şi ce ne mai trebuie pentru bucătărie, iar când vă veţi întoarce, să pregătiţi o masă bună pentru prânz, pentru că Cyrenius ne face cinstea de a rămâne şi astăzi la noi!"

Iar fiii au plecat şi au îndeplinit porunca dată de tatăl lor. Atunci, Maria s-a apropiat de Iosif şi i-a comunicat discret că rezerva de lemne de foc a scăzut aşa de mult, că abia dacă mai ajunge pentru prepararea unui prânz.

Iosif l-a chemat atunci pe Ionatha şi i-a explicat situaţia neplăcută în care se află. Iar Ionatha a spus: "Dragul meu frate, dă-mi numai un topor zdravăn şi eu voi merge în pădurea de pe muntele acela şi în trei ore vei avea lemne din belşug!"

Iosif i-a dat lui Ionatha un topor solid, iar acesta a mers pe muntele din apropiere, în pădurea care aparţinea de vilă, iar acolo a tăiat imediat un cedru uriaş, a trecut peste el o funie groasă şi l-a cărat aşa întreg la casa lui Iosif. Toţi s-au mirat de puterea lui

Ionatha, când l-au văzut venind aşa cu pomul după el. Mulţi slujitori ai lui Cyrenius au încercat şi ei să tragă copacul mai departe, dar cu toate eforturile lor, nu au reuşit.

S-au adunat cam, treizeci de inşi, dar tot n-au reuşit să-1 clintească din loc, aşa de greu era.

Iar Ionatha le-a spus slujitorilor lui Cyrenius: "Decât să vă pierdeţi timpul cu această încercare fără succes, mai bine luaţi câte un topor în mână şi hai să-1 tăiem m'< bucăţi! Şi această osteneală va fi mai pe plac stăpânului casei, decât ambiţia voastră de a vă dovedi mai puternici decât mine".

Aceştia s-au apucat într-adevăr de treabă şi într-o jumătate de oră, datorită mai ales puterii uriaşe a lui Ionatha, copacul era făcut stivă.

Iosif s-a bucurat foarte mult şi a spus: "Este formidabil! Mie mi-ar fi trebuit cel puţin trei zile ca să tai şi să stivuiesc un astfel de copac, iar ţie ţi-au fost de ajuns doar trei ore!"

Iar Ionatha a spus: "Iubite frate, este într-adevăr un lucru foarte util să ai o putere atât de mare; dar ce înseamnă ea în comparaţie cu puterea Aceluia care locuieşte în casa ta, la a cărui suflare se zguduie întreg universul?!"

Atunci Copilul s-a apropiat de Ionatha şi i-a spus: "Ionatha, stai liniştit şi nu Mă da de gol; căci doar Eu ştiu când trebuie să Mă arăt! Iar dacă puterea Mea nu te-ar fi însoţit, atunci află că nici tu n-ai fi putut să urneşti copacul din loc. Dar stai liniştit şi nu spune nimic despre toate acestea!"

Iar Ionatha n-a mai comentat nimic, dar abia acum a înţeles cum de a putut tăia şi aranja copacul atât de lesne.

Cap.233 - Delegaţia sosită din oraş şi jena lui Cyrenius. Invitaţia la masă. Despre blestemul banilor.

După ce lemnul necesar în gospodăria lui Iosif a fost procurat în felul descris mai sus, iar fiii lui Iosif s-au apucat cu nădejde de pregătirea mesei de prânz, iată că a apărut o delegaţie pompoasă din oraş, să-l salute pe guvernator.

Dar de data aceasta, nimeni din oraş nu ştia de prezenţa lui Cyrenius aici, pentru că el venise incognito. Numai că ei văzuseră de dimineaţă pe slujitorii lui în oraş împreună cu fiii lui Iosif şi au dedus că Cyrenius trebuie să se afle la el.

Aşa se face că cele mai reprezentative persoane ale oraşului s-au adunat şi au venit să-l salute, fapt care l-a pus pe Cyrenius în încurcătură.

În fruntea delegaţiei se aflau persoane cunoscute nouă, respectiv comandantul oraşului Ostrazine şi centurionul.

Comandantul nu mai prididea cu scuzele, că a aflat aşa de târziu, şi numai printr-o întâmplare fericită, de prezenţa Înălţimii sale, consulul imperial, care a binevoit să onoreze această parte a ţării cu nobila sa prezenţă.

Dar Cyrenius era atât de supărat de această vizită nepotrivită, încât îi venea să le întoarcă spatele. Numai că, din considerente politice, trebuia să accepte situaţia cu o mină amabilă, astfel că le-a răspuns oaspeţilor cu o amabilitate pe măsură. La sfârşitul

cuvintelor de salut, el a adăugat totuşi: "Dragă prietene, noi, oamenii cu poziţie înaltă în societate, avem uneori o soartă vitregă. Un om simplu poate să meargă oriunde doreşte şi dacă vrea, poate rămâne într-un dulce incognito; dar noi nu putem să trecem pragul casei fără să afle toată lumea! Accept din toată inima salutul vostru oficial în numele fratelui meu de la Roma; dar să fie clar că eu am venit aici incognito, ceea ce înseamnă, cu alte cuvinte, că prezenţa mea aici nu este una oficială şi nu trebuie comunicată în nici un caz la Roma! Dacă aflu că i-a dat cuiva prin minte să informeze Roma despre această vizită, fiţi siguri că n-o să-i meargă bine! Căci, precum am spus, sunt venit aici incognito! De ce? Asta numai eu ştiu şi nimeni să nu mă întrebe care este natura motivului. Acum mergeţi acasă şi vă schimbaţi. După care vă puteţi întoarce să stăm împreună la masă, ceea ce înseamnă cam cu trei ore înainte de apusul soarelui!" Membrii delegaţiei au făcut o plecăciune în faţa guvernatorului şi s-au retras.

Apoi, Iosif s-a apropiat de Cyrenius şi i-a spus: "Vezi, acesta este primul efect al banilor pe care mi i-ai dat în cantitate aşa de mare! Slujitorii tăi au trebuit să cumpere o ladă de la ei, au fost recunoscuţi şi iată-i aici. După cum ţi-am spus: aurul şi arginţii au fost întotdeauna însoţiţi de blestemul Domnului!"

Dar Copilul, care stătea lipit de Iosif, a adăugat zâmbind: "Acest lucru nu este valabil şi pentru aurul şi arginţii care sunt împărţiţi cu milă celor nevoiaşi şi la cerşetori. Iar tu, dragă Iosif, faci tot timpul aşa ceva, aşa că blestemul nu-ţi va face rău nici ţie, nici lui Cyrenius. Mie nu-Mi este deloc teamă din cauza acestor bani, întrucât nici că se putea găsi un loc mai bun pentru ei!"

Aceste cuvinte l-au liniştit din nou pe Iosif, ca şi pe Cyrenius; astfel, cei doi s-au pregătit să aştepte cu sufletul senin venirea oaspeţilor.

Cap.234 - Participarea delegaţiei la masă. Problemele privind aşezarea la masă. Supărarea Copilului legată de tratarea diferenţiată a mesenilor. O profeţie.

Delegaţia oaspeţilor, îmbrăcaţi acum în alte haine, s-a reîntors din oraş în timpul prevăzut, i-a salutat pe cei prezenţi, apoi s-au dus cu toţii să se aşeze la masă. Dar, pentru că veniseră mai mulţi oaspeţi decât fuseseră prevăzuţi, familia lui Iosif nu a mai avut loc la masă.

Atunci, Copilul a spus: "Tată Iosif, spune să se pună pentru noi o altă masă mai mică în încăperea alăturată! Şi spune-i lui Cyrenius că nu trebuie să se simtă ofensat şi mai spune-i că după masă o Să mă duc din nou la el!"

Iar Iosif a făcut ceea ce l-a rugat Copilul. Dar Cyrenius i-a spus lui Iosif: "Nu se poate! Domnul universului se află printre noi, iar noi să-L aşezăm la masa pisicilor! Ar fi cel mai ciudat aranjament de pe lume! Eu insist şi susţin ca mai ales tu şi El trebuie să staţi la masa principală!"

Dar Iosif a spus: "Iubite frate, de data aceasta nu merge; pentru că au venit prea mulţi păgâni din oraş, iar aceştia s-ar putea să nu suporte o prea mare apropiere de

Domnul; de aceea, trebuie să respectăm voia Domnului, acum ca şi în celelalte împrejurări".

Copilul s-a apropiat şi a spus: "Cyrenius, să ştii că Iosif are dreptate, urmează-i sfatul!" Iar Cyrenius n-a mai făcut nici o obiecţie şi s-a aşezat la masa principală, împreună cu suita sa şi delegaţia venită din oraş. Iar Iosif a aranjat în camera alăturată o altă masă, la care s-a aşezat el cu Maria, Copilul şi Iacov, cu Ionatha, Evdochia şi cei opt copii de la Cyrenius. Iar cei ce serveau la masă duceau mâncărurile cele mai gustoase şi mai arătoase la masa oaspeţilor, iar pe cele mai puţin reuşite le aduceau la masa unde mâncau Iosif cu Maria, precum şi Copilul, cu Iacov al Său.

Iar Copilul s-a supărat şi a spus: "Pământ lipsit de ruşine, Îi oferi ce este mai prost Domnului şi stăpânului tău?! Acum eşti o ţară fertilă situată între Africa şi Asia, dar de acum încolo vei fi stearpă pentru totdeauna! Pentru că, dacă n-ar fi fost cei câţiva peşti de pe masă, n-aş fi găsit nimic altceva care să-Mi placă! Iată, aici, aceşti tăiţei cu lapte şi cu ceva miere, care mie nu-Mi plac, colo o ceapă de mare coaptă, ici un pepene mic, colo o pâine veche, alături puţin unt şi miere şi asta este tot ce ni s-a oferit la masă; şi toate sunt mâncăruri care nu-Mi plac, în afară de cei câţiva peşti! Eu nu vreau ca şi oaspeţii să mănânce la fel de prost ca şi noi; dar nu este drept ca nouă să ni se aducă mâncăruri mai proaste decât cele oferite oaspeţilor".

Atunci Iosif a spus: "Dragă Iisus, nu te supăra aşa, pentru că uite, ne merge la toţi la fel!" Iar Copilul a spus: "Dă-Mi o bucată de peşte şi deocamdată ajunge. Dar dacă vor mai fi asemenea situaţii, să nu se mai întâmple aşa; căci Eu nu Mă pot mulţumi de fiecare dată cu asemenea mâncare!" Iosif a reţinut această observaţie şi i-a dat Copilului o bucată de peşte.

Cap.235 - Scena din bucătărie şi urmările ei. Evanghelia transformării omului.

În timp ce se ocupa de peşte, Copilul l-a întrebat pe Ionatha: "Aceasta este cea mai bună specie de peşti? Pentru că trebuie să-ţi spun că acest peşte nu-Mi place! Este fibros şi uscat ca paiele! Mai mult ca sigur că nu este o specie bună; se poate vedea şi după faptul că are aşa de multe oase!"

Iar Ionatha a spus: "Ai dreptate, Doamne Dumnezeul meu. Este una din speciile mai puţin bune! Dacă Iosif mi-ar fi spus mai din timp, aş fi străbătut marea în lung şi în lat, ca să prind pentru Tine peştele cel mai bun!"

Iosif s-a supărat şi el pe fiii lui, pentru că serviseră aşa de prost la masă. Dar Copilul a spus: "N-ar trebui să ne supărăm; totuşi, găsesc că fraţii Mei procedează foarte ciudat când îşi păstrează pentru ei, în bucătărie, mâncarea cea mai bună, iar ce este mai prost ni se serveşte nouă la masă, fie-le mâncarea binecuvântată; dar nu este frumos şi nici lăudabil ceea ce fac!

Uite, tu Mi-ai dat bucata cea mai bună de pe masă; totuşi, Eu nu îndrăznesc să o mănânc, deşi Mi-e foame, iar acesta este un semn sigur că peştele nu este bun! Poftim, gustă de aici şi te vei convinge că am dreptate!"

Iosif a gustat din peştele oferit şi a confirmat spusele Copilului. Atunci s-a sculat de la masă, s-a dus în bucătărie, iar acolo i-a găsit pe fiii lui ospătându-se cu o bucată frumoasă de ton. Iar Iosif şi-a ieşit din fire şi le-a tras o săpuneală zdravănă celor patru bucătari.

Dar aceştia au răspuns: "Tată, recunoaşte şi tu că noi muncim întotdeauna din greu; atunci de ce să nu avem pentru noi o bucăţică mai bună decât ceilalţi, care nu muncesc? Apoi, peştele pe care vi l-am adus la masă nu este rău deloc; dar Copilul, care se ştie răsfăţat de voi toţi, este uneori plin de capricii şi orice i-am da, i se pare că nu este îndeajuns de bun pentru El".

Atunci, Iosif s-a mâniat şi a spus: "Bine, dacă puneţi problema aşa, de acum încolo nu veţi mai găti pentru mine! De azi, Maria va găti pentru mine, iar pentru voi vă puteţi pregăti ce doriţi; dar să nu prind pe vreunul din voi la masa mea!"

Şi Iosif i-a părăsit pe cei patru bucătari şi s-a întors mânios la masa sa, folosind o uşă laterală.

Atunci, Copilul s-a întristat şi a început să plângă tare şi cu suspine. Maria, Iosif şi Iacov L-au întrebat imediat ce are şi dacă Îl doare ceva, arătându-se foarte îngrijoraţi şi dorind să afle ce s-a întâmplat, de a început aşa, deodată să plângă şi să se vaite.

Iar Copilul a suspinat adânc şi cu o voce plângăreaţă, i-a spus lui Iosif: "Iosif, ţi se pare atât de plăcut să demonstrezi celor sărmani sau slabi cât eşti de tare şi să-i condamni pentru o greşeală neînsemnată? Uită-te numai la Mine şi închipuieşte-ţi câţi bucătari groaznici am Eu în lumea întreagă, care M-ar fi lăsat să mor de foame pe Mine, Tatăl tuturor taţilor, dacă acest lucru ar fi posibil! Îţi spun că există bucătari pe lume care nu ştiu nimic despre Mine şi deci nu vor să ştie sau să audă despre Mine! Şi totuşi, Eu nu Mă ridic de la masă să Mă duc să-i judec, chiar dacă Mă supăr! Este chiar aşa de dulce să fii stăpân? Iată, Eu sunt singurul stăpân al universului, iar în afară de Mine nu este şi nu va mai fi niciodată nimeni. Cu toate acestea, Eu, Creatorul şi
Tatăl vostru, am vrut să iau chipul unui copil şi să suport consecinţele, renunţând la domnia Mea, pentru a vă da în acest fel un exemplu de smerenie, care să vă facă să vă scârbiţi de acest spirit de dominaţie! Dar nu, exact în aceste vremuri cu totul deosebite, când Domnul universului a coborât printre oamenii de rând, pentru a-i câştiga în acest fel de partea Sa, exact acum oamenii vor mai mult ca oricând să fie stăpâni şi să domnească! Eu ştiu prea bine că tu i-ai certat pe cei patru fii din cauza Mea; dar dacă Mă recunoşti de stăpân, de ce ai făcut pe stăpânul cu ei? Nu înseamnă că trebuie să ne întristăm prea tare, dacă am fost trataţi cu un peşte nu prea bun; căci putem drege totul, punând să ni se frigă alt peşte. În schimb, cei patru fraţi ai Mei sunt acum făpturile cele mai nefericite de pe pământ, pentru că tu, tatăl lor, ai fost atât de sever cu ei; pentru că pedeapsa dată de tine este prea aspră faţă de vina lor! Ce s-ar alege de voi, oamenii, dacă şi Eu aş fi la fel de neîngăduitor ca voi şi M-aş purta cu voi la fel de aspru cum vă purtaţi voi între voi!? Tu nu ştii de ce masa noastră a fost aşa de sărăcăcioasă de această dată; Eu însă ştiu. De aceea, îţi spun: du-te la ei şi retrage-ţi ameninţarea, iar Iacov îţi va explica motivul pentru care mâncarea a fost aşa de proastă!"

Şi Iosif s-a dus la fiii săi şi a vorbit cu ei, iar aceştia şi-au recunoscut greşeala şi au fost iertaţi.

Cap.236 - Cei patru fraţi cer iertare Copilului pentru vorbele lor. Răspunsul Lui plin de îngăduinţă.

Cei patru fii ai lui Iosif au venit apoi în camera lui Iosif, i-au căzut în genunchi, şi-au recunoscut greşeala şi l-au rugat pe bătrânul tată Iosif să-i ierte. Şi Iosif i-a iertat şi şi-a retras pedeapsa. Apoi le-a mai spus: "Eu v-am iertat; dar nu eu am fost cel mai jignit de purtarea voastră. Iată, aici se află Copilaşul de care aţi spus - şi acest lucru m-a mâniat aşa de tare - că ar fi răsfăţat şi plin de toane şi că nu ştii niciodată cum să faci ca să-L mulţumeşti.

L-aţi insultat în modul cel mai grosolan! La El să mergeţi şi pe El să-L rugaţi să vă ierte, dacă vreţi să fie bine!"

Iar cei patru s-au dus la Copil şi I-au spus: "Dragul nostru frăţior! Te-am vorbit de rău pe nedrept faţă de tatăl nostru şi l-am înfuriat aşa de tare că aproape ne-a blestemat. Am fost foarte nedrepţi cu Tine în faţa tatălui nostru. Vei putea să ne ierţi un păcat atât de mare? Ne vei mai considera fraţii Tăi?"

Copilul a zâmbit cu bunătate celor patru, care Îl priveau rugători, le-a întins mânuţele şi le-a vorbit cu ochii Lui divini înotând în lacrimi: "Vai, dragii Mei fraţi, ridicaţi-vă şi veniţi la Mine să vă sărut şi să vă binecuvântez! Căci adevăr vă spun, cine vine la Mine, aşa cum aţi venit voi, aceia trebuie iertaţi, de-ar fi să aibă păcate mai multe decât firele de nisip din mare sau firele de iarbă de pe pământ! Adevărat, adevărat, înainte ca pământul acesta să fi fost creat, am întrevăzut acest lucru şi v-am iertat înainte ca voi să fi existat. O, dragii Mei fraţi, să nu aveţi nici un fel de teamă în privinţa Mea, căci Eu vă iubesc atât de mult, încât o să-Mi dau viaţa pentru voi!

De aceea, nu vă temeţi de Mine; căci şi dacă M-aţi fi blestemat, Eu nu v-aş fi condamnat, ci aş fi deplâns duritatea din inimile voastre! Deci, veniţi la Mine, dragii Mei fraţi, să vă dau binecuvântarea Mea, chiar dacă M-aţi vorbit puţin de rău!"

Această binecuvântare de neînchipuit le-a frânt inima celor patru fraţi, care au început să plângă, de parcă erau copii mici.

Iar ceilalţi meseni au fost şi ei impresionaţi, astfel încât nu-şi puteau reţine lacrimile. Atunci, Copilul s-a ridicat El în picioare şi s-a dus la cei patru fraţi, pe care i-a binecuvântat, i-a sărutat şi le-a spus: "Acum, scumpii Mei fraţi, aţi înţeles că v-am iertat? Însă vă rog: mergeţi la bucătărie şi aduceţi-ne un peşte mai bun! Căci Mi-e cu adevărat foame, dar nu pot să mănânc peştele pe care l-aţi adus mai înainte la această masă!"

Iar baietii s-au ridicat pe data, L-au sarutat pe copil, care se aratase extrem de bun cu ei si s-au grabit in bucatarie unde au pregatit pestele cel mai bun pt masa lui iosif.

Cap.237 - Semnificaţia acestui prânz. Fazele stărilor spirituale pe pământ: 1. Faza generală. 2. Iudaismul. 3. Biserica greacă. 4. Biserica romană. 5. Celelalte secte creştine.

După ce peştele cel mai bun a fost adus la masa lui Iosif şi toţi au mâncat pe săturate şi după ce s-a terminat cu masa, Iosif l-a întrebat pe Iacov dacă ştie cumva să explice motivul profetic al acestui prânz, care la început a fost atât de prost, apoi atât de gustos?

Iar Iacov a început să vorbească, cu multă smerenie şi modestie: "Da, dragul nostru tată Iosif, în măsura în care Domnul mă ajută să ştiu, voi încerca să te fac să înţelegi ce semnifică această masă. Deci, te rog să mă asculţi cu atenţie!"

Toţi şi-au îndreptat atenţia asupra lui Iacov, iar acesta a început să vorbească: "Partea cea mai proastă şi mai slabă a prânzului de astăzi semnifică acele vremuri în care cuvântul Domnului va fi denaturat. Atunci, slujitorii Lui vor vrea să păstreze partea cea mai bună pentru ei, iar parohiile lor le vor hrăni cu ce va fi mai prost, aşa cum fac păgânii cu porcii lor. Evreii vor fi aidoma cepei de mare prăjite; căci, deşi ea este o rădăcinoasă care se dezvoltă prin graţia divină şi se coace la focul iubirii divine, ea rămâne totuşi o mâncare proastă şi nesăţioasă pe masa Domnului şi nimeni nu va întinde mâna s-o ia. Fiertura proastă de lapte sunt grecii. Aceştia vor continua să păstreze neştirbit cuvântul Domnului; dar, pentru că vor păstra credinţa de formă, nu şi în sufletul lor, vor ajunge călduţi şi proşti şi la fel de lipsiţi de gust ca acest terci, care conţine ingrediente foarte bune, dar n-a fost fiert îndeajuns, e rece şi fără gust, de aceea nu este foarte gustat la masa Domnului; pentru că nu te îmbie nici prin gust, nici prin miros. Pepenele reprezintă Roma. Acest fruct se dezvoltă pe un vrej târâtor, care se întinde în toate direcţiile; pe vrej cresc multe flori, dar majoritatea mor şi doar câteva ajung să dea rod. Iar când fructul ajunge la maturitate, el capătă un miros puternic, foarte îmbietor, însă dacă îl deschizi şi-i guşti miezul, constaţi că gustul este cu mult sub nivelul mirosului. Dacă nu-l serveşti cu miere condimentată, îţi face o greaţă că poţi să şi vomiţi după ce l-ai consumat, ba poţi chiar să şi mori din cauza lui! Aşa se pune problema cu Roma şi mulţi care se lasă hrăniţi de ea îşi vor găsi moartea, de aceea acest fruct nu face parte dintre mâncărurile căutate la masa Domnului şi nu va fi atins de El. Deci, mai erau pe masă pâine şi puţină miere, ca şi câţiva peşti nu prea grozavi.

Aceste mâncăruri sunt ceva mai bune decât celelalte şi se bucură de oarecare apreciere la masă; dar ele n-au fost atinse de foc, sunt reci şi nu au savoarea alimentelor trecute prin foc, de aceea pot sta la masa Domnului, dar nu sunt apreciate în mod deosebit.

Ce-i drept, peştii au trecut prin foc, dar au avut prea puţină grăsime, de aceea au fost tari ca paiele şi Domnul nu a putut să-i mănânce. Aceste alimente simbolizează diferite secte, care se vor desprinde din primele religii, ele vor păstra credinţa, dar vor manifesta prea puţină iubire sau deloc, de aceea nu vor fi agreate de Domnul. Aceasta ar fi, pe scurt, semnificaţia acestui prânz. V-am adus la cunoştinţă tot ceea ce mi s-a transmis; şi, pentru că mai mult nu am aflat, mă voi opri aici".

Această explicaţie a lui Iacov a stârnit un mare interes, dar nimeni nu a înţeles-o.

Cap.238 - Peştele cel bun de la sfârşitul mesei semnifică iubirea lui Dumnezeu şi graţia divină în această ultimă perioadă. Locuitorii soarelui vor fi copiii lui Dumnezeu. O turmă şi un singur păstor.

Iosif i-a spus lui Iacov: "Tu ai vorbit în numele Domnului, dar trebuie să recunosc că n-am fost în stare să pricep nimic din cele ce ai spus. Dar, pentru că, lăsând la o parte acest aspect, recunosc în tine înţelepciunea lui Dumnezeu şi pentru că, până la urmă, am primit cu toţii un peşte gustos şi bine pregătit, aş vrea să ne spui şi ce reprezintă acest peşte de la sfârşitul mesei. Mai mult ca sigur că Domnul va voi să-ţi dezvăluie şi ceea ce este bun, pentru că, până acum, ţi-a dezvăluit doar ce a fost sau va fi rău pe lume".

Iar Iacov a răspuns: "Dragă tată, răspunsul nu este la mine, ci la Domnul. Eu sunt doar o unealtă a Domnului şi pot să vorbesc doar atunci când Domnul îmi dă dezlegare. De aceea, nu-mi cere ceea ce nu am şi deci, nu pot să-ţi dau, ci adresează-te direct Domnului; iar dacă El îmi va transmite, am să-ţi comunic şi eu cele aflate, fără să modific nimic!"

Atunci, Iosif s-a adresat Copilaşului pe un ton confidenţial: "Dragul meu Iisus, fă-mă şi pe mine să înţeleg semnificaţia peştelui cel bun de la sfârşit!"

Dar Copilul a spus: "Vezi bine că n-am terminat încă de mâncat; mai aşteaptă puţin, te rog! Nici Cyrenius n-a terminat; deci, mai avem
timp o jumătate de oră, iar în acest timp se mai pot întâmpla multe, ne putem sfătui şi putem decide."

După aceea, Copilul s-a adresat lui Iacov, căruia i-a zis: "Iacov, după ce Eu voi fi terminat de mâncat acest peşte, tu poţi vorbi, indiferent ce-ţi trece prin gând".

Şi Copilul a continuat să-şi mănânce peştele, după care Iacov a început să vorbească: "Acest peşte de la urmă semnifică iubirea Domnului şi marea Sa îndurare pe care o va manifesta faţă de oameni în vremea când totul se va afla peste prăpastia morţii veşnice. Dar, înainte de aceasta, bucătarii vor trebui să facă faţă unei judecăţi severe. Şi abia după această judecată va veni acea vreme despre care a vorbit Isaiia în profeţiile sale. Şi acele vremuri vor rămâne pe pământ şi nu vor putea fi luate nicicum, iar pământul va deveni una cu soarele, iar locuitorii săi vor locui pe câmpiile pline de lumină ale soarelui şi vor străluci aidoma lui. Iar Domnul va fi singurul stăpân şi El însuşi va fi un păstor, iar toţi locuitorii vor forma o singură turmă aureolată de lumină! Iar pământul va exista astfel în veci şi locuitorii lui la fel, iar Domnul va fi veşnic cu ei - un Tată pentru copiii Săi, în vecii vecilor! Şi nu va mai exista moarte, cine va trăi acolo va trăi veşnic şi nu va mai vedea moartea niciodată! Amin!"

După aceste cuvinte, Iacov n-a mai adăugat nimic; şi toţi cei prezenţi se minunau de marea lui înţelepciune. După un timp, Copilul a spus: "Astfel am reuşit şi Eu să termin peştele; acum pot să spun şi Eu: Amin!"

Cap.239 - Copilul atrage atenţia oaspeţilor asupra Sa. Relatarea lui Cyrenius. Părerea vecinilor despre Iosif şi familia sa.

Curând după aceea, oaspeţii s-au ridicat de la masă, au mulţumit Domnului pentru hrana trupească şi sufletească, apoi, cei mai mulţi dintre ei au ieşit afară la aer. Numai Iosif, Maria şi Copilul, împreună cu Iacov, s-au dus în sala cea mare de mese, unde se afla Cyrenius cu suita lui. El s-a arătat foarte bucuros la apariţia prietenilor săi şi s-a ridicat imediat, vrând să le facă loc la masă.

Dar Copilul a spus: "Dragul meu Cyrenius, rămâi unde eşti! Sunt mulţumit dacă în inima ta ocup locul potrivit! Locul de la această masă nu înseamnă nimic pentru Mine. Eu voi ieşi acum puţin la aer împreună cu ai Mei; când vei fi terminat cu masa, vino după Mine!"

Şi Copilul a fugit afară urmat de Iacov, iar acolo a rămas cu el şi cu alţi copii. Această discuţie foarte clară şi oarecum intimă dintre Copilaş şi Cyrenius le-a părut neobişnuită unor oaspeţi veniţi din oraş, care au întrebat ce vârstă are Copilul; căci L-au auzit vorbind ca un om mare, pe un ton intim şi oarecum de egalitate cu guvernatorul.

Dar Cyrenius le-a răspuns: "Vă deranjează dacă îmi plac aşa de mult copiii? Aţi văzut cu toţii că acest Copilaş este deosebit de inteligent; iar dacă vreţi să ştiţi cum a ajuns să aibă o minte atât de limpede la numai doi ani şi jumătate, între-baţi-i pe părinţi, aceştia sunt cei mai în măsură să vă dea o explicaţie! Eu nu pot decât să mă mir că voi, care locuiţi nu departe de această casă, nu vă cunoaşteţi mai îndeaproape vecinii!"

Câţiva dintre oaspeţi au spus: "Cum am putea să-i cunoaştem mai îndeaproape? Pe de o parte, ei nu se duc nicăieri, pe de altă parte, noi nu avem timp să vizităm această familie ciudată de evrei, pe care nimeni nu o cunoaşte prea bine; căci ei sunt înconjuraţi de o atmosferă ciudată şi mistică şi nu ştii niciodată ce este cu ei. După cum am aflat şi noi de la cei câţiva oameni care mai ştiu câte ceva, această familie trăieşte foarte liniştit şi face mult bine celor sărmani; unii oameni susţin că au văzut de mai multe ori această casă iluminată ca şi cum ar fi fost cuprinsă de flăcări, dar când încercau să vadă mai bine, flăcările se stingeau; şi multe alte asemenea lucruri. De aceea, nu ne trage inima să vizităm această casă; căci bătrânul este precis un vrăjitor evreu şi de oameni de acest fel este mai bine să te fereşti!"

Cyrenius a început să râdă şi a spus: "Foarte bine, rămâneţi acolo unde sunteţi; astfel şi oamenii aceştia pot sta liniştiţi în privinţa voastră!"

Oaspeţii s-au uitat la Cyrenius, făcând ochii mari şi neînţelegând ce a vrut să spună.

Cap.240 - Hotărârea răuvoitoare a oaspeţilor invidioşi. Marele incendiu din Ostrazine.

Un cetăţean de vază al oraşului Ostrazine s-a adresat guvernatorului, cerându-i părerea: "De ce trebuie păzită liniştea acestei case, dacă acest evreu bătrân este considerat - poate în mod greşit - un adevărat vrăjitor?"

Iar Cyrenius a răspuns: "Pentru că omul slab nu îndrăzneşte să întreprindă nimic acolo unde puterea divină şi veşnică şi-a întins mâna ei protectoare. Această casă se află, ca nici o alta pe pământ, sub protecţia puterii dumnezeieşti, deci nu poate fi atinsă! Încercaţi numai să vă atingeţi de această casă şi veţi afla imediat ce fel de casă este!"

Şi toţi oaspeţii din oraş au tresărit şi au început să discute între ei: "Guvernatorul vrea să ne sperie, pentru că altă putere n-are. Dacă ne-am ocupa serios de această casă, fiţi siguri că altfel ar pune problema! Deci, haideţi să ne ridicăm acum de la masă şi să plecăm în oraş, iar spre seară să ne întoarcem cu forţe sporite şi atunci să-l vedem pe guvernatorul nostru ce mai are de spus!"

Şi toţi s-au ridicat de la masă şi au plecat afară. Cetăţenii de vază, comandantul şi centurionul au început să-şi ia rămas bun de la Cyrenius, după care au pornit la drum spre oraş.

Iosif s-a dus repede la ei şi le-a spus: "De ce vreţi să plecaţi la această oră, când mai este o oră până la apusul soarelui? Mai rămâneţi până spre seară şi atunci îl vom conduce cu toţii pe Cyrenius la corabie, aşa cum se cuvine; căci el vrea să plece chiar la noapte la Tyrus, iar înainte de plecare mai are de aranjat unele treburi pe corabie".

Dar oaspeţii s-au scuzat, spunând: "Mai avem de rezolvat astăzi o problemă foarte importantă, de aceea, scuză-ne tu faţă de prietenul tău intim!"

În acest timp a venit şi Copilul în fugă la Iosif şi i-a spus: "Lasă-i să plece în oraş; căci afacerea de care vorbesc este de natură să servească proslăvirii Mele!"

Iar Iosif i-a lăsat să plece, apoi s-a dus cu Copilul la Cyrenius şi i-a prezentat scuzele celor care plecaseră şi vorbele Copilului. Iar Cyrenius a exclamat: "Vai, veneratul meu frate, cunosc eu acest fel de afaceri! Ei sunt invidioşi şi acum nu ştiu cum să se răzbune pentru că am venit în vizită în această casă şi nu în oraşul lor; dar sunt liniştit în privinţa ta, căci acum ştiu foarte bine Cine îţi ocroteşte casa!"

Iar Copilul a spus: "Vai, acest drum o să le frigă tălpile! Ei vor să distrugă această casă punându-i foc; dar nu vor ajunge până aici, pentru că vor avea de lucru cu casele lor!"

Şi nici nu a terminat Copilul de spus aceste vorbe, că jumătate din oraş era în flăcări - şi nici unul din cei plecaţi nu se mai gândea la casa lui Iosif.

Cap.241 - Îngrijorarea lui Cyrenius pentru cei arşi. "Cine sapă groapa altuia cade singur în ea". Dumnezeu este un judecător drept pentru toţi.

Dar toţi s-au speriat când au văzut o mare de flăcări ridicându-se spre cer. Şi Cyrenius l-a întrebat pe Iosif dacă n-ar fi cazul să alerge cu toţii într-acolo, să-i ajute pe cei aflaţi la nevoie.

Iosif i-a răspuns însă: "Cred că vom lăsa lucrurile aşa cum sunt! Căci focul nu-l putem opri doar cu puterea noastră omenească; iar pe cei năpăstuiţi îi vom întâlni în curând şi la timpul potrivit. Deci să rămânem liniştiţi aici, iar cei nevoiaşi ne vor găsi în curând!"

Iar Copilul, venit lângă Iosif, a adăugat: "Dragă Iosif, iată că lada ta cu galbeni şi arginţi se va uşura foarte curând! Şi tu, Cyrenius, vei fi uşurat de ceva bani înainte de plecarea ta, căci cei care au fost aici şi au plănuit în secret să distrugă casa noastră, se vor întoarce ca prieteni foarte spăşiţi şi vor cere ajutor. Deci pregăteşte-te în acest sens! Şi să nu-ţi închipui cumva că Eu aş fi incendiat casele lor cu puterea pe care o am; căci Eu nu fac asemenea fapte; orice fel de răzbunare Îmi este străină! Şi mai pot să-ţi spun că servitorii lor au făcut-o; pentru că de mult erau porniţi împotriva stăpânilor lor, care sunt prea duri şi prea zgârciţi cu ei. Iar astăzi au găsit momentul potrivit de a se răzbuna pe stăpânii lor şi le-au incendiat toate palatele. Astfel, fără ajutorul Meu, aceşti stăpâni lumeşti au căzut în groapa pe care tocmai o pregăteau pentru noi!"

După ce a aflat toate acestea de la Copil, Cyrenius L-a întrebat dacă aceşti servitori n-ar trebui pedepsiţi.

Iar Copilul i-a spus: "Lasă lucrurile aşa! În primul rând, pentru că aceşti stăpâni hapsâni meritau o pedeapsă, în al doilea rând, pentru că servitorii au fugit peste munţi cu comorile furate, în al treilea rând, pentru că ei nu vor putea scăpa de pedeapsa meritată, deoarece tot ceea ce au făcut au făcut din răzbunare! De aceea, deocamdată să ne îndreptăm atenţia asupra celor care au nevoie de noi! În ceea ce îi priveşte pe incendiatori, soarta lor este pecetluită, căci Domnul îi vede în orice moment şi le cunoaşte drumul! El poate să-i prindă oriunde s-ar afla. Dumnezeu este un judecător drept pentru toţi; El găseşte răsplata potrivită pentru fiecare faptă!"

Maria s-a apropiat în fugă de Iosif şi i-a arătat speriată o ceată mare de războinici înarmaţi până-n dinţi, venind cu paşi grăbiţi spre vilă.

Dar Copilul a spus: "Nu vă speriaţi; este doar garda de pază pentru Cyrenius, pe care a trimis-o comandantul oraşului! Dar după ei vor veni cetăţenii oraşului. Voi să nu aveţi decât o grijă: unde să-i adăpostiţi; restul se va rezolva de la sine!"

Iar lucrurile s-au întâmplat întocmai cum spusese Copilul: Cyrenius a primit o gardă de corp, dar după aceea a sosit o mulţime de oameni arşi.

Cap.242 - Căderea este precedată de trufie. Iosif îi tratează cu omenie pe cei arşi. Generozitatea lui Cyrenius faţă de aceşti năpăstuiţi. Cyrenius la Ionatha.

Abia când cei năpăstuiţi au ajuns la casa lui Iosif şi-a dat seama acesta că ei erau de fapt domnii care tocmai fuseseră oaspeţii săi, de aceea, i-a întrebat: "Dar, stimaţii mei domni, ce aţi făcut cu afacerile voastre atât de importante, de aţi reuşit să vă întoarceţi aşa de repede? Sau afacerea voastră era tocmai incendierea oraşului? Sau poate era vorba de o altă afacere, care trebuia să rămână un secret pentru mine?"

Dar sinistraţii i-au răspuns: "Om bun, nu ne pune la încercare acum când suntem năpăstuiţi; căci vezi prea bine că am ajuns cerşetori. Dacă poţi să ne ajuţi în vreun fel, atunci fă-o şi vom rămâne vasalii tăi pe viaţă!"

Dar Iosif le-a spus: "Numai patricienii Romei se pricep la relaţiile de sclavie şi vasalitate; pentru mine, oamenii sunt fraţi şi-i tratez ca pe fraţii mei, indiferent dacă sunt domni sau cerşetori. De aceea, vă voi ajuta cât pot. Iar când veţi ajunge să fiţi din nou pe picioarele voastre, să nu vă mai dea niciodată prin gând o faptă ca aceea pe care aţi plănuit-o astăzi după-amiază pentru noi. Căci aşa cum suferiţi voi acum, din cauză că servitorii şi sclavii voştri v-au jefuit şi incendiat într-un mod atât de condamnabil, tot aşa, sau chiar mai mult, aş fi suferit şi eu de pe urma a ceea ce plănuiserăţi să-mi faceţi!"

Şi Iosif s-a dus la Cyrenius şi l-a întrebat cât să le dea acestor nefericiţi. Iar Cyrenius i-a răspuns: "Mai aşteaptă puţin! Servitorii mei, pe care i-am trimis pe corabie după bani, se vor întoarce îndată! După ce voi avea toţi banii aici, vom putea hotărî cât să le dăm la fiecare, gândindu-ne nu numai la cei prezenţi, ci şi la cei care vor mai veni!"

După o oră au sosit şi slujitorii, cu o mie de săculeţi de galbeni şi arginţi. Şi fiecare săculeţ cântărea zece pfunzi şi era umplut cu doi pfunzi de galbeni şi opt pfunzi de arginţi. Cyrenius i-a spus lui Iosif: "Împarte săculeţii celor prezenţi şi vezi ca fiecare să primească un săculeţ! Iar ceea ce-ţi rămâne, păstrează pentru cei care vor mai veni.

Eu nu vreau să fiu de faţă la împărţeală, ca să nu fiu recunoscut de toţi oamenii care vor veni aici! Eu voi pleca acum cu Ionatha, la casa lui, unde te aşteptăm şi pe tine ceva mai târziu".

Iosif a aprobat propunerile şi s-a apucat să împartă banii împreună cu fiii săi; în timpul acesta, Cyrenius s-a retras discret, împreună cu însoţitorii lui şi cu Ionatha.

Cap.243 - Dragostea lui Iosif pentru semenii săi. O consolare dreaptă pentru cei greu încercaţi. Vizita şi masa în casa lui Ionatha.

Împărţirea banilor a durat până la două ore după apusul soarelui, iar Iosif le arăta celor rămaşi fără adăpost locul unde puteau să înnopteze, căci puţini erau aceia care îndrăzneau să se întoarcă în oraş, pe de o parte pentru că fumul făcuse aerul înecăcios şi irespirabil, pe de altă parte din cauza nesiguranţei, pentru că era încă posibil ca focul să mai cuprindă o casă sau alta. După ce a terminat treaba, Iosif L-a întrebat discret pe Copil dacă ar putea acum să plece de acasă ca să se ducă la Ionatha.

Iar Copilul i-a răspuns: "Ce-ţi pasă de casă şi de cei care se află în ea? Ea nu ne aparţine nouă, ci celui care a cumpărat-o, ca atare şi ceea ce se află în casă îi aparţine tot cumpărătorului. Deci să mergem la Ionatha, care ne aşteaptă precis cu peştele bine fript!"

Iar Iosif a răspuns: "Tu ai, desigur, dreptate; dar gândeşte-Te că avem o ladă plină cu galbeni, plus vaci, capre şi măgari! Nu crezi că aceşti oaspeţi ne-ar putea prăda?"

Copilul i-a răspuns: "Iosif, ce-Mi spui este prea mult pentru Mine; vorbeşte mai bine cu Iacov, el se pricepe mai bine ca Mine la asemenea lucruri!" Iar Iosif s-a dus imediat la Iacov şi l-a întrebat. Şi Iacov i-a spus: "Tată, de-ar fi să pierdem tot, dacă Domnul rămâne cu noi, ce ne putem dori mai mult?! Dar Domnul merge cu noi la Ionatha; atunci de ce să ne temem pentru această casă a guvernatorului?! Tâlharii pot să-ţi prade toată averea, tu ai însă grijă să-L păstrezi pe Domnul şi atunci vei fi mai bogat decât dacă ai fi stăpânul tuturor bogăţiilor de pe acest pământ! Aşa că pleacă liniştit şi fără grijă cu Domnul la casa lui Ionatha şi te vei convinge că nu vom pierde nimic!”

Aceste cuvinte transmise de Domnul prin gura lui Iacov l-au linistit pe Iosif, astfel ca el a plecat spre Ionatha cu toti ai lui.Acolo asteptau toti cu nerabdare sosirea lui Iosif.Iar cand l-au vazut, i-au alergat cu totii inainte, de parca erau copii, printre ei aflandu-se insusi Cyrenius.Iar cand intregul alai a intrat in casa, Ionatha i-a invitat pe toti la masa si a poruncit sa se aduca pestele, pe care oaspetii l-au mancat cu pofta.

Cap.244 - Cyrenius îşi pregăteşte corabia pentru plecare. Iacov îi aminteşte de globul pământesc. Cel mai bun sfat al lui Iosif pentru Cyrenius: să acţioneze liber, urmând voia Domnului! Cyrenius ia cu el pe cei trei băieţi.

După cină, Cyrenius şi-a chemat oamenii şi le-a dat poruncă să pregătească corabia. Iar aceştia au plecat pe corabie şi au făcut toate pregătirile necesare. Iacov s-a apropiat de Cyrenius şi l-a întrebat dacă în graba plecării sale n-a uitat de globul pământesc pe care i-l dăruise Copilul acum câteva zile. Cyrenius s-a luat cu mâinile de păr, pentru că într-adevăr, uitase şi a vrut să plece imediat după el.

Dar Iacov i-a spus: "Cyrenius, nu te necăji din această cauză; căci, dacă tu ai uitat, l-am adus eu! Iată, acolo în colţ, învelit într-o cârpă, se află globul pământesc, aşa că nu mai este cazul să fugi până la noi acasă!"

Cyrenius s-a bucurat foarte tare; a luat el însuşi mica sa comoară şi a dus-o pe corabie, unde a predat-o unui căpitan, să aibă grijă de ea.

După ce a rezolvat şi această problemă, Cyrenius s-a dus la Iosif şi i-a spus: "Venerate prieten şi frate, ascultă-mă puţin, te rog; căci mi-a venit ideea pe care o consider bună şi vreau s-o îndeplinesc! Uite, în casa ta se află acum o mulţime de oameni şi mulţi dintre ei vor rămâne în continuare! Copiii mei îţi dau de lucru şi îţi fac probleme, după cum am putut observa, mai ales cei trei băieţi. De aceea, m-am gândit să-ţi mai uşurez povara şi să iau cu mine măcar băieţii, fetele urmând să stea în continuare în casa ta".

Iar Iosif a spus: "Dragă frate, fă cum crezi că este mai bine, căci eu voi fi de acord! Dar ascultă şi sfatul Domnului şi atunci vei fi sigur că nu greşeşti! Întreabă-L deci

pe Domnul şi cum îţi va spune El, aşa să faci!" Iar Cyrenius s-a adresat Copilului cu profundă iubire şi smerenie şi L-a întrebat, aşa cum îl sfătuise Iosif.

Copilul i-a răspuns: "Da, foarte bine, ia-i pe cei trei băieţi neastâmpăraţi; Îmi convine de minune! De Sixtus îmi cam pare rău, dar nici el nu este întotdeauna acelaşi şi nu Îmi acordă respectul cuvenit. Aşa că poţi să-l iei şi pe el; şi ai grijă să fii sever cu ei, altfel nu vor ajunge oameni cumsecade! Dar pe fete poţi să le laşi aici; căci pe ele le iubesc mai mult, deoarece şi ele Mă iubesc pe Mine! Deci nu le iubesc mai mult doar pentru că sunt fete, ci din cauza iubirii lor pentru Mine". Urmând sfatul Copilului, Cyrenius i-a luat pe cei trei băieţi şi i-a urcat pe corabie.

Cap.245 - Cyrenius roagă să fie binecuvântat. Răspunsul Copilaşului. Rugăciunea de despărţire. Copilul îi binecuvântează pe cei care pleacă, pe care-i linişteşte cu cuvintele: "Unde vă este inima, acolo vă este şi comoara".

Când corabia a fost definitiv gata de plecare, Cyrenius s-a dus la Copil, a îngenuncheat înaintea Lui şi L-a rugat să-i dea binecuvântarea, spunând: "O, Doamne, Dumnezeul meu cel mare, Creatorul meu, Tatăl meu veşnic, Tu, care ai hotărât singur să stai în acest praf, pe care noi îl numim pământ şi lume şi care ai luat înfăţişarea noastră şi umbli ca un copil lipsit de putere, Tu, stăpânul meu atotputernic, care cu un singur semn poţi face să tremure toate puterile universului, priveşte cu îngăduinţă la mine, un vierme neputincios care se târăşte - în nimicnicia lui - înaintea Ta şi acordă acestui vierme nedemn, aflat în praf înaintea Ta, graţia binecuvântării Tale sfinte! Ajută-Mă, Doamne, viaţa mea, să capăt putere, forţă şi tărie, în numele Tău cel preasfânt! O, Tu, Iisuse, drag mie mai presus de orice, Tu, rege suprem al inimii mele, priveşte cu îngăduinţă la păcătosul Tău, îndură-Te de mine şi ajută-mă să mă întăresc prin iubirea mea faţă de Tine! Primeşte, iubitul meu Iisus, iubirea mea mai presus de orice, pentru Tine, ca un mic semn de mulţumire pentru bunăvoinţa şi milostivirea Ta nemărginită, pe care mi-ai arătat-o în fiecare clipă!"

Lui Cyrenius i se rupea inima de atâta iubire, încât n-a mai putut să vorbească şi a izbucnit în plâns.

Dar Copilul a sărit vesel în braţele lui Cyrenius, l-a îmbrăţişat strâns, apoi i-a spus: "Nu mai plânge, dragul Meu Cyrenius, căci vezi bine ce mult ţin la tine! Binecuvântarea Mea înseamnă această iubire pe care ţi-o port! Şi-ţi mai spun: dacă rămâi aşa cum eşti, vei fi întotdeauna al Meu, iar sufletul tău nu va simţi şi nu va cunoaşte moartea! Şi pentru că M-ai rugat să-ţi dau binecuvântarea Mea, iată şi Eu te rog să nu Mă trădezi faţă de nimeni. Şi te rog acest lucru nu din cauza Mea, ci din cauza lumii; căci ea ar muri imediat dacă M-ar recunoaşte înainte de vreme!"

După aceste cuvinte, Copilul l-a mai îmbrăţişat o dată pe Cyrenius şi l-a sărutat apăsat. Iar Cyrenius a deschis larg braţele şi a vorbit, profund mişcat: "O, Dumnezeule! Dumnezeul meu! Dumnezeul meu cel mare! Ce sunt eu ca Tu să mă săruţi cu aceeaşi gură care a pronunţat cuvintele Creaţiei?! O, cerule strălucitor şi tu, pământule şi voi, forţe cereşti!

Priviţi, priviţi aici! Cel care m-a creat pe mine, ca şi pe voi, se află aici, în faţa mea şi mă binecuvântează cu mâna Lui sfântă! Când vei putea tu, pământule, pricepe măreţia acestui moment, în care Creatorul şi Stăpânul tău te-a atins cu picioarele Sale? Pământ sfinţit, pe care calcă Domnul, vei recunoaşte vreodată măreţia acestei milostiviri, mulţumind şi topindu-te de smerenie pentru aceste clipe sublime?! O, tu, loc sfinţit, ce greu mă despart de tine!"

Copilul l-a ridicat pe Cyrenius în picioare şi nu i-a mai dat voie să îngenuncheze.

Apoi au venit şi Tullia şi Maronius Pilla, iar Copilul i-a binecuvântat pe toţi şi toţi plângeau de părere de rău că trebuiau să se despartă din nou.

Dar Copilul le-a spus: "Vai, dar nu ne despărţim! Căci acolo unde vă este inima, acolo se află şi comoara voastră!"

Şi toţi s-au liniştit şi s-au ridicat de la pământ.

Cap.246 - Iosif îl binecuvântează pe Cyrenius. Minunatele cuvinte de bun rămas spuse de Iisus lui Cyrenius: "Numai iubirea poate suporta prezenţa Mea". Plecarea lui Cyrenius. Iosif acasă la Ionatha.

Apoi, s-a dus Iosif la Cyrenius şi l-a binecuvântat, împreună cu toată familia sa. Maria s-a dus şi ea s-o binecuvânteze pe Tullia şi pe tovarăşele ei de călătorie. Apoi, Iosif s-a adresat lui Cyrenius: "Iubite frate, odată cu binecuvântarea mea, doresc să exprim şi dorinţa mea din suflet, care este următoarea: lasă-mi de tot cele cinci fetiţe, care să vadă în mine pe tatăl lor! Căci tu vei mai avea, fără îndoială şi alţi copii, care, poate, nu se vor înţelege bine cu acestea, când se vor face mari. La mine, însă, nu se va ajunge niciodată la discuţii, motivul îl cunoşti şi tu la fel de bine ca mine".

Iar Cyrenius a aprobat cu plăcere dorinţa lui Iosif şi i-a lăsat de tot cele cinci fetiţe, iar Iosif s-a bucurat foarte mult; căci el îndrăgise fetiţele, pentru că erau foarte ascultătoare, învăţau bine şi aveau o înfăţişare foarte plăcută.

După ce au rezolvat şi această problemă, Cyrenius l-a îmbrăţişat pe Iosif şi i-a spus: "Dragul meu frate, dacă Domnul va voi, sper să te revăd cât de curând".

Iar Copilul, care se afla alături de Iosif, a spus: "Amin spun vouă! - Dacă nu aici, atunci în împărăţia Mea! Căci trebuie să-ţi spun: noi nu vom mai sta mult în ţinutul acesta, pentru că ne cunoaşte prea multă lume. Iar dacă ne vom muta de aici, vom trăi foarte retraşi, pentru ca nimeni să nu ne descopere! Totuşi, noi, cei care ne-am unit prin iubire, vom fi întotdeauna şi pentru vecie împreună în sufletul nostru! Unde va fi comoara ta, acolo vei fi şi tu cu inima ta, căci chiar în ea se află comoara. Dacă Eu am ajuns o comoară de preţ în inima ta, înseamnă că nu te vei mai despărţi niciodată de Mine! Căci acolo unde este iubire, acolo Mă simt acasă la Mine şi un asemenea loc n-am să-l părăsesc niciodată. Deci, permite-Mi să locuiesc permanent în inima ta şi nu Mă voi ascunde de tine! Căci doar iubirea şi numai ea poate suporta prezenţa Mea, precum suportă focul un alt foc; şi tot ce nu este foc va fi înghiţit şi distrus de foc. De aceea Mă şi retrag din lume, pentru ca ea să nu apuce să distrugă focul Meu! Şi să nu întrebi vreodată: 'Doamne, unde eşti?' - Căci nu-ţi voi răspunde: 'Sunt aici!'; ci să-ţi întrebi cu grijă inima

ta, dacă Mă iubeşte, iar Eu voi striga din inima care Mă iubeşte: 'Aici sunt acasă la Mine, cu toată puterea iubirii, milostivirii şi îndurării Mele!' Ei, şi acum urcă liniştit pe corabie, căci un vânt potrivit te va purta spre Tyrus! Amin!"

Iar Cyrenius l-a mai salutat, pentru ultima oară, pe Iosif din Egipt şi s-a urcat pe corabie. Şi imediat s-a pornit un vânt uşor, împingând corabia din loc. Iar Iosif, împreună cu familia lui, s-a dus acasă la Ionatha şi a rămas peste noapte la el.

Cap.247 - Iosif şi Ionatha zăresc dimineaţa la pescuit o corabie şi o salvează.

În dimineaţa zilei următoare, ca de obicei, Iosif a fost primul în picioare şi după puţin timp şi-a trezit şi familia. Ionatha, care se sculase şi el şi tocmai venea din camera lui, ca să vadă dacă ziua va fi bună pentru pescuit, i-a zis lui Iosif: "Dar, dragă prietene şi frate, de ce te scoli aşa de dimineaţă, ba îi mai îmboldeşti şi pe ceilalţi să facă la fel? Nu ar trebui să-L aştepţi pe Domnul, până se scoală El din somn? Nu ar fi acela cel mai bun moment pentru a începe o nouă zi? De aceea, te rog, lasă-ţi măcar familia să se mai odihnească vreo câteva ore! Iar tu poţi să mergi cu mine şi oamenii mei la pescuit cu o mică corabie!"

Această propunere a fost pe placul lui Iosif, care şi-a lăsat familia să se mai odihnească, iar el şi cu Ionatha s-au urcat imediat într-o barcă mare pescărească. Ajutoarele lui Ionatha au aranjat mai întâi năvoadele, apoi au apucat cu nădejde vâslele şi într-o oră se aflau deja în locul unde de obicei trăgea peştele. Şi când tocmai ajunseseră în acest loc, iar soarele începea să se înalţe pe cer, Ionatha a observat, cam la o oră distanţă, o navă romană, care părea că stă pe loc şi nu ştie încotro s-o apuce! De aceea, el s-a adresat lui Iosif: "Frate, eu ştiu cum este marea în acel loc; n-are adâncime şi este plină de bancuri de nisip, de aceea, un necunoscător se poate uşor împotmoli. Ar trebui să ne grăbim să dăm ajutor!"

Iar Iosif a fost imediat de acord; drept care, au vâslit cât au putut de tare şi într-o jumătate de oră erau acolo. Şi, iată, aceasta era într-adevăr o corabie romană mare, pe care se afla un sol pentru Cyrenius. Acesta l-a rugat pe Ionatha să facă tot ce-i stă în putinţă ca să salveze corabia. Şi Ionatha a apucat zdravăn de odgonul de remorcare al corabiei şi toţi cei din barcă au vâslit din toate puterile. N-a trecut nici o jumătate de oră şi corabia plutea liniştită pe apă. Trimisul roman l-a răsplătit pe Ionatha regeşte, apoi a pornit cu corabia spre răsărit. Iar Ionatha s-a întors acasă cu aur şi argint în loc de peşte şi a renunţat la pescuit pentru dimineaţa aceea.

Cap.248 - Copilul întreabă cum a mers pescuitul. Răspunsul Copilaşului dornic de peşte la dojana lui Iosif: "Eu sunt pretutindeni acasă acolo unde sunt iubit!" Captura bogată de peşte, din ordinul Copilului.

Când, după aproximativ trei ore, Ionatha şi Iosif s-au întors de la pescuit, aducând cu ei aur şi argint în loc de peşte, toţi ai casei erau sculaţi şi priveau spre oraşul încă fumegând. Copilul, urmat de Iacov, alerga de-a lungul malului să le iasă în întâmpinare. Când au ajuns la ţărm, Copilul i-a salutat şi i-a sărutat pe cei doi, apoi l-a întrebat pe Ionatha ce fel de peşte prinsese.

Iar acesta, îmbrăţişând la rândul lui Copilul cu aceeaşi bucurie, i-a spus: "Tu, viaţa mea, iubirea mea! Pescuitul nostru de astăzi a fost neobişnuit! Am reuşit să salvez o corabie romană eşuată, care transporta pe un trimis al împăratului către Cyrenius şi sunt sigur că am reuşit doar cu ajutorul Tău atotputernic. Pentru această faptă, în năvoadele mele s-au adunat peşti din aur şi argint, aşa că am abandonat pescuitul propriu-zis pe ziua de astăzi".

Iar Copilul a spus: "Este bine şi corect ceea ce ai făcut; dar Eu aşteptam cu nerăbdare să mănânc un peşte proaspăt, deci M-aş fi bucurat mai mult dacă în locul peştilor tăi de aur şi argint ai fi adus peşte adevărat!"

Ionatha i-a răspuns: "Dragostea mea! Priveşte, de-a lungul ţărmului se află o mulţime de lăzi pline cu peştele cel mai bun, vom scoate din ele peşte foarte proaspăt!"

Atunci Copilul a zâmbit şi a spus: "Dacă e aşa, atunci poţi păstra liniştit captura ta de aur şi argint! Dar acum mi-e foarte foame; durează mult până pregăteşti peştele?"

Iar Ionatha a răspuns: "O, nu, viaţa şi iubirea mea, într-o jumătate de oră masa va fi servită!"

Dar Iosif i-a zis Copilului: "Te-ai făcut un cerşetor! Aici nu suntem acasă la noi; de aceea, nu trebuie să ne comportăm ca şi cum am fi la casa noastră! Ai puţină răbdare şi vei primi ceva de mâncare; dar să cerşeşti aşa nu se cade, când eşti într-o casă străină!"

La care, Copilul i-a răspuns: "Ce spui! Eu sunt întotdeauna la Mine acasă acolo unde sunt iubit! Iar dacă sunt acasă, atunci înseamnă că pot şi am voie să vorbesc ce vreau! Şi pentru ca Ionatha să nu-şi golească lăzile, fără a primi ceva în loc, mai bine să arunce năvoadele în mare şi o să vedeţi cât peşte va prinde! - Ionatha, aruncă năvoadele!"

Iar Ionatha a aruncat imediat în apă un năvod mare şi a prins o cantitate enormă de peşte, din cel mai bun.

Iar Copilul i-a spus lui Iosif: "Priveşte, dacă aşa ceva stă în puterea Mea, pot să-l rog pe Ionatha să-Mi dea o bucăţică bună de peşte?!"

Iosif n-a ştiut ce să mai răspundă; în schimb, Ionatha nu ştia cum să-i mai mulţumească.

Cap.249 - Ionatha se întoarce acasă la Iosif. Casa a fost jefuită. Supărarea lui Iosif. Explicaţia înţeleaptă a Copilului.

Ionatha a luat zece peşti dintre cei mai buni şi i-a dat bucătarului său să-i pregătească imediat. El însuşi i-a ajutat pe ceilalţi slujitori să aranjeze peştele prins, fie în butoiaşe, fie în afumătoare. Într-un sfert de oră, peştele a fost preparat şi toată familia lui Iosif a fost invitată la masă. Când au terminat de mâncat, se făcuse deja amiază, iar Iosif a spus: "Cred că este timpul să mergem acasă! Iar tu, frate Ionatha, mă vei însoţi şi vei petrece ziua la mine!"

Iar Ionatha a răspuns cu inima plină de bucurie: "O, frate, mă supun cu plăcere, căci ştii cât de mult ţin la tine!"

Ionatha a luat trei butoiaşe mai mari pline cu peştele cel mai bun şi a plecat bucuros cu Iosif şi familia sa spre vilă. Dar când au ajuns acolo, spre surprinderea lor, n-au mai găsit pe nici unul dintre sinistraţi; toate camerele erau deschise şi goale.

Văzând casa goală,Iosif a zis: "Acesta nu-i un semn bun; se pare că au lucrat hoţii în lipsa noastră! Doar hoţii fug în felul acesta, oamenii cinstiţi rămân pe loc! Băieţi, mergeţi în casă şi vedeţi dacă a mai rămas ceva, apoi veniţi să-mi spuneţi!"

Şi băieţii s-au dus şi au găsit casa jefuită, numai animalele mai erau în grajd. Cămara de alimente era goală, iar în lada de bani nu mai era nici o leţcaie. După ce au făcut constatarea, fiii lui Iosif s-au întors la tatăl lor să-i spună ce au găsit. Şi Iosif s-a mâniat foarte tare de nemernicia oamenilor, care răsplăteau cu asemenea fapte pe binefăcătorii lor! Şi, în mânia lui, a adăugat: "Dacă ar sta în puterea mea să pedepsesc cât mai crunt această şleahtă de neruşinaţi, aş lăsa să plouă cu foc peste capetele lor de hoţi!"

Atunci, Copilul s-a apropiat de Iosif şi i-a spus: "Hei, tată Iosif, astăzi eşti rău de tot! Hoţii ţi-au lăsat totuşi ceva: pe Mine; cum poţi să te mânii aşa de tare pe ei? Ai putea chiar să spui că hoţii au făcut o faptă bună: ţi-au făcut curat în casă! Căci dacă o casă (adică inima omului) nu este curată, nici Eu nu intru în ea! Această casă, însă, a fost curăţată de toată zgura lumească, de aceea îmi place foarte mult! Pentru că, pe de o parte, are deschise toate camerele şi sertarele, pe de altă parte a fost bine curăţată, deci este numai potrivită pentru intrarea Mea; aşa că nu te mai mânia pe hoţi, pentru ca la păcatele lor să-l mai adaugi şi pe acesta!"

Iar Iosif, ca şi ceilalţi şi-au notat aceste cuvinte în inimă, iar la urmă, Copilul a adăugat: "Vedeţi, toţi oamenii se poartă faţă de Mine ca aceşti sinistraţi faţă de voi, dar Eu nu trimit o ploaie de foc asupra lor! Deci nu-i mai blestemaţi pe cei care vă răsplătesc binele cu răul şi veţi fi cu adevărat fiii Tatălui din Ceruri!"

Aceste cuvinte l-au liniştit definitiv pe Iosif, care a intrat în casă cu sufletul împăcat.

Cap.250 - Maria plânge pentru că i s-au furat toate hainele şi rufăria. Gestul nobil făcut de Ionatha. Maria se întrece cu Ionatha în mărinimie. Copilul îl felicită pe Ionatha.

Când au intrat în casă, Maria a constatat că atât şifonierul ei, cât şi cel al Evdochiei, fuseseră golite de haine şi rufărie; atunci, ea şi Evdochia au început să plângă, apoi Maria i-a spus lui Iosif: "Până şi rochia pe care am purtat-o la Templu mi-a fost furată! Îmi pare atât de rău, încât mă doare inima! Aveam şi aşa haine mult mai puţine decât şi-ar putea imagina cineva şi totuşi mi le-au luat şi pe astea! Putem jertfi totul de dragul Domnului, totuşi am nevoie măcar de o rochie cu care să mă schimb! Într-adevăr, sunt tare supărată! Dar ceea ce mă supără cel mai tare este faptul ca hoţii au furat până şi hainele Copilului! Singura cămaşă pe care o mai are este cea de pe El; cu ce să-i cumpăr acum altă cămaşă? Dragul meu Copilaş, acum n-am să mai pot să Te schimb în fiecare zi, n-am să-Ţi mai pot da zilnic o cămăşuţă curată, cum Îţi place aşa de mult!"

Profund mişcat, Ionatha s-a apropiat de Maria şi i-a spus: "Mamă venerată şi preasfântă a Domnului meu, nu mai plânge; căci am eu destui bani! Ţi-i dau cu cea mai mare bucurie, până la ultimul bănuţ, iar tu poţi să cumperi cu ei tot ce-ţi trebuie! Ştiu foarte bine că Domnul şi Stăpânul lumii nu-şi pune nădejde în banii mei; căci El, care împodobeşte atât de frumos animalele şi pomii şi plantele şi lumea întreagă, o va putea îmbrăca şi pe mama sa, ca să nu umble goală! Cu toate acestea, este o bucurie pentru mine să vă ajut cu tot ce am. Mamă venerată, primeşte ceea ce-ţi ofer din toată inima!"

Maria l-a privit pe Ionatha cu deosebită recunoştinţă şi i-a spus: "Vai, Ionatha, cât de nobil este sufletul tău! Dorinţa ta echivalează pentru mine cu îndeplinirea ei! Dacă Domnul ar fi de acord, atunci aş primi cu plăcere un sprijin din partea ta pentru Copilaş. Dar dacă Domnul nu va fi de acord, primesc prinosul inimii tale şi recunoştinţa mea rămâne la fel de mare!"

Atunci, Copilul s-a apropiat de ei şi i-a spus lui Ionatha: "Dragă Ionatha, fă aşa cum doreşte mama, căci va veni timpul când vei primi pentru fapta ta o răsplată mare! Vezi tu, acum suntem într-adevăr săraci şi asta cu atât mai mult cu cât Eu am hotărât să nu mai fac minuni, pentru ca lumea să poată fi izbăvită!"

Atunci, Ionatha s-a ridicat imediat şi a alergat acasă, de unde s-a întors cu tot aurul şi argintul pe care-l avea, pe care l-a aşternut la picioarele Mariei. Maria şi Iosif au început să plângă de bucurie văzând gestul prietenului lor. Ionatha plângea şi el şi nu ştia cum să-i mai mulţumească lui Dumnezeu că i-a făcut această mare favoare, de a o ajuta pe Maria. Dar Copilul l-a binecuvântat pe Ionatha şi i-a spus Mariei: "Vezi, în felul acesta ne vom putea procura haine noi, deci veseleşte-te!" Şi tuturor le-a revenit buna dispoziţie şi s-au veselit.

Cap.250 - Maria plânge pentru că i s-au furat toate hainele şi rufăria. Gestul nobil făcut de Ionatha. Maria se întrece cu Ionatha în mărinimie. Copilul îl felicită pe Ionatha.

Când au intrat în casă, Maria a constatat că atât şifonierul ei, cât şi cel al Evdochiei, fuseseră golite de haine şi rufărie; atunci, ea şi Evdochia au început să plângă, apoi Maria i-a spus lui Iosif: "Până şi rochia pe care am purtat-o la Templu mi-a fost furată! Îmi pare atât de rău, încât mă doare inima! Aveam şi aşa haine mult mai puţine decât şi-ar putea imagina cineva şi totuşi mi le-au luat şi pe astea! Putem jertfi totul de dragul Domnului, totuşi am nevoie măcar de o rochie cu care să mă schimb! Într-adevăr, sunt tare supărată! Dar ceea ce mă supără cel mai tare este faptul ca hoţii au furat până şi hainele Copilului! Singura cămaşă pe care o mai are este cea de pe El; cu ce să-i cumpăr acum altă cămaşă? Dragul meu Copilaş, acum n-am să mai pot să Te schimb în fiecare zi, n-am să-Ţi mai pot da zilnic o cămăşuţă curată, cum Îţi place aşa de mult!"

Profund mişcat, Ionatha s-a apropiat de Maria şi i-a spus: "Mamă venerată şi preasfântă a Domnului meu, nu mai plânge; căci am eu destui bani! Ţi-i dau cu cea mai mare bucurie, până la ultimul bănuţ, iar tu poţi să cumperi cu ei tot ce-ţi trebuie! Ştiu foarte bine că Domnul şi Stăpânul lumii nu-şi pune nădejde în banii mei; căci El, care împodobeşte atât de frumos animalele şi pomii şi plantele şi lumea întreagă, o va putea îmbrăca şi pe mama sa, ca să nu umble goală! Cu toate acestea, este o bucurie pentru mine să vă ajut cu tot ce am. Mamă venerată, primeşte ceea ce-ţi ofer din toată inima!"

Maria l-a privit pe Ionatha cu deosebită recunoştinţă şi i-a spus: "Vai, Ionatha, cât de nobil este sufletul tău! Dorinţa ta echivalează pentru mine cu îndeplinirea ei! Dacă Domnul ar fi de acord, atunci aş primi cu plăcere un sprijin din partea ta pentru Copilaş. Dar dacă Domnul nu va fi de acord, primesc prinosul inimii tale şi recunoştinţa mea rămâne la fel de mare!"

Atunci, Copilul s-a apropiat de ei şi i-a spus lui Ionatha: "Dragă Ionatha, fă aşa cum doreşte mama, căci va veni timpul când vei primi pentru fapta ta o răsplată mare! Vezi tu, acum suntem într-adevăr săraci şi asta cu atât mai mult cu cât Eu am hotărât să nu mai fac minuni, pentru ca lumea să poată fi izbăvită!"

Atunci, Ionatha s-a ridicat imediat şi a alergat acasă, de unde s-a întors cu tot aurul şi argintul pe care-l avea, pe care l-a aşternut la picioarele Mariei. Maria şi Iosif au început să plângă de bucurie văzând gestul prietenului lor. Ionatha plângea şi el şi nu ştia cum să-i mai mulţumească lui Dumnezeu că i-a făcut această mare favoare, de a o ajuta pe Maria. Dar Copilul l-a binecuvântat pe Ionatha şi i-a spus Mariei: "Vezi, în felul acesta ne vom putea procura haine noi, deci veseleşte-te!" Şi tuturor le-a revenit buna dispoziţie şi s-au veselit.

Cap.251 - Binecuvântarea Domnului în casa lui Iosif. Uimirea şi recunoştinţa familiei. Iacov vorbeşte despre minunea cu bobul de grâu.

În timpul acestor discuţii, băieţii lui Iosif s-au ocupat de vite, au muls vacile şi caprele, obţinând de data aceasta o cantitate neobişnuită de lapte foarte gras. Când au terminat cu vitele, doi dintre ei s-au dus la lanul de grâu, care se făcuse numai bun de recoltat şi au tăiat câţiva snopi; ei au frecat spicele şi au obţinut un coş zdravăn cu grâul cel mai curat. Ceilalţi doi fii au luat coşul şi l-au dus la două mori manuale, făcute chiar de Iosif şi au măcinat cerealele. Prin graţia Domnului, cantitatea de faină obţinută a fost de două ori mai mare decât grâul din coş. Şi toată această treabă a fost realizată în numai trei ore. Iar când cele două coşuri cu făină au fost scoase la soare, a venit Iosif şi i-a întrebat pe fiii lui de unde au o făină atât de frumoasă. Iar când ei i-au spus tot ce au făcut, Iosif s-a dus şi a văzut locul de unde tăiaseră grâul şi s-a minunat: "Cum este posibil? Eu văd doar zece snopi! Numai de aici aţi obţinut voi două coşuri cu făină?" Iar fiii i-au răspuns: "Da, tată, exact cum ţi-am spus! Cu ajutorul Domnului, am putut obţine atât de multă făină! Căci binecuvântarea Domnului ne-a însoţit şi la secerat şi la celelalte treburi, de aceea rezultatul este atât de impresionant!"

Iosif a mulţumit şi el din toată inima, apoi s-a dus în casă şi a povestit totul şi celorlalţi şi toţi au ieşit afară să vadă făina şi care mai de care se minuna şi spunea: "Este imposibil, în mod normal, acest lucru este imposibil!"

Atunci, Iacov, dintr-o pornire lăuntrică, a ridicat un bob de grâu aflat la picioarele lui şi a spus: "De ce vă miraţi atât că au obţinut aşa de multă făină! De ce nu se miră nimeni că dintr-un bob aşa de mic, pus în pământ, se naşte un spic cu sute de boabe? Şi totuşi, această minune cu care ne-am obişnuit este mai mare decât aceasta de acum, când s-a obţinut doar o cantitate dublă de făină! Dacă din cei zece snopi ar fi ieşit doar un coş de făină, nu s-ar mai fi mirat nimeni, deşi un coş este tot o minune a Domnului, la fel ca şi două. Deci nu se mai miră nimeni de un spic de grâu cu sute de boabe, pentru că v-aţi obişnuit să fie aşa. Eu, însă, vă întreb dacă este corect să ne mirăm de minunile Domnului doar atunci când El face ceva neobişnuit, deşi lucrurile cu care ne-am obişnuit sunt nişte minuni mult mai mari, care ne-au dovedit în toate timpurile cât de nemărginite sunt bunătatea, puterea, iubirea şi înţelepciunea lui Dumnezeu?!"

Cuvintele lui Iacov au făcut o mare impresie. Şi toţi L-au preaslăvit pe Domnul, care a dat omului atâta înţelepciune. Iar fiii au luat făina şi au plecat să pregătească ceva bun de mâncare.

Cap.252 - Prânzul cu peşte, colaci cu miere şi limonadă. Furtul obiectelor din gospodărie şi al castronaşului Copilului. O evanghelie pentru răufăcători, spusă de Iisus. Neînduplecarea Copilului faţă de răufăcători.

Într-o oră, fiii lui Iosif au pregătit un prânz gustos, compus din cinci peşti bine fripţi şi paisprezece colaci cu miere; căci mierea era singurul aliment din cămară pe care hoţii nu îl luaseră. Astfel că au putut pregăti şi o băutură bună; Iosif cu Maria au amestecat apă cu miere şi suc de lămâie, obţinând o limonadă. După ce au adus mâncarea pe masă, fiii lui Iosif şi-au dat seama că nu mai aveau tacâmuri; lingurile, furculiţele şi cuţitele erau făcute, în cea mai mare parte, din lemn. Dar nici măcar aceste obiecte lipsite de valoare nu fuseseră cruţate de hoţi! Astfel că Iosif avea acum toate bucatele pe masă, dar nici un tacâm. Atunci, Iosif s-a dus în bucătărie să-şi ia fiii la rost: ce mod de a pune masa mai este şi acesta; cum pot să pună bucatele pe masă, fără să aducă tacâmuri! Iar fiii i-au răspuns: "Tată, priveşte şi dumneata! Tot ce ne-au mai lăsat hoţii se află aici: un grătar şi două oale, o singură lingură, dintre cele mai proaste şi o furculiţă de lemn. Toate celelalte le-au luat cu ei; deci şi laptele trebuie să-l ţinem într-o singură oală, pentru că ne-au luat şi oalele!"

După ce Iosif s-a convins de situaţie, s-a dus în sufragerie cu o singură lingură, o furculiţă şi un cuţit şi i-a spus lui Ionatha: "Priveşte, frate! Asta este tot ce avem! Asta este răutate şi răufăcătorii ar trebui pedepsiţi! Mai înţeleg un furt când este vorba de bunuri de valoare sau un furt făcut din nevoie! Dar în cazul de faţă nu este vorba nici de una, nici de alta, ci este vorba numai de răutate şi Domnul n-ar trebui să-i lase nepedepsiţi pe hoţi!"

După această explicaţie, s-au aşezat cu toţii la masă, iar Iosif, cu cuţitul pe care îl avea, a început să taie peştele în bucăţi, pe care le punea în faţa fiecăruia, servindu-se de singura furculiţă pe care o avea; şi tot aşa a procedat şi cu colacii. Când Copilul a văzut că n-are castronaşul înaintea lui, l-a întrebat pe Iosif dacă hoţii îl furaseră şi pe acesta. Iar acesta a spus: "Fii sigur, scumpul meu fiu şi Doamne, altfel s-ar afla înaintea Ta!"

Atunci, Copilul a spus: "Într-adevăr, Iosif are dreptate; aici este vorba de răutate, iar aceasta trebuie pedepsită, oricând şi în veci! Cine face rău fără să-şi dea seama, acela trebuie povăţuit, la fel şi cel care face rău de nevoie! Dar cine cunoaşte binele şi face rău doar dintr-o răutate satanică, acela este un diavol din fundul iadului şi trebuie pedepsit cu foc!"

Şi fiecare a mâncat cu mâna porţia pe care o avea în faţă. Dar nici nu terminaseră bine de mâncat, când au auzit afară un vaiet îngrozitor. Ce se întâmplase? - Erau hoţii care furaseră din răutate tacâmurile lui Iosif, ca să le distrugă. Pe fiecare din ei era încolăcit un şarpe arzător şi acum strigau după ajutor; dar Copilul n-a vrut să-i asculte, ci i-a mânat pe toţi - cam o sută la număr - în mare, unde s-au înecat. A fost singura dată când Copilul S-a arătat neînduplecat.

Cap253 - Hoţii de haine se vaită la uşa lui Iosif. Copilul le vorbeşte pe un ton categoric.

După puţin timp, s-a auzit din nou un vaiet în depărtare, parcă venind din oraş, apoi s-a văzut o mulţime de oameni apropiindu-se de vila lui Iosif.

"Ce mai este iarăşi?", l-a întrebat Iosif pe Ionatha. Iar acesta, mirându-se şi el, a zis: "Domnul ştie cu siguranţă mai bine decât noi toţi!"

Iacov le-a răspuns însă la amândoi: "Nu vă faceţi probleme, aceştia sunt hoţii de haine! Puterea Domnului îi mână încoace, ei ispăşesc acum faptul de a fi păcătuit faţă de hainele sfinte; căci cine le îmbracă sau numai le atinge este imediat cuprins de un foc lăuntric şi transformat în cenuşă.

De aceea vin acum aici şi strigă şi ne roagă să scoatem noi înşine aceste haine din casele lor pe jumătate arse şi cred că vom face acest lucru; numai că Domnul vrea să le arate acestor ticăloşi unde le e locul!"

Când Iacov a terminat de spus aceste cuvinte, borfaşii ajunseseră deja la uşa lui Iosif. Ei strigau cât îi ţinea gura, cerând ajutor. Iar Iosif şi Ionatha au ieşit afară. Când au ieşit în uşă au fost întâmpinaţi de treizeci de oameni disperaţi, care strigau: "Jupiter atotputernic, ajută-ne, salvează-ne; căci am păcătuit faţă de Tine, pentru că nu Te-am recunoscut! Dar acum Te-am recunoscut; deci vino şi ia-ţi hainele din casele noastre!"

Atunci, Copilul a ieşit din casă şi le-a spus: "Ascultaţi aici, hoţi înrăiţi! Aşa cum aţi putut lua hainele de aici, tot aşa să le şi aduceţi înapoi! Dacă nu veţi face precum vă spun, moartea va avea parte de voi!"

Auzind această ameninţare, hoţii au spus: "Acesta este Dumnezeu cel tânăr, dacă nu-L ascultăm, suntem pierduţi!"

Şi au fugit cu toţii acasă şi s-au întors cu hainele furate, agăţate în vârf de bâţ. Pentru că nimeni nu putea atinge hainele cu mâna. Şi după ce hainele au fost aduse înapoi, Copilul le-a dat drumul borfaşilor şi nu i-a mai pedepsit.

Iar Iosif, foarte bucuros, a pus hainele la locul lor.

Cap.254 - Nobleţea sufletească a Mariei şi cuvintele de laudă ale lui Iisus. Explicaţiile Domnului despre îndurare şi iubirea duşmanului.

Maria s-a bucurat când şi-a regăsit hainele; în acelaşi timp, ei îi era milă de cei care le aduseseră înapoi; căci ea se gândea astfel: "Aceştia nu au apucat să ia bani, ci au fost nevoiţi să fure nişte amărâte de haine. Acum vor avea şi mai mult de suferit. Dacă n-ar fi plecat deja, le-aş fi dat chiar eu unele haine, sau nişte bani să-şi cumpere ceva!"

Atunci, Copilul a venit la mama Lui şi i-a spus: "Mamă, astăzi eşti tare frumoasă! Dacă ai şti cât eşti de frumoasă, ai fi foarte mândră de tine!"

Maria a zâmbit şi i-a spus Micuţului, care o mângâia: "Scumpul meu Iisus! Oare nu arăt în toate zilele la fel?"

Dar Copilul i-a răspuns: "Ba da, tu eşti întotdeauna foarte frumoasă; dar uneori eşti şi mai frumoasă. Iar astăzi eşti deosebit de frumoasă! Adevăr îţi spun, eşti înconjurată de mii de arhangheli, care se înghesuie să fie cât mai aproape de tine!"

Dar Maria n-a înţeles vorbele Copilului şi se tot uita în jur, doar, doar o vedea vreun arhanghel. Dar ea nu a văzut pe nimeni, în afara lucrurilor din casă, de aceea l-a întrebat pe Copil: "Ei bine, unde sunt cei o mie de arhangheli, căci eu nu văd nici măcar unul?"

Atunci, Copilul i-a spus: "Nici nu trebuie să-i vezi, căci ai deveni foarte încrezută! Dar tu eşti aşa de frumoasă înaintea tuturor arhanghelilor din ceruri pentru că ai găsit în inima ta atâta îndurare, care aproape o egalează pe a Mea! Căci este drept şi corect să-i pedepseşti pe duşmani şi este drept ca ei să plătească pentru fărădelegile lor; dar să-i ierţi pe duşmani şi în plus, să le faci şi bine şi să-i binecuvântezi, este de-a dreptul dumnezeiesc. Numai iubirea nemărginită a Domnului poate avea atâta putere; pentru că cea omenească este prea slabă! Şi pentru că tu ai procedat acum la fel ca Dumnezeu, de aceea eşti aşa de frumoasă; căci Dumnezeu reprezintă frumuseţea supremă şi iubirea cea mai înaltă. Urmează-ţi gândul cel bun şi Împărăţia Mea îţi va aparţine, iar tu vei fi aici o regină, în veci!"

Iar Maria a trimis imediat pe Ionatha după hoţi, iar când aceştia s-au întors, le-a dăruit din belşug din galbenii pe care Iosif îi primise de la Ionatha.

Cap.255 - Puterea iubirii. Se duce vestea despre casa lui Iosif. Înţelepciunea lui Iosif îi pune în inferioritate pe mai-marii oraşului. Efectul pozitiv al vorbelor sale.

Când s-au văzut răsplătiţi astfel, hoţii au căzut cu faţa la pământ, strigând: "Atâta bunătate, atâta mărinimie n-am mai întâlnit la cineva; numai zeii cei nemuritori pot să-şi răsplătească astfel duşmanii! Am păcătuit faţă de voi, zei preaînalţi şi merităm să fim pedepsiţi; dar voi, în loc să ne pedepsiţi după cum meritam, ne faceţi daruri şi ne binecuvântaţi! Nu sunteţi cumva zei? Desigur, sunteţi stăpânii cei mai mari din cer, faptele voastre nemaiîntâlnite ne arată exact acest lucru! Cinste, slavă şi recunoştinţă vouă, din partea tuturor oamenilor de pe pământ! Tronurile prinţilor şi capetele lor încoronate ar trebui să se plece pe veci înaintea strălucirii voastre; şi hoţii s-au ridicat şi au plecat plini de recunoştinţă şi de respect, ducând cu ei vestea în tot oraşul; şi toţi locuitorii au tresărit la gândul că zeii sunt atât de aproape şi au început să se plimbe fără rost, căci nu le venea să lucreze de atâta veneraţie. Atunci au venit patricienii oraşului să-l întrebe pe Iosif dacă lucrurile stau chiar aşa cum susţine plebea din oraşul pe jumătate ars.

Iar Iosif a spus: "Dacă vă referiţi la gestul nostru, strigătele lor sunt justificate; căci, într-adevăr, soţia mea s-a purtat astfel cu ei. Dar dacă vă referiţi la faptul că ne consideră zei, trebuie să vă spun că acest lucru este o notă proastă pentru dumneavoastră! Căci poporul vorbeşte astfel despre duritatea inimilor voastre, în care nu a găsit nici o urmă de scanteie divina.Procedati si voi la fel cum a facu sotia mea si cum fac toţi din casa mea şi poporul va înceta să mai creadă că noi am fi zei".

Cuvintele lui Iosif au mers direct la ţintă; patricienii oraşului s-au ruşinat şi au părăsit locul. Ei s-au convins că Iosif era un om deosebit de înţelept şi de bun, dar oricum, un om şi nu un zeu. Din acea zi, casa lui Iosif n-a mai fost deranjată. Iar familia lui a mai trăit aici o jumătate de an şi era respectată şi apreciată de toată lumea. Nici Copilul nu a mai făcut minuni în acest timp şi toate erau la locul lor şi ei trăiau în linişte. Iar Ionatha stătea mai mult pe la Iosif decât acasă, căci, sufleteşte, se simţea mai atras de acest loc.

Cap.256 - Moartea lui Irod. Regele Arhelau. Îngerul Domnului îi cere lui Iosif să se întoarcă în ţara lui Israel. O pregătire miraculoasă de călătorie. Iosif predă totul lui Ionatha, dar îl invită să-l urmeze. Despărţirea.

În acest timp, Irod, ucigaşul pruncilor, a decedat, iar conducerea a fost preluată de fiul său, Arhelau. Acest fapt i-a fost adus la cunoştinţă lui Iosif de către Iacov. Dar Iosif i-a spus lui Iacov: "Îmi place să cred ce-mi spui; dar ce importanţă prezintă pentru mine această schimbare?"

Iacov i-a răspuns: "Tată, Domnul nu m-a învrednicit cu un răspuns şi la această întrebare; dar aşa cum altă dată Domnul ţi-a trimis un înger să-ţi spună ce trebuie să faci, tot astfel va proceda şi acum. Căci nu se potriveşte cu ordinea stabilită de Dumnezeu ca un fiu să-i indice căile tatălui său!"

Iar Iosif a zis: "Vrei să spui că Domnul va proceda astfel cu mine?"

Iacov i-a răspuns: "Tată, uite ce am auzit eu acum în sinea mea: 'La miezul nopţii vei avea un vis luminos şi Eu îţi voi trimite un înger, care să-ţi vestească voinţa Mea. Iar tu să iei seama la cuvintele lui şi să le urmezi întocmai!'"

Şi Iosif, auzind aceasta, a ieşit afară şi s-a rugat lui Dumnezeu, mulţumindu-I pentru vestea transmisă prin gura fiului său Iacov. Şi a stat el aşa, afară, timp de trei ore, în care s-a rugat la Dumnezeu. Iar după ce a mers în casă să se culce, ca să-şi odihnească oasele bătrâne şi obosite, iată că-i apare în vis îngerul Domnului, care i-a grăit astfel: "Scoală-te, ia-ţi Copilul şi pe mama Lui şi plecaţi în ţara lui Israel; căci cei care doreau viaţa Copilului au murit!"

Iar Iosif, auzind aceste vorbe, s-a sculat şi i-a spus şi Mariei cele aflate. Iar aceasta a răspuns: "Facă-se voia Domnului, acum şi în vecii vecilor! Dar de ce vorbeşti doar de noi trei? Ceilalţi copii vor rămâne aici?"

Iosif i-a răspuns: "Nicidecum: ceea ce mi-a spus îngerul este valabil pentru întreaga familie!" Căci aşa a grăit Domnul şi către profeţi, de parcă ar fi fost vorba de ei; dar cuvintele Domnului se refereau la toată casa lui Iosif. Deci, toţi au înţeles cum stau lucrurile, iar feciorii lui Iosif s-au ridicat şi au început să facă pregătirile pentru plecare. Dar s-au întors repede, uimiţi; pentru că totul era deja strâns şi pentru fiecare persoană era pregătit un măgar, încărcat cu toate cele trebuincioase unei călătorii. Iosif a predat toate lucrurile din casă lui Ionatha, care dormise în această noapte la ei, spunându-i ca într-un an de zile să-l urmeze la Nazaret. Copilul l-a binecuvântat pe Ionatha şi l-a sărutat. Iar

acesta plângea din cauza acestei despărţiri neaşteptate. Şi cu mult înainte de răsăritul soarelui, familia lui Iosif a urcat pe măgari şi a pornit-o la drum.

Cap.257 - Sfânta Familie ajunge în patrie după o călătorie obositoare. Teama lui Iosif şi încurajarea Mariei. Porunca Domnului de a merge la Nazaret. Sosirea în Nazaret.

După zece zile de călătorie foarte obositoare, Iosif şi ai lui au ajuns cu bine în ţara lui Israel şi s-au oprit să facă popas la nişte oameni, care locuiau pe un munte şi se ocupau cu creşterea animalelor. Aici, Iosif s-a interesat de felul cum mergeau treburile în ţara lui. Dar când a aflat că acum, în locul lui Irod domnea fiul său Arhelau şi că acesta ar fi chiar mai crud decât tatăl lui, toţi au fost cuprinşi de teamă. Şi Iosif s-a gândit că ar fi mai bine să se întoarcă în Egipt, sau să meargă poate la Tyrus. Căci, deşi ştia încă din Egipt că în Ierusalim stăpânea Arhelau, abia acum afla că acest nou rege îl întrecea pe tatăl său în cruzime. Şi această veste l-a speriat atât de tare, încât el a vrut să se întoarcă de unde plecase.

Atunci, Maria i s-a adresat astfel: "Iosif! Domnul ne-a dat poruncă să venim aici, de ce să ne temem mai mult de un rege decât de Domnul?"

Iar Iosif i-a răspuns: "Maria, soţia mea dragă, ai perfectă dreptate; totuşi, eu ştiu că de multe ori, căile Domnului sunt de neînţeles, iar uneori Domnul îi conduce pe ai Săi către moarte - încă de la Abel încoace. De aceea mă tem acum, căci şi pe mine ar putea să mă conducă Domnul către moarte. Acest lucru mi se pare cu atât mai posibil acum, când aflu de câtă cruzime dă dovadă noul rege al Ierusalimului. De aceea, am hotărât ca mâine dis-de-dimineaţă să ne întoarcem. Dacă Domnul vrea să ne conducă spre moarte, atunci mai bine să trimită asupra noastră tigri, lei şi hiene, decât pe Arhelau".

Iosif era aşadar absolut hotărât să se întoarcă. Dar peste noapte, Duhul Domnului a pogorât asupra sa într-un vis. Şi Domnul Însuşi i-a poruncit lui Iosif să meargă în Israel. De aceea, Iosif s-a pregătit imediat de plecare. Şi în aceeaşi zi, el a ajuns în ţara Galileei. Iar în noaptea următoare era deja în oraşul Nazaret şi s-a instalat acolo, ca să împlinească ceea ce a prezis profetul: "El se va numi Nazariteanul!"

Cap.258 - Idilica scenă nocturnă pe terasa Salomeei. Cornelius descoperă caravana mică.

Unde a descins Iosif la Nazaret? Unde s-a oprit şi unde a găsit el locuinţă? În primele capitole ale acestei cărţi, acolo unde se vorbeşte despre plecarea lui Iosif din Betleem spre Egipt, este amintită Salomeea din Betleem, o femeie bogată pe care Iosif a rugat-o să-i arendeze ferma pe timpul cât el va lipsi din ţară. Şi-a ţinut Salomeea cuvântul dat? Da! Şi nu numai că ea a făcut ce a rugat-o Iosif, ci chiar ceva mai mult; ea a cumpărat de formă ferma lui Iosif, cu o dublă intenţie: să predea ferma lui Iosif sau

vreunui fiu al lui, în cazul când se va întoarce; sau s-o păstreze pentru ea, ca amintire, dacă Sfânta Familie nu s-ar mai fi întors. Pentru ea, această gospodărie era ca un sanctuar, motiv pentru care nici n-a vrut să locuiască în ea; cu atât mai puţin s-o lase în mâna unor străini. Dar, ca să poată trăi în apropierea acestei gospodării, ea a cumpărat un teren învecinat şi a construit pe el o căsuţă plăcută, unde locuia împreună cu slujitorii ei şi unde o vizita de mai multe ori Cornelius.

Întâmplarea a făcut ca în seara sosirii lui Iosif la Nazaret să fie şi Cornelius la Salomeea, căci avusese în ziua aceea de rezolvat nişte probleme în oraş. Era o seară minunată, luna plină strălucea pe cer şi nici urmă de nor nu tulbura frumuseţea stelelor. Salomeea stătea cu Cornelius pe terasa casei sale, aflată destul de aproape de strada principală, de unde putea vedea şi casa lui Iosif, situată cam la vreo 70 de stânjeni spre răsărit. Adeseori, cei doi priveau spre locuinţa de odinioară a Sfintei Familii, iar Cornelius îi spunea Salomeei de multe ori: "Minunea din Betleem îmi este vie în minte şi o revăd adesea, ca într-un vis frumos, iar această casă îmi aminteşte permanent de ea. Dar minunea din Betleem a fost atât de frumoasă şi de deosebită, încât cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât mai inexplicabilă mi se pare".

Iar Salomeea ii raspundea : „ Dragul meu prieten Cornelius!Nici eu nu mai inteleg cum de nu am murit vazand atata maretie.Deosebirea dintre mine si tine este ca eu nu mai stiu cum sa ma rog Pruncului in sinea mea, pe cand tu tratezi evenimentul doar ca pe o intamplare iesita cu totul din comun.De multe ori mi-am zis in sinea mea; daca aceasta familie s-ar intoarce, cred ca as muri de bucurie.Daca as sti ca locuiesc in casa de colo – Doamne , ce bucurie ar fi pentru mine!Adevarat toate cerurile s-ar aduna pt mine pe aceasta terasa!”

Iar Cornelius spunea: "Da, ai dreptate şi pentru mine ar fi lucrul cel mai sublim din lume. Ce-am face noi, dacă - să presupunem - am vedea dintr-o dată această familie venerată venind încoace pe drum şi am recunoaşte-o încă de la distanţă?"

Iar Salomeea îi răspundea: "O, prietene! Nu mai vorbi aşa, cred că aş muri de bucurie!"

Iar acum, când cei doi stăteau de vorbă pe terasă cam în acest fel şi se făcuse destul de târziu, Cornelius a observat la o depărtare de vreo două sute de stânjeni o caravană mică şi i-a arătat-o Salomeei: "Ia priveşte, la ora aceasta cineva călătoreşte! Să fie greci sau evrei? Salomeea, ce-ai face acum, dacă ar fi chiar venerata familie?"

Salomeea s-a speriat de-a binelea şi i-a zis: "Te rog, nu îmi mai aminti mereu acest fapt, trezind în mine dorinţa care nu se poate îndeplini! Ce-ai face tu într-o situaţie atât de fericită, mai fericită decât toate?" Iar Cornelius i-a răspuns: "Adevărat şi mie mi s-ar face rău! Dar priveşte, caravana a oprit, iar un om s-a desprins din ea şi vine încoace! Vino, hai să vedem cine este!"

Şi au plecat amândoi în întâmpinarea celui care venea. Omul era unul din fiii lui Iosif şi venea cu un ulcior să ia apă de la ei. Iar cei doi nu l-au recunoscut; căci aşa a vrut Domnul, pentru binele lor.

Cap.259 – Joel afla ca au ajuns in patrie.Iosif vrea sa innopteze sub cerul liber.Cautand lemne de foc, fii lui Iosif ajung pana la Salomeea

După ce Joel a luat apă, el i-a întrebat pe cei doi cât de mult mai este până la Nazaret. Iar Cornelius i-a răspuns: "Prietene, priveşte într-acolo, vei vedea cu uşurinţă zidurile oraşului! Un copil ajunge cu uşurinţă într-un sfert de oră, deci poţi spune că te afli deja în Nazaret".

Joel a mulţumit pentru informaţie şi s-a dus cu apa la familia sa. La întoarcere, Iosif l-a întrebat ce veşti a aflat de la cei care locuiesc în căsuţă.

Iar Joel i-a răspuns: "O femeie şi un bărbat mi-au ieşit în întâmpinare foarte bucuroşi, mi-au dat apă şi mi-au arătat că oraşul Nazaret este foarte aproape. Iar eu m-am gândit că dacă acesta este oraşul, atunci ferma noastră trebuie să fie pe undeva, pe aproape.

Iar Iosif i-a spus: "Dragul meu fiu, ai perfectă dreptate; dar mai poţi şti cui aparţine ea acum, după trei ani? Oare mai putem locui în fosta noastră gospodărie? De aceea, cred că este mai bine să înnoptăm aici, sub cerul liber, iar mâine vom vedea unde este casa noastră şi ce este cu ea! Deci, pleacă împreună cu fraţii tăi şi căutaţi ceva lemne de foc! Căci aici, pe colina aceasta, este cam frig; de aceea, puţin foc ar fi tare binevenit, să ne încălzim puţin stând în jurul lui!"

Cei patru fii au plecat direct spre căsuţa despre care vorbiseră şi i-au găsit pe cei doi. Ei i-au spus Salomeei ce doresc, adică nişte lemne de foc. Atunci, Salomeea şi Cornelius s-au interesat cine sunt, ca să vadă dacă prezintă încredere. Iar fiii au răspuns: "Venim din Egipt şi suntem oamenii cei mai cinstiţi din lume. Intenţia noastră este să cumpărăm ceva aici în Nazaret, căci noi suntem de fapt nazariteni, dar am fost nevoiţi acum trei ani să fugim în Egipt. Dar acum s-a terminat cu exilul nostru şi iată-ne aici, căutându-ne o locuinţă".

Auzind toate acestea, cei doi le-au dat lemne şi foc din belşug. Şi Iosif a aprins imediat lemnele şi toţi s-au instalat în jurul focului şi s-au încălzit.

Cap.260 - Bănuielile lui Cornelius şi ale Salomeei. Salomeea şi Cornelius îi vizitează pe noii veniţi. Salomeea leşină de bucurie.

Salomeea şi Cornelius s-au întrebat cine putea să fie această familie, care se întorcea din Egipt. Cornelius a spus: "Aceşti patru bărbaţi care nu par a fi prea în vârstă seamănă, după părerea mea, cu feciorii acelui om deosebit, pe care l-am cunoscut amândoi la Betleem. Chiar şi limba lor are un accent specific nazaritean. Minunata mea prietenă! Acel om deosebit, care se numea Iosif, a plecat mai mult ca sigur în Egipt, aşa cum am înţeles şi dintr-o scrisoare a fratelui meu din Tyrus. Dacă o fi vorba chiar de acel Iosif? N-ar fi mai bine să mergem la acei oameni să vedem cine sunt? Iar dacă ar fi chiar ei, n-ar trebui să-i primim cu cea mai mare atenţie?"

Auzind acestea, Salomeea aproape că a leşinat de fericire şi a spus: "Prietene, desigur, ai dreptate, aşa trebuie să fie! De aceea, vreau să-mi trezesc servitorii, să mergem cu toţii acolo unde s-a oprit familia!"

Şi Salomeea s-a dus şi şi-a trezit servitorii. Într-o jumătate de oră, toţi cei din casă erau gata de plecare. Şi tocmai când voiau să plece, Cornelius i-a spus Salomeei: "Deci să mergem acolo, să vedem cu ochii noştri cine se ascunde în spatele noilor veniţi!"

Iar Salomeea i-a adunat pe toţi din casă şi au pornit-o spre locul unde Iosif şi ai lui se odihneau în jurul focului. Ajungând acolo, Cornelius i-a spus Salomeei: "Priveşte acolo, lângă foc! Nu este aceea tânăra care era cu Iosif, cu copilul ei? Iar omul acela în vârstă nu este oare Iosif, omul acela minunat, pe care l-am cunoscut la Betleem?"

Iar Salomeea a făcut ochii mari şi a recunoscut pe rând pe cei care îi arăta Cornelius. Atât i-a trebuit Salomeei! A leşinat imediat şi a căzut la pământ, iar Cornelius a avut ceva de furcă până a reuşit să o pună din nou pe picioare.

Cap.261 - Salomeea şi Cornelius îi salută pe noii veniţi. Instalarea călătorilor obosiţi în vechea lor casă.

După ce s-a trezit din starea de leşin, în care căzuse de atâta bucurie, Salomeea i-a spus lui Cornelius: "Mai lasă-mă puţin să-mi revin, apoi voi merge la această sfântă familie, să-i dau de ştire că le-am păstrat gospodăria.

Iar Cornelius a spus: "Ştii ceva? Dacă te simţi atât de slăbită, lasă-mă pe mine să mă duc la ei şi să le spun tot ce ai făcut pentru ei. Căci nu prea este timp de pierdut! Aceşti veneraţi călători sunt probabil foarte obosiţi şi merită un loc bun pentru odihnă; de aceea, mă voi duce eu în locul tău să vorbesc cu ei".

Auzind acestea, Salomeea a spus: "Prietene, ai dreptate; dar deja mi-am mai revenit, aşa că vom merge împreună".

După ce au luat această hotărâre, au plecat amândoi către grupul abia sosit. Cornelius a luat cuvântul şi a spus: "Dumnezeu, Domnul Israelului, este cu voi, ca şi cu mine şi prietena mea Salomeea! Cred că am reuşit să vă recunosc, căci nu mai este nici o îndoială că tu eşti acel Iosif, cu soţia sa Maria, care acum trei ani au fost nevoiţi să fugă în Egipt, pentru a scăpa de prigoana lui Irod. Am venit cât am putut de repede, să te iau de aici şi să te conduc la gospodăria ta".

Auzind acestea, Iosif a sărit în picioare şi l-a întrebat: "Om bun, cine eşti tu, de-mi veşteşti lucruri atât de plăcute? Spune-mi numele tău şi te voi urma imediat!"

Iar Cornelius a spus: "Venerate moşneag! Eu sunt guvernatorul Ierusalimului, iar numele meu este Cornelius şi sunt aceeaşi persoană care ţi-a făcut un mic serviciu la Betleem. De aceea, îţi spun: de acum nu-ţi mai face nici un fel de griji. Căci această prietenă a mea, Salomeea din Betleem, a îndeplinit cu stricteţe însărcinarea primită de la tine!"

Iar Salomeea s-a prăbuşit la picioarele lui Iosif şi i-a spus cu vocea tremurândă: "Ce bucurie pentru o păcătoasă ca mine, ca ochii mei nevrednici să te vadă din nou! Vino, vino în casa ta! Căci casa mea nu este demnă de atâta onoare!"

Iar Iosif s-a simţit mişcat până la lacrimi şi a spus: "Doamne Dumnezeule, cât eşti de mare şi de bun! Tu îl conduci întotdeauna pe călătorul obosit direct la ţel!"

Şi Iosif i-a îmbrăţişat pe Cornelius şi pe Salomeea, apoi au plecat împreună spre casa sa.

Cap.262 - Salomeea îi predă lui Iosif gospodăria într-o stare perfectă. Încurcătura lui Iosif. Smerenia şi iubirea Salomeei. O minunată dovadă despre prezenţa Domnului. Un cuvânt al Domnului despre iubire.

Servitorii Salomeei, slujitorii lui Cornelius şi chiar Cornelius în persoană, l-au ajutat pe Iosif să-şi ducă lucrurile. Şi Salomeea i-a condus pe călători în camerele bine întreţinute ale casei lui Iosif. Iar Iosif s-a mirat cât de curat era peste tot. Unele paturi erau noi, iar cele vechi fuseseră curăţate; grajdul pentru vite era de asemenea în cea mai bună stare. Iosif s-a convins că Salomeea întreţinuse totul într-un mod excepţional. Atunci, el a întrebat-o pe Salomeea: "Dragă prietenă, vezi bine că nu sunt bogat şi nu am averi! Cum aş putea să te răsplătesc?"

Auzindu-l pe Iosif vorbind astfel, Salomeea a răspuns plângând: "Veneratul meu prieten! Există vreun lucru în viaţa mea pe care să nu-l fi primit de la Cel care se odihneşte acum în braţele acestei gingaşe mame?! Tot ce am avut vreodată a fost primit de la Cel care se află acum cu tine; cum aş putea spune de un lucru că este al meu, când el a aparţinut în veci de veci Celui care este cu tine? O, Domnul cel sfânt al veşniciei nu a venit la noi, la nişte bieţi păcătoşi, într-o ţară străină, ci a venit în locul care-i aparţine dintotdeauna; de aceea, noi nu putem să-i dăm nimic, ci doar să-i aducem ceea ce îi aparţine deja, cu puterea pe care El însuşi ne-a dat-o. Din acest motiv, nici nu se pune problema vreunei datorii a ta faţă de mine; căci eu sunt înmiit răsplătită prin graţia care mi s-a acordat, de a mă îngriji de gospodăria ta şi mă simt cu atât mai norocoasă, cu cât sunt convinsă că nu sunt demnă de a răspunde unei sarcini atât de sfinte!"

Iar Salomeea nu a mai putut continua, căci a podidit-o plânsul de atâta iubire şi fericire.

În acest timp, Copilul s-a trezit din somn. El s-a ridicat vesel în braţele Mariei, apoi a privit cu multă iubire la Salomeea şi la Cornelius şi a spus:
"Dragă Salomeea şi tu, dragul Meu Cornelius! După cum vedeţi, Eu dormeam; dar iubirea voastră M-a trezit! Credeţi-Mă! Este dulce şi plăcut şi vreau să rămân aşa în vecii vecilor! De acum înainte, Eu voi dormi în adâncul fiinţei Mele pentru toată lumea; dar cei care vor veni la Mine plini de iubire, cum aţi venit voi, pentru aceia Mă voi trezi în vecii vecilor! Salomeea, acum du-te la culcare, dar mâine să-Mi pregăteşti o masă bună la micul dejun!"

Salomeea a fost deosebit de fericită, căci era prima dată când Îl auzea pe Domnul vorbind astfel. Şi toţi L-au lăudat şi L-au slăvit pe Domnul, apoi au plecat să se odihnească.

Cap.263 - Salomeea îi invită pe Iosif şi familia lui la micul dejun. Mâncarea preferată a Copilului Iisus. Copilul, Salomeea şi bucuriile iubirii.

Dis-de-dimineaţă, s-a pornit în cele două case o forfotă mare; Salomeea, la bucătărie, era foarte ocupată cu pregătirea unui mic dejun deosebit, cu turtă dulce, supă de peşte şi peşte fript, din cel mai bun; mai ales păstrăvi, care se găseau din belşug în râurile reci de la munte. Şi când micul dejun a fost gata, Salomeea a alergat la casa lui Iosif şi i-a invitat pe el şi familia lui la masă.

Iar Iosif i-a spus: "Dar, dragă prietenă, de ce atâta deranj pentru mine? Priveşte, fiii mei sunt deja în bucătărie şi pregătesc ceva de mâncare. Deci nu era nevoie să te deranjezi atâta pentru noi!"

Dar Salomeea a răspuns: "Venerate prietene! Nu desconsidera munca slujitoarei tale şi vino la masă!"

Iosif s-a simţit impresionat de aceste cuvinte, i-a chemat pe toţi cei din casă şi au plecat împreună cu Salomeea. În uşă îi aştepta Cornelius, care le-a urat din inimă bun-venit. Şi Iosif s-a bucurat foarte tare, căci acum, la lumina soarelui, l-a recunoscut pe prietenul lui, Cornelius. Şi au mers cu toţii într-o sufragerie frumoasă, unde îi aştepta micul dejun. Când a văzut peştele pe masă, Copilul a zâmbit, a alergat la Salomeea şi i-a spus: "Dar cine ţi-a spus că acest fel de peşte Îmi place cel mai mult? Mi-ai făcut cu adevărat o mare bucurie; căci acest peşte este mâncarea Mea preferată! Îmi place şi turta-dulce, ca şi supa de peşte cu pâine de grâu; dar peştele Îmi place mai mult decât orice altceva. Este grozav că te-ai gândit exact la acest peşte, de aceea Îmi placi foarte mult!"

Salomeea s-a bucurat atât de mult auzind această declaraţie copilărească de iubire, că i-au dat lacrimile.

Dar Copilul a adăugat: "Salomeea, tu mereu plângi când ai o mare bucurie; dar să ştii. Mie nu-Mi place plânsul! Aşa că, să nu mai plângi ori de câte ori ai o bucurie, iar Eu o să te iubesc şi mai mult! Acum aş vrea să mănânc peştele stând la tine în poală; dar nu îndrăznesc, de teamă că iar ai să începi să plângi de bucurie!"

Atunci, Salomeea s-a stăpânit cât a putut şi i-a spus Copilului: "O, Doamne, cine poate privi la Tine fără lacrimi în ochi?"

Iar Copilul a răspuns: "Priveşte numai la fraţii Mei, ei Mă văd zi de zi şi totuşi nu plâng la vederea Mea!" Şi Salomeea s-a liniştit; toţi s-au aşezat la masă, iar Copilul s-a aşezat în poală la Salomeea.

Cap.264 - Iosif primeşte de la Cornelius un răspuns liniştitor în privinţa lui Arhelau. Cornelius află de la Iosif veşti despre fratele lui. Bucuria şi recunoştinţa lui Cornelius.

După ce au servit masa, Iosif a discutat cu Cornelius despre regele Arhelau; el l-a întrebat ce fel de om este acesta şi cum este ca rege. Iar Cornelius i-a spus lui Iosif: "Venerate prieten! Dacă eu şi fratele meu Cyrenius nu l-am împiedica, ar fi şi mai groaznic decât tatăl lui. Dar noi ne-am străduit să-i limităm puterea, din motive bine întemeiate, aşa că acum se ocupă doar de strângerea impozitelor şi acelea stabilite de noi. Iar dacă unii cetăţeni nu-şi plătesc la timp impozitele, el trebuie mai întâi să ni se adreseze nouă, căci altfel, oricând îl poate ajunge ordinul de destituire din partea împăratului, ordin care se află permanent la mine; aşa că el poate deveni liber ca păsările cerului. Deci, în privinţa lui nu ai de ce să te temi; căci nu l-aş sfătui să se abată nici cu un pas de la prevederile legale, altfel chiar în ziua următoare ar putea ajunge din rege un sclav proscris al Romei! Prietene, consider că nu ai nevoie de mai mult ca să te linişteşti. Eu sunt guvernatorul Ierusalimului, iar fratele meu este proconsul pentru Asia şi Africa şi noi suntem prietenii tăi. Nu cred că există în puterea omului o garanţie mai sigură ca aceasta. Dar cea mai sigură garanţie pentru siguranţa şi liniştea ta se află chiar sub acoperişul tău! Deci, fii absolut liniştit şi fă-ţi meseria în care eşti un meşter atât de iscusit, fără nici o grijă! Iar eu voi căuta să găsesc pentru tine o clauză de impozitare care să nu te împovăreze prea mult!"

După ce l-a ascultat pe Cornelius, Iosif s-a mai liniştit. În acest timp, Cornelius le-a descoperit pe fetele lui Cyrenius, ca şi pe Evdochia, care îi părea foarte cunoscută şi totuşi nu-şi amintea de unde. De aceea, el l-a întrebat pe Iosif cine sunt aceste persoane. Iar Iosif i-a povestit totul, aşa cum s-a întâmplat, fără vreo interpretare mistică. Astfel, Cornelius şi-a putut da seama ce om bun era Iosif şi cât de dezinteresat se purtase faţă de fratele său Cyrenius, iar stima lui a crescut şi mai mult. El a dat frâu liber bucuriei sale, l-a sărutat pe Iosif de mai multe ori, apoi le-a chemat la el şi pe fetele fratelui său Cyrenius, pe care le-a mângâiat şi le-a sărutat.

Apoi, el s-a adresat astfel lui Iosif: "Pentru că relaţiile tale cu fratele meu sunt de acest fel, nu vei mai plăti nici un fel de impozit, asemenea oricărui cetăţean roman; chiar astăzi voi prinde pe zidul casei tale hrisovul împăratului!"

Iosif s-a simţit mişcat până la lacrimi şi toţi cei din casă plângeau alături de el.

Cap.265 - Întrebarea lui Cornelius dacă Cyrenius ştie de plecarea lui Iosif. Răspunsul lui Iosif. Cornelius îi explică lui Iosif scrierea secretă folosită de romani.

La un moment dat, Cornelius l-a întrebat pe Iosif dacă Cyrenius ştie că Iosif a plecat din Egipt. Iar dacă nu ştie, dacă n-ar fi bine, din considerente de stat, să i se aducă imediat la cunoştinţă acest fapt.

Iosif i-a răspuns: "Prietene, procedează cum crezi de cuviinţă; un lucru te rog însă, anume, să-i comunici să nu se grăbească să mă viziteze! Iar când va dori să vină, să o

facă într-o noapte cu ceaţă, ca nimeni să nu observe venirea lui, pentru a nu atrage atenţia asupra casei mele, fapt ce ar dăuna Copilului şi liniştii noastre!"

Auzindu-l pe Iosif vorbind astfel, Cornelius a spus: "Veneratul meu prieten, în privinţa aceasta fii absolut liniştit! Căci noi, romanii, suntem pricepuţi când este vorba de o deplasare incognito; mâine, după ce ajung la Ierusalim, prima mea grijă va fi să-l înştiinţez pe fratele meu de venirea ta aici, printr-un mesaj secret. Cu o asemenea scrisoare pot să-l trimit chiar şi pe Arhelau la fratele meu şi el n-ar şti ce scrie în ea, chiar dacă scrisoarea n-ar fi sigilată!"

Atunci, Iosif a dorit să afle amănunte despre acest sistem de comunicare secretă. Iar Cornelius i-a răspuns: "O, prietene, nimic mai simplu! Se foloseşte o fâşie de pergament, lungă de lăţimea unui deget. Această bandă se înfăşoară oblic, ca un filet pe o baghetă rotundă de lemn, în aşa fel ca marginile să vină una lângă cealaltă. După ce banda a fost astfel înfăşurată în jurul baghetei, se scrie textul de-a lungul baghetei, deci încredinţez pergamentului secretul meu. Cyrenius are şi el o baghetă de lemn, exact de aceeaşi mărime cu a mea. După ce am terminat de scris, derulez banda de pe baghetă şi o dau celui care urmează să o ducă fratelui meu şi nici un om nu va fi în stare să o descifreze, dacă nu dispune de o baghetă identică cu a mea; pentru că pe fâşia de pergament nu va descoperi decât litere sau silabe izolate, din care n-ar putea deduce despre ce este vorba, oricât de deştept ar fi! Ai înţeles?"

Iar Iosif a răspuns: "Perfect, dragă prietene! Deci astfel comunici tu cu fratele tău; şi nimeni nu poate descifra ceea ce i-ai scris!"

După aceea, Cornelius s-a întreţinut cu Evdochia despre tot felul de lucruri.

Cap.266 - Cornelius se interesează despre ce este miraculos la Copilaş. Iosif atrage atenţia asupra vorbelor Copilului. Cuvintele adresate de Copil lui Cornelius.

După ce a stat de vorbă cu Evdochia şi a aflat de la ea lucrurile care îl interesau, Cornelius şi-a putut da seama că relatarea ei corespundea întru totul cu veştile transmise de fratele său, aşa că s-a adresat din nou lui Iosif, zicând: "Venerate prieten! Mi-am lămurit multe lucruri care mă interesau. Nu te mai întreb cum şi de ce ai părăsit Egiptul, după ce ţi-ai organizat o gospodărie atât de prosperă acolo; căci ştiu că tu nu iei hotărâri fără rost, ci urmezi poruncile Domnului. Şi pentru că viaţa ta se desfăşoară după legile Domnului, faptele tale sunt bune şi drepte înaintea lui Dumnezeu, la fel ca şi a oamenilor care vor să gândească şi să trăiască cinstit. Totuşi, înainte de plecarea mea la Ierusalim, aş vrea să te mai întreb ceva şi anume: mie nu-mi ies din minte toate fenomenele miraculoase care s-au produs cu ocazia naşterii Pruncului. Iar acum am impresia că n-a mai rămas nici urmă din miracolul de atunci. Spune-mi, ce să cred?"

Iosif i-a răspuns: "Prietene, ce întrebări ciudate pui! Nu L-ai auzit pe Copil cum vorbeşte cu Salomeea? Oare toţi copiii de vârsta lui vorbesc atât de inteligent? Nu crezi că o exprimare atât de înţeleaptă la un copil de numai trei ani este o minune la fel de mare ca fenomenele care au însoţit naşterea de la Betleem?"

Iar Cornelius a spus: "Tu ai perfectă dreptate; dar tocmai de aceea, acest fapt nu mă surprinde, căci am întâlnit la Roma şi copii de un an, care vorbeau de se minunau cei

din jur, copii a căror naştere a fost absolut obişnuită! Din acest punct de vedere, acest copil extraordinar al tău nu mi-a confirmat aşteptările".

Atunci, Copilul s-a apropiat El însuşi de Cornelius şi i-a spus: "Cornelius, mulţumeşte-te cu povara care am pus-o peste umerii tăi; căci, dacă ai vrea să porţi o povară mai mare decât voiesc Eu, ar trebui să ai rezistenţa unui munte de granit. De aceea, nu dori mai mult de atât, înainte de a veni vremea! Când va veni acea vreme, Eu voi face mai mult pentru tine, ca şi pentru întreaga omenire".

Auzind aceste vorbe, Cornelius n-a mai insistat, ci a dat poruncă să se facă pregătirile pentru plecare.

Cap.267 - Cornelius prinde pe casa lui Iosif actul de scutire de impozite. Sistemul roman de impozitare. Proorocirea Copilului pentru Cornelius.

În câteva ore, Cornelius era gata de plecare, dar mai înainte, el s-a dus cu Iosif la locuinţa acestuia şi, aşa cum îi promisese, a prins pe casa lui o plăcuţă de bronz cu efigia şi semnătura împăratului. Această tăbliţă era un fel de adeverinţă că oamenii erau liberi, fiind în acelaşi timp scutiţi de impozite, deci regele numit în provincia respectivă nu avea nici un fel de drepturi asupra acestei case.

După ce a prins tăbliţa pe uşă, Cornelius a luat un condei şi a notat dedesubt următoarele cuvinte în limba latină: *"Tabulam hanc libertatis Romanae secundum judicum Caesaria Augusti suamque voluntatem affigit Cornelius Archidux Hierosolymae in plena potestate urbis Romae"* (Acest certificat de libertate a fost prins aici în baza deciziei şi voinţei împăratului roman Cesar Augustus, de către Cornelius, guvernator al Ierusalimului şi împuternicit al oraşului Roma).

După ce a rezolvat şi această problemă, Cornelius i-a spus lui Iosif: "Acum, bunul meu prieten, gospodăria ta este scutită de impozite şi Arhelau nu mai poate cere nimic. O singură dare îţi rămâne, anume taxa anuală pentru Roma, care este foarte mică şi nu va fi o problemă pentru tine. Această taxă poţi s-o duci chiar tu direct la Ierusalim sau s-o plăteşti aici, în Nazaret, la un reprezentant imperial, care îţi va da o dovadă de primire. În felul acesta, ai terminat cu toate obligaţiile pe care le ai faţă de şeful impozitelor; dar să acoperi inscripţia de pe uşă cu un grilaj fin, pentru ca nimeni să nu ţi-o ia sau să şteargă semnătura mea!"

Iosif a mulţumit în sinea lui Domnului pentru atâta milostivire şi l-a binecuvântat pe Cornelius de mai multe ori.

Atunci şi Copilul s-a apropiat de Cornelius şi i-a spus: "Ascultă-Mă numai puţin! Vreau să te răsplătesc pentru gestul tău, spunându-ţi ceva! Tu ai făcut acum un mare bine casei lui Iosif; acelaşi lucru voi face şi Eu cândva pentru casa ta! Această casă nu este proprietatea tatălui Meu adoptiv, ci a Salomeei, care a cumpărat-o, totuşi în viitor, voi face pentru propria ta casă un gest care să echivaleze ceea ce ai făcut tu acum pentru casa Salomeei. Tu ai prins cu mâna ta înscrisul de libertate din partea împăratului şi l-ai întărit cu propria-ţi semnătură. De aceea şi Eu voi lăsa Duhul Meu să vegheze asupra casei tale, pentru ca tu să te bucuri de libertatea cerului divin şi să beneficiezi de viaţa veşnică nepieritoare în Împărăţia Mea!"

Iar Cornelius a luat Copilul în braţe, L-a sărutat şi a zâmbit la auzul acestei proorociri ciudate făcute de El. Căci cum ar fi putut el să înţeleagă aceste cuvinte atât de profunde şi de înţelepte?

Dar Copilul i-a spus: "Vei înţelege toate acestea abia când Duhul Meu se va pogorî asupra ta!" Şi Copilul a fugit din nou la Iacov, prietenul Lui. Cornelius s-a pregătit de plecare, pe când Iosif a început să aranjeze lucrurile în casă, aşa cum îi venea mai bine.

Cap.268 - Iosif îşi aranjează lucrurile în casă şi discută cu Maria despre vizita pe care trebuie s-o facă la rude şi cunoştinţe. Comportarea neobişnuită a Copilului şi cuvintele Lui ciudate.

După ce Iosif, ajutat de Salomeea, a terminat de aranjat lucrurile în casă, el i-a mulţumit plin de bucurie lui Dumnezeu, pentru că l-a ajutat şi a fost primit atât de bine în ţara strămoşilor lui. În ziua următoare, el a predat celor patru fii mai mari grijile gospodăriei şi s-a adresat Mariei astfel: "Maria, soţioara mea credincioasă! În acest ţinut locuiesc unele rude de-ale mele, precum şi unii prieteni şi cunoscuţi; ia cu tine Copilul, pe Iacov şi dacă vrei, pe Evdochia şi pe cele cinci fete, căci aş vrea să petrecem o zi întreagă vizitând pe toate rudele şi pe toţi prietenii şi cunoscuţii noştri din Nazaret şi împrejurimi, să facem astfel o bucurie celor care au regretat plecarea noastră! Sper ca în acest fel să fac rost şi de ceva de lucru, să procur bani pentru hrana noastră zilnică".

Maria a fost de acord cu această propunere şi a început bucuroasă pregătirile pentru plecare. La început, Copilul nu a vrut să meargă. Abia după ce mama Lui L-a mângâiat, a acceptat El să fie îmbrăcat, ca să meargă şi El. Şi Copilul a spus: "Merg cu voi, dar nu vreau să Mă duceţi în braţe! Vreau să merg singur printre voi şi am să vă însoţesc oriunde veţi merge. Şi să nu Mă întrebaţi de ce; pentru că n-am de gând să vă dau explicaţii, de ce fac un lucru aşa şi nu altfel!"

Iar Maria i-a spus Copilului: "O să ne rogi Tu să Te luăm în braţe, când vei obosi!"

Dar Copilul a răspuns: "În privinţa asta, fii fără grijă! Eu nu obosesc niciodată dacă nu doresc acest lucru, dar dacă vreau, atunci pot obosi şi Eu, dar atunci oboseala Mea înseamnă o condamnare a oamenilor; căci numai păcatele oamenilor Mă pot aduce în situaţia de a vrea să obosesc, din cauza păcatelor lor! Dar acum vă atrag atenţia ca nici unul din voi să nu trădeze prezenţa Mea! Căci este suficient dacă voi ştiţi că Eu sunt Domnul! Voi ştiţi acest lucru, pentru că inimile voastre sunt din cer. Dar dacă ceilalţi oameni de pe pământ ar afla înainte de vreme, ei ar fi condamnaţi şi ar muri! Din acest motiv n-am vrut să merg de la început. Căci trebuia mai întâi să vă atrag atenţia asupra acestui fapt; acum că ştiţi, pot merge cu voi. Dar să vă fie clar, am acceptat să merg, nu să fiu dus în braţe, pentru ca pământul pe care calc să afle din paşii Mei, Cine calcă pe el!"

Şi toţi au reţinut aceste cuvinte, apoi au pornit la drum să-şi viziteze rudele, prietenii şi cunoscuţii.

Cap.269 - Cutremurul de sub picioarele lui Iisus îi sperie pe Iosif şi pe Maria. Fugarii din oraş îl avertizează pe Iosif să nu meargă mai departe. Iacov îl linişteşte pe Iosif, care continuă drumul fără teamă.

În timp ce Iosif şi ceilalţi mergeau pe drum, Copilul fiind între Iosif şi Maria, au observat cu toţii că la fiecare pas al Copilului, pământul se cutremura vizibil. Iar Iosif, sesizând acest fenomen, a întrebat-o pe Maria: "Femeie, tu simţi cum pământul se clatină şi se cutremură?"

Iar Maria i-a spus: "Da, se simte foarte clar; numai de nu s-ar porni vreo furtună, cum se întâmplă de obicei după cutremur, să ne prindă pe drum sau în oraş! Iată, cutremurul nu încetează, fapt nemaiîntâlnit
până acum! Sunt sigură că va urma o furtună groaznică!"

Iosif i-a spus: "Dar nu văd nici măcar un nor pe cer; totuşi, s-ar putea să ai dreptate. Dacă cutremurul nu încetează, va fi dificil să mergem în oraş".

În timp ce vorbeau astfel, din sens opus s-au apropiat de ei mai mulţi fugari, care i-au atenţionat să nu meargă în oraş. Ei le-au spus: "Oameni buni, de oriunde aţi veni, nu vă duceţi în oraş! Căci acum o jumătate de oră a avut loc un cutremur puternic şi toate casele stau gata să se prăbuşească!"

Iosif s-a speriat şi nu mai ştia dacă să continue dramul sau să se întoarcă. Atunci, Iacov s-a apropiat de tatăl său şi i-a spus: "Tată, nu trebuia să te sperii; acest cutremur nu va produce nici un fel de pagube, nici în oraş, nici în împrejurimi!"

Atunci, Iosif a înţeles imediat despre ce era vorba şi i-a încurajat şi pe ceilalţi să-şi continue drumul spre oraş. Iar când fugarii au văzut că acest bătrân nu renunţă la drum şi-au zis între ei: "Cine ar putea să fie acest om care nu se teme de cutremur?" Ei au făcut tot felul de presupuneri, totuşi nimeni nu l-a recunoscut. Atunci, au vrut şi ei să se întoarcă în oraş; dar când Copilul a pornit iarăşi la drum, pământul a început să se cutremure din nou; atunci, ei s-au speriat şi au făcut cale întoarsă. În schimb, Iosif şi-a continuat drumul fără pic de teamă.

Ccap.270 - Oamenii aduc inconştient o mărturie. Răspunsul înţelept al lui Iosif. Primirea cordială făcută lui Iosif de prietenii săi.

Când a ajuns în oraş, Iosif a văzut lumea alergând speriată încoace şi încolo. Şi toţi strigau: "Dumnezeu, Domnul lui Avraam, Isaac şi Iacob ne-a pus la grea încercare! Smulgeţi-vă hainele, presăraţi cenuşă pe capul vostru şi pocăiţi-vă, ca Domnul să se îndure din nou de noi!"

Câţiva inşi s-au îndreptat spre Iosif şi l-au întrebat dacă nu vrea să-şi sfâşie hainele. Dar Iosif le-a răspuns: "Fraţilor, dacă vreţi să vă pocăiţi, faceţi-o cu inima voastră, nu cu hainele de pe voi! Căci Domnul nu se uită la culoarea hainelor, nici dacă sunt sfâşiate sau întregi; ci Domnul priveşte doar în inimile noastre, să vadă cum sunt! Căci în inimă se pot ascunde lucrurile urâte, cum ar fi: gândurile rele, pofte, răutate,

nestăpânire, desfrâu, adulter şi altele asemănătoare. Smulgeţi-le pe acestea din inimile voastre şi veţi face un lucru mai bun decât să vă sfâşiaţi hainele de pe voi!"

Auzindu-l pe Iosif vorbind astfel, mulţi nazariteni s-au întors din drum, întrebându-se între ei: "Cine poate fi acest om care vorbeşte atât de înţelept, de parcă ar fi un mare profet?"

Iar Copilul l-a tras pe Iosif de mânecă şi i-a spus: "Bine le-ai zis; aşa le trebuie! Iar acum, cutremurul trebuie să înceteze, ca să putem merge liniştiţi mai departe!"

Mai întâi, Iosif a tras la un prieten, care era medic în Nazaret. Când l-a văzut pe Iosif, medicul a alergat în întâmpinarea lui împreună cu toţi ai săi, strigând: "O, Iosif, scumpul meu prieten şi frate! Cum de ai sosit tocmai în aceste momente dificile? Unde te-ai ascuns trei ani de zile? Iar acum, de unde vii? Ce înger al Domnului ţi-a îndreptat paşii spre casa mea?"

Iosif i-a răspuns: "Frate, lasă-ne mai întâi să intrăm în casă şi dă-ne apă să ne spălăm picioarele, apoi vei afla tot ce doreşti, pe unde am fost şi de unde vin acum!"

Iar medicul a îndeplinit imediat dorinţa lui Iosif

Cap.271 - Iosif povesteşte prietenului său despre câte s-au întâmplat. Compătimirea sinceră a doctorului şi propriile sale necazuri. Iosif se înfurie pe Arhelau. Copilul îl linişteşte pe Iosif.

După ce şi-au spălat picioarele şi au intrat în camera mare, unde mai mulţi bolnavi se aflau la tratament, Iosif şi ai lui au luat loc, iar el a început să povestească doctorului pe scurt despre plecarea în Egipt şi motivele ei. Auzind toate acestea, doctorul s-a înfuriat rău pe Irod, dar şi mai rău pe fiul lui, Arhelau. El l-a descris pe acest despot, care era mult mai rău decât tatăl său. Iar Iosif i-a spus: "Prietene, ceea ce-mi povesteşti tu acum, mi-a mai spus cineva în timpul călătoriei mele încoace. Însă Domnul s-a îngrijit de mine! Căci iată, acum locuiesc într-o casă declarată liberă şi sunt asemenea unui cetăţean roman, de aceea nu am de-a face cu acest despot!"

Dar doctorul i-a răspuns: "O, prietene, priveşte numai la casa mea; şi eu am avut cândva un asemenea înscris, dar cu toate acestea, nu demult, zbirii lui Arhelau au venit la mine, mi-au smuls plăcuţa de pe uşă, iar pe mine m-au arestat, făcându-mă de ruşine. Şi tu poţi păţi acelaşi lucru, aşa că fii atent! Căci îţi spun: acest diavol de rege nu are nimic sfânt, iar dacă scapă ceva din mâinile lui, vin să jefuiască zbirii lui şi tot felul de vameşi!"

Auzind cele povestite de medic, Iosif s-a mâniat foarte tare pe Arhelau, după care a spus: "Să încerce numai acest despot să se lege de mine şi o să vadă el! Căci guvernatorul însuşi şi-a dat cuvântul că îl va acuza pe Arhelau de trădare, dacă nu respectă privilegiile acordate de Roma!"

Iar doctorul i-a răspuns: "Vai, prietene, nu-ţi pune atâta nădejde în asemenea privilegii, căci nici vulpea nu se poate descurca mai uşor din laţ decât această bestie de grec. Să vezi ce mi-a făcut mie când l-am reclamat la consiliul roman! El l-a acuzat, la rândul său, pe avocatul meu că face abuz de putere şi l-a aruncat în închisoare. Iar când m-am dus la acelaşi consiliu, să cer despăgubiri, am fost respins cu următoarea motivaţie:

'De vreme ce nu s-a dovedit că regele ar fi iniţiatorul acestei fărădelegi, nu i se poate pretinde să plătească daune; vinovatul este numai făptaşul, care a acţionat din proprie iniţiativă. Dar nici la acesta nu s-a descoperit nimic, care să dovedească acuzaţia; deci Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat! Şi cu asta, am încheiat cazul!' Tăbliţa mi-a fost prinsă din nou pe poartă; dar câtă vreme va rămâne acolo, doar Arhelau poate şti!"

Auzind toate acestea, Iosif s-a supărat rău de tot şi nu ştia cum să procedeze. Atunci, Copilul i-a spus: "O, nu te necăji din cauza celor neputincioşi; căci există un alt Domn, care este mult mai puternic decât Roma!"

După aceste cuvinte, Iosif s-a liniştit. Dar doctorul a făcut ochii mari, căci el încă nu-L cunoştea pe Copil.

Cap.272 - Uimirea doctorului şi prezicerile sale văzând înţelepciunea Copilului. Răspunsul dat de Copil lui Iosif. Speranţa doctorului în venirea lui Mesia. Copilul corectează prezicerile doctorului.

Abia după o vreme a început doctorul să vorbească din nou; el s-a adresat astfel lui Iosif: "Dragul meu prieten şi frate! Pentru numele lui Dumnezeu, ce copil ai tu, de vorbeşte la fel de înţelept ca un mare preot din Templul Domnului, aflat în faţa sanctuarului? Adevărat, a spus doar câteva cuvinte, dar ele mi-au pătruns până în vârful degetelor! Tu mi-ai spus câte ceva, când mi-ai povestit despre cauza plecării tale în Egipt, ca şi despre unele semne deosebite care s-au produs la naşterea lui, de unde eu am dedus că el ar putea ajunge cu timpul un mare profet, dacă ar urma şcoala de profeţi a esenienilor. Dar după cum l-am auzit vorbind acum, nici nu mai are nevoie să urmeze această şcoală; căci el este deja un profet de prima mână, asemenea lui Samuel, Ilie sau Isaiia!"

Iosif s-a simţit oarecum încurcat auzindu-l pe prietenul său vorbind astfel şi nu ştia ce să zică. Atunci, Copilul s-a apropiat iarăşi de Iosif şi i-a spus: "Lasă-l pe doctor cu credinţa lui, căci şi el este unul dintre cei aleşi pentru Împărăţia lui Dumnezeu, dar deocamdată el nu trebuie să afle mai mult!"

Auzind şi aceste cuvinte, doctorul s-a mirat şi mai tare şi a spus: "Da, da frate Iosif, am grăit adevărul! Acesta este deja un profet, care ne va anunţa sosirea lui Mesia, cel făgăduit; căci a vorbit de Împărăţia lui Dumnezeu, unde sunt şi eu chemat. Acum înţeleg şi de ce te-a consolat mai înainte acest mic Samuel, vorbindu-ţi de un Domn mai puternic decât Roma. Căci atunci când va veni Mesia, cu Roma se va întâmpla acelaşi lucru care s-a întâmplat odinioară cu oraşul Ierihon, în timpul lui Iosua!"

Dar Copilul a spus: "Oho, amice, ce tot spui acolo? Oare nu ştii că este scris: 'Din Galileea nu se va naşte nici un profet!' Iar dacă este aşa, cine poate fi Cel care provine din seminţia lui David? Eu îţi spun: atunci când va veni, Mesia nu va ridica sabia asupra Romei, ci El va anunţa prin solii Săi de pe pământ Împărăţia Sa spirituală!"

Doctorul a tresărit de-a binelea, iar după un timp a spus: "Adevăr grăiesc, prin Tine, Dumnezeu a venit în mijlocul poporului Său!"

Iar Iosif i-a dat dreptate doctorului, dar n-a mai adăugat nici o explicaţie.

Cap.273 - Copilul face o probă de încredere cu bolnavii doctorului şi vindecă o fetiţă bolnavă de gută.

După această discuţie, Copilul a început să alerge vesel prin salon, oprindu-se la câte un bolnav să-l întrebe ce-l doare, de ce suferă şi cum a ajuns în această situaţie. Iar bolnavii îi răspundeau: "Copilaş drăguţ şi vesel, noi am spus toate acestea doctorului, care ne va vindeca. Aici, în faţa oaspeţilor, nu se cuvine să ne spunem noi toate păsurile şi păcatele, care au provocat boala de care suferim; aşa că întreabă-l pe doctor, iar el îţi va răspunde, dacă aşa crede de cuviinţă. Atunci, Copilul a zâmbit şi le-a spus bolnavilor: "Dacă v-aş spune că pot să vă vindec, nu mi-aţi vorbi de bolile voastre?"

Iar bolnavii au răspuns: "Bineînţeles; dar până atunci vei mai avea multe de învăţat! Va mai trece ceva timp până să ajungi medic".

Iar Copilul a spus: "Nicidecum, căci sunt deja un medic experimentat, aşa încât pot vindeca pe cineva chiar acum. Deci vă spun: cel care va avea primul încredere în Mine, acela va fi vindecat mai întâi, chiar acum!"

Atunci, o fată de doisprezece ani care suferea de gută s-a adresat Copilului, pe care îl găsea foarte simpatic: "Vino la mine, micuţul meu doctor şi tratează-mă!"

Atunci, Copilul a alergat la fată şi i-a spus: "Pentru că ai fost prima care M-ai chemat, tu te vei vindeca prima! Eu cunosc cauza bolii tale, vinovaţi sunt cei care te-au zămislit; tu eşti fără de prihană, de aceea îţi spun: ridică-te şi mergi unde vrei şi să te gândeşti la Mine! Dar să nu mai spui la nimeni că Eu te-am vindecat!"

Şi într-adevăr, fetiţa de doisprezece ani s-a vindecat pe loc, s-a ridicat şi a început să meargă. Văzând această întâmplare şi ceilalţi bolnavi au dorit să fie vindecaţi. Dar Copilul nu s-a mai dus la paturile lor, pentru că nu ceruseră acest lucru mai înainte.

Cap.274 - Uimirea doctorului şi mărturisirea lui plină de smerenie. Copilul îl linişteşte pe doctor şi-i explică cea mai bună metodă (a Sa) de vindecare a bolnavilor. Doctorul crede şi devine renumit prin numărul de bolnavi vindecaţi. Iosif ia cu el pe fata abia vindecată.

Când doctorul a văzut această vindecare miraculoasă a fetiţei pe care el o declarase de nevindecat, nu mai ştia cum să se minuneze. Îi pierise şi răsuflarea de uimire, de aceea, el i-a zis lui Iosif: "Dragul meu, te rog, pleacă mai repede de aici; căci mi s-a făcut de-a dreptul frică! Vezi tu, eu sunt un biet păcătos, iar în Copilul tău se află cu siguranţă Duhul lui Dumnezeu! Şi cum poate sta un biet păcătos în faţa Sfântului Duh, atoatevăzător şi atotputernic?!"

Atunci, Copilul s-a dus fuga la doctor şi i-a spus: "Omule! De ce te prosteşti şi te temi acum de Mine? Ce rău ţi-am făcut, de te-ai speriat aşa de tare de Mine? Crezi cumva

că vindecarea fetei a fost o minune? Îţi răspund Eu: nicidecum! Încearcă şi tu să-i tratezi pe bolnavi în felul acesta şi le va fi mai bine! Du-te la ei şi trezeşte în ei credinţa, pune-le apoi mâna pe frunte, iar ei se vor vindeca în aceeaşi clipă! Dar mai înainte, trebuie să crezi şi tu foarte tare că poţi să-i vindeci pe această cale şi că vei reuşi!"

Auzindu-l pe Copil vorbindu-i astfel, doctorul a căpătat o mare încredere, s-a dus la bolnavi şi a făcut ceea ce îl sfătuise Iisus. Şi toţi bolnavii s-au însănătoşit, au plătit doctorului ce se cuvenea, L-au lăudat şi L-au slăvit pe Domnul, pentru că a dat omului atâta putere. În felul acesta, vindecarea miraculoasă n-a mai fost pusă pe seama Copilului. Iar faima doctorului s-a răspândit până departe şi mulţi bolnavi veneau de pretutindeni ca să-şi găsească vindecarea aici. Chiar şi fetiţa de doisprezece ani, văzând că şi doctorul putea vindeca rapid, a crezut că Iisus a vindecat-o tot cu ajutorul doctorului, de aceea, ea lăuda priceperea acestuia din urmă.

Dar Copilul nu s-a supărat, pentru că El îl înzestrase special pe doctor cu o asemenea putere de vindecare, pentru ca să nu existe nici o bănuială asupra Sa.

Iosif i-a atras însă fetei atenţia, spunându-i: "Fetiţo, gândeşte-te că toată puterea ne vine de sus! Iar acum, pentru că nu ai nici un adăpost, vino cu mine în casa mea!"

Iar fetiţa a acceptat imediat şi l-a însoţit pe Iosif la casa lui.

Cap.275 - Sfânta Familie la învăţătorul Dumas. Iosif îi relatează povestea sa. Copilaşul printre şcolari.

După ce a discutat cu doctorul o serie de probleme referitoare la nişte lucrări de tâmplărie, Iosif s-a ridicat să plece, iar doctorul l-a însoţit până la un alt prieten, care era învăţător, pe nume Dumas. Apoi, doctorul s-a întors acasă, iar Iosif a intrat în casa lui Dumas. La început, acesta nu l-a recunoscut pe Iosif, pentru că nu îl mai văzuse de mult. Atunci, Iosif l-a întrebat dacă într-adevăr nu-l mai cunoaşte. Dumas şi-a frecat fruntea şi a zis: "Semeni foarte mult cu un oarecare Iosif, care acum vreo trei ani a avut nişte probleme cu o fată crescută la Templu; acest om de treabă a trebuit apoi să meargă la Betleem pentru recensământ şi asta cu tot calabalâcul. Ce s-a întâmplat cu el mai departe n-aş putea să-ţi spun. Deci semeni foarte tare cu acest om, pe care de altfel, l-am preţuit foarte mult; să fii chiar tu acela?!"

Iar Iosif i-a răspuns: "Dar, dacă aş fi acela, mi-ai încredinţa ceva de lucru, din ale tâmplăriei? Căci eu locuiesc acum din nou la vechea mea fermă".

Când 1-a auzit pe Iosif vorbind astfel, Dumas a spus: "Acum e clar, tu eşti acela, tu eşti vechiul meu prieten şi frate, Iosif! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de unde vii?"

Iosif i-a răspuns: "Prietene, dă-mi mai întâi o cârpă udă, să-mi şterg picioarele de praf, apoi vei afla tot ce te interesează!"

Iar Dumas a poruncit să se aducă o cârpă udă şi o carafă cu apă. Şi toţi şi-au şters bine picioarele, înainte de a intra în casa care servea drept şcoală. Aici, Iosif a povestit pe scurt despre viaţa lui în ultimii trei ani. În acest timp, Copilaşul se ocupa de ceilalţi copii, care tocmai se aflau la scoală şi încercau să scrie şi să citească. Ultimul dintre şcolari i-a citit Copilaşului ceva cu glas tare, dar a făcut unele greşeli. În timpul acesta, Copilaşul

zâmbea şi îl corecta pe şcolar. Acest fapt nu putea trece neobservat, aşa că în curând, toţi şcolarii îl întrebau când şi unde a învăţat aşa de bine să citească.

Iar Copilaşul a răspuns: "Nicăieri; aşa m-am născut!" Atunci, toţi copiii au început să râdă şi s-au dus la Dumas să-i povestească; iar învăţătorul L-a privit pe Copilaş cu atenţie şi a început să-L descoasă pe Iosif, de unde are Copilaşul un asemenea dar.

Cap.276 - Uimirea lui Dumas şi întrebările lui despre Copilaş. Răspunsul înţelept, socratic, dat de Iosif. Dumas face elogiul filosofiei. Copilaşul îi vorbeşte lui Dumas despre profeţi şi filosofi.

Observând strădania lui Dumas de a înţelege de unde are Copilul această capacitate miraculoasă, nemaiîntâlnită la această vârstă, Iosif i-a spus: "Frate, după câte ştiu, tu ai citit mult despre înţelepciunea grecilor şi deseori ai folosit în explicaţiile tale citate din Socrate. La el întâlnim cuvintele: 'Omul nu trebuie să înveţe nimic; este suficient să-i trezeşti spiritul, făcându-l să-şi aducă aminte. În acest fel, omul va avea tot ce trebuie, pe vecie'. Aceste lucruri mi le-ai spus adeseori în tinereţe, când erai povăţuitorul meu înţelept. Iar dacă aceste afirmaţii sunt adevărate, ce nevoie avem de mai mult?! În cazul de faţă nu vezi altceva decât o confirmare vie a ideilor lui Socrate. În acest Copil al meu, spiritul s-a dezvoltat foarte de timpuriu prin forţa sa proprie, astfel că El este acum suficient de dezvoltat, pentru totdeauna, deci nu are rost ca noi să ne mai străduim să-l învăţăm ceea ce El ştie deja prin propria-i natură. Nu crezi că această concluzie a mea este la fel de clară ca afirmaţia: unu şi cu unu fac doi?"

Dumas s-a frecat la tâmple, după care a spus cu patos: "Da, aşa este; căci eu am fost cel care am încercat să spun acestor capete pătrate de evrei câte ceva despre înţelepciunea greacă! Bineînţeles că nu te număr printre aceştia, căci tu eşti aproape singurul cu care am putut purta discuţii mai interesante despre Socrate, Aristotel, Platon şi alţi filosofi. Şi noi avem oameni foarte mari, cum ar fi profeţii şi primii regi mari ai acestui popor; dar ei nu pot fi folosiţi pentru rezolvarea unor probleme de ordin practic, aşa cum putem proceda cu vechii înţelepţi greci. Căci profeţii noştri folosesc mai întotdeauna un limbaj pe care cred că nici eu nu l-am înţeles, cu atât mai puţin voi. Cu totul altfel este cazul cu vechii greci. Aceştia spun clar şi limpede ceea ce au de spus, fiind astfel utili şi oamenilor cu înclinaţii practice. Cred că acest lucru provine şi din faptul că ei au dorit cu adevărat să-i povăţuiască pe semenii lor".

Iosif nu s-a putut abţine să nu zâmbească, deoarece el redescoperea în interlocutorul său pe vechiul său prieten: mare admirator al grecilor, dar şi un mare lăudăros. I-a dat totuşi dreptate, pentru a nu arunca vreo bănuială asupra Copilului. Numai că însuşi Copilul a venit în fugă la Dumas ca să-i spună: "Amice! Eşti confuz şi prost, dacă eşti în stare să pui pe filosofii greci mai presus de înţelepţii evrei. Pentru că evreii îşi trăgeau înţelepciunea direct de la Dumnezeu, pe când ceilalţi şi-o trăgeau din viaţă. Dar pentru că tu eşti stăpânit de duhul laic, iar duhul divin îţi lipseşte cu desăvârşire, este normal să consideri cele lumeşti mai importante decât lucrurile divine!"

Aceste cuvinte l-au zdruncinat pe Dumas, care a rămas fără replică şi a făcut la fel ca şi alţi învăţaţi, adică a vorbit în latineşte către prietenul său: "Dixit puer ille! Ergo autem intelligo eius ironiam quam acerbam: Dixi!" (N-a vorbit rău puştiul! Dar ironia lui este prea severă!)

După aceste cuvinte, el s-a îndepărtat, lăsându-l pe Iosif să se mai odihnească; dar Iosif s-a sculat şi a plecat şi el.

Cap.277 - Iosif se gândeşte să se întoarcă acasă. Cuvintele nobile spuse de Maria. Sfatul cel bun dat de Copil şi întoarcerea acasă. Cearta cu slujitorii lui Arhelau. Intervenţia lui Iosif.

Când s-a îndepărtat de Dumas, Iosif s-a adresat oamenilor lui astfel: "Ştiţi ce, este de aşteptat ca pretutindeni să fim priviţi asemănător şi atunci nu vom mai termina cu vizitarea foştilor noştri prieteni, cunoscuţi şi rude; la prietenul meu Dumas am putut vedea de ce sunt în stare oamenii, dacă îi cunoşti mai bine. De aceea, eu propun să ne întoarcem acasă. Ce părere ai, soţioara mea credincioasă?"

Iar Maria i-a răspuns: "Dragă Iosif, soţul meu iubit, tu ştii că eu nu trec peste cuvântul tău, deoarece părerea ta trebuie să fie şi a mea, aşa a fost stabilit de Dumnezeu; totuşi, dă-mi voie să-ţi spun şi părerea mea: de vreme ce Domnul însuşi se află în mijlocul nostru, hai să-i cerem şi Lui sfatul!"

Iar Iosif a răspuns: "Maria, soţia mea credincioasă, ai absolută dreptate; aşa am să fac, drept pentru care vom afla imediat ce este mai bine pentru noi!"

Atunci, Copilul a început să vorbească, fără a fi rugat: "Oricât de bine ar fi undeva, tot mai bine este acasă. Căci, vedeţi voi, vremea Mea încă nu a sosit; iar când vă însoţesc în vizitele voastre, nu pot întotdeauna să-Mi ascund caracterul divin, în aşa fel ca cei din jur să nu observe nimic. De aceea, consider că pentru Mine, cel mai bine ar fi acasă. În acest fel, oamenii străini nu vor putea observa ce se ascunde în natura Mea. Iar tu, Iosif, dacă pe viitor vei mai avea ceva drumuri de făcut, să-i iei doar pe ceilalţi fii cu tine, iar pe Mine să mă laşi acasă. În felul acesta, nu vei mai avea neplăceri din cauza Mea".

Deci, Iosif s-a hotărât să plece acasă. Când a ajuns acasă, nu mică i-a fost uimirea să-i găsească pe cei patru fii ai săi certându-se aprig cu zbirii lui Arhelau. Aceste muşte nenorocite au mirosit imediat că s-a mutat cineva în căsuţă, aşa că s-au şi prezentat să încaseze tributul. Iar când fii lui Iosif le-au arătat actul de scutire de dări prins pe uşă, aceştia s-au supărat şi au vrut să-l smulgă de pe uşă. În acest moment a sosit Iosif şi i-a întrebat pe tâlhari cu ce drept vor să facă aşa ceva.

Iar aceştia au răspuns: "Noi suntem slujitorii regelui şi îndeplinim ordinele sale!"

Dar Iosif le-a răspuns: "Iar eu sunt un slujitor al Domnului Atotputernic şi în numele Lui vă ordon să părăsiţi locul!"

Iar răufăcătorii au fost cuprinşi de o mare spaimă şi au luat-o la fugă. De atunci, casa a avut parte de linişte şi nimeni nu i-a mai deranjat.

Cap.278 - Doi ani de zile, Copilul nu mai face minuni. Sosirea lui Ionatha din Egipt. Marea bucurie din casa lui Iosif şi sfatul dat de Copil lui Ionatha. Ionatha ca pescar la Marea Galileei.

Astfel, au trecut doi ani fără să se întâmple nimic deosebit în casa lui Iosif. Cyrenius fusese informat de mutarea familiei lui Iosif, totuşi nu a putut să-i viziteze, fiind foarte ocupat la Roma, cu probleme de stat. Nici Cornelius nu o ducea mai uşor. Căci de câte ori se pregătea pentru o mică vacanţă, se iveau inevitabil unele probleme urgente de rezolvat, aşa că nu mai reuşea s-o viziteze pe buna lui prietenă, Salomeea şi pe Iosif. Dumnezeu însuşi aranjase lucrurile în acest fel, pentru ca Iisus să poată creşte la Nazaret în linişte şi fără să stârnească senzaţie. În felul acesta, nimeni din Nazaret nu a aflat ceva despre Copil. În schimb, medicul de care am mai vorbit ajunsese faimos prin vindecările lui miraculoase. Se răspândise în lung şi în lat zicala, adresată îndeobşte bolnavilor: "Dacă nu reuşeşti să te vindeci în Nazaret, poţi să străbaţi lumea întreagă şi tot degeaba".

Salomeea îşi dădea multă osteneală să fie de ajutor în casa lui Iosif, iar Copilul petrecea mult timp în casa ei. După scurgerea a doi ani, iată că Ionatha a venit din Egipt să-l viziteze pe Iosif. Şi Iosif s-a bucurat tare mult văzându-şi prietenul, iar Copilul ţopăia de bucurie în jurul uriaşului Său prieten. Şi Ionatha a rămas trei săptămâni în casa lui Iosif, pentru că acasă nu-l mai aştepta nimeni, toţi ai lui muriseră în urma unei epidemii; atunci, Iosif l-a întrebat dacă n-ar vrea să se stabilească undeva, în apropiere de Nazaret.

Atunci a venit şi Copilul la ei şi le-a spus: "Dragă Ionatha, aici oamenii sunt răi şi egoişti, aşa că nu vei putea face mare lucru! Dar poţi să mergi la Marea Galileei, care nu este prea departe de aici; acolo pescuitul este încă liber! Acolo vei găsi şi un locşor liber, unde vei avea întotdeauna peşte din belşug! Peştele pe care-l prinzi îl vei aduce la piaţă, în Nazaret, unde îl vei putea vinde destul de uşor".

Ionatha a acceptat sfatul cu plăcere. Şi spre norocul lui, a găsit curând o văduvă care avea o căsuţă la malul marii. Văduvei i-a plăcut foarte mult de Ionatha, l-a primit în casa ei şi în cele din urmă a acceptat să-l ia de soţ. Astfel a ajuns Ionatha un pescar renumit la Marea Galileei şi multă lume venea să cumpere de la el, din cauză că vindea la preţuri foarte mici; asta nu-l împiedica să trimită săptămânal Salomeei şi lui Iosif câte o ladă cu peşte. Şi timp de doi ani, acesta a fost evenimentul cel mai de seamă, altfel nimic deosebit nu s-a mai întâmplat, care să merite a fi consemnat.

Cap.279 - Copilul, care are acum cinci ani, se joacă la râu. Cele douăsprezece gropiţe şi douăsprezece vrăbii din lut. Interpretarea tabloului. Furia evreului habotnic şi minunea făcută de Copil.

Când Copilul avea cinci ani şi câteva săptămâni, El s-a dus într-o zi de Sabat la un râu care curgea nu departe de ferma lui Iosif. Era o zi senină şi mai mulţi copii îl însoţeau

pe Iisus, care era un copilaş vioi; căci copiii din vecini îl îndrăgeau pe Iisus, deoarece era un copilaş vesel şi-i învăţa tot felul de jocuri.

Aşa că şi de această dată, Iisus era însoţit de alţi copii. Când au ajuns la râu, Iisus i-a întrebat pe ceilalţi copii dacă se cuvine să se joace într-o zi de Sabat.

Iar copiii au răspuns: "Copiii mai mici de şase ani nu sunt supuşi legii, iar noi toţi suntem la această vârstă; aşa că putem să ne jucăm. De altfel, părinţii noştri nu ne-au interzis niciodată să ne jucăm".

Iar Iisus le-a spus: "Adevăr aţi grăit! Deci, haideţi să ne jucăm! Dar, pentru ca să nu ne supere nimeni, am să vă arăt Eu ceva cu totul neobişnuit. Dar voi trebuie să staţi liniştiţi!"

Iar ceilalţi copii sau aşezat pe iarba deasă, liniştiţi ca nişte şoricei. Copilaşul a scos un briceag din buzunar şi a scobit în drumul bătătorit de lângă râu douăsprezece gropiţe, pe care le-a umplut cu apă din râu. Apoi, dintr-o grămadă de lut umed a făcut cât ai clipi douăsprezece păsărele, de mărimea unor vrăbii şi a pus câte una lângă fiecare gropiţă. Când totul a fost gata, El i-a întrebat pe copii dacă ştiu ce înseamnă asta.

Iar copiii au răspuns: "Ce altceva, decât ceea ce se vede? Douăsprezece gropiţe pline cu apă şi lângă ele douăsprezece vrăbii din lut!" "Aşa este; dar tabloul mai semnifică şi altceva. Ascultaţi-Mă şi am să vă explic! Cele douăsprezece gropiţe reprezintă cele douăsprezece seminţii din Israel. Apa curată din ele reprezintă cuvântul lui Dumnezeu, care este acelaşi pretutindeni. Vrăbiile din lut, fără suflare, reprezintă oamenii aşa cum sunt ei în general. Ei stau lângă apa vie a lui Dumnezeu, dar pentru că sunt prea înclinaţi către cele lumeşti, aşa cum sunt aceste vrăbii pe care le vedeţi aici, ei stau morţi lângă bazinul plin de viaţă; dar ei nu vor şi nu pot să-l vadă, pentru că sunt morţi prin păcatele lor. De aceea, va veni Domnul Savaot şi va da din nou viaţă acestor oameni morţi, iar ei vor putea din nou să zboare spre înălţimile cerului".

În timp ce vorbea astfel, a trecut pe acolo un evreu habotnic, care îl cunoştea pe Iosif. El s-a grăbit să se ducă la acesta şi a făcut mare gălăgie că lasă copiii să se joace în ziua de Sabat, profanând-o. Iosif s-a văzut nevoit să se ducă imediat la copii însoţit de nepoftit şi i-a certat pe aceştia, mai mult ca să-i dea satisfacţie evreului habotnic.

Atunci, Copilaşul a spus: "Este absolut nedrept. Am să dau viaţă acestor păsări; ridicaţi-vă şi zburaţi!"

Şi dintr-o dată, vrăbiuţele s-au ridicat şi au început să zboare. Şi toţi au fost cuprinşi de o uimire fără margini, iar evreul habotnic n-a mai zis nimic. Şi aceasta a fost prima minune înfăptuită de Iisus, după ce a împlinit cinci ani.

Cap.280 - Năvala curioşilor. Iisus pedepseşte un copil răsfăţat şi prost-crescut din vecini. Judecătorul vine să-l judece pe Iosif, dar este ameninţat de Copil şi face cale întoarsă.

Atunci au venit mai mulţi curioşi în locul unde se înfăptuise minunea şi l-au întrebat pe Iosif ce s-a întâmplat. Printre ei erau şi părinţii unui copil bătăuş, care, fiind singurul copil la părinţi, era foarte răsfăţat. Micul Iisus îi atrăsese de mai multe ori atenţia

acestui copil de şapte ani, pus veşnic pe ceartă, dar fără nici un succes; căci de câte ori avea ocazia, el sărea la ceartă şi le strica jocul. Acest băiat fusese şi el de faţă când s-a produs minunea, iar după aceea s-a enervat, a luat o nuia de salcie şi a zis: "Dacă aceste vrăbii de lut vor zbura, iată urmarea! Cu ajutorul acestei ramuri voi face astfel ca şi apa să zboare de aici!"

După aceste cuvinte, băiatul, care se numea Annas, a început să biciuie apa din gropiţe, ca s-o scoată de acolo. Atunci, Copilaşul divin şi-a pierdut răbdarea şi i-a spus pe un ton cât se poate de serios: "Om rău, prost şi necugetat! Tu, mic drac împieliţat, vrei să distrugi ceea ce am făcut Eu? Copil nemernic, pe care aş putea să te nimicesc dintr-o suflare, vrei să Mă superi, de Mi te pui mereu împotrivă?! Uite, ca să-ţi fie clare prostia şi răutatea ta, îţi spun să te usuci ca nuiaua cu care ai lovit apa Mea şi să rămâi aşa trei ani încheiaţi!"

După aceste cuvinte ale Copilului divin, băiatul cel rău a căzut la pământ şi s-a uscat aşa de tare, că n-au mai rămas din el decât pielea şi oasele; şi era aşa de slăbit că nu mai putea să meargă, ba nici măcar să se ţină pe picioare. Plini de tristeţe, părinţii au luat copilul uscat ca un băţ şi s-au întors plângând acasă. Apoi s-au dus imediat la Iosif să-i spună că-l vor reclama la judecător pentru cele făcute de copilul lui, mai ales că Iosif nu le-a dat voie să-L pedepsească pe Iisus pentru asemenea fapte. Iar când judecătorul a venit într-adevăr, Copilaşul i-a ieşit în întâmpinare şi l-a întrebat: "De ce ai venit? Vrei să Mă judeci?"

Iar judecătorul a răspuns: "Nu pe tine, ci pe tatăl tău!"

Dar Copilaşul i-a zis: "Întoarce-te imediat de unde ai venit, altfel sentinţa ta te va lovi chiar pe tine!"

Judecătorul s-a speriat de moarte şi a făcut imediat cale întoarsă şi n-a mai vrut să aibă în nici un fel de-a face cu această afacere.

Aceasta a fost cea de-a doua minune pe care a înfăptuit-o copilul în această perioadă.

Cap.281 - Iosif ia Copilul cu el la ţară. Micul Iisus este îmbrâncit cu răutate. După faptă şi răsplată.

În felul acesta, în casa lui Iosif s-a instalat din nou liniştea, pentru că judecătorul nu a mai aprobat nici o plângere împotriva lui Iosif; opt zile după aceea, Iosif se pregătea să plece într-un sat din apropiere, unde trebuia să vadă o lucrare. Copilul a dorit să-l însoţească pe Iosif şi acesta l-a luat cu mare plăcere.

Dar părinţii copilului pedepsit de Iisus erau foarte furioşi pe Iosif şi pe copilul lui. Ca să ajungă în satul cu pricina, Iosif trebuia să treacă pe lângă casa acestor oameni. În momentul în care se apropia de casă, aceştia i-au văzut şi vecinul mânios i-a zis unui argat - un copil scandalagiu, care-i păzea oile, următoarele: "Priveşte cine urcă pe potecă înspre noi: dulgherul cu împuţitul lui de fiu! Fugi în jos pe potecă! Iar când ajungi în dreptul lor, să-l pocneşti cât poţi de tare pe băiat, să rămână lat! Apoi să mă acuze potaia

bătrână, atunci am să-i arăt şi eu legea, care spune că tinerii sub doisprezece ani nu pot fi făcuţi responsabili în faţa legii pentru faptele lor!"

Băiatul, auzind toate acestea şi primind şi asigurarea că va fi bine răsplătit dacă-l omoară pe Iisus, a pornit-o în mare fugă înspre Iosif.

În această clipă, Annas, băiatul uscat ca o creangă, era în pat şi i-a spus tatălui său: "Priveşte cum fuge ciobănaşul nostru spre moarte; şi ce tristeţe va fi moartea lui pentru bieţii lui părinţi! Vai, tată, n-ar fi trebuit să faci acest lucru! Căci acum văd clar: Iosif este cinstit şi drept, iar copilul lui este un Copil divin!"

Apoi băiatul a tăcut, iar tatăl lui a căzut pe gânduri. În timpul acesta, ciobănaşul înfierbântat a ajuns în dreptul celor doi şi l-a lovit zdravăn pe Iisus în umăr.

Copilaşul nu s-a clintit, dar s-a adresat enervat ciobănaşului: "Ai făcut asta doar pentru răsplată! Orice lucrător trebuie răsplătit, deci -după faptă şi răsplată! Sarcina ta era să Mă omori; deci, moartea să-ţi fie răsplata!"

Şi în aceeaşi clipă, ciobănaşul s-a prăbuşit la pământ, mort. Iosif s-a speriat rău, dar Copilaşul a spus: "Iosif, nu te teme pentru Mine; căci ceea ce vezi că s-a întâmplat aici cu micul ciobănaş, se va întâmpla cu lumea întreagă, dacă îndrăzneşte să se atingă de noi!"

Atunci, Iosif a pornit mai departe, lăsând băiatul mort în drum, căci aşa hotărâse Copilaşul.

Cap.282 - Iosif are necazuri. Vecinul cel rău amuţeşte. Rugămintea tatălui ciobănaşului ucis şi răspunsul Copilaşului.

Iosif a ajuns în sat şi a mers să vadă lucrarea; atunci, s-a iscat în sat zarvă mare, căci apăruse tatăl copilului care fusese uscat ca un băţ. Iar acesta i-a căutat pe părinţii ciobănaşului ucis şi i-a aţâţat împotriva lui Iosif. Aceştia au alergat în graba mare la Iosif, strigându-i disperaţi: "Cară-te de aici cu acest copil îngrozitor al tău, la care orice cuvânt devine faptă! Căci copiii trebuie să fie pentru oameni o binecuvântare din cer; dar copilul tău este un blestem pentru noi. Aşa că şterge-o de aici, blestematule!"

Atunci, Copilaşul a început să vorbească spunând: "Şi voi ce-Mi sunteţi?! Tu, tatăl lui Annas, n-ai poruncit tu argatului tău să Mă omoare? Nu i-ai promis tu cu gura ta o răsplată bună dacă Mă omoară, pentru că, fiind minor, nu va suporta rigorile legii? Deci, la fel am judecat şi Eu în sinea Mea: nici Eu nu sunt la vârsta când pot fi judecat; de aceea, o să-i dau băiatului răsplata pe care o merită! Iar dacă vrei să ne duci la judecată pe Mine sau pe tata Iosif, vom şti ce să spunem în faţa judecătorului! Aşa am gândit Eu şi am acţionat în consecinţă! Acum Mă găseşti vinovat că am acţionat după planul conceput de tine?"

Auzindu-l pe Copilaş vorbind astfel, tatăl lui Annas s-a speriat îngrozitor; pentru că şi-a dat seama că acest Copilaş avea puterea de a afla cele mai intime gânduri şi hotărâri ale cuiva. Deci, trebuia să fie foarte atent cu El. Iar ceilalţi oameni aflaţi de faţă au încetat să mai ţipe la Iosif şi au plecat. Numai tatăl ciobănaşului ucis a rămas în faţa lui Iosif, plângându-şi copilul şi i-a zis: "E uşor să omori pe cineva, mai greu este să-i dai

viaţă! Nimeni n-ar trebui să ia viaţa cuiva, dacă nu e în stare să şi dea viaţă!" Iar Copilaşul a spus: "Aş putea, dacă aş vrea; dar băiatul tău a fost rău, aşa că nu vreau!"

Atunci, tatăl ciobănaşului a început să-L roage pe Iisus, care i-a răspuns: "Astăzi nu, aşteaptă până mâine!"

Cap.283 - Sfatul dat de Iosif tatălui ciobănaşului ucis. Iosif încheie un acord de lucru şi se întoarce acasă. Copilaşul consolează femeile, în special pe Salomeea. O promisiune minunată pentru toţi cei cu gânduri bune.

Dar tatăl copilului ucis n-a vrut să mai plece de lângă Iosif, când a aflat că acesta poate să-i readucă băiatul la viaţă.

Atunci, Iosif i-a spus: "Omule, nu insista; căci Copilul acţionează în virtutea unei anumite ordini şi nu-L vei putea face să-şi schimbe hotărârea, oricât de mult ai ţipa! Du-te mai bine şi ia-ţi băiatul şi aşează-l într-un pat moale, ca şi cum ar fi bolnav, iar mâine se va simţi cât se poate de bine!"

Abia acum părintele băiatului s-a hotărât să plece şi a făcut totul aşa cum îi spusese Iosif. Iar Iosif s-a liniştit, în sfârşit şi a putut discuta despre lucrarea pe care urma să o execute, după care a încheiat un acord cu proprietarul. Încheind ceea ce îşi propusese, Iosif s-a întors acasă, iar acolo a povestit femeilor care i-au ieşit în întâmpinare, Maria, Evdochia şi Salomeea, câte se întâmplaseră în scurta lui călătorie. Şi femeile s-au minunat, cât de răi pot fi unii oameni.

Dar Copilul le-a spus: "Să nu vă minunaţi de răutatea oamenilor, căci există atâta răutate, că nu v-aţi mai opri niciodată din mirat!"

Atunci, Salomeea i-a spus Mariei: "Dar, surioară, e o adevărată minune; de câte ori acest Copil divin deschide gura, poţi fi sigură că vei auzi numai lucruri înţelepte - ca şi de această dată. Ce vorbe pline de profunzime! Ce fericită eşti că ai un asemenea Copil!"

Iar Copilul a spus: "Şi tu Salomeea, ce fericită eşti, că ai făcut Domnului o asemenea casă în inima ta, iar acum simţi cum El îşi are acolo locul Său! Căci ce deosebire poate fi între aceea care m-a purtat o vreme în pântecele său şi gazda care mă primeşte pentru totdeauna în casa ei? Când o mamă poartă un copil în pântecele său, ce face ea pentru ca el să trăiască şi să vină pe lume? Nu este aceasta voinţa Domnului faţă de care omul nu are nici o putere? Dar când cineva primeşte un copil în casa lui şi-i oferă pentru totdeauna adăpost, îngrijire şi hrană, nu face acesta mai mult pentru acest copil? Adevăr grăiesc ţie: cei care Mă vor primi în inima lor, aceia vor fi pentru Mine asemenea mamei Mele, fraţilor Mei şi surorilor Mele!"

La aceste cuvinte, toţi au căzut pe gânduri şi au intrat în casă în cea mai mare tăcere.

Cap.284 - Învierea ciobănaşului şi teama lui faţă de Copilul divin. Sfatul dat de tatăl lui şi mărturia lui în favoarea lui Iosif şi a Copilului. Dragostea Copilului.

În ziua următoare, exact la ora când ciobănaşul îl lovise pe Copil, acesta s-a trezit şi, cum se întâmplă în asemenea cazuri, i-a întrebat pe cei din jur ce s-a întâmplat şi cum a ajuns în acel pat. Iar tatăl lui i-a povestit amănunţit tot ce se întâmplase. Iar băiatul s-a speriat rău de tot şi a spus: "Vai, tată, ce copil îngrozitor! Cine ţine la pielea lui, nu trebuie să-i iasă în cale! Dă-mă în slujbă la altcineva, cât mai departe de aici, ca să nu mai am niciodată ocazia să mă lovesc de el; căci iar ar putea să mă omoare pe loc! În orice caz, la vechiul stăpân nu mă mai întorc, pentru că el m-a îndemnat să fac ceea ce am făcut!"

Dar tatăl băiatului a răspuns: "Fiul meu, trebuie să-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu mi te-a luat! De aceea, cred că n-o să te mai dau la stăpân, ci am să te ţin pe lângă mine, câte zile voi avea. Iar în ceea ce priveşte copilul lui Iosif, nu este cazul să te superi aşa de tare; căci tocmai el ţi-a redat viaţa, aşa cum mi-a promis ieri. Iar dacă este aşa, cum ar putea copilul lui Iosif să fie aşa de rău, cum îţi imaginezi tu? Cel care omoară, fără a putea da şi viaţă, acela da, este un om îngrozitor; dar cel care poate să omoare fără vărsare de sânge, iar apoi să redea viaţa la loc, acela nu este chiar aşa de îngrozitor cum crezi tu. Dar acum, să ne ocupăm de ceva mai bun! Hai să mergem să-i mulţumim dulgherului că te-a readus la viaţă! Căci îl cunosc de mult şi ştiu că este un om cu frica lui Dumnezeu şi deosebit de corect".

Băiatul s-a lăsat convins de spusele tatălui său, aşa că a lăsat orice frică la o parte şi a plecat cu el la Iosif. Dar întâmplarea a făcut să-l întâlnească pe Iosif mult mai devreme, căci acesta venise în sat cu cei patru feciori mai mari şi cu Copilaşul. Văzându-l pe Copilaş, băiatului i s-au înmuiat picioarele; căci şi-a închipuit că o să moară din nou.

Dar Copilaşul a venit direct spre el şi i-a spus: "Ioras, nu-ţi fie teamă de Mine; căci Eu te iubesc mai mult decât tot restul lumii la un loc! Dacă nu te-aş iubi aşa de tare, nu ţi-aş fi redat viaţa. Căci iubirea Mea înseamnă pentru tine viaţă veşnică!"

La auzul acestor cuvinte, băieţelul s-a simţit dintr-o dată mult mai bine şi a rămas apoi să se joace împreună cu El ziua întreagă. Iar Copilaşul a arătat băiatului o mulţime de jocuri noi, care i-au făcut acestuia o deosebită plăcere.

Cap.285 - Sentinţa greşită a judecătorului în privinţa lui Iisus. Replica energică a lui Iisus. Martorii tocmiţi. Iosif atrage atenţia lui Iisus. Sentinţa judecătorului veşnic. Intervenţia greşită a lui Iosif şi dojana lui Iisus.

În ziua următoare, când Iosif împreună cu cei patru fii ai săi au plecat din nou la lucru în sat, luându-l cu el şi pe Copilaş, judecătorul satului a venit la el şi i-a zis: "Ascultă, dulgherule! Nu-ţi face cinste faptul că te plimbi pretutindeni cu Copilul după

tine, mai întâi pentru că el emană o boare toxică, apoi pentru că toţi copiii care vin în contact cu el se îmbolnăvesc, sau mor repede, sau orbesc, asurzesc şi altele!"

Auzind asemenea minciuni sfruntate, Iosif a pus securea de-o parte şi i-a zis judecătorului: "Adu încoace martori care să dovedească dacă cele spuse de tine au fost făcute de Copilul meu nevinovat, iar eu sunt gata să merg cu el la Templu să înfăţişez cauza marelui preot al Domnului!"

Dar acest judecător fusese mituit de tatăl copilului care fusese uscat şi care căuta acum din răsputeri un motiv de a-l învinui pe Copilul lui Iosif.

Judecătorul a plecat de la Iosif, dar s-a dus în sat şi a adunat toţi copiii infirmi, pe care i-a dus apoi lui Iosif. Ajuns din nou înaintea lui, a zis: "Priveşte aici! Ei toţi se află în această situaţie din cauza otrăvii din copilul tău! Aceşti copii au vizitat de multe ori pe copilul tău şi s-au jucat cu el; iar ceea ce vezi este rezultatul acestor întâlniri! De aceea, scuteşte-ne de prezenţa ta nefastă şi rămâi cât mai departe de satul nostru!"

Auzindu-l pe judecător cum vorbeşte, Iosif s-a înfuriat rău de tot; el L-a luat pe Copilaş deoparte şi L-a dojenit: "Pentru ce faci asemenea lucruri? Uite cum suferă aceşti copii, cum ne urăsc şi ne urmăresc din această cauză!"

Dar Copilaşul i-a răspuns lui Iosif: "Cuvintele pe care tocmai le-ai spus, nu vin de la Mine, ci de la tine! Iar tu ai repetat cuvintele judecătorului, care este un mincinos şi nu vorbele Mele, care reprezintă adevărul veşnic! Eu prefer să tac şi să nu-ţi reproşez cuvintele tale de împrumut. Dar acest judecător vândut trebuie să fie pus la punct pentru acuzaţia lui falsă".

În aceeaşi clipă, judecătorul a orbit. Şi toţi cei care se aflau cu el s-au speriat. Mulţi dintre ei şi-au pierdut total controlul şi ţipau: "Haideţi să fugim de aici! Căci orice cuvânt iese din gura acestui Copil devine pe loc faptă!"

Iosif, văzând că judecătorul a orbit şi că va avea necazuri, s-a înfuriat mai rău pe Copilaş şi L-a luat de urechi să-L mai strunească puţin şi să nu mai facă rău oamenilor. Copilaşul s-a înfuriat şi El de o asemenea atitudine şi s-a adresat lui Iosif cu toată seriozitatea: "Este suficient faptul că ei caută, dar nu găsesc ceea ce caută! Dar tu n-ai fost prea înţelept de această dată! - Oare ai uitat că sunt al tău?! De ce vrei să Mă superi, de vreme ce sunt al tău? Să nu Mă mai superi, pentru că Eu sunt al tău!"

Iosif şi-a dat seama de greşeala pe care a făcut-o, a luat Copilul la sine şi L-a mângâiat. Iar toţi ceilalţi au plecat, fiindu-le teamă de Copilaş.

Cap.286 - Învăţătorul Piras Zaheus vrea să-L ia pe Iisus la şcoala lui, pentru a-şi spori faima. Iosif îl sfătuieşte să facă o încercare. Iisus îl face de ruşine pe învăţătorul lăudăros.

După o perioadă de aproximativ trei luni, când Iosif era gata cu lucrarea tocmită în sat, a venit la el un oarecare Piras Zaheus, din oraş; cu ocazia acestei vizite, el a putut cunoaşte personal pe acel Copil-minune despre care auzise atâtea lucruri. De fapt, el venise în vizită tocmai pentru a-L vedea pe acest Copil. Căci acest Piras Zaheus era un învăţător de mâna a doua, care, însă, avea o foarte bună părere despre el. Care era de fapt

intenţia lui cu această vizită? El se gândea astfel: "Acesta trebuie să fie un copil foarte talentat; dacă îl aduc la mine la şcoală, el va face progrese rapide, iar în felul acesta şcoala mea va întrece în faimă pe cea a rivalului meu!"

De aceea, în timpul vizitei el s-a ocupat în special de Copil, căruia i-a pus o mulţime de întrebări, la care a primit răspunsurile cele mai potrivite, făcându-l să treacă de la o mirare la alta. După ce l-a descusut pe Copil cât a putut, Piras Zaheus s-a adresat lui Iosif: "Frate, micuţul are o minte nemaipomenită pentru vârsta lui. Ai, într-adevăr, un copil extraordinar; păcat, numai, că nu poate citi şi desena literele! Nu vrei să mi-l dai mie la şcoală, ca să-l învăţ să citească şi să scrie? Apoi vreau să-l iniţiez şi în celelalte ştiinţe, ca să înveţe să-i salute şi să-i preţuiască pe cei vârstnici, ca şi pe moşii şi strămoşii noştri; de asemenea, îl voi învăţa să-i iubească pe ceilalţi copii şi să se joace cu ei, pentru că, din câte am auzit, de multe ori s-a purtat cu ei foarte răutăcios; în sfârşit, îl voi învăţa legea lui Moise, ca să cunoască istoria poporului ales de Dumnezeu şi înţelepciunea divină rostită prin gura profeţilor!"

Atunci, Iosif a răspuns: "Ai dreptate, prietene şi frate! Dar, înainte de a-L lua la tine la şcoală, fă o încercare aici, la mine, de faţă cu mai mulţi martori! Spune-i toate literele şi explică-i-le pe îndelete; apoi chestionează-L; şi din răspunsurile pe care le vei primi de la El îţi vei putea da seama de măsura talentului său!"

Iar învăţătorul a acceptat să facă această probă pe loc. El i-a spus Copilului toate literele de la Alfa la Omega şi i-a explicat semnele, cât a putut el de clar. Dar Iisus îl privea lung pe învăţător, iar când a fost întrebat, a spus: "Învăţător fanfaron ce eşti! Cum vrei să le explici elevilor pe Beta, când nu eşti în stare să recunoşti tu însuţi importanţa lui Alfa! Explică-Mi mai întâi întreg adevărul despre Alfa şi atunci o să te cred când îmi vorbeşti de Beta! Şi ca să-ţi dai seama că nu am nevoie să-Mi explici tu Mie literele, scrierea şi importanţa lor, am să-ţi explic Eu ţie adevăratul sens al literelor!"

Şi micul Iisus a început să explice alfabetul literă cu literă, întrebându-l din când în când pe învăţătorul stupefiat dacă înţelege cele spuse de El. Dar răspunsurile învăţătorului erau atât de stupide şi de prost formulate, că întreaga asistenţă se prăpădea de râs. Învăţătorul, care nu se aşteptase să descopere un copil atât de inteligent şi mai ales, să se facă de ruşine, s-a ridicat şi a spus: "Vai, vai, bietul de mine! M-am zăpăcit de tot. M-am făcut de râs şi am ajuns obiect de batjocură, pentru că am vrut să aduc acest copil la şcoala mea. Frate Iosif, ia-ţi copilul de aici! Că nu mai pot să suport privirea lui iscoditoare şi vorbele lui înţepătoare! Într-adevăr, băieţelul acesta nu este de pe acest pământ! Vorbele lui sunt apă şi foc. Şi noi nu putem să le facem faţă! Pot să jur că s-a născut înainte de facerea lumii! Dumnezeu ştie în ce pântec a fost purtat şi la ce sân a supt! Vai mie! Ce nebun pot să fiu, am venit să caut un elev şi am găsit un învăţător cu care nu mă pot lua la întrecere! Vă daţi seama ce ruşine pe capul meu? Un bătrân este făcut de ruşine de un copil -cred că am să mor! Iosif, te rog, du copilul de lângă mine; căci trebuie să fie ceva ieşit din comun, ori zeu, ori înger!"

Iar cei prezenţi au început să-l consoleze pe învăţător, căci le era milă de suferinţa lui.

Cap.287 - Iisus îi spune lui Piras Zaheus câteva cuvinte despre misiunea Lui. Vindecarea miraculoasă şi cercetările făcute de Piras Zaheus. Iisus, ca profesor de ştiinţele naturii: "Ce înseamnă sus şi ce înseamnă jos?"

Auzindu-l pe Piras Zaheus cum se lamentează, Iisus a zâmbit şi i-a spus: "Tu nu faci altceva decât să culegi roadele tâmpeniilor tale de până acum şi ale inimii tale întunecate! Acum ascultă, nepriceputule, care l-ai considerat întotdeauna pe Dumas ca pe un ghimpe în ochi! Iată, Eu am venit de sus, ca să alung blestemul ce-l poartă în ei oamenii de pe pământ, urmând calea care a fost stabilită prin porunca Celui care este în Mine, deasupra Mea şi deasupra voastră şi care M-a trimis de la Sine, ca prin Mine să fiţi izbăviţi!"

După aceste cuvinte spuse de Iisus, toţi oamenii din împrejurimi care sufereau de vreo boală s-au vindecat imediat. În plus, toţi cei care fuseseră blestemaţi de Iisus pentru vreuna din faptele lor au fost izbăviţi, în afară de băiatul care fusese uscat. Acesta trebuia să rămână trei ani sub puterea blestemului şi asta din cauza tatălui lui. Piras Zaheus s-a ridicat de pe scaun şi a ieşit afară însoţit de Iosif, spunându-i: "Frate, acum ne aflăm sub cerul liber şi nimeni nu ne poate asculta. Te conjur, dragă frate, să-mi spui ce legătură există între tine şi acest Copil, pentru că, după cum se poate observa foarte bine, acesta nu este un copil din această lume!"

Iar Iosif i-a spus lui Piras Zaheus: "Prietene, dacă ar fi să vorbesc despre originea băieţelului meu, zile întregi nu mi-ar fi de ajuns; în plus, Copilul nu-mi dă voie să pălăvrăgesc, chiar dacă aş fi înclinat s-o fac. Iată-L, tocmai se îndreaptă spre noi! Priveşte-L cu iubire şi bucurie şi vei afla mângâierea pentru sufletul tău!"

Iar Învăţătorul a prins imediat drag de El. Iar când El a ajuns lângă ei, i-a spus: "Băieţelul meu drag şi minunat!"

Iar băieţelul a zâmbit şi a spus: "Învăţătorule, poţi răspunde: unde este sus şi unde este jos? Căci pământul este rotund ca o minge, iar oamenii şi alte făpturi trăiesc pretutindeni. Unii locuiesc jos, alţii sus. Iar pământul se învârte zilnic în jurul axei sale şi ne poartă cu el cale de patru mii de mile: spune-Mi, când eşti sus şi când eşti jos?"

Iar Copilul a râs văzând figura lui Piras Zaheus şi i-a spus: "O, învăţatule! Ce-oi fi predând tu altora, dacă nu ştii că măsura acestor lucruri este dată de lumină? Acolo unde este lumină - este sus; iar unde este noapte - este jos! La tine este încă noapte, deci te afli jos; în schimb, Eu Mă aflu mai presus de lumină; de aceea, tu, din noaptea ta, nu vei putea pricepe natura Mea luminoasă, după cum locuitorii de pe faţa opusă a pământului, unde acum este noapte, nu ne pot vedea pe noi".

După aceste cuvinte, Copilul a luat-o la fugă.

Piras Zaheus i-a spus lui Iosif: "Asta e! - Nu mi se pare deloc c-aş şti mai mult ca până acum! Copilul acesta are un mod ciudat de a vorbi! Fii bun şi lasă-mă singur, vreau să reflectez la cele auzite!"

Şi Iosif l-a lăsat pe învăţător singur în grădină.

Cap.288 - Gândurile învăţătorului cu privire la băieţel. Iisus îl avertizează pe învăţător. Iisus, lumină pentru păgâni şi judecător pentru evrei! Fuga învăţătorului.

O oră întreagă a rămas Piras Zaheus să reflecteze asupra cuvintelor Copilului, dar nu le-a găsit sensul. "Cine poate fi acest copil?" se tot întreba el. Să fie oare chiar Ilie, care ar trebui să mai vină o dată? Sau poate Samuel, ori un alt mare profet, venit din nou? El s-a născut la Betleem, dar de-acolo nu va veni nici un profet! Să vină oare Mesia de-acolo?! Să fie oare acest copil Mesia Însuşi? El trebuie să fie din seminţia lui David! Şi cred că Iosif este un urmaş al lui David, bineînţeles că nu am o dovadă palpabilă în acest sens. În aparenţă, aşa se prezintă situaţia. Dar cine poate crede şi susţine cu tărie aşa ceva, fără nişte dovezi întemeiate? Şi totuşi, dacă ne gândim la băiat, mai mult ca sigur că aşa este. Pe de altă parte, înscrisul de scutire de impozite dovedeşte mai degrabă contrariul; căci Mesia va trebui să fie un duşman înfocat al romanilor! şi cum ar putea fi acesta, care este atât de prieten cu romanii, încât aceştia l-au adoptat ca cetăţean roman? Cu timpul, el poate ajunge un mare comandant de oşti roman, un fel de Mesia al păgânilor; pentru noi el va însemna o sabie cu două tăişuri, care ne va duce la pieire! Dacă mă duc acum să spun toate acestea preotului, s-ar putea să am o mulţime de avantaje!"

În acest moment, Copilul se întorcea din grădină, împreună cu Iacov; El s-a dus la învăţător şi i-a spus: "Piras Zaheus! Să-ţi treacă cheful de a Mă denunţa la preot înainte de vreme; dacă încerci, al treilea pas va fi moartea pentru tine! Ai avut ocazia de a face cunoştinţă cu puterea Mea; aşa că ia notă de avertismentul Meu! Dar ceea ce ai gândit tu despre Mesia al păgânilor are o bază, căci aşa va fi: o lumină pentru păgâni şi o judecată pentru evrei şi pentru toţi copiii Israelului! Învăţătorul s-a enervat şi a zis: "Dacă-i aşa, atunci pleacă de la noi şi du-te la păgâni!"

Dar Copilul i-a spus: "Eu sunt un Domn şi fac ce vreau; iar tu nu pari a avea ceva de făcut pe aici, aşa că taci şi pleacă, altfel Mă voi vedea obligat să te lovesc!"

Când L-a auzit vorbind astfel, Piras Zaheus s-a ridicat repejor şi a pornit-o din loc, spre oraş. În acest fel, Iosif a scăpat de un oaspete plicticos şi şi-a văzut mai departe de treburile sale.

Cap.289 - Armonia din casa lui Iosif atrage vizita vecinilor şi a copiilor lor. Copiii în foişor. Zenon cade şi îşi frânge gâtul. Readucerea mortului la viaţă. Mărturia lui Zenon despre Iisus şi avertismentul dat lui de Iisus.

După un timp, copiii din vecini, ca şi părinţii lor de altfel, au început din nou să-l îndrăgească pe Iosif şi să-i facă vizite, mai ales înainte de Sabat, adică vinerea după-amiaza, când oamenii îşi termină treaba. Într-o astfel de după-amiază au venit mai mulţi vecini cu copiii lor. Fetele au făcut repede un grup vesel împreună cu cele cinci copile ale lui Cyrenius, care erau foarte harnice, prietenoase şi cunoşteau o mulţime de lucruri. În schimb, băieţii îl preţuiau în mod

deosebit pe Iisus, care era foarte drăguţ şi vesel; căci le arăta multe jocuri pline de miez, cu care băieţii se distrau de minune; pe de altă parte, El le povestea o mulţime de istorioare impresionante şi pline de pilde, aşa că îl ascultau cu toţii numai ochi şi urechi. De data aceasta, pentru că tocmai fusese o ploaie torenţială şi pământul era încă umed, s-au strâns cu toţii în foişor. Un timp a domnit liniştea, pentru că Iisus povestea o mulţime de istorioare, care de care mai atractive. Dar către seară, a început să fie ceva mai multă animaţie în foişor; căci micul Iisus organizase un joc de zaruri la care copiii trebuiau să sară uneori. Printre cei doisprezece băieţi se afla şi un oarecare Zenon; acestuia îi plăcea în mod deosebit să parieze şi prin tot felul de tertipuri, încerca să smulgă celorlalţi copii micile lor economii. Acum, el le propusese un joc, anume: a pus la bătaie unsprezece bănuţi, deşi Iisus nu a fost de acord, susţinând că poate da roată de trei ori foişorului, mergând pe balustrada acestuia, fără să-şi piardă echilibrul. Dacă reuşeşte, fiecare din cei unsprezece băieţi de faţă va depune câte un bănuţ alături de cei unsprezece bănuţi ai lui. Dacă, însă, îşi va pierde echilibrul şi va cădea, el va pierde şi banii depuşi de el. Ceilalţi copii au fost de acord, iar Zenon a sărit pe balustradă, dar şi-a pierdut imediat echilibrul şi a căzut la pământ, rupându-şi gâtul şi murind pe loc. Părinţii lui Zenon au venit în fugă spre foişor şi plini de suferinţă şi mânie, au vrut să-L bată pe Iisus, socotindu-L vinovat. Dar Iisus s-a smuls din mâinile lor, a alergat spre cel decedat şi a strigat: "Zenon! Ridică-te şi spune-le părinţilor tăi, orbiţi de mânie, dacă Eu te-am aruncat şi te-am omorât?"

Iar cel mort s-a ridicat şi a spus: "Nu tu m-ai aruncat şi m-ai omorât; de vină este graba mea şi dorinţa mea de câştig! Păcatele mele m-au omorât, dar ai venit Tu, Doamne şi mi-ai redat viaţa".

Când părinţii lui Zenon au auzit aceste cuvinte, au căzut în genunchi înaintea lui Iisus şi s-au rugat lui Dumnezeu în persoana Copilului. Iar Iisus i-a spus lui Zenon: "Să-ţi fie învăţătură de minte, iar în viitor să te abţii de la asemenea jocuri, căci sunt aducătoare de moarte! Gândeşte-te că Eu te-am sfătuit de bine!"

Părinţii şi chiar Zenon au plâns, plini de recunoştinţă, apoi au plecat acasă. (De altfel, după cum poate aţi recunoscut, acest incident a fost ca o profeţie pentru întâmplarea cu Iuda Iscarioteanul.)

Cap.290 - Vecinii cer sfatul lui Iosif, ştiindu-l prieten cu Cornelius. Iisus îl avertizează să fie prevăzător. Despre ordinea divină pe pământ: cum este poporul - aşa-i şi stăpânirea! Iisus arată cine este Domnul.

Într-o altă zi, tot înainte de Sabat, mai mulţi vecini au venit cu copiii la Iosif, să-i ceară sfatul în unele probleme pe care le aveau, căci aceşti vecini ştiau că Iosif era prieten cu guvernatorul. În acest timp, Iacov tocmai primise o scrisoare de la Tyrus: Cyrenius făcuse un drum de la Roma la Tyrus, iar acolo se interesase imediat de Iosif şi mai ales de micuţul Iisus. Vecinii nu ştiau de această scrisoare, nici că era foarte bun prieten cu Cyrenius. Iosif a intenţionat să le arate scrisoarea, care ar fi trebuit să-i consoleze într-un fel, pentru că dovedea felul în care el intervenise pe lângă procesul împotriva regelui

provinciei, iar succesul era garantat şi de faptul că Evdochia şi cele cinci fete aparţineau lui Cyrenius.

Atunci însă a intervenit rapid Copilul, care i-a spus: "Iosif, Iosif, să nu faci aşa ceva, căci Eu sunt Domnul! Dacă vei arăta scrisoarea, am să lovesc pământul; căci Eu sunt şi stăpânul Romei, nu Cyrenius şi nu Cezar Augustus! Îţi spun: dacă oamenii ar fi mai buni decât acest rege de împrumut, aş şti Eu ce să-i fac lui Arhelau! Dar pentru că nici poporul nu este câtuşi de puţin mai bun, n-are decât să poarte povara unui rege mercenar, la fel de zgârcit ca poporul acesta! Nu se spune: 'ochi pentru ochi, dinte pentru dinte'? Tot la fel de bine putem spune: 'zgârcenie pentru zgârcenie, invidie pentru invidie'. Aşa că Arhelau este ca un doctor pentru acest popor cu inima de piatră; de aceea, el va rămâne aici până-i va suna ceasul".

Această cuvântare i-a supărat pe vecini, care au zis: "Halal Mesia! Pe noi ne ceartă, în schimb îl laudă pe păgânul de Arhelau!"

Atunci, Copilul a lovit pământul cu călcâiul şi a zis: "Pământule, cutremură-te, pentru ca fiii tăi să vadă că Eu sunt Domnul!"

Şi dintr-o dată, din locul lovit de călcâi a izbucnit un foc şi întreg pământul s-a cutremurat. Şi toţi cei prezenţi s-au speriat şi au spus: "Cine este acest Copil? Căci pământul se cutremură înaintea Lui! Hai să plecăm de aici, căci nu e bine să te afli în preajma acestui Copil!"

Şi toţi l-au părăsit de îndată pe Iosif, plecând care încotro. Şi astfel a scăpat Iosif din nou de un pericol mare.

Cap.291 - Iisus, la vârsta de şase ani, readuce la viaţă pe un servitor accidentat al Salomeei. Povăţuirea servitorului încrezut. Iisus fuge de lauda oamenilor.

Iisus împlinise deja şase ani, când Salomeea a cerut servitorilor săi să taie un copac bătrân şi să-l facă bucăţi pentru foc. Un servitor tânăr, care se credea foarte puternic, le-a zis celorlalţi trei, care erau cu el: "Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de crăpatul butucilor şi o să vedeţi că o să termin mai repede decât voi trei la un loc!"

Bineînţeles că ceilalţi servitori au acceptat cu plăcere. Acesta a luat un topor foarte bine ascuţit şi a pornit zelos la treabă. În graba sa, el a greşit la un moment dat o lovitură, astfel că, în loc să dea în butuc şi-a lovit propriul picior, pe care l-a crăpat de la degete până la călcâi. Tânărul a căzut imediat la pământ, strigând după ajutor şi s-au strâns toţi în jurul lui, dar nimeni nu avea cu ce să-i lege piciorul. Din cauza sângerării abundente, băiatul a murit. Ţipetele şi jeluirea din casa Salomeei au ajuns până la casa lui Iosif. Iisus a fugit imediat într-acolo şi făcându-şi loc prin mulţime, a ajuns lângă servitorul mort. El a luat imediat în mâinile sale piciorul lovit, a lipit cele două bucăţi strâns una de alta, iar piciorul s-a făcut imediat bine. După ce a vindecat piciorul, Iisus a luat mâna slugii şi a spus: "Ascultă, tânăr înfumurat! Îţi zic: ridică-te şi sparge restul de lemne! Dar pe viitor să te lepezi de vanitate şi să nu mai încerci să faci mai mult decât poţi; în acest fel, voi fi scutit pe viitor de experienţe asemănătoare cu cea de astăzi; căci şi tovarăşii tăi au primit forţa

lor de la Dumnezeu, iar tu n-ai voie să-i faci de ruşine! Iar dacă vreunul din ei este leneş şi nu vrea să-şi folosească această energie, Domnul îl va descoperi; dar tu nu ai dreptate să faci pe judecătorul şi să încerci să le dovedeşti ceva printr-un zel exagerat şi plin de vanitate!"

Tânărul servitor a prins din nou puteri, s-a ridicat şi a început să taie lemnul mai departe. Iar toţi cei de faţă au îngenuncheat înaintea lui Iisus şi au spus: "Laudă, slavă Ţie, căci în Tine se află puterea lui Dumnezeu; căci Ţie Ţi-a acordat Domnul întreaga putere divină!"

Dar Iisus a luat-o la fugă spre casă, pentru că El nu avea nevoie de lauda oamenilor.

Cap.292 - Iisus sparge ulciorul sfânt al Mariei. Îngrijorarea fetei. Iisus aduce apă mamei Sale în haina de pe El. Această relicvă a Mariei îi era lui Iisus ca un ghimpe în ochi. Mustrarea fetei.

Maria mai avea încă ulciorul cu care adusese apă, când îngerul i-a adus Buna Vestire. Ea punea mare preţ pe acest ulcior, pe care îl considera ca pe o relicvă. De aceea, ei nu îi plăcea ca cineva să umble cu acest ulcior sau să bea din el. Odată, cam la vreo opt zile după ce Iisus înfăptuise minunea cu servitorul Salomeei, Maria se afla acasă, singură cu Iisus. Tocmai spălase nişte rufe şi avea nevoie de apă. De aceea, ea s-a dus la Iisus şi i-a spus: "Ai putea să-mi aduci un ulcior cu apă curată? Uite, ai aici chiar ulciorul sfinţit de însăşi naşterea Ta!"

Iisus a luat ulciorul şi a dat fuga la fântână, unde se afla Iosif, care tocmai lucra ceva cu ceilalţi feciori ai săi.

În grabă, Iisus a lovit ulciorul mai tare de o piatră de la fântână. iar acesta s-a spart, cioburile împrăştiindu-se pe pământ.

O fată a văzut întâmplarea şi a exclamat: "Vai, vai, ce o să iasă de aici! Ai spart ulciorul sfânt al stăpânei! Vai, dragă Iisus, de ce n-ai fost şi tu mai atent? Să vezi ce-o să se mai necăjească mama; poţi să te bucuri de aşa ispravă!"

Se pare că aceste cuvinte n-au fost tocmai pe placul lui Iisus, care i-a spus fetei: "Ce te priveşte pe tine ce fac Eu ? Tu ai grijă de urzeala ta! Chiar dacă am spart ulciorul, îi voi duce mamei apă din belşug."

Iar fata a spus: "Aş vrea să văd şi eu cum se poate duce apă acasă fără ulcior!"

Atunci, scoţându-şi haina de pe El, Iisus a apucat-o de colţuri, a umplut-o cu apă şi a dus-o în casă la Maria; fără să piardă măcar o picătură. Şi toţi s-au ţinut după el până în casă, să vadă minunea.

Când Maria l-a văzut astfel, ea s-a speriat şi L-a întrebat imediat: "Dar ce s-a întâmplat cu ulciorul?"

Iisus i-a răspuns: "De fapt, acest ulcior mi-a fost dintotdeauna ca un spin în ochi! De aceea, am încercat să-i verific rezistenţa miraculoasă, lovindu-l de o piatră, iar rezultatul este acesta: cum l-am izbit, s-a şi făcut cioburi! Iar Eu cred că acolo unde sunt Eu, contez mai mult Eu decât un ulcior oarecare, care nu este cu nimic mai bun decât

oricare altul!" Iar Maria n-a avut replică la aceste cuvinte, pe care şi le-a notat adânc în inima sa bună. Fata n-a mai spus nici ea nimic, pentru că Iisus îi era foarte drag.

Iar Iisus i s-a adresat acesteia: "Aşa îmi placi mai mult decât atunci când vorbeşti fără rost!"

Iar fata s-a bucurat că a scăpat doar cu această înţepătură şi şi-a văzut mai departe de urzeală.

Cap.293 - Mai trec doi ani fără miracole. Scumpete în Palestina. Iosif seamănă încă în luna a şaptea. Iisus, în vârstă de opt ani, pune cu mâna Lui sămânţa în brazdă. Binecuvântarea semănatului. Mulţumirea adusă de Iosif. Iubirea este mai bună decât lauda. Vindecarea băiatului care fusese uscat.

După săvârşirea acestor minuni, vreme de vreo doi ani, Iisus nu a mai făcut nici o minune şi a fost foarte ascultător faţă de Iosif şi de Maria.

Pe când avea opt ani, s-a întâmplat să fie un an foarte prost pentru recoltă; seceta era atât de mare, că toate semănăturile din câmp s-au uscat. Era deja în a şaptea lună şi pe câmp nu se vedea nici un fir de verdeaţă; oamenii îşi tăiau vitele sau aduceau fân şi cereale din Egipt şi Asia Mică. plătind bani grei. Iosif trăia mai ales din peştele pe care i-1 trimitea Ionatha, iar vitele şi le hrănea cu stufăriş, trimis de asemenea de Ionatha.

Abia prin luna a şaptea au început să apară nori pe cer şi au început să cadă câteva ploi răzleţe. Atunci, Iosif le-a vorbit celor patru feciori mai mari: "Înhămaţi boii la plug şi - în numele lui Dumnezeu - vom semăna nişte grâu. Cine ştie, poate că Domnul va binecuvânta totuşi lucrarea noastră, de vreme ce printre noi se află ca fiu şi frate al nostru, Cel trimis de El pe pământ. Timp de doi ani, El nu ne-a mai arătat nici un semn, încât aproape că am uitat de măreţia Lui; şi cine ştie dacă anul acesta prost nu este tocmai urmarea faptului că L-am uitat pe Cel care s-a pogorât din ceruri printre noi, în toată slava?"

Atunci, Iisus s-a apropiat de Iosif şi i-a spus: "Foarte bine, tată Iosif, iată că nu M-aţi uitat, de aceea am să merg cu voi să vă ajut să puneţi grâul în brazdă!"

Iosif s-a bucurat nespus; iar Maria discuta în casă cu ceilalţi: "Din sămânţa pusă de mâna lui Iisus va ieşi precis o recoltă bogată!"

Iar Iisus i-a spus, zâmbind: "Sunt de aceeaşi părere. Într-adevăr, niciodată o sămânţă nu va cădea fără rost din mâna Mea!"

Şi au plecat cu toţii pe ogor, la semănat. Ei semănau în urma plugului, Iosif în stânga şi Iisus în dreapta! Într-o jumătate de zi, ogorul fusese semănat. Şi în curând a căzut o ploaie torenţială, iar grâul a prins puteri, a încolţit şi peste trei luni se făcuse bun de secerat. Când au controlat grâul, ei au observat că spicele de pe partea dreaptă, acolo unde semănase Iisus, erau mai mari şi aveau cam cinci sute de boabe, pe când cele din partea stângă, semănate de Iosif, aveau trei până la patru sute. Şi toţi s-au minunat, dar abia după ce grâul a fost treierat la arie s-a putut vedea cu adevărat măsura binecuvântării lui Dumnezeu; căci dintr-o dublă de grâu care fusese semănată în pământ, obţinuseră acum exact o mie de duble, o recoltă cum nu mai întâlnise nimeni până atunci. Când s-a

văzut cu atâta recoltă, Iosif a păstrat pentru el şaptezeci de duble, împărţind restul de nouă sute treizeci la vecini. Astfel au fost ajutaţi toţi locuitorii de prin împrejurimi. Şi vecinii veneau şi lăudau puterea lui Dumnezeu şi pe copilul Iisus. Iar acesta îi îndemna să-L iubească pe Dumnezeu şi să-şi iubească aproapele, zicându-le: "Iubirea este mai bună decât lauda şi respectul real faţă de Dumnezeu face mai mult decât aducerea de jertfe!"

În acest timp, s-a făcut bine şi băiatul care fusese blestemat şi uscat ca un băţ.

Cap.294 - Maria şi Iosif vor totuşi să-i găsească un învăţător lui Iisus, care a împlinit zece ani. Greutăţile pe care le întâmpină învăţătorul. Acesta îl loveşte pe Iisus şi rămâne mut, apoi înnebuneşte. Iisus se întoarce acasă.

O perioadă de timp, băieţelul Iisus n-a mai făcut nici un gest deosebit, comportându-se la fel ca toţi ceilalţi copii. Lui îi plăcea să stea pe lângă Iosif, când acesta confecţiona tot felul de lucruri de dulgherie: pluguri, juguri, mese, scaune, paturi şi altele, iar lui Iosif îi făcea de asemenea plăcere acest lucru. Dar, cum Copilul avea deja zece ani şi nu mai părea să se deosebească de ceilalţi copii, Iosif s-a gândit să vorbească cu Maria: "Oamenii ne condamnă că nu-l trimitem pe Iisus la şcoală, după ce a dovedit că este atât de dotat! Eu sunt convins că Iisus n-are nevoie de aceste şcoli de stat; dar ca să astupăm gura vecinilor, aş vrea să-i găsesc un învăţător. Şi pentru că tocmai s-au construit două şcoli noi la oraş şi au fost aduşi nişte învăţători care par a fi foarte priceputi, as vrea sa vorbesc cu unul din ei.Maria a fost de acord ; cacisi ea considera ca ar fi cazul sa-i gaseasca un invatator. . Aşa că Iosif l-a luat într-o zi pe Iisus şi au plecat la învăţător. Acesta a primit Copilul, iar lui Iosif i-a spus: "Pentru că la şcoală sunt mulţi greci, va trebui mai întâi să înveţe greaca şi abia după aceea ebraica. Am aflat despre unele ciudăţenii ale acestui Copil, motiv pentru care am o anumită reţinere. Dar mă voi strădui să fac cum cred mai bine; trebuie numai să laşi băiatul în seama mea!"

Iosif s-a declarat de acord şi L-a lăsat pe Iisus în casa învăţătorului. Timp de trei zile, Iisus s-a bucurat de cea mai deplină libertate; abia în a patra zi, învăţătorul L-a luat cu el la clasă. L-a dus în faţa tablei, a scris pe ea tot alfabetul şi a început să i-l explice. Şi după ce i l-a explicat de câteva ori, L-a întrebat pe Iisus ce a reţinut. Dar Iisus nu i-a dat nici un răspuns, de parcă nu ar fi înţeles nici o iotă. Trei zile s-a chinuit învăţătorul şi L-a chinuit deopotrivă şi pe Băiat, dar n-a primit nici un răspuns. După trei zile, el şi-a pierdut răbdarea şi L-a somat pe Băiat să-i răspundă, ameninţându-L că altfel Îl va pedepsi. Atunci, Iisus i-a spus: "Dacă eşti cu adevărat un învăţător şi cunoşti într-adevăr literele, atunci explică-Mi adevărata semnificaţie a lui Alfa, iar Eu îţi voi vorbi despre Beta!"

Învăţătorul s-a înfuriat şi L-a lovit pe Iisus cu băţul în cap. Atunci, Băiatul a spus: "Consideri asta o cale inteligentă de a-ţi ascunde prostia? Nu am venit la tine ca să mănânc bătaie şi nu în felul acesta poţi să-i înveţi şi să-i instruieşti pe oameni! Dar,

pentru că în loc să-Mi dai o explicaţie plauzibilă, ai preferat să Mă loveşti, vei rămâne mut şi ai să-ţi pierzi minţile!"

Iar învăţătorul a amuţit pe loc şi a înnebunit, astfel că au fost nevoiţi să-l lege şi să-l ducă într-o altă încăpere. Iar Iisus s-a întors acasă la Iosif şi i-a spus: "Data viitoare să-Mi găseşti un învăţător care nu intră în clasă cu băţul în mână; iar cel la care M-ai dus îşi ispăşeşte acum vina faţă de Mine!"

Şi Iosif a înţeles că iarăşi s-a întâmplat ceva şi i-a spus Mariei: "Nu trebuie să-L mai lăsăm din mână pe Iisus, pentru că îi pedepseşte pe toţi cei care nu-i fac pe plac!" Maria a fost de acord şi nimeni n-a îndrăznit să-i facă vreun reproş.

Cap.295 - Al doilea învăţător în vizită la Iosif. Blândeţea noului învăţător. Iisus dă o probă în faţa învăţătorului: îi citeşte şi-i explică pe Daniel. Învăţătorul îl laudă pe Iisus. Drept mulţumire pentru corectitudinea sa, Iisus îl vindecă pe celălalt învăţător.

După câteva săptămâni, al doilea învăţător a venit la Iosif, să-i facă o vizită de prietenie, căci Iosif îi făcuse până atunci mai multe bănci şi scaune şi o masă pentru şcoală, iar cu ocazia aceasta s-au împrietenit. Venind la Iosif, învăţătorul a făcut cunoştinţă cu Băiatul, care i-a plăcut pentru felul Lui rezervat, totuşi modest şi vesel. El l-a întrebat pe Iosif daca Baiatul a invatat sa citeasca la scoala.Iar Iosif a raspuns : „Prietene eu am facut cateva incercari, dar cei doi invatatori n-au reusit sa o scoata la capat cu El căci în Băiatul acesta se află o forţă deosebită! Şi dacă Lui i se pare că învăţătorul nu este bun, s-a zis cu el; căci este destul ca Băiatul să spună o vorbă despre învăţător şi acesta este pedepsit în modul cel mai groaznic! Aşa s-a întâmplat nu de mult cu ultimul învăţător, care a rămas nebun până în ziua de azi".

Iar învăţătorul a spus: "Da, am auzit de această întâmplare; dar acela se purta ca un tiran cu copiii! Dacă aş avea ocazia să fac lecţii cu Băiatul, nu m-aş teme deloc că aş putea fi pedepsit!" Atunci, Iisus l-a întrebat: "Şi ce anume ai vrea să Mă înveţi?" Învăţătorul L-a tras pe Băiat la el, L-a mângâiat cu multă iubire şi i-a spus: "Aş vrea să Te învăţ să citeşti şi să scrii, apoi Te-aş învăţa să interpretezi scrierea noastră sfântă".

Băiatul i-a răspuns: "De acord; dacă ai ceva la tine din Sfânta Scriptură, dă-Mi să facem o probă! Şi învăţătorul a scos imediat un sul, care cuprindea un text din Daniel şi l-a dat Băiatului. Iar Băiatul a început imediat să citească şi să explice textul, lăsându-l perplex pe învăţător, iar toţi cei de faţă erau la fel de uimiţi. După ce L-a ascultat pe Băiat, învăţătorul a spus: "O Doamne! Îndură-Te de mine, păcătosul; căci acest Băiat nu este din această lume! O, frate Iosif, acum înţeleg de ce nici un învăţător n-a reuşit să facă ceva cu acest Băiat! Căci Băiatul cunoaşte mai mult decât toţi învăţătorii de pe acest pământ, la un loc! El nu are nevoie de şcoală!"

Această mărturie i-a plăcut Băiatului, care a spus: "Pentru că eşti atât de cinstit, uite, de dragul tău îl voi vindeca şi pe celălalt învăţător; aşa să fie! Iar tu să rămâi cinstit în inima ta, aşa cum eşti acum şi vei fi întotdeauna un învăţător bun! Amin".

După aceste cuvinte, Iisus a plecat; după puţin timp, învăţătorul şi-a luat rămas bun de la Iosif şi a plecat acasă, gânditor. Iar celălalt învăţător s-a făcut bine pe loc.

Cap.296 - La vârsta de unsprezece ani, Iisus merge cu Iacov după lemne. Iacov este muşcat de o viperă şi moare. Iisus îl readuce pe Iacov la viaţă. O evanghelie a muncii. Să te străduieşti pentru bunurile spirituale! Învierea băiatului Kefas şi a lui Mallas, o calfă de dulgher. O povaţă: "Invidia înseamnă moarte!"

După această întâmplare, Iisus a rămas acasă; era liniştit şi ascultător şi ajuta la treburile casei. Un an întreg n-a mai făcut nimic deosebit şi a ajuns astfel la vârsta de unsprezece ani. Dar când avea unsprezece ani, a făcut din nou trei minuni, despre care vom vorbi în cele ce urmează.

Către primăvară, Iosif a constatat că i se terminau lemnele de foc. De aceea, el i-a trimis pe Iacov şi pe Iisus, care erau mai liberi, într-o pădure situată nu prea departe, să adune ceva vreascuri. Iar cei doi au dat ascultare lui Iosif şi s-au apucat de treabă. Iacov se străduia foarte mult şi mai tot timpul i-o lua lui Iisus înainte, astfel că lui Iisus nu-i mai rămânea mare lucru de adunat. În graba lui, Iacov a tras de nişte vreascuri sub care se afla o viperă otrăvitoare. Vipera l-a muşcat pe Iacov de mână. Acesta a căzut jos de spaimă şi durere. Într-o clipă, mâna lui s-a umflat, iar Iacov a avut un spasm şi a murit. Iisus a sărit imediat de la locul Lui, a suflat asupra muşcăturii, iar Iacov şi-a revenit pe loc. Vipera a fost astfel alungată şi puţin mai încolo a plesnit. După aceea, Iisus i-a spus lui Iacov: "Graba strică treaba! În orice lucrare de pe lumea asta te pândeşte moartea, dacă te grăbeşti prea tare! De aceea, este mai bine ca în toate împrejurările să fii ceva mai leneş faţă de cele lumeşti, dar să pui mai mult zel pentru cele sufleteşti. Cei care aleargă prea mult să strângă bogăţii pe pământ, îşi lasă sufletul să moară! Eu îi voi căuta pe cei leneşi (faţă de cele lumeşti) ca să-i iau în serviciul Meu pe vecie; iar cei care vor munci doar o oră din zi vor fi răsplătiţi de Mine la fel ca cei care s-au spetit muncind ziua întreagă. Fericiţi cei trândavi şi vai celor care sunt prea zeloşi întru cele lumeşti! Primii vor fi prietenii Mei, iar ceilalţi - duşmanii Mei!"

Iacov şi-a însuşit aceste cuvinte şi şi-a orientat întreaga viaţă după ele şi nu se sinchisea dacă, de multe ori, ceilalţi îl făceau "leneş şi mototol"; în schimb, el era cu atât mai zelos în inima lui, ceea ce i-a adus un adevărat câştig spiritual.

După puţin timp, a murit un băiat, care era singurul copil al unei văduve din vecini, iar femeia nu se mai oprea din plâns. Iisus s-a dus împreună cu Iacov să vadă mortul. Când a văzut cât de tare plângea femeia, El n-a mai suportat, ci l-a apucat de mână pe cel mort, zicându-i: "Kefas! Ascultă cuvintele Mele: ridică-te şi să nu mai tulburi niciodată inima măicuţei tale!" Iar băiatul s-a ridicat imediat şi a zâmbit celor care se aflau în jurul lui. Văduva nu ştia ce să mai facă şi se minuna: "Cine este oare acest fiu al lui Iosif, care cu un singur cuvânt readuce la viaţă pe cei morţi? Un Dumnezeu sau un înger?"

Dar Iisus i-a zis femeii: "Nu mai pune întrebări; mai bine dă-i lui Kefas o cană cu lapte, să-şi revină cum trebuie!" Şi văduva s-a dus imediat să aducă băiatului lapte cald. Dar cei prezenţi voiau să înceapă să se închine la Iisus. El însă nu a vrut, ci a plecat la alţi copii, cu care a început să se joace cum ştia El. În timp ce se juca aşa, la o casă vecină, unde lucrau câţiva oameni veniţi din oraş, a căzut de pe scară un om, care şi-a rupt gâtul şi a murit pe loc. Într-o clipă, s-au adunat acolo o mulţime de oameni care-l plângeau pe nefericit, făcând mare gălăgie în jurul lor. Auzind gălăgia, Iisus a alergat şi El într-acolo

împreună cu Iacov şi-a făcut loc printre oameni şi când a ajuns la mort, a zis: "Mallas! Îţi poruncesc: ridică-te şi lucrează! Dar ai grijă să baţi mai bine cuiele în scânduri, altfel o să cazi din nou! Căci problema care se pune este nu cât ai lucrat, ci cum ai lucrat. În invidie zace întotdeauna moartea!" După aceste cuvinte, Iisus a alergat iarăşi la joacă, în timp ce mortul s-a ridicat, perfect sănătos şi s-a apucat din nou de treabă, de parcă n-ar fi păţit nimic. Dar el a păstrat în inima lui cuvintele lui Iisus. Aceste trei minuni s-au petrecut cam în acelaşi timp, motiv pentru care vecinii voiau să vină să se închine lui Iisus. Dar Iisus le-a interzis acest lucru şi timp de mai multe săptămâni n-a mai fost văzut în sat. Dar, în casa lui Iosif aceste trei fapte au fost îndelung comentate, căci nu puteau fi trecute cu vederea.

Cap.297 - Scurtă descriere a şederii lui Iisus la Templu, la vârsta de doisprezece ani, făcută de fratele Lui, Iacov. Iisus se retrage acum de tot, până la nunta din Cana.

După aceste întâmplări, Iisus s-a retras cu totul din atenţia oamenilor şi n-a mai făcut nici un fel de minuni, până la nunta din Cana Galileei. O singură dată s-a mai întâmplat ceva deosebit, anume atunci când a mers pentru prima dată la Ierusalim. Iisus avea doisprezece ani şi participând la serbarea de la Templu, i-a uimit pe bătrânii Templului cu înţelepciunea Lui, după cum relatează evanghelia; dar eu, Iacov, n-am fost de faţă şi abia mai târziu am aflat ce s-a întâmplat, din cele relatate mie de Domnul Însuşi; lucrurile s-au petrecut astfel:

În înghesuiala de la Templu, Iosif şi Maria L-au pierdut pe Iisus şi negăsindu-L şi-au închipuit că a plecat acasă cu Salomeea sau altă persoană cunoscută. Deci, au plecat şi ei în urma caravanei celor din Nazaret, pe care i-a prins din urmă abia seara, când au făcut popas la un han situat între Nazaret şi Ierusalim. Dar aici nu L-au găsit pe Iisus şi au început să se îngrijoreze, aşa că au luat câţiva însoţitori şi s-au întors chiar în noaptea aceea la Ierusalim. Cum a ajuns acolo, Iosif s-a dus imediat să-l caute pe Cornelius, care era guvernatorul ţinutului. Acesta l-a întâmpinat cu multă prietenie, iar Iosif i-a adus la cunoştinţă cele întâmplate; Cornelius i-a dat imediat lui Iosif o strajă romană, care să caute casă cu casă.

Astfel au răscolit ei întreg Ierusalimul, dar după trei zile n-au descoperit nici o urmă. Cei doi s-au speriat de-a binelea; ei au mers de i-au dat lui Cornelius straja înapoi fără să-şi ascundă câtuşi de puţin disperarea. Şi pentru că era seară, Cornelius a vrut să-i oprească la el. Dar Iosif i-a spus: "Nobile prieten, aş rămâne cu drag la tine în această noapte, dar mai înainte vreau să merg la Templu să aduc o jertfă Domnului Dumnezeul meu, să-mi liniştesc inima adânc întristată".

Şi Cornelius i-a lăsat pe Iosif şi Maria să urce la Templu. Şi iată, acolo L-au găsit pe Iisus stând între cărturari, pe care îi întreba, îi povăţuia şi le răspundea la întrebări, uimindu-i cu răspunsurile Sale; căci El le explica pasajele cele mai subtile din profeţi, le vorbea despre stele şi traiectoriile lor, despre lumina lor de bază şi lumina a doua, a treia, a patra, a cincea, a şasea şi a şaptea. El le descria natura pământului, explicându-le corelaţia fizică, psihică şi spirituală a lucrurilor şi le-a demonstrat, că su-fletul este nemu-

ritor, astfel că toţi spuneau: "Adevărat, nu s-a mai pomenit până acum atâta înţelepciune! Un băiat de numai doisprezece ani ne are la degetul mic pe noi toţi adunaţi la un loc!" În acest moment au intrat Iosif şi Maria, care s-au dus la Iisus şi i-au zis: "Pentru ce ne-ai făcut una ca asta? De trei zile ne facem griji şi Te căutăm fără să dăm de Tine!"

Dar Iisus le-a răspuns: "Pentru ce aţi făcut asta? Să veniţi cu soldaţii după Mine? N-aţi ştiut nimic despre casa Tatălui Meu şi că trebuia să fac asta, pentru că aici este casa Tatălui Meu?"

Cei doi n-au înţeles aceste vorbe; totuşi, Iisus a acceptat să plece cu ei acasă; dar mai înainte au mers şi au înnoptat la Cornelius. Învăţaţii au lăudat-o pe Maria şi au fericit-o că are un asemenea Copil. După această întâmplare, Iisus s-a retras cu totul şi n-a mai săvârşit nici o minune şi până la vârsta de treizeci de ani a trăit şi a muncit ca orice om obişnuit.

Cap.298 - Explicaţii deosebit de importante în ceea ce priveşte felul de a fi al lui Iisus, raportul tainic dintre omenesc şi divin în fiinţa Lui. Unele semne cu privire la renaşterea în Dumnezeu.

Pentru anii care au urmat, Scriptura ne spune: "Cu timpul, compasiunea şi înţelepciunea Lui au crescut înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, dar faţă de părinţii Lui, El a rămas cuminte şi ascultător, până la vârsta când a început să propăvăduiască".

Întrebare: Cum se explică aceste cuvinte, că de fapt compasiunea şi înţelepciunea Lui au crescut înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, când în realitate El Însuşi este în veşnicie o fiinţă Dumnezeiască, fiind mereu unit cu Dumnezeu în vecii vecilor? Şi cum ajunge El să fie astfel, înaintea oamenilor, când El este dintotdeauna Fiinţa Supremă, desăvârşită?

Ca să înţelegem aşa cum trebuie aceste cuvinte, nu este necesar să-L privim pe Iisus în mod rigid, ca fiind Dumnezeu cel Unic, ci trebuie să ni-L imaginăm ca fiind un om în care S-a cuibărit dumnezeirea veşnică, aparent inactivă, aşa cum în ficare dintre oameni se află cuibărit spiritul nemuritor sau scânteia divină. Şi, ceea ce în realitate orice om trebuie să facă, conform ordinii divine, pentru a-şi elibera din înlănţuirea iluziei spiritul său, acelaşi lucru a trebuit să-l facă şi omul Iisus, cu toată seriozitatea, pentru a-şi elibera şi revela complet fiinţa divină aflată în El, pentru ca Aceasta să devină Una cu Dumnezeu Tatăl. Dar nu trebuie să pierdem din vedere că de fapt orice om are în el şi anumite slăbiciuni, care sunt adevărate cătuşe pentru spirit, acesta fiind astfel ferecat în ele ca într-o teacă. Aceste cătuşe pot fi complet sfărâmate numai dacă sufletul, împreună cu trupul, s-au întărit printr-o perfectă renunţare de sine, ca să reuşească astfel să elibereze spiritul, urmărind apoi să-l şi păstreze astfel totodată. Din aceste motive, este necesar să se ştie că omul va reuşi cu adevărat numai dacă, depăşind tot felul de ispite, se va strădui să se detaşeze complet de toate slăbiciunile, pentru a nu mai lăsa să-i fie astfel blocat spiritul său nemuritor. Dacă el reuşeşte astfel să-şi stăvilească aceste slăbiciuni şi să se detaşeze de ele cu tot sufletul, atunci spiritul său se va descătuşa pentru totdeauna şi îşi va întări astfel sufletul. Dacă la momentul potrivit sufletul este întărit şi se

armonizează pe deplin, sfărâmând toate lanţurile, spiritul eliberat se uneşte astfel în mod firesc cu sufletul, care atunci ajunge să aibă deplinele puteri ale spiritului divin, devenind pentru totdeauna una cu Dumnezeu Tatăl. Prin sfărâmarea acestor cătuşe, unele după altele, sufletul se întăreşte atunci cu puterea cea divină a spiritului, atingând astfel înţelepciunea şi compasiunea, care face posibilă renaşterea în Dumnezeu. Înţelepciunea înseamnă, printre altele, sesizarea fericită a ordinii divine în sine, iar compasiunea este expresia luminii veşnice a iubirii, care luminează toate lucrurile vizibile şi invizibile, precum şi căile şi relaţiile lor. Şi aşa cum este cu oamenii, într-o anumită măsură, tot la fel a fost şi în cazul omului Iisus.

În anumite privinţe şi Sufletul Său era întocmai precum sufletul oricărui om, fiind tocmai de aceea tentat de mai multe slăbiciuni, pentru că în El, Duhul Sfânt atotputernic trebuia să sfărâme legăturile cele mai puternice. Înţelegând aceasta ne putem da seama că şi sufletul lui Iisus a trebuit să facă faţă celor mai mari ispite, pe care El a trebuit, după cum ştim, să le respingă pentru a descătuşa astfel în El duhul lui Dumnezeu. Toate acestea (ispitele)i-au fost date pentru a se întări, ca să dobândească, triumfând asupra lor (ispitelor) libertatea fără de sfârşit a spiritului şi să devină astfel una cu Dumnezeu Tatăl. Căci tocmai aceasta înseamnă creşterea înţelepciunii şi a compasiunii sufletului lui Iisus înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor sau, cu alte cuvinte, unirea treptată a Duhului Sfânt cu sufletul Său divin, care a făcut cu putinţă ca El să devină astfel Fiul lui Dumnezeu.

Cap.299 - Revelaţii cu privire la viaţa lui Iisus şi la ispitele Sale sufleteşti care au apărut de la vârsta de doisprezece ani până la vârsta de treizeci de ani. Semne şi exemple pentru o nouă naştere în Dumnezeu, care de fapt este o condiţie SINE QUA NON (fără de care nu se poate) pentru viaţa veşnică. Observaţiile finale şi binecuvântarea Domnului Dumnezeu.

Oare cum a fost viaţa lui Iisus de la vârsta de doisprezece ani până la vârsta de treizeci de ani? El simţea deja în Sine tot mai puternică atotputernicia lui Dumnezeu. El realiza astfel în sufletul Său că tot ceea ce cuprinde nemărginirea trebuie să i se supună la un singur semn şi într-un mod necondiţionat. În sufletul Său, El simţea uneori o mare dorinţă de a domni peste tot ceea ce există. Ispitele care apăreau uneori în sufletul Său erau mândria, dorinţa de a stăpâni, tentaţia pentru o viaţă în lux şi în bunăstare, pofta instinctuală de femei şi multe altele. Dar la toate aceste ispite el s-a opus cu toată puterea sufletului Său pentru că totodată El îşi dădea seama că aceste porniri primare sunt aducătoare de moarte spirituală. Mândria El şi-a
distrus-o prin smerenie; dar ce leac amar a fost acesta pentru Cel care, deşi era stăpânul lumii, totuşi nu trebuia să spună despre nimic că "este al Meu!" Ispita de a stăpâni El şi-a înfrânat-o printr-o dăruire totală, plină de sacrificiu faţă de oameni. Mai presus de orice, El a renunţat la libertatea Sa, deşi Îi venea tare greu, lucrând întocmai ca un sclav plin de iubire, pentru oameni, şi a acceptat tot ceea ce a fost ncesar să facă. Ispita Sa cea mare pentru o viaţă de lux şi plăcută a combătut-o prin posturi lungi şi dese. Astfel El a triumfat şi asupra acestei ispite prin voinţa de nezdruncinat a sufletului Său. Pofta

instinctuală de femei El a strivit-o printr-o activitate frenetică, neîncetată, prin rugăciuni şi căutând prezenţa unor bărbaţi înţelepţi. În această direcţie se pare că El a avut mult de luptat, pentru că atât înfăţişarea Lui, cât şi felul cum vorbea, erau foarte atrăgătoare, iar cele cinci fete ale lui Cyrenius, care erau deosebit de frumoase, se îndrăgostiseră toate de El şi se luau la întrecere să-i fie pe plac. Această iubire a celor cinci fete Îi plăcea foarte mult.

Pentru că El sesiza imediat răutatea oamenilor, şiretenia, prefăcătoria, decăderea şi egoismul, este de la sine înţeles că în El apăreau uneori reacţii puternice; dar El imediat se stăpânea şi, de cele mai multe ori îi trata pe oameni cu iubire şi îngăduinţă. Astfel, El a practicat toată viaţa renunţarea de Sine, pentru a putea restabili prin exemplul său viu ordinea divină pe pământ. Ştiind toate acestea, înţelegem cum şi-a petrecut Iisus cei optsprezece ani, luptând, atunci când a fost cazul, cu tot felul de ispite, pe care le-a înfrânt. Această luptă a Sa a fost dusă spre binele tuturor, aşa cum reiese şi din discuţiile ce au fost purtate cu înţelepţii în timpul celor trei zile de şedere la Templu, care nu vor fi prezentate aici. Mulţumiţi-vă deocamdată cu atât şi să ştiţi că alte revelaţii vor urma, dacă veţi spune: "Frate, vino la noi în numele Domnului Dumnezeu şi rămâi ca să dezvălui adevărul pentru noi!"

Cu aceste cuvinte, închei dezvăluirea de faţă. Binecuvântarea şi iubirea Mea să fie în veci cu voi! Amin!

